Eros'un Okları 2

EYLÜL SANCAKTAR

Epsilon

KAKTÜSÜM

Eros'un Okları 2

KAKTÜS TEAM

EROS'UN OKLARI 2

Yazarı: Eylül Sancaktar
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Kapak Tasarımı: Eylül Sancaktar
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-173-107-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Eylül Sancaktar / Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAKTÜS TEAM

Eros'un Okları 2

Eylül Sancaktar

epsilon

KAKTÜS TEAM

Kemal'e ve oğluma…

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜR

Hayatım boyunca sıcacık kalplerini ve desteklerini yanı başımda hissettiğim

CANIM AİLEME,

Yazdığım satırların kitap kokusuyla buluşmasını sağlayan

EPSİLON YAYINEVİ'ne,

Çıktığım bu yolda beni yalnız bırakmayan çok değerli OKURLARIMA, ve Varlıklarıyla bana güç veren sevgili EŞİME VE OĞLUMA

KOCAMAN TEŞEKKÜRLER...

KAKTÜS TEAM

KISIM I

Zamanla savaşırım senin uğruna,
O seni kemirse de, ben can veririm sana. (Shakespeare)

KAKTÜS TEAM

İLLÜZYON

Noyan, Kordon'daki evinin önüne geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Kontağı kapattı, uyuşmuş zihniyle, ne yapacağını bilemez bir halde öylece karşıya bakmaya başladı. Karşısındaki duvarı kuşatmış sarmaşıkların üzerindeki kar beyazı çiçekler, CD'den yükselen hafif müzik, klimanın gürültülü sesi, telefonun yanıp sönen ışığı... Hiçbiri yoktu. Ruhu bedeninden çekilmiş, sadece et ve kemikten ibaret bir varlıktı o. Nefes alıyordu, ciğerlerine çektiği hava yaşıyor olduğunun somut bir göstergesiydi belki, ama aslında bir ölüydü. Yaşayan ama hissetmeyen bir ölü, zavallı bir ölü...

Duvara yansıyan parlak ışıkla gözleri kamaşınca, derin bir uykudan birden uyanır gibi oturduğu yerde irkildi. Elini yüzüne doğru götürerek gözlerini örttü. Kısa bir süre sonra hemen yanına park eden siyah cipten inmekte olan aileye bakmaya başladı boş gözlerle. Alt komşuları Ragıp Bey, onun eşi ve ergenlik çağına henüz girmiş olan ikiz kızları... Kızlar ellerindeki telefonlara bakarken kendi aralarında gülüşüyorlar, anneleri artık ne söylüyorsa umursamazca omuzlarını silkiyorlardı. Onu görmediler, iyi ki de görmediler, çünkü görseler muhakkak kötü bir şeyler olduğunu anlar ve soru yağmuruna tutarlardı.

Beş dakika kadar daha bekledi Noyan, Ragıp Beylerin evlerine girmeleri için yeterli bir süreydi bu. Koltuğa fırlatmış olduğu telefonu aldı ve arabadan çıktı, yüzüne çarpan havanın ıslaklığı ve boğuculuğuyla daha da bunaldı. Ağır aksak adımlarla apartmana doğru yürürken çalmaya başlayan telefonuna yöneltti bakışlarını. Ekranda gördüğü isim yakıcı bir öfkeyle dolmasına sebep oldu aniden. "Asu..." diye mırıldandı dişlerinin arasından.

O an aslında bir ölü olmadığının farkına vardı. Bir şehri yerle yeksan eden, şiddetli bir kasırgaya benzeyen öfkesi hâlâ yaşıyor olduğunun göstergesiydi. Fakat buna sevinebilecek halde değildi. Asu, Roma'ya dönmüştü... Onun tüm hayatını adeta enkaza çevirerek, Defne'yle geleceğe dair hayal ettiği ne varsa hepsini yok edip gitmişti. Fakat bu gidişin geçici olduğunun farkındaydı Noyan, Asu dönecekti, ne zaman, nasıl bilmiyordu ama onun tavırlarından, konuşmalarından anlamıştı

bu durumu.

Asu'nun Defne'ye ne anlattığını bilmiyordu, defalarca ısrar kıyamet ne olduğunu anlatması için zorlamıştı onu ama Asu sadece, "Nişanlı olduğumuzu söyledim," demekle yetinmişti. Oysa adı gibi emindi Noyan başka şeylerin de olduğundan, Defne'yi incitecek, onun kalbini yaralayacak şeylerin varlığından. "O kadının söylediklerini unutamam," demişti sevdiği kadın, unutmazdı, unutamazdı, haklıydı...

Asu bir hafta kadar Çeşme'de kalmıştı ama Noyan, Defne'yle yaşadığı o yıkıcı akşamın ertesi günü İzmir'e dönüş yapmış, Asu'yla sadece birkaç kez yüz yüze gelmişti. Annesi ve Simge ise yaşananlardan ötürü şaşkındılar ve iki tarafın arasında kalmışlardı. Bir yandan Asu'yu sakinleştirmeye, bir yandan da Noyan'ın hayatındaki kızın kim olduğunu anlamaya, ilişkilerinin derecesini öğrenmeye çalışıyorlardı. Noyan, ablasına sevdiği kadının Rüzgar'ın baldızı olduğunu söyleyince, Simge gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmış, "Rüzgar'ın haberi var mı?" diye sormuştu ilk olarak. Yaşananları, Rüzgar ve Venüs'ün şahit oldukları sarsıcı manzarayı anlattığında ise Simge destek vermek istercesine başını onun omzuna yaslamış, "Ah be Noyan!" demişti, "Keşke Defne'ye en baştan anlatsaydın her şeyi, olayların bu noktaya gelmesine izin vermeseydin..."

Noyan telefonu sessize alırken, "Keşke," diye mırıldandı. Hayatta en sevmediği kelimeydi 'keşke', yaşadıklarından pişmanlık duymaktan nefret ederdi ama bu aralar belki de en sık kullandığı kelimeydi bu.

Kapının önüne geldiğinde anahtarını çıkarıp kapıyı açmaya çalıştı ama başaramıyordu. Elleri öfkeyle, acıyla öylesine titriyordu ki anahtarı bir türlü yuvasına denk getiremiyordu. "Lanet olsun!" diye bağırdı. Öfkeyle söylenirken nihayet kapıyı açmayı başardı.

İçeri girmesiyle suratı istemsizce buruştu; evin içi de tıpkı dışarısı gibi ıslak ve ağır bir kokunun esiri olmuştu. Noyan azgın bir deniz gibi kabarmış midesini yatıştırmaya çalışırken kapıları, pencereleri kapattı ve klimayı açtı. Bitkin bir halde salondaki koltuğa çöktüğünde henüz ışıkları açmadığını fark etti. Karanlıkta oturmaktan, uyumaktan hoşlanmaz, tedirgin olurdu ama ilk defa bu durumu umursamadı. Hiçbir ışık yüreğindeki karanlığı aydınlatamazdı, bu zifiri karanlık daha

öncesinde hissetmediği korkuları tattırıyordu yüreğine, ürperiyordu.

Defne gitmişti, iki hafta olmuştu o İzmir'den ayrılalı…

Noyan yüksek sesle defalarca tekrarladı bu gerçeği.

"Defne gitti! Defne gitti!"

Bu vahameti tekrarlayınca daha rahat kabulleneceğini sandı, ama kulağına gelen kendi sesi açık yarasına tuz basmaktan başka bir işe yaramadı. Çaresizdi, hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti, elinden hiçbir şey gelmediği için hem kendine kızıyor hem de ölesiye acıyordu. Zavallı bir adamdı o, sevdiği kadın ellerinden kayıp giderken hiçbir şey yapamamış, tıpkı bir film izler gibi onun gidişini izlemişti. O an "Keşke" diye mırıldandı kendinden nefret ederek. "Keşke Rüzgar'ı dinlemeseydim, Defne'nin peşinden koşup kollarımın arasına alsaydım onu, sıkıca sarıp gitmesine izin vermeseydim..."

Yumruğunu koltuğun koluna indirirken, Defne'nin usul usul yürüyüşü vardı Noyan'ın aklında. Kolundaki çantadan güç almak ister gibi sıkı sıkı tutuyordu onu. Üzerinde haki renkte bir şort, beyaz, salaş bir bluz vardı. O Noyan'ın okşamaya doyamadığı uzun saçları özgürce salınıyordu. Hiç arkasına bakmadan, onu bekleyen yepyeni dünyaya öylece yürüyüp gitmişti. Gitmişti... Noyan son bir kez daha onun gözlerinin derinliklerinde kaybolamadan, güzelim kokusunu içine çekemeden, kulaklarını okşayan sesini duyamadan, öylece çekip gitmişti. Noyan'ın hâlâ inanmakta güçlük çektiği bir gerçekti bu. Son ana kadar hep bir umut taşımış, Defne'nin kalbini bu kadar katılaştırabileceğine inanmak istememişti. Defalarca "Senden asla vazgeçmeyeceğim," demişti peri kızı ama buna rağmen hiç arkasına bakmadan gidebilmişti. Vazgeçmişti aşkından, hayallerinden, verdiği sözlerden.

Haklıydı...

Bu gerçeklik öylesine acıtıyordu ki Noyan'ın canını, katlanabilmesi çok zordu. Her türlü fiziksel acı vız gelirdi ama yürek acısı bambaşka bir şeydi. İlk kez tattığı ve şiddetiyle derinden sarsıldığı apayrı bir duyguydu. Bu duygu insana her türlü deliliği yaptırabilirdi, hiç olmadığınız bir insan haline getirebilirdi sizi, bu duygunun gönüllü tutsağı olmuş bir halde bilinmedik yollara sapabilir, hiç fark etmeden yok olabilirdiniz.

Noyan bitkin bir halde ayağa kalktı, salonun girişindeki abajurun düğmesine bastı, etrafa loş bir aydınlık yayıldı. Kapkaranlık salona can gelmiş, eşyalar eskiden olduğu gibi onunla konuşmaya başlamıştı. Amerika'ya gidinceye kadar bu evde geçmişti örselenmiş çocukluğu, gençliği. Etrafında gördüğü her eşya, her renk, her doku babasını hatırlatıyordu ona, ne yazık ki...

Babasının otoriter bir sesle "Noyan!" diye seslenişini duyar gibi oldu bir an. Oğlum demezdi asla, yüzünden sıcak bir tebessüm de geçmezdi. Düz bir çizgi gibi görünen dudakları ve çatık kaşları ile durmadan emirler yağdırır, ağzından çıkan her kelimenin kanun gibi kabul görmesini beklerdi. Noyan defalarca başka bir adamın oğlu olabileceğinden şüphelenmişti ama kuruntularının boş olduğunu babasının yüz hatlarına baktığında algılamamak imkânsızdı. Çıkık elmacık kemikleri, koyu renk gözleri, kalemle çizilmişçesine biçimli dudakları babasından yadigârdı. Şüphelerinden dolayı utanç duymuştu her defasında ama babasının sevgisizliği tam anlamıyla bir muammaydı Noyan için. Bu bilinmezliği anlamlandırma çabasıydı tüm uğraşı. Annesi sık sık babasının hareketlerini mazur gösterecek yatıştırıcı açıklamalar yapmaya çalışır, kocasının esirgediği sevgiyi kendi sevgisine ekleyip çocuklarına misli misli sunmaya uğraşırdı. Ama baba sevgisi bambaşka bir şeydi, onun yerini alabilecek başka bir gerçeklik yoktu.

Bakışlarını etrafında gezdirirken, şöminenin üzerinde duran çerçevelere ilişti Noyan'ın gözleri. Ağır adımlarla yaklaştı ve yan yana dizilmiş, inci taşlı, şık çerçevelere baktı. Ablası ve onun olduğu çerçeveye kısa bir süre göz gezdirdikten sonra babasının bulunduğu çerçeveye bakmaya başladı acı dolu gözlerle. En fazla dört, ya da belki beş sene önce çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Elbette fotoğrafta da asık suratlıydı Nazım Bey, başka türlüsü mümkün olabilir miydi zaten? Bakışları sanki bir şeylere kızmış gibi sertti, sürekli kaş çatmaktan iki kaşının arasında oluşmuş derin kırışıklık daha da belirgindi, dudakları sıkı sıkıya örtülüydü. Noyan çerçeveyi eline aldığında, "Ah baba!" diye söylendi. "Hayatımı bir kez daha mahvettin. Senin en büyük arzun benim yıkımım oldu. Mutlu musun şimdi?"

O an acı sadece gözlerinde değildi Noyan'ın, yüreğinde,

belleğinde, ruhunun en kırılgan köşelerindeydi; yıkıcı sahneler, görüntüler uçuşuyordu gözlerinin önünde.

Bir cumartesiydi ömrü boyunca hatırlamak istemeyeceği ama daima hatırladığı gün. Kısa süreli bir tatil için Amerika'dan gelmişti, dönüşüne sadece iki gün vardı. O sıralar Asu'nun ailesi henüz Manisa'ya taşınmamıştı ve Asu da her ne kadar izin zamanı olmasa da bir yolunu bulup İzmir'e gelmişti. O sıralar iki ailenin arasında yeni yeni gelişen bir iş ortaklığı olduğunu biliyordu Noyan ama bu durumla çok da ilgilendiği söylenemezdi. Her ne kadar babası tam tersini sanıyor olsa da İzmir'e dönmek planları dâhilinde değildi ve ne olup bittiği zerre kadar umurunda değildi.

Noyan tatili boyunca Saint Joseph'ten arkadaşlarıyla gezip tozmuş, babasının öfkeli sözlerine maruz kalsa da restoranların hiçbirine uğramamıştı. Fakat o gün uyandığında annesinin gözlerinde görmüştü olağanüstü bir durum olduğunu. Nitekim daha ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan, beyefendi çalışma odasına teşrif etmesini emretmişti.

"Efendim baba?" demişti Noyan sinirlerine hâkim olabilmek için kendini sürekli telkin ederek. Babasının çatık kaşları ve gergin omuzları, az sonra pek de iyi şeyler duymayacağının habercisi gibiydi. Noyan bu duruma alışkın olsa da istemsizce gerilmişti o an. Nitekim tıpkı tahmin ettiği gibi olmuş, karşısına oturur oturmaz babası doğrudan lafa girmişti:

"Ahmet'le yepyeni bir iş kuruyoruz Noyan. Gıda üzerine çok kapsamlı ve büyük bir ortaklık. Her ne kadar senin umurunda olmasa da, hepinizin geleceğini büyük ölçüde değiştirecek bir fırsat bu," demişti babası Nazım Bey.

Duyduklarına çok memnun olmuş gibi hafif bir tebessüm gelip geçmişti Noyan'ın yüzünden. Başını yavaşça öne doğru sallamış, "Tebrik ederim, eminim çok başarılı olacaksınız," demişti.

Noyan lafını bitirdiğinde, babasının kasılan çenesini görmüş ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmıştı. "Allah bilir aklından yine neler geçiyor..." diye düşünmüştü. İlgisiz olmasına özen gösterdiği bakışlarını kütüphanedeki kitapların üzerinde gezdirirken babasının sözlerini duymuş ve iliklerine kadar ürpermişti:

"Çok başarılı olacaksınız değil Noyan, sen başarılı olacaksın! Bu holdingin başına sen geçeceksin! Ahmet'in oğlu

yok biliyorsun, Asu ise başta senin olman şartıyla Roma'daki işini bırakabileceğini söylüyor."

Noyan kalp atışlarını hızlandıran sözleri duymasıyla bakışlarını aniden babasınınkilerle birleştirmiş, o gözlerdeki alaycı ifadeyi görünce rahatsız edici bir sıcaklığın vücuduna yayıldığını hissetmişti. "Ne saçmalıyorsun baba!" diye sormuştu duyduklarının tatsız bir şaka olmasını dileyerek.

Noyan'ın odada yankılanan sesiyle babasının tek kaşı havalanmış, bakışları tehlikeli bir hal almıştı:

"Şu serseriye bak! Adama cillop gibi iş öneriyorum, utanmadan bir de 'Ne saçmalıyorsun baba' diyor! Başka biri olsa balıklama atlar bu teklifime!"

Babasının onun taklidini yaptığını görünce, Noyan beynine kan sıçradığını hissetmişti. Ağzından okkalı bir küfür çıkmaması için dişlerini sıkmış, babasının kışkırtmalarına kapılmamaya çalışmıştı fakat dudaklarından dökülen itirazlara da engel olamamıştı:

"Her zamanki gibi benim fikrimi dahi almadan kendi başına planlar yapıyorsun! New York'ta bir işimin, hayatımın olduğunu biliyorsun! Her şeyi bırakıp döneceğimi düşünmek biraz iyimser bir tahmin değil mi sence de?"

Noyan'ın sert bir dille sarf ettiği bu sözler üzerine Nazım Bey ayağa fırlamış ve yumruğunu önündeki masaya indirmişti:

"Benim tepemin tasını attırma Noyan! Biz Ahmet'le her şeyi düşündük taşındık! Asu'yla evleneceksiniz ve bu holdingin başına sen geçeceksin!"

Asu'nun adını duyunca göğsüne kurşun saplanmış gibi bir an için afallamış, şaşkın bakışlarını babasının gözlerine dikmişti Noyan. "Yanlış mı duydum? Evlilik mi dedin sen?" diye sormuştu hayret dolu sesiyle.

"Hayır, yanlış duymadın! Asu kızımla evlenmeni istiyorum. Bu kadar aylaklık yetmez mi? Hem Asu tam benim hayalimdeki gibi bir gelin adayı, akıllı, güzel, tatlı dilli ve sana da deliler gibi âşık. Daha ne olsun!"

Noyan o an nabzının yükseldiğini, kalp atışlarının göğüs kafesini zorladığını hissetmişti. Hayatında duyduğu en saçma sözlerdi bunlar. Ama bundan da öte dehşet vericiydi. Aklının ucuna dahi getirmediği bir şeydi Asu'yla evlenmek. Hiç o gözle bakmamıştı yan yana büyüdüğü, neredeyse kardeşi bildiği kıza. Fakat Asu gerçekten de âşık mıydı ona, evlenmek

mi istiyordu onunla, nasıl mümkün olabilirdi ki böyle bir şey, aklı almıyordu Noyan'ın. Ya da belki gözünün önünü göremeyecek kadar kördü. Noyan oturduğu yerden yavaş yavaş kalkarken adeta sersemlemişti. Parmağını havaya kaldırmış ve babasına doğrultmuştu tehditkâr bir ifadeyle.

"Asla! Duydun mu beni? Asla! Böyle bir istekle karşıma gelebildiğine göre sen ya delirmişsin ya da bunamışsın baba!"

"Ne diyorsun lan sen! Senin o ağzına tükürürüm ben!"

Babasının vahşice gürlemesi duvarlarda yankılanırken, elindeki kahve tepsisiyle odaya henüz girmekte olan annesi neye uğradığını şaşırmıştı. Nuran Hanım tepsiyi alelacele masanın üzerine bırakmış ve kocasının kolunu tutarak, "Yalvarırım sakin olun," demişti çaresiz gözlerle.

"Anne senin haberin var mı bu saçmalıktan?" diye sormuştu Noyan dehşetle. Annesinin mahcup bakışlarla cevap veremediğini görünce, "Siz ne biçim insanlarsınız!?" diye bağırmıştı, "Asu'yla evlenmemi nasıl beklersiniz benden? Kardeşimden ayrı tutmadığım kızla aynı yatağa gireceğimi mi sandınız?"

"Ah benim salak oğlum! Duyan da sizi gerçekten kardeş ya da akraba sanacak. Sen öyle diyorsun ama Asu seni seviyor, evlenmek için babasının başının etini yiyor. Tabii senin dünyadan haberin yok. Ancak sağda solda sürt, Allah bilir New York'larda ne haltlar karıştırıyorsundur. Baba parası yemek kolay tabii!"

"Baba parası yemiyorum ben! Bildiğin üzere çalışıyorum! Senin parana ihtiyacım yok!"

Noyan'ın bu sözleri üzerine odada sinir bozucu kahkahalar yankılanmaya başlamıştı.

"Senin kazandığın o üç kuruş içki parana yetmez!"

Bu konuşmanın daha vahim noktalara ilerleyeceğinin farkında, dilinin ucuna kadar gelen acı sözcüklere hâkim olmuştu Noyan. Titreyen elini saçlarının arasında sinirle gezdirdikten sonra, "Ben gidiyorum!" demişti. "Ne holdingin başına geçeceğim ne de Asu'yla evleneceğim!"

"Dediğim her şeyi harfi harfine yapacaksın Noyan! Hele bir lafımı çiğne, işte o zaman elimden çekeceğin var, hayatını zindan ederim senin! Yüksek lisans yapacağım, Amerika'ya gideceğim dedin, kabul ettim, ama sen iyice azıtıp hiç bana danışmadan ne idüğü belirsiz bir şirkette işe girdin. Ama artık

bitti! Tıpış tıpış dönecek ve o holdingin başına oturacaksın!"

Noyan tam kapıyı açıp çıkacakken sert bir şekilde arkasını dönmüş ve o an annesinin yüzündeki yalvarırcasına ifadeyi görmüştü. Fakat buna rağmen kendine engel olamamıştı:

"Bıktım senin şu bitmek tükenmek bilmeyen despot tavırlarından! Hayatımın içine ettin resmen! Bir kuklaymışım gibi iplerimi eline almışsın, nasıl istersen öyle yönlendiriyorsun beni! Bir insan kendi evladından bu kadar mı nefret eder? Aklım almıyor! Yoksa ben senin öz oğlun değil miyim baba? Bu mu bana olan nefretinin sebebi?"

Noyan daha devam edecekti ama aniden suratında patlayan tokatla geriye doğru sendelemişti. Yanağını tutarken, öldürücü bakışları babasının kıvılcımlar saçan gözlerine kilitlenmişti; annesinin göğsüne doğru götürdüğü elinin, sıklaşan nefeslerinin farkında bile değildi. Noyan kendisini dizginlemeye çalışmış ama tüm benliğini ele geçiren öfke, akıl mantık bırakmamıştı onda. Babasının ağzından art arda çıkan, adeta tükürürcesine sarf ettiği küfürlü cümleleri duymamıştı bile. Bambaşka bir boyuta geçmişti, gözüne perde inmişti sanki. Babasının üzerine atılırken, yılların yüreğinde adeta bir yangına çevirmiş olduğu öfkeyle, hınçla, nefretle onun yüzüne sert bir yumruk indirmişti Noyan. Annesinin çığlıklarını duyduğunda, bir an için bulunduğu trans halinden sıyrılmış, yerde sırt üstü yatan babasına bakmaya başlamıştı şok içerisinde. Bir an sonra babasının üzerine doğru eğilmiş olan annesinin kıpkırmızı bir suratla elini kalbine götürüp fenalaştığını görünce, "Anne!" diye haykırarak ileri doğru atılmıştı...

Elindeki çerçeveyi bir hışımla yerine bıraktı Noyan. Bu sahneleri hatırlamak yüreğini daha da karartmıştı. Yaşadıklarının faturasını babasına kesmeye çalıştığının farkındaydı. Ne de olsa annesinin geçirdiği kalp krizi sonrasında babasının eline mükemmel bir koz geçmişti. Yaşanan bu facianın suçlusu olduğunu defalarca onun yüzüne vurmuş, iğneleyici sözlerini hiç eksik etmemiş, adeta manevi eziyet çektirmişti ona. Nitekim babası sürekli annesini öne sürerek, binbir türlü manevi baskıyla her iki isteğini de ne yapıp edip kabul ettirmişti ona. Fakat bir süre sonra yapacakları işle ilgili birtakım pürüzler çıkmış ve süreç iyice uzamıştı. Tabii ki bu durum fazlasıyla işine gelmişti Noyan'ın,

Asu'yla nişanlanmış olsa da New York'taki yaşamına kaldığı yerden devam etmişti.

Asu'ya gelince...

Noyan, ayrı ülkelerde olmalarının avantajını sonuna kadar kullanmış, eskiden olduğu gibi iyi bir dosttan öteye götürmemeye çalışmıştı ilişkilerinin düzeyini. Asu'yu seviyordu, hatta salt mantığıyla düşündüğünde gerçekten de evlenebileceği bir kızdı, fakat evlilik sadece mantık üzerine kurulamazdı ona göre, daha güçlü duygular olmalıydı iki kişiyi birbirine bağlayan. Oysa Asu'ya hissettikleri daha çok şefkat ve arkadaşça bir sevginin birleşimiydi. Asu defalarca New York'a gelmiş, nişanlı olmalarının verdiği güçle aralarındaki yakınlığı bir üst düzeye taşımaya çalışmıştı. Bunun yanı sıra olur olmaz zamanlarda onun dudaklarına yapışmış, tensel anlamda yakınlık kurmaya çalışmış, arzularını uyandırmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Çabalarının fayda etmediğini görünce kimi zaman öfkelenmiş, fakat Noyan'ın tepkisinden çekindiği için ona verilenle yetinmek zorunda kalmıştı. Oysa asla azla yetinebilecek bir kız değildi Asu. Hırslıydı, tutkuluydu, her ne kadar bu özelliklerini maskelemeye çalışsa da.

Ağır adımlarla yatak odasına doğru yürürken içsel bir hesaplaşma içerisindeydi Noyan, kafasındaki sesler hiç susmuyordu.

Kendi kendini rahatlatmak için tüm sorumluluğu babanın üzerine atıyorsun ama bu olayda tek suçlu sensin! Evet, belki Asu'yla nişanlanmanda babanın etkisi yadsınamazdı ama Defne'nin hayatına kendi iradenle girdin, kimse seni buna mecbur etmedi. Ve sen bencilce, geleceği hiç düşünmeden sahip olmak istedin ona, duygularının esiri oldun! Tüm içtenliğiyle pırıl pırıl kalbini sana teslim etmiş olan kızın hayatını yerle bir ettin! Bir daha zor görürsün onun yüzünü!

Noyan kafasını duvarlara vurmak, zihninde yankılanan acımasız sesi susturmak istiyordu. Odaya girip üzerindekileri parçalarcasına çıkarıp bir kenara fırlattı. Yatağına uzandıktan sonra gözlerini kapattı ve elini alnına götürdü kalbini paramparça eden acıyı hissederek.

Defne'nin hayali vardı gözlerinin önünde. Derinliklerinde kaybolduğu, ruhunun en ücra köşelerini aydınlatan gözler,

heyecanlandığında kadife kelebek kanatları gibi kırpışan kirpikler, gülümseyince ortaya çıkan gamzeler, üzülünce büzülüp, aşağı doğru sarkan pembe dudaklar, coşkulu, neşeli, şen şakrak tavırlar...

Ve... Ruhunu aşkla titreten cümleler…

"Ah Daphne'm," diye iç çekti Noyan.

Noyan her gün daha da katlanan özlemiyle yanıp kavrulmuştu. Defne'nin evinden çıktığı o gün sevdiği kadını son kez gördüğünü, son kez onun kokusunu içine çektiğini hiç düşünmemişti. Giderken peri kızını birkaç gün yalnız bırakmayı düşünmüş, en azından bunu yapabileceğine inanmıştı ama ertesi gün dayanamamış ve yeniden kapının önünde bulmuştu kendini. Fakat... Kapı duvardı. Zili defalarca çalmış ama kapı açılmamıştı. Bunun üzerine hemen Defne'yi aramış, ilk araması cevapsız kalsa da yeniden denemişti. Nitekim üçüncü çalışta telefon açılmıştı…

"Defne yalvarırım kapıyı aç!" demişti sevdiği kadından tek bir söz bile duymayı beklemeden. Hattın diğer ucundaki sessizliği fark edince ise garip bir durum olduğunu fark etmiş, "Neden konuşmuyorsun?" diye sormuştu çaresizlik içerisinde.

"Defne benim yanımda Noyan..."

Venüs'ün buz gibi sesini duyunca kanının çekildiğini hissetmişti Noyan.

"Ve... Sakın! Ama sakın bir daha Defne'yi arayayım deme! Kardeşim senin yüzünden perişan bir halde ve sen hâlâ arsız bir şekilde aramaya devam ediyorsun onu! Bitti, duydun mu beni? Her şey bitti! Defne seni görmek istemiyor, bunu kabullen ve defol git hayatımızdan artık!"

"Venüs... Lütfen!"

Yüzüne kapanan telefona öylece bakakalmıştı Noyan. O an hissettiği çaresizlikle yüreği sıkışmış, içinden bir ses bir daha Defne'yi göremeyeceğini söylemişti ona. Aklından art arda saçma sapan fikirler ışık hızıyla gelip geçmişti: Rüzgar'ın evine gitmek, Defne'yi kolundan tuttuğu gibi o evden çıkarmak ve birlikte çok uzaklara gitmek. Kimsenin olmadığı, onlara ulaşamayacağı ıssız yerlere…

Fakat yapamamıştı. Karşıyaka'da olduklarını öğrendikten sonra Noyan Rüzgar'ın evine gitmişti ama tahmin ettiği üzere eve alınmamış, adeta kovulmuştu. Tüm çabalarına rağmen Defne'nin yüzünü bir anlığına da olsa görememiş, onun sesini

duyamamıştı... Ama belki de kendini en çaresiz hissettiği anlardan biri Defne'nin numarasını değiştirdiğini öğrendiği an olmuştu. "Aradığınız numara kullanılmamaktır," sözünü duyduğunda, başta yanlış numarayı çevirdiğini düşünmüştü ama aslında böyle bir şeyin mümkün olamayacağının farkındaydı. Bir, iki, üç, dört... Kaç kere dinlemişti o mekanik, ruhsuz sesi bilmiyordu fakat sevdiği kadınla arasındaki son bağ da elinden alınmıştı. Belki de ilk defa o zaman, terk edildiği bir tokat gibi çarpmıştı Noyan'ın yüzüne. Bu sarsıntıyla yerle bir olurken, yüreği, mantığı, bedeni, ruhu birbirinden ayrılmış, dörtbir yana savrulmuştu...

Acı dolu bir soluk alıp gözlerini açtığında, Defne'nin gülümseyen çehresi belirdi Noyan'ın gözlerinin önünde. "Seni çok seviyorum Hanzade'm," diyordu, gözleri aşkla parıldıyordu peri kızının. "Son nefesimi verinceye kadar seveceğim. Sadece sen ve ben..."

Ruhunu aydınlatan bu hayale dokunmak istedi Noyan. Öylesine yoğun bir istekti ki bu, tüm benliği, yaşayan her zerresiyle Defne'yi arzuluyordu. Kollarındaki güzelliğin sıcaklığıyla sarmalanmak, sevdiği kadının teninin eşsiz kokusuna bulanmak, onun vücudunun yumuşaklığını hissetmek istiyordu.

Yattığı yerde teslim olduğu özlemle yanıp kavrulurken, bir an sonra zehirli düşünceler ağır ağır zihnine yayılmaya başladı Noyan'ın.

Defne'nin bir başka erkeği sevebilme ihtimali...

"Hayır, asla izin vermem böyle bir şeye!" diye mırıldandı gözlerini öfkeyle kısarak. Ama zihinde yankılanan alaycı sesi susturamıyordu o an:

Salak! Nasıl engel olacaksın buna, ne yapabilirsin ki? Sana bir daha asla dönmeyebilir, elbette ki başkasını sevebilir, başka bir erkeğin kollarında huzur bulabilir...

Noyan için bu ihtimali düşünmek, nefessiz kalması için kâfiydi. Sanki meçhul bir düşman bıçağını onun kalbine saplamış, ıstırabını daha da arttırmak için bıçağı sağa sola çeviriyordu işkence eden bir yavaşlıkla. Defne'nin bir başka erkeğin gözlerine aşkla bakabilme, onun kollarında teskin olabilme ihtimali... O taptığı bedene bir başka erkeğin şehvetle dokunabilecek olması...

Bilincini ele geçiren sahnelere engel olmak istercesine

aceleyle doğruldu Noyan. Şakaklarını ovaladı gözlerini sıkıca yumarak. Kalbi güçlü bir tempoyla atıyor, elleri titriyordu. Daha önce tatmadığı bu yoğun aşk, öldürücü ayrılık acısı çıldırmasına sebep olacaktı. Hiçbir şeye konsantre olamıyor, mantıklı düşünüp hareket edemiyor, çevresindeki hiçbir olayla ya da kimseyle ilgilenemiyordu. Gündüzü de gecesi de Defne'ydi. Aldığı ıstırap dolu her solukta, gittiği, baktığı her yerde Defne vardı. Kimi zaman yaşadıkları unutulmaz anılarla yüzünde mutluluk dolu tebessümler oluşuyor, kimi zaman ise az önceki gibi zehirli düşüncelerle yakıcı bir öfkenin girdabında amaçsızca savruluyordu...

Noyan yataktan kalktıktan sonra giyinme odasına geçti ve temiz bir tişört geçirdi başından aşağı. İlk gördüğü keten şortu da üzerine giydikten sonra anahtarını ve telefonunu alarak evden çıktı.

Artık zil zurna sarhoş olmadan evde duramıyordu. İzmir'e döndüğünden beri her gece o bar senin bu kulüp benim gezip durmuştu. Kafasındaki tüm görüntüler flulaşana kadar içmiş, sabaha karşı sallana sallana eve dönüp kendini yatağa zor atmıştı. Adeta bir kısırdöngüye girmişti yaşamı, sarhoş bir halde eve zar zor girdikten sonra ilk bulduğu yerde sızıyor, öğleden sonra uyandığında başındaki ağrıyı gidermek için ilaç alıyor, ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra Karşıyaka'ya gidiyordu. Defne gidinceye kadar her gün Rüzgar'ın evinin karşısındaki kafeye oturmuş ve yılmadan beklemişti. Belki bir ihtimal Defne'yi görebilir diye... Birkaç gün üst üste olumsuz sonuç alınca, bekleme saatlerini biraz daha erkene çekmişti ama ne yazık ki umduğunu bulamamıştı. Defne apartmandan çıkmamıştı, ya da belki o denk getirememişti. Her seferinde hayal kırıklığı içerisinde eve dönmüş, ardından zihnindeki seslere tahammül edemeyerek yeniden sokaklara vurmuştu kendini...

Kordon yoluna çıktığında, her zaman gittiği bara doğru adımlamaya başladı Noyan. Çevresinden gelip geçen insanların yüzlerindeki gülümsemeler, gençlerin neşeli, uçarı tavırları, bitmek tükenmek bilmeyen enerjileri daha da bozuyordu moralini. Sanki dünyadaki tüm insanlar mutluydu... Onun dışında. Herkesin mükemmel diyebileceği, sorunsuz, tasasız bir yaşamı vardı. Oysa onun hayatı öyle miydi? Dünyanın en büyük, en mühim acısını çekiyordu, sahip

olduğu hiçbir güç bu acıyla baş edebilmesine yardımcı olmuyordu. İflah olmaz bir zavallıydı o...

Noyan trans halinde bara girdikten sonra her zamanki yerine oturdu. Bar tezgâhının hemen arkasında kokteyl hazırlayan top sakallı, genç barmenin nazik selamına karşılık verdikten sonra beklemeye başladı.

Barmen, boş gözlerle ona bakan ve oldukça kederli görünen genç adama "Ne içersiniz?" diye sormadı bile. Her zamanki gibi cin toniğini hazırlayıp önüne bıraktı. Art arda daha kaç tane kadeh hazırlayacağını tahmin edebiliyordu, gece henüz başlıyordu.

Noyan birkaç kadehi devirdikten sonra gergin kaslarının gevşediğini, düşüncelerinin soluklaştığını hissetti. Gün içerisinde belki de kendini en iyi hissettiği dakikalardı bunlar. İçkiye sığınarak, tıpkı bir korkak gibi kaçıyordu düşüncelerinden, bu durumun farkındaydı ama buna ihtiyacı vardı. Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar acizdi.

"Ne yapıyorsun şimdi?" diye mırıldandı hayalindeki kız sanki karşısındaymış gibi. "Beni düşünüyor musun? Hâlâ seviyor musun? Yoksa yüreğindeki beni öldürdün mü?"

İçkisini kafasına dikip kadehi sertçe masanın üzerine bıraktığında, kolunu kavrayan elin baskısıyla irkiliverdi Noyan. Hemen soluna döndüğünde bir çift kömür karası gözle karşılaştı. Ne zamandan beri yanında duruyordu bilmiyordu ama en fazla yirmili yaşlarının ortalarında gösteren, uzun siyah saçlı kız gülümseyen gözlerle ona bakıyordu.

"Bana da bir içki ısmarlar mısınız?"

Noyan, kızın sevimli bir kız çocuğunu andıran sesini duymadı bile. Bakışları kızın beline kadar inen saçlarına sabitlenmişti. Upuzun koyu renk saçlar...

Kız, Noyan'ın onu dikkate almadığını fark edince bozulur gibi oldu. Dudaklarını sarkıtarak, "Ne demişler, kendi işini kendin gör," diye söylendi ve siparişini verdi.

Noyan'ın gözleri kızın dudaklarına kilitlendi bu sefer de. Öpmeye doyamadığı o dolgun, davetkâr dudaklar...

Kız, Noyan'ın yanındaki tabureye yerleştikten sonra barmenin uzattığı kadehi dudaklarına götürdü. Bir yandan da kaçamak bakışlarla yanındaki adamı süzüyor, üzerinde dolaşan anlamlandıramadığı bakışlarla kadınsı bir haz duyuyor, dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrılıyordu. Adam

haddinden fazla yakışıklıydı ama derbeder bir hali vardı aynı zamanda. Taburesini hafifçe döndürdükten sonra elini adamın omzuna götürdü ve "Beni tanıyormuş gibi bakıyorsunuz," dedi cilveli bir tavırla. "Yoksa daha önce bir yerlerde karşılaştık mı?"

Noyan, omzunu kavrayan ele çevirdi bakışlarını. Burnuna dolan parfüm kokusu uyuşmuş zihnini harekete geçirdi. Bakışlarını onu süzmekte olan gözlere odakladıktan sonra, kızın taburesini ani bir hareketle yakınına çekti. Kızın bacaklarını bacaklarının arasında hapsetti ve üzerindeki şaşkın ama bir o kadar da memnun bakışları hiç umursamadan elini kızın saçlarının arasına daldırdı. Hayran gözlerle o saçları okşadı, sevdi, burnuna götürdü kokusunu hissetmek isteyerek. "Daphne'm," diye iç çekti burnuna dolan çiçek kokusuyla.

"Demek saçlarım hoşuna gitti. İtiraf etmeliyim ki saçlarımla ilgilenen ilk erkeksin, ama ne yalan söyleyeyim, bu farklılığını sevdim."

Noyan bu sözlerin hiçbirini duymuyordu bile. O bambaşka bir âlemde, yüreğini ısıtan hayalleri ve anıları ile birlikteydi. Defne'nin neşeli cıvıldamaları yankılanıyordu zihninde, sırf kendisini kızdırmak için topladığı saçlarını çözerkenki çırpınışları geçiyordu gözlerinin önünden...

"Yalnız bu sessizliğin beni öldürecek. Gerçekten tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyorsun..."

Noyan başını kaldırdığında, kızın parıldayan gözleriyle buluştu yeniden. Ve belki de tam anlamıyla ilk kez o an baktı kızın yüzüne. Gülüşü güzeldi, ama... Kızın iyice genişleyen gülümsemesiyle sağ yanağında beliren gamzeyi görmek, midesinin kasılmasına sebep oldu. Gördükleri gerçek miydi, yoksa tüm bu benzerlikler hayal gücünün ona oynadığı bir oyun muydu, bunun ayrımını yapamıyordu. Ama gerçek olmasını istedi o an. Gerçekti...

Noyan gözlerini yumdu ve kızın yüzüne götürdü elini. Okşarcasına dokunuşlarını onun gözlerinde, kirpiklerinde, yanaklarında, dudaklarında gezdirirken, kızın uysal bir kedi gibi göğsüne sokulmasını istekle kabul etti. Kızın tepesine sevgi dolu öpücüklerini bırakırken, "Daphne'm" diye mırıldandı özlem dolu bir sesle. "Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen. Neden gittin, neden bu kötülüğü yaptın ikimize de? Ama bir daha bırakmam seni, bırakamam. Merak etme,

affettireceğim sana kendimi, unutturacağım yaşanan her şeyi..."

Noyan kollarındaki kızı sarmalarken bambaşka bir dünyadaydı. Damarlarında dolaşan alkolün de etkisiyle gerçeklikten kopmuş gibiydi. Öpücüklerine ara verirken, kızın elini tuttu ve "Hadi gidelim," dedi.

Kız, Noyan'ın kızarmış gözlerine baktı. "Tamam," dedi kafasını hızla sallayarak. Aslında bir bakıma şaşkındı ama uzun zamandır böyle şefkatle sarmalanmamış, böylesine duygusal bir erkekle karşılaşmamıştı. Adamın onu başka bir kadına benzettiğinin farkındaydı ama çok üzerinde durmadı bu ayrıntının. Oturduğu yerden indi ve Noyan'ın koluna girdi, "Gidelim," dedi en etkileyici gülüşüyle...

KAKTÜS TEAM

OLASILIKLAR

Noyan zar zor yürüyebiliyordu, görüşü bulanık, algıları zayıftı. Kolundaki kızdan destek almaya çalışarak çıkışa doğru yürürken, kulağına gelen sesler sadece vızıltıdan ibaretti. Kız da bir şeyler anlatıyordu ama onu anlamakta güçlük çekiyordu Noyan. Bir an önce dışarı çıkmak, bu hengâmeden kurtulmak istiyordu. Mekândan dışarı adım attıklarında, Noyan sanki bir yerlerden adının seslenildiğini duyar gibi oldu ama umursamayarak yürümeye devem etti.

"Noyan!"

Kolunu kavrayan güçlü eli hissetmesiyle, yanı başında beliren Rüzgar'ı görmesi bir oldu. Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırırken, gördüğü kişinin gerçekten de kadim dostu olduğundan emin oldu.

"Dostum, ne haber!"

Rüzgar, Noyan'ın iyice peltekleşmiş konuşmasını fark edince, inceler bakışlarını karşısındaki adamın üzerinde dolaştırmaya başladı hızla. Berbat görünüyordu Noyan, tanıdığı bildiği arkadaşı değildi kıpkırmızı gözlerle ona bakan adam. Yüzü süzülmüş, gözaltları çürümüş, sakalları haddinden fazla uzamış, saçları karman çorman, bakımsız, bitkin ve fazlasıyla sarhoş bir Noyan'dı gördüğü. Yüzündeki sarsak gülümsemenin ardında gizlenen acıyı görmemek imkânsızdı.

"İyiyim," diye karşılık verdiği esnada, Noyan'ın kolunu daha da sıkı kavrayan kıza ilişti Rüzgar'ın gözleri. Kızın sabırsızlandığı, bir an önce gitmek istediği beden dilinden belli oluyordu. Rüzgar dik bakışlarını kızın üzerinde gezdirdikten sonra gitmesi için başıyla işaret etti ona. Kız önce karşı çıkacak gibi olduysa da, onun bakışlarındaki hiddetten çekinmiş olmalı ki, Noyan'ın kolunu bıraktı ve kızgın bir ifadeyle arkasını dönüp, çıkışa doğru adımlamaya başladı...

"Daphne'm! Nereye gidiyorsun?"

Noyan kızın peşi sıra gitmek için atıldı ama Rüzgar'ın engeliyle karşılaştı. O an ruhu iki parçaya bölündü sanki, bir tarafı panik, diğer tarafı öfke yüklüydü. Kolunu sertçe çekmeye çalışırken, "Bırak beni lanet olası!" diye bağırdı Rüzgar'a. "Defne gidiyor, görmüyor musun?"

Rüzgar duyduğu bu sözler üzerine şaşkına dönmüştü.

Arkadaşının telaşla kasılmış yüzüne bakmaya başladı şaşkın şaşkın; onun ciddi olup olmadığını algılamaya çalışıyor, Noyan'ın gerçeklikten bu kadar kopmuş olabileceğini aklı almıyordu. Üzerindeki şaşkınlığı atamadan, Noyan'ın aceleyle çıkışa doğru koştuğunu gördü. Hemen onun peşi sıra davrandı Rüzgar. Kordon yoluna çıktığında arkadaşının evladını kaybetmiş bir annenin çaresizliği içerisinde bir o yana, bir öbür yana koştuğunu gördü. Hâli acınasıydı Noyan'ın; her ne kadar kızgınlığı hâlâ geçmemiş olsa da, onun için üzülmeden edemedi Rüzgar. Sonuçta senelerini birlikte geçirmişlerdi ve onca yıl dostunun herhangi bir yanlışını görmemişti. Rüzgar, nereye gideceğini bilemez bir halde yalpalayan adamın koluna girerken, onun için duyduğu üzüntüyü daha da katlayan sözlerini işitti:

"Defne yine gitti, yine terk etti beni. Oysa..."

"O Defne değildi Noyan, bunu ikimiz de biliyoruz, değil mi? Defne Kaliforniya'da! Duydun mu beni? Kaliforniya'da... Bu gerçekliği bir an önce kabul etsen iyi olur!"

Noyan kulaklarında yankılanan bu sözleri kabul etmek istemiyordu. Alnında birikmiş terleri sildi, sakallarını sıvazladı ne diyeceğini bilemez bir halde. Ayakta zor duruyor, az önceki kızın etkisinden çıkmaya çalışıyordu.

"Hadi, seni evine götüreyim, hiç iyi değilsin sen..."

"Değilim abi, hiç iyi değilim. Nasıl iyi olabilirim ki, canımı kaybetmişim. Defne..."

"Tamam Noyan! Daha fazla yorma kendini."

Noyan, Rüzgar'dan destek alarak yavaş yavaş yürümeye başladı. Hayal âleminde gibiydi, ayakları yere basmıyordu da gökyüzünde süzülerek gidiyordu sanki. Gözkapakları bedeninden ağırdı, gözlerini açık tutabilmek için insanüstü bir çaba içerisindeydi.

İki arkadaş karanlığın içerisinde, kendi iç seslerinin rahatsız edici gürültüsüyle yürüdüler. Tek kelime etmediler.

Eve vardıklarında Noyan salondaki koltuğun üzerine çöktü daha fazla ayakta duramayarak. Kafasındaki sinek vızıltısına benzeyen sesleri susturmak istese de başaramıyordu. Başını ellerinin arasına aldı acı çekercesine bir ifadeyle.

"Sana kahve yapayım, ayılırsın."

Noyan karşı çıkmadı bu öneriye, "Tamam," dedi cansız bir sesle. Rüzgar'ın arkasından bakarken, gerçek hayata dönmeye

çalışıyordu hâlâ. Bardaki kızın kıkırdamaları, saçlarının kokusu, Defne'yi hatırlayışı... Yaşadıkları gerçek miydi, yoksa tatlı bir rüya mı görmüştü, emin olamıyordu. Yaklaşan ayak seslerini duyunca, düşüncelerinden sıyrıldı ve o an Rüzgar'la göz göze geldi.

Arkadaşının uzattığı kahveyi alırken... Yüreği cız etti Noyan'ın.

Her şey bir kahveyle başlamıştı ya... Defne'nin yaptığı muzırlık, sonrasındaki ısrarcı inkârları geldi aklına. Noyan'ın suratı acıyla buruşurken, titreyen elleriyle kahvenin bir kısmını tabağa döktü.

"Şu haline bak, ayyaş bir adam olup çıkmışsın görüşmeyeli! İyice salmışsın kendini, hiç tanımadığım, bilmediğim bir Noyan var karşımda! Bu kadar güçsüz bir adam olduğunu bilmezdim!"

Noyan, Rüzgar'ın yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görebiliyordu, nasıl göründüğünü tahmin etmesi zor değildi ama elinden başka türlüsü gelmiyordu. Defne'yi kaybetmiş olmasının yanı sıra, hissettiği vicdan azabı adeta bir kurt gibi kemiriyordu tüm benliğini. Kendi hatası yüzünden bir başkasının, ama her şeyden de öte canı bildiği, ömrünü birlikte geçirmek istediği kızın acı çekiyor olmasına dayanamıyordu.

Kahvenin tamamını içtikten sonra kendini biraz da olsa iyi hissetti Noyan. Fincanı sehpanın üzerine bıraktı, üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkardı, kulağına gelen klimanın sesini dinledi bir süre. Ardından, "Dayanamıyorum," diye söze başladı. "Defne'nin gitmiş olmasını kabullenemiyorum, yüreğimdeki vicdan azabına katlanamıyorum. Gözümü yumduğumda gözyaşları geliyor aklıma. Kırdım, parçaladım, yok ettim onun yüreğini, inandığı ne varsa yerle bir ettim."

"İyi bok yedin! Hayatında başka bir kadın varken böyle bir işe kalkışırsan, sonu bu şekilde olur. Hem de bu sefer söz konusu benim baldızım, kardeşim bildiğim kız. Adam değilsin sen! Eğer adam olsaydın..."

"Tamam, yalvarırım başlama yine. Kaçıncı duyuşum bunları. Yaptım bir hata, sevdim anlamıyor musun, hayatımda kimseyi böyle sevmedim, kendimden vazgeçecek kadar sevmedim. Karşı koyamadım ona, oysa koymalıydım."

Rüzgar, duyduğu bu cümlelerden zerre kadar etkilenmediğini belli eden bir ifade takındı. Her ne kadar sakin

olmaya çalışsa da, damarlarında dolaşan öfke ateşine engel olamıyordu.

"Defne'yi gerçekten sevseydin, kendinden daha fazla sevseydin, bile bile mahvetmezdin onun hayatını! Kendi hayatındaki pürüzlerden kurtulur, mertçe çıkardın kızın karşısına! Ama sen ne yaptın? Gözümüzün önünde baldızımla gizli saklı aşk yaşadın, evimize girip çıktın, üstelik sanki Defne'den nefret ediyormuş gibi rol kestin! Sen... Sen... Seni tanımlayacak sözleri bulmakta o kadar zorlanıyorum ki! Böyle şerefsiz bir adam olduğunu bilseydim, evime bile sokmazdım seni!"

Noyan, duyduğu acı sözlere tahammül edemeyerek bir hışımla ayağa fırladı ama başı dönünce tekrar yerine çöktü. Başını önüne eğdi, elleriyle yüzünü örttü, ardından gözlerini, şakaklarını ovaladı. Bencil bir adam olduğunun farkındaydı, Rüzgar'a her anlamda hak veriyordu ama bu farkındalık canının acımasını engellemiyor, kanayan yarasına merhem olmuyordu. Bir şeyler yapmalıydı, bu şekilde zil zurna sarhoş bir adamken hiçbir şeye çare olamazdı.

Üstelik...

Belki de Defne hamileydi.

"Olabilir mi bu?" diye mırıldandı başını ellerinin arasına alarak. Son sevişmelerini, hiç korunmadığını hatırlayınca, böyle bir olasılığın mümkün olabileceğini düşündü. "Ya hamileyse..." diye kendi kendine konuşurken, Rüzgar'ın bıçak gibi keskin sesini işitti. Noyan bulunduğu düşünceler bulutundan yeryüzüne indiğinde, bakışlarını arkadaşının çatık kaşlarına dikti.

"Ne hamilesi? Kim hamile?"

Rüzgar oturduğu yerde yumruklarını sıkarken bedenini saldırgan bir tavırla öne doğru eğdi. Gözlerini kısmış, kaşları neredeyse birbiriyle buluşmuştu. Sinirle sıktığı dişlerini gevşetirken bir kez daha yineledi sorusunu. Fakat Noyan'ın cevap vermediğini görünce, hiddetten köpürerek ayağa fırladı, Noyan'ı yakasından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve süklüm püklüm bir halde kendisine teslim olmuş olan adamı sertçe duvara yapıştırdı.

"Defne'yi hamile mi bıraktın bir de? Ne yaptın sen Allah'ın belası, şerefsiz herif!"

Rüzgar, alamadığı cevaplar üzerine kendini kaybederek,

Noyan'ın çenesine okkalı bir yumruk indirdi. Bir yandan da çocukluğundan beri dostu saydığı adama ağza alınmayacak küfürler savuruyordu.

Noyan ise kendini savunmuyordu bile. Yediği yumrukları hak ettiğini düşünüyor, hissettiği acıyı az bile buluyordu.

"Konuşsana, ne yaptın Defne'ye!?"

Rüzgar elinin altında iyice pelteleşmiş adamı öfkeyle koltuğa savurduktan sonra salonun içinde volta atmaya başladı sinirlerini yatıştırmak için. Bir ara cehennem çukurlarından geliyormuşçasına cılız sesini işitti Noyan'ın:

"Bilmiyorum... Emin değilim, sadece... Biz..." Devamını getiremedi ki, lafın sonunu getirmek kolay bir iş değildi. *Baldızınla seviştim, hatta içten içe onun hamile kalmasını istedim; adi, düşüncesiz bir hayvandan farkım yoktu* diyebilmek, çok rahat kurulabilecek türden cümleler değildi. "Sadece böyle bir olasılık olmasından..."

"Kes! Daha fazla devam etme, yoksa gerçekten elimde kalacaksın! Her türlü boku yemişsin belli ki ama Defne hamile kalırsa..."

Noyan, Rüzgar'ın devam etmesine izin vermedi. "Defne hamile kalsa da kalmasa da onunla evleneceğim. Buna kimse engel olamayacak, duydun mu beni?"

Rüzgar o kadar gerilmişti ki, sol kaşı hiç durmadan seğiriyor, bu durum sinir katsayısının daha da artmasına sebep oluyordu. Noyan'ın karşısına dikildi, işaret parmağını havaya kaldırdı ve tehditkâr bir tonda konuşmaya başladı:

"Seni bir kez daha ikaz ediyorum Noyan! Eğer hayatında o hepimizden sakladığın kadın olduğu halde Defne'nin karşısına çıkarsan seni cümle âleme rezil eder, nasıl bir pislik olduğunu herkese anlatırım! Şu İzmir'de kimsenin yüzüne bakamayacak hale gelirsin!"

Noyan yüzüne aldığı darbelerin acısını yok saymaya çalışarak, zorlukla da olsa ayağa kalktı. Rüzgar'ın karşısına dikildiğinde sağa sola sallanıyor fakat elinden geldiğince sağlam durmaya çalışıyordu. Olabildiğince kararlı olmasına çalıştığı bakışlarını iki alev topuna dönüşmüş gözlere dikti:

"Tehditlerinden korkmuyorum ama Defne'nin bir kez daha kalbini kırmaya niyetim yok, rahat olabilirsin. Ayrıca şunu da bil ki, sen de Venüs de kabul edeceksiniz birbirimize olan aşkımızı. Benim ömrüm Defne'yle son bulacak..."

Rüzgar alaycı bir ifadeyle dudağını büktü. Karşısındaki adamın aşkından şüphe etmek mümkün değildi ama kendinden bu kadar emin konuşması...

İşte bu biraz komikti.

"Bakalım Defne de seninle aynı fikirde olacak mı? Bu yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi yüzüne bakacak mı? Bence çok fazla hayale kapılma, sonradan yaşadığın hayal kırıklığı büyük olur."

Noyan, salon kapısına doğru yürümeye başlayan adamın arkasından öylece bakakaldı. Tabii ya, aslında Rüzgar haklıydı. Belki de Defne bir daha yüzüne bakmayacaktı. O an bu düşünceyle nefesi kesildi, hemen derin bir soluk aldı.

Ağır adımlarla, binbir olumsuz düşüncenin cirit attığı zihniyle yatak odasına yürüdü Noyan. Kendini sırt üstü yatağa bıraktığında, tavana resmedilmiş mitolojik karakterlerin kendisiyle alay edercesine dans ettiğini gördü.

Anılar, hayaller, acılar, şüpheler, kıskançlıklar, pişmanlıklar... Hepsi birbiriyle dost olmuştu. Tüm bu duyguların birleşimi ise kolay kolay katlanılacak cinsten değildi. İnsanın ruhunun her bir zerresi acı çeker miydi? Kalbiniz hissettiğiniz acıyla ezilip, unufak olur muydu? Peki ya dayanılmaz özlem... Belki de katlanılması en zor olan buydu. Bir hayali sevmek, özlemek, onun da aynı duygular içerisinde olduğunu dahi bilemeden, sadece sevmek, sevmek, sevmekten bir an olsun vazgeçmemek...

Noyan gözlerini sıkıca yumarken, "Gitmeliyim," diye mırıldandı belli belirsiz çıkan sesiyle. "Ne olursa olsun Defne'nin yanına gitmeliyim, yoksa ya aklımı yitireceğim ya da alkolik olacağım. Bir kez daha... O gözlere bakmalıyım, doyasıya sarılmalıyım ona. Bunu kesinlikle yapmalıyım..."

***

Noyan kâbuslarla dolu bir uykuya yenilirken Rüzgar Karşıyaka'ya henüz varmıştı. Asansöre bindiğinde aklında tek bir şey vardı.

Defne'nin hamile kalma olasılığı...

Pişmandı. Noyan'la Defne'nin tanışmasını sağladığı için o kadar pişmandı ki. Aslında hissettiği suçluluğun saçma olduğunun farkındaydı ama elinde değildi. Sonuçta Noyan onun arkadaşıydı...

Rüzgar can sıkıntısıyla eve girdiğinde, Venüs'ü salonun ortasındaki sehpanın önünde otururken buldu. İki gündür bitirmek için azmettiği puzzle'ın başındaydı karısı. İki bin parçadan oluşan, sahilde uzanmış bir denizkızının resmedildiği bir puzzle'dı uğraştığı.

O talihsiz akşamdan beri iyi değildi Venüs. Defne'yi evinde ağırladığı o üç hafta boyunca kardeşiyle ilgilenmekten başka şey düşünememişti ama Defne gittikten sonra tavırları iyice dengesizleşmişti. Soner'le olan seanslarını da fazlasıyla ihmal etmişti ama neyse ki sonrasında Rüzgar'ın ısrarlarıyla yeniden başlamıştı.

Okullar açıldığı için günlük rutinleri yeniden oluşmuştu ama akşamları bir araya geldiklerinde Venüs'ün gözlerine çöken hüznü fark etmemek imkânsızdı. Yaşananları hâlâ kabul edebilmiş değildi Venüs, sindiremiyordu tüm bu olanları. Kimi zaman öfkeleniyor, ağzına geleni sayıyor, ardından aniden durgunlaşıyordu. Düşüncelere dalıyor ve sık sık ağlıyordu...

Rüzgar, elinden geldiğince destek olmaya çalışıyordu canından kıymetli karısına ama nafileydi. Venüs yine başa dönmüştü...

"İyi geceler güzelim," dedi Rüzgar kafasını kaldırıp ona bakan solgun yüzlü kadına. Karısının yüzündeki cılız gülümsemeye karşılık verdi ve diz çöküp onun yanına oturdu. Kolunu Venüs'ün omzuna attıktan sonra hâlâ bitmemiş puzzle'ı incelemeye başladı ilgili gözlerle. "Az kalmış," dedi, başını onun omzuna dayamış karısının tepesine sevgi dolu bir öpücük bahşetti.

"Hımm, evet ama bir yerde takıldım ve ilerleyemiyorum..."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Yorgun değilsen olabilir tabii ki..."

Rüzgar oturduğu yerde hareketlendi. "Yorgun değilim ama önce üzerime rahat bir şeyler giyeyim," dedikten sonra üzerindeki gömleğin düğmelerini çözerek yatak odasına doğru adımladı. Kısa bir süre sonra yeniden karısının yanına döndüğünde, bir yandan puzzle'ı incelemeye, bir yandan da konuşmaya başladı:

"Defne'yle konuştun mu bugün?"

"Evet, bir iki saat önce konuştuk."

"Nasıldı peki?"

Venüs elindeki parçayı yerine koyarken, üzgün bir tavırla

omuzlarını silkti. "Her zamanki gibi cansız, ruhsuz," diye karşılık verdi.

"Okulda mıydı?"

"Hayır, evdeydi."

Venüs gergin kaslarını rahatlatmak isteyerek derin bir soluk aldı, ardından konuşmasına devam etti:

"Nasıl toparlanacak hiç bilmiyorum, Rüzgar. Bazen gitmesine izin vermekle hata mı ettim diyorum ama gitmese..." Bakışları aniden öfke dolu bir hal aldı. "O yalancı, karaktersiz herif bırakmayacaktı kızın yakasını! Ah, düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum! Aynı zamanda çok da özlüyorum biricik bebeğimi!"

Venüs ayağa kalktıktan sonra bezgin bir tavırla koltuğa bıraktı kendini. Saçlarını omzunun kenarından sarkıttı ve farkında olmadan tel tel yolmaya başladı onları. Son zamanlarda böyle bir alışkanlık edinmişti. Saçlarını yoluyordu ama Rüzgar uyarmadığı sürece yaptığının farkına varmıyordu bile. Lafına devam ederken, yanına oturup elini saçlarından ayıran kocasına baktı ve ne yaptığının o zaman farkına vardı. Fakat hiçbir şey yokmuş gibi konuşmasına devam etti Venüs:

"Hatırlasana birbirlerine olan tavırlarını, konuşmalarını, iğnelemelerini. Sana söylemedim ama Metin'in de olduğu o yemek davetinde, Noyan'ın tatlısına tuz koymuştu Defne. O akşam daha neler söyledi Noyan hakkında. Hâlâ anlayamıyorum ne zaman âşık oldu bu adama, nasıl fark edemedim? Üstelik Melda'nın defalarca söylemesine rağmen konduramadım. O kadar saçma ki tüm bu yaşananlar, anlam veremiyorum."

Rüzgar tüm bu sözleri sessizlik içerisinde belki de yirminci kez dinledi. Ama ne diyebilirdi ki, olan olmuştu artık. Zamanı geriye çevirebilmek ve olaylara müdahale edebilmek mümkün değildi. Fakat biraz sonra duyduğu sözlerle tepeden tırnağa buz kesti.

"Korkuyorum Rüzgar! Tüm bunların yanı sıra kafamı meşgul eden bir şey daha var. Defne... Onlar..." Venüs her ne kadar zorlansa da, içini kemiren düşünceleri daha fazla yüreğinde kilitli tutamadı. Bakışlarını uzaktaki bir noktaya sabitlerken, eli yine saçlarına gitti:

"Defne ve Noyan birlikte olmuşlar ya... Ya Defne dikkat etmediyse, ya..."

Rüzgar lafın gerisini tahmin edebiliyordu ve midesinin kasılmasına sebep olacak cümleleri duymak istemedi. Parmağını karısının dudaklarına götürdü ve "Tamam, anladım," dedi. Fakat Venüs'ü teselli edecek ya da onun korkularını giderecek cümleler yoktu dilinin ucunda. Özellikle Noyan'ın ağzından çıkan cümleleri duyunca, hamilelik olasılığının mevcut olduğunun farkındaydı. Böyle bir şeyin olması durumunda Defne'nin bunu asla söylemeyeceğinden ve her şeyi kendi başına halletmeye çalışacağından da emindi ve bu farkındalık içinin acımasına sebep oluyordu.

Rüzgar, Venüs'ü göğsüne yasladı, yumuşak hareketlerle onun saçlarını okşamaya başladı. "Böyle bir şey olmayacak, merak etme," dedi. Yalan söylemekten başka çaresi yoktu. Hem belki de böyle bir durum olmayacaktı bile. Olmamasını diliyordu...

ENKAZ

Flora yatağın üzerine oturmuş, derisi yüzülmüş topuğuna bakıyordu buruşmuş bir yüzle. Parmağını yaralı bölgeye götürdüğünde, hissettiği acıyla dudaklarından cılız bir inilti döküldü. Yeni aldığı, üstelik tonla para bayıldığı stilettoları ayağını vurmuştu. Kendi kendine söylenerek yanı başında duran yara bandını topuğuna yapıştırdı, ardından beyaz, dar kesim pantolonunu ve somon rengi, ipek bluzunu üzerine geçirdi.

Bu sabah dükkânı Anita açmıştı. Flora da haliyle her zamankinden çok daha geç bir saatte uyanmış, iyice dinlenmişti. Sahip oldukları antikacı dükkânının ortaklarından biriydi Anita, uzun boylu, diri vücutlu, muhteşem güzellikteki zümrüt gözlere sahip siyahî bir Amerikalıydı. Diğer ortakları Sabrina ise İtalyan bir baba ve Amerikalı bir annenin tek çocuğuydu. Üç ortak üniversitede tanışmışlar ve açtıkları "Oyster" adındaki antikacı dükkânıyla dostluklarını iyice pekiştirmişlerdi.

Flora bu iki çenebaz ve gürültücü kızı ailesi gibi benimsemişti. Kaliforniya'ya geldiği ilk yıl yaşamış olduğu büyük bunalımı Anita ve Sabrina sayesinde atlatmıştı.

Kolay değildi...

Babası gittikten sonra dört sene boyunca kardeşlerini ayakta tutmaya çalışmış, bir nevi ikinci bir anne olmuştu şaşkına dönmüş iki kıza. Elinden geleni yapmıştı, hiç şikâyet etmeden yaşından büyük bir sorumluluğun altına girmişti. Fakat... Sonrasında gitmek, evden uzaklaşmak istemişti. Annesine her anlamda babasını hatırlattığının farkındaydı. Uzun boyu, kumral saçları, masmavi gözleri, mimikleri, ilgi alanları... O kadar çok şey vardı ki babasından ona yadigâr. Giderse annesinin acılarını azaltabileceğini sanmıştı, bu düşüncesi çok saçmaydı ama elinde değildi. Nitekim beklediği engellemeyle karşılaşmamış, annesi bu kararını sonuna kadar desteklemişti. O zaman kesin olarak emin olmuştu. Gitmeliydi...

Flora'nın bir yanı gitmek istemişti hep ama sevdiklerini arkasında bırakmış olmaktan dolayı yüreği hep ezilmişti. Nitekim ailesiyle ayrılıklarının ilk yılı çok sancılı geçmişti Flora için. Telefonda kardeşlerinin sızlanmalarını duydukça, içinde taşımakta zorluk çektiği suçluluk duygusu daha da büyümüştü. Her konuşmanın ardı gözyaşıydı, pişmanlıktı. Neyse ki Anita ve Sabrina hep yanında olmuşlar, bunalımlı günleri atlatmasında desteklerini bir an olsun esirgememişlerdi onun üzerinden. Flora ağır ama emin adımlarla alışmıştı yaşadığı yere, kendi ülkesinden apayrı alışkanlıkları, yaşayış stilleri olan insanlara...

Üniversitenin son yılları çok daha keyifli ve hareketli geçmişti Flora için. Kalabalık ve bir o kadar da aktif bir arkadaş grubu olmuştu. Üniversitedeki sosyal faaliyetlerin yanı sıra, bu haylaz arkadaş grubuyla geceyi gündüze katmışlardı.

Erkeklere gelince... Birçok ilişkisi olmuştu üniversitedeyken, fakat hiçbiri uzun soluklu olmamıştı. İlk ciddi ve uzun soluklu ilişkisini - dört sene sürmüştü- William'la yaşamıştı. Arkadaşlarıyla gittiği bir mekânda sahne alan bir grubun solistiydi William. Uzun boylu, zayıf, kıvırcık saçlıydı, ışıl ışıl parlayan, kocaman mavi gözleri vardı. William gösterişli bir alfa erkeği değildi kızların uğruna deli divane olduğu fakat herkesin ilk bakışta fark edemeyeceği bir albenisi vardı. Flora anlamlandıramadığı bir şekilde kapılmıştı William'ın cazibesine. Neden, nasıl diye sorgulamadan kabul etmişti onunla ilgilendiğini belli etmekten çekinmeyen fazlasıyla cüretkâr adamın yemek teklifini. Sonrası ise inişli çıkışlı ama tutkulu bir aşk hikâyesiydi. William'ın olmuştu ilk;

aşka, şehvete dair ne varsa onunla birlikte öğrenmişti, ama dört sene sonunda bitmişti aşklarının o ilk günkü heyecanı. Ayrılık güç olsa da, geriye bakmamışlardı...

Şimdi ise Martin vardı Flora'nın hayatında. Martin'le iki senedir beraberdiler ve her şey yolunda gidiyordu. Tabii gelecekte ne olacağını kimse bilemezdi...

Sağ kolundaki taşlı saatine baktığında geç kalmak üzere olduğunu fark etti Flora. Martin, Oyster'a gelecekti ve birlikte bir müzayedeye katılacaklardı. Flora güneş gözlüğünü kafasına yerleştirdi, çantasını koluna takıp odadan çıktı. "Defne!" diye seslenirken, yarasında oluşan basınçla hafif topallar gibi oldu. Herhangi bir yanıt alamayınca, ayakları doğrudan balkona doğru adımlamaya başladı. Evin ufacık, duvarları sarmaşıklarla kaplı balkonu, Defne'nin odasından sonraki ikinci mekânıydı. Balkona çıktığında, tam da tahmin ettiği gibi kardeşini önündeki kocaman çikolata paketiyle oturur halde buldu.

"Defne, benim hemen çıkmam lazım, bir şeye ihtiyacın var mı?"

Defne ifadesiz bakışlarını ablasının gözlerine odakladı, kafasını sağa sola salladı.

Flora kardeşinin rengi kaçmış yüzünü görünce içinin ezildiğini hissetti. Santa Monica'ya geldiği o ilk güne göre bir nebze olsun daha iyiydi kardeşi. En azından ağlama krizleri geçmişti ama ruhu bedeninden çekilmiş gibiydi adeta. Neşesi yoktu, sohbetleri hep birkaç cümleden ibaretti, sürekli dalıp gidiyordu. Bunun dışında aşırı derecede yemeye vermişti kendini. Sanki tüm acısını yiyeceklerden çıkarıyor gibiydi, elinden çikolata kutuları düşmüyordu, şimdiden çokça kilo almıştı. Ama yapacak hiçbir şey yoktu o an için. Defne'nin yarasına merhem olacak kelimeler, cümleler aramak anlamsızdı. Tek bir çaresi vardı bu acının: zaman.

Ölüm acısı bile zamanla küllenirken elbet aşk acısının azgın alevleri de dinecek, sakinleşecekti. Kalpte bıraktığı iz belki hiç gitmeyecekti ama yine de yaşam kaldığı yerden devam edecekti.

Biliyordu Flora, aynı şiddette olmasa da bir başka versiyonunu William'la ayrıldığında o da yaşamıştı. Fakat artık Martin'le mutluydu ve eski aşkı aklına bile gelmiyordu.

Flora, Defne'ye doğru birkaç adım attıktan sonra eğildi,

kardeşinin yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

"Dersin öğleden sonra mı?"

Defne başını "evet" anlamında sallamakla yetindi sadece.

"İstersen çıkışta Oyster'a gel, akşam bir yerlere gideriz, ne dersin?"

Defne omuzlarını silkti. "Bilmem ki. Bakarım," dedi cansız bir sesle.

Yanağına sulu bir öpücük bırakan ablasının arkasından baktı, sonrasında kutudan yeni bir çikolata daha alıp ağzına attı. Dilinin üzerine yayılan acı çikolatanın iddialı aroması saniyeliğine de olsa rahatlamasını sağladı. Bu geçici rahatlama yavaş yavaş azalırken, Defne'nin beynini kemiren düşünceler yeniden özgürlüklerini ilan ettiler. Anılar, mutluluklar, acılar saklandıkları perdenin arkasından çıkıp, gözünün önünde dönmeye başladılar acımasızca.

Bir ayı geçkin süredir Kaliforniya'nın okyanusa nazır illerinden biri olan Santa Monica'daydı Defne. Yol boyunca gözyaşları hiç dinmemiş, uçaktan indiğinde uzun süredir görmediği ablasını da iyiden iyiye telaşlandırmıştı.

Bir zamanlar kimsenin önünde ağlayamayan, bir kişi dışında herkese sadece en güçlü yanını gösteren kız, artık zaman mekân gözetmeden gözyaşlarına boğulabiliyordu. Aşk, ama her şeyden öte kırıklarla dolu bir kalp, insanı tepeden tırnağa değiştirebiliyordu.

O cıvıl cıvıl, neşe dolu, geveze, yaramaz kızın yerinde yeller esiyordu. Suskun, düşünceli, cansız, bezgin bir Defne'ydi artık. Noyan'dan arta kalanlardı bunlar...

"Noyan," diye geçirdi içinden. O an bedeninden ani bir elektrik akımı geçti Defne'nin, tüyleri diken diken oldu. Yüreğine işleyen bakışları hayal etmek dahi tepeden tırnağa titremesine sebep oluyordu.

Tüm kalbiyle unutmak istediği, kalbine kazınmış adamı aklından bir an olsun çıkaramazken iyileşebilir miydi? Yeniden eski benliğine kavuşabilir miydi? Karşısındaki upuzun palmiye ağaçlarının rüzgârla dansını izlerken, başını çaresizce sağa sola salladı. "Eski Defne öldü artık," diye mırıldandı.

İzmir faslı kapanmıştı artık, Ece'ye geri döneceğini söylemişti ama imkânsızlığını biliyordu aslında. Noyan'la aynı şehrin havasını soluyamaz, onun olduğu yere yeniden ayak basamazdı. Yolunu Santa Monica'da çizecekti, ablasının

yanında kendine yepyeni bir hayat kuracak, maziye dair ne varsa üstüne sünger çekecekti. Uzun bir süreçti bu, hemen kavuşamazdı aklından geçenlere ama kararlıydı. Unutacaktı...

Ablasıyla çok iyi anlaşıyorlardı, Flora neşeli ve eğlenceli olduğu kadar olgun ve anaçtı aynı zamanda. Katı kuralları yoktu Flora'nın, karşısındakini yargılamaktan ziyade anlamaya, yapıcı çözümler bulmaya çalışırdı. Ablası üzerine gelmez, sıkboğaz etmezdi onu, o yüzden en azından yaşadığı yer açısından huzurluydu Defne. Hem belki sonrasında kendi evine çıkardı, belli mi olurdu?

Her ne kadar pek odaklanamasa da derslere gidiyor, fakat üniversitede pek durmuyordu. İşi biter bitmez Santa Monica sokaklarında amaçsızca yürüyor, kimi zaman ablasının 3. Cadde'deki dükkânına ya da sahile gidiyordu. Gündüzler yine bir şekilde ite kaka geçiyordu ama geceler adeta ölümdü. Odaya geçip yüreğindeki sızıyla baş başa kaldığında, nefes alamaz oluyordu. Gözlerini kapattığında Noyan'ın yüzü beliriyordu zihninde.

Özlüyordu...

Bedeninin, ruhunun her zerresi bu özlemle yanıp tutuşuyordu. Sevdiği adamın geniş göğsüne başını dayamayı, onun güçlü kollarıyla sarmalanmayı, şefkat dolu sözlerini duymayı, teninde bıraktığı izleri özlüyordu. Bir erkeğin şefkatle bakan gözleri, dudaklarının bağımlılık yapan tadı, sesinin sahiplenici tınısı, ellerinin sıcaklığı özlenir miydi?

Özleniyordu... Hem de burnunun direğini sızlatacak kadar çok...

Bu başa çıkılamaz özlem, iki arada bir derede bırakmıştı Defne'nin yorgun yüreğini. Kızıyordu kendine. Aşkını hak etmeyen, yalancı bir adam için gözyaşı dökmek, onu özlemek ve ne kadar istese de buna engel olamamak delirtiyordu onu. Küfrediyordu kendine, gözlerinden oluk oluk akan yaşlarla eziyet ediyordu kalbine. Fakat bir an sonra güzel bir anı geliyordu aklına, mutlu oldukları, gülüşüp didiştikleri günlere dair. İşte o zaman unutuyordu kendine olan nefretini, dalıyordu afyonlu hayallerine. Kendinden geçiyor, mutluluk denizinde tüy gibi hafif bedeniyle yüzüyordu. Fakat anlık sevinçlerdi bunlar, yapay ve geçici... Bu mutlulukların temelini oluşturan nadir şeylerden biri de yalanlardı ne de olsa. Bu yalanlar Noyan'la aralarında dikilen, ama onun asla fark edemediği

görünmez duvarlardı aslında. Cevabını alamadığı tüm soruların yanıtları bu yalanlarda gizliydi.

Noyan... Öylesine ve bir anda teslim olmuştu onun aşkına. Sevdiği adamın kollarındayken benliğini sarmalayan huzur muydu, yoksa eksikliğini her daim hissettiği şefkat miydi, ya da belki ilk defa tattığı tutku dolu duygular mıydı tutsaklığının sebebi? Belki de bunların ve daha nicesinin yoğun bir karışımıydı aşkını vazgeçilmez kılan.

Bilerek, isteyerek, hiç sorgulamadan, ilerisini düşünmeden, hiçbir tereddüde yer vermeyen koşulsuz bir teslimiyetti onunki. Noyan zarar vermezdi ona, yaralı kalbine yeni bir çizik daha atmazdı. Hem niye yapsındı ki, geleceğe dair ortak bir dolu hayalleri varken, neden yerle bir etsindi her şeyi?

Güvenmişti Defne... Babasından sonraki kahramanına her şeyiyle inanmıştı. Nereden bilecekti ki güvendiği dağlara kar yağacağını, hayallerinin altında kalacağını, nefesinin kesileceğini...

Yerinden kalkarken derin bir of çekti Defne. Hapishaneden çıkmak için gün sayan bir mahkûm gibiydi, her gün ruhunun kirli duvarlarına yeni bir çentik atıyordu, "Az kaldı," diyordu, "kurtulacaksın bu amansız aşk hücrenden, ruhunu yeniden aydınlatacak güneşine kavuşacaksın. Başta gözlerin kamaşacak ama sonrasında alışacaksın, yüzünde, gözlerinde mutluluk ışıltıları uçuşacak ve yeniden doğacaksın."

Tüm kalbiyle inanmak istiyordu bu hayale.

Defne, yatak odasına doğru ilerlerken kendi kendini yüreklendirmeye çalıştı elinden geldiğince. Beyaz duvarları ve aynı renkteki mobilyalarıyla azıcık da olsa içini ferahlatan odaya girdiğinde, sabahtan beri üzerinde duran geceliğini çıkardı ilk olarak. Pamuklu külotunu kalçalarından sıyırdıktan sonra kirli sepetine attı. Şifonyerin çekmecesini açtı, şeker pembesi bir iç çamaşırı takımına uzanırken külotların arasına gelişigüzel sıkıştırılmış olan gebelik testine ilişti gözleri. O an aklına doluşan anılarla midesine kocaman bir kütle çöktü sanki. Eline aldığı teste hüzünlü gözlerle bakarken Santa Monica'ya geldiği ilk zamanlar geldi aklına.

Zor günlerdi... Yaşadığı bunalım, hayal kırıklığı, acı öylesine yoğundu ki adet olmadığını, olamadığını sonraları fark etmişti Defne. Fark etmesiyle beraber de kesif bir korku sarmıştı tüm benliğini. Başlarda olumlu düşünmeye çalışsa da,

sevdiği adamla yaşadıkları anlar aklına geldikçe elinde olmadan negatif düşüncelere kapılmıştı.

Noyan'ın aşçılığa soyunduğu o gün...

Yemekten sonra ortam iyice alevlenmiş, kendilerini teknenin yatak odasında bulmuşlardı. Noyan teninin üzerindeki dokunuşlarına, alev gibi öpücüklerine ara verdiğinde gözlerini onun gözlerine dikmiş, "Korunmayacağım," demişti. O an öylesine kendinden geçmişti ki Defne, omuzlarını silkmiş, Noyan'ı daha da çok çekmişti derinliklerine.

Noyan, "Hamile kalmaktan korkmuyor musun?" diye fısıldamıştı onun kulağına. Sesinin tınısı çok farklıydı, heyecanlı ve sanki biraz da şaşkın.

"Korkmuyorum," diye karşılık vermişti Defne. Kritik günlerinde olmamasından kaynaklanıyordu aslında bu rahatlığı biraz da, ama o an hesaplarının yanlış çıkabileceğini hiç düşünmemişti.

Noyan'a "korkmuyorum" demişti ama gebelik testini alıp odasına girdiğinde, yaşamış olduğu korkuyu daha öncesinde hiç tatmamıştı. Titreyen elleriyle paketi açarken, böyle bir olasılıkta ne yapacağını düşünmüş, söylenmedik laf bırakmamıştı kendine.

Ya hamileyse... Ne yapacaktı?

İki seçeneği vardı: Ya doğuracak ya da kürtaj olacaktı.

Defne o an kendini o kadar çaresiz hissetmişti ki... Önünde iki yol vardı ama ikisini de düşünmek dehşete kapılmasına sebep oluyordu. Doğuramazdı ama masum bir cana kıymak da yapabileceği bir şey değildi. Tam anlamıyla çıkmazdaydı...

İdrar örneğini aldıktan sonra gebelik testini eline almıştı Defne. Yüreği ağzındaydı, elleri titriyordu, içinden bildiği tüm duaları okuyordu. "Lütfen Allahım," diye mırıldandı. Örneği damlattıktan sonra korkuyla beklemeye başladı. O an saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Kısacık bu zaman dilimi, belki de hayatının en zorlu anlarından biriydi. Beş dakika kadar bekledi ama sandığı gibi çift çizgi belirmemişti.

Hamile değildi...

Defne derin bir oh çekmiş, uyuşmuş bacaklarıyla yatağına zar zor yürüyebilmişti o gün. Gözyaşlarına boğulması ise çok sürmemişti.

Noyan'ın yarattığı bir enkazdı o. Kolu kanadı kırılmış, inandığı her şey tuzla buz edilmiş, yapayalnız, çaresiz bir

kızdı. İçi dışına çıkıncaya kadar ağlamıştı yatağının üzerinde, belki de bininci kez. Sevdiği adamdan ayrıldığı günden beri hayatı boyunca dökmediği kadar gözyaşı dökmüştü ve hâlâ devam ediyordu.

Ne zaman bitecekti bu azap, bilmiyordu. Ne zaman unutacaktı benliğinin en ücra köşelerine kadar nüfuz etmiş olan adamı? Özgürlüğüne kavuşabilecek miydi yeniden?

O gün çok gözyaşı dökse de, en azından hamile olmadığını düşünerek rahatlamaya çalışmıştı Defne ama sonraki günler hiç de iç açıcı geçmemişti onun açısından. Her gün bir türlü başlamak bilmeyen periyodunun beklentisiyle güne başlamış, fakat günün sonunda yine hüsrana uğramıştı. Yüreğini sıkıştıran acısına bir de bu sıkıntı eklenmiş, adeta patlamaya hazır bir bomba haline gelmişti. Sinirliydi, önüne çıkan herkese çatıyor, normalde alınmayacağı laflara alınıyor, sürekli somurtuyordu. Üstelik Ece'yle yaptığı telefon görüşmesi, içine yeniden kurt düşmesine sebep olmuştu. Ece gebelik testlerinin yanıltıcı olabileceğini, kesinlikle güvenmemesini, mutlaka kan testi yaptırması gerektiğini söylemişti.

Defne, Flora'yla konuşması gerektiğini düşünmüştü bu konuşmanın ardından. Noyan'la yaşadığı her şeyi ablasıyla paylaşmıştı ama hamilelik riski olduğunu söylememişti. Doğru düzgün tanımadığı bir şehirde, tek başına altından kalkabileceği bir durum değildi bu.

Nitekim en sonunda durumu anlatabilmişti Flora'ya. Geçirdiği bir öfke nöbeti sonrasında gözyaşlarına boğulduğu sırada dökülmüştü kelimeler dudaklarından.

"Çok kötüyüm," demişti hıçkırıklarının arasında. "Ne olur yardım et bana!"

Flora, kardeşinin değişken ruh halinden dolayı serseme dönmüştü ama asla alınmamıştı Defne'ye. Onun öfkeli olduğu zamanlar susmuş, ortamın elektriğini alabilmek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Defne'nin gözyaşlarını görünce, kardeşini göğsüne doğru çekmiş, "Senin için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun. Söylemen yeter," demişti Flora.

"Biz Noyan'la..."

Defne başta duraksasa da, sonrasında yaşlı gözlerini ablasına dikmiş, "Hamile olabilirim," diye zar zor konuşabilmişti. Flora'nın kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını görünce, "Korunmadığımız zamanlar oldu," diye açıklama yapmış, bu

sefer daha da şiddetli ağlamaya başlamıştı.

"Tamam ablacığım, ağlama lütfen," demişti Flora kardeşinin gözlerini, yanaklarını kurularken. "Şimdi doktorumdan randevu alacağız ve yarın hemen kontrole gideceğiz, tamam mı bebeğim? Belki de sandığın gibi değildir. Hava değişimi ya da stresten kaynaklanıyor da olabilir. Lütfen ne olup bittiğini öğrenmeden kendince senaryolar üretme. Keşke bu kadar beklemeseydik, baksana şu haline..." diye devam etmişti.

Nitekim ertesi sabah sessiz bir kahvaltının ardından hemen iki kardeş yola düşmüşlerdi. Defne ilk defa kadın doktoruna gidiyordu, ne olacağını nasıl olacağını az çok tahmin ediyordu ama kalbinin gümbürdemesine yine de engel olamamıştı. Doktorun babacan tavırlarıyla azıcık rahatlamıştı ama muayene başladığında tir tir titriyordu.

Doktorun "Gebe değilsiniz," sözünü duyunca elinin ayağının boşaldığını hissetmişti Defne. Hamile olduğuna o kadar inanmıştı ki, başını kaldırıp "Emin misiniz?" diye sormuştu yine de. Ama şüpheye mahal yoktu: Noyan'ın bebeğini taşımıyordu.

Defne, yüreğini burkan anılarıyla ıslanan yanaklarına götürdü ellerini, ardından kolundaki saatine baktı. Derse daha vakit vardı. Azıcık da olsa uyuyabilir, en azından uykusunda huzura kavuşabilirdi. Saatini kurdu, başını yastığına koyup gözlerini yumdu sıkıca…

Birbirinin benzeri günler ardı ardına geçerken Defne'nin hayatı rutine bağlamıştı. Üniversitedeki ders saatlerine göre uyanıyor, bir şeyler atıştırdıktan sonra evden beş dakika kadar uzaklıktaki otobüs durağına yürüyor, üniversiteye gidiyordu. Bölümde birkaç arkadaş edinmişti ama çok fazla dâhil olmuyordu onların programlarına. Nazik bir dille onları reddediyor, dersler bittikten sonra kampuste hiç vakit geçirmeden dışarı atıyordu kendini.

Santa Monica sahiline sık sık gidiyordu, özellikle Pier'in tahta yolu üzerinde sıklıkla gittiği bir mekân vardı. Gece gündüz birbirinden romantik şarkıların çaldığı, Shining adında, loş bir ışıklandırması olan kafe-restoranın müdavimi olmuştu. Genellikle çiftler geliyordu bu mekâna, kimi zaman kendilerini müziğe kaptırıp masalarının önünde dans ediyorlardı. Defne ise kaçamak, hüzünlü gözlerle izliyordu birbirine aşkla bakan çiftleri, Noyan'a susamış yüreğine daha da eziyet ediyordu.

Shining'e gitmek dışında Defne bazen sahilde kumların üzerinde oturup uçsuz bucaksız okyanusu izliyor, bazen de birbirinden yetenekli sokak müzisyenlerini dinliyordu. Bazı günler ise Oyster'a gidiyor, ablası ve onun arkadaşlarıyla birlikte vakit geçiriyor, canı sıkıldığında 3. Cadde'deki mağazaları geziyordu.

Anita'nın erkek kardeşi Joshua da ona eşlik ediyordu kimi zaman. İri yapılı, 25 yaşındaki bu siyahî genç, Defne'yi birkaç saniyeliğine de olsa güldürebilen tek kişiydi. Esprili, hareketli, hiçbir şeyi dert etmeyen bir erkekti Joshua. Defne'yi elinden geldiğince zorluyordu, özellikle yaptığı organizasyonlara katılmak istemediği zamanlar ne yapıp edip bir yolunu buluyor, ikna ediyordu onu. Flora da bu durumdan gayet hoşnut, Joshua'yı da davet etmeye başlamıştı yaptıkları her programa. Defne başta bu duruma tepki göstermişti ama ablasının art niyet taşımadığını fark edince sakinleşmiş, hatta bir süre sonra Joshua'nın arkadaşlığından keyif aldığını hissetmişti.

Fakat nerede olursa olsun, yanında kim olursa olsun hep eksikti Defne. Canını yakan, hayatını mahveden, yüreğini paramparça eden adamı özlüyordu deliler gibi. Hâlâ...

***

İkinci kahvesini sipariş ederken, Noyan'ın bir gözü yolun karşısındaki üç katlı evin çıkış kapısındaydı. Heyecanlıydı, tek ayağıyla gergin bir tempo tutuyordu. Elini sıklıkla saçlarına daldırıyor, sabah özenle şekil verdiği saçlarını karman çorman ediyordu.

Santa Monica'daydı... En sonunda...

Noyan'ın yeniden ayağa kalkabilmesi, aklını başına toplayıp mantıklı düşünmeye başlayabilmesi pek kolay olmamıştı ama en sonunda harekete geçmesi gerektiğinin farkına varmıştı. Hayatına böyle zavallı, ayyaş bir adam olarak daha ne kadar devam edebilirdi? Yaptığı tek şey kendine daha da fazla zarar vermekti. Üstelik çevresindeki insanları da endişelendiriyordu bu şekilde.

Kararını vermişti vermesine ama çok az bilgi vardı elinde. Defne'nin gideceği üniversiteyi ve Santa Monica'da yaşadığını biliyordu sadece, nerede oturduklarına dair bir adres yoktu elinde. Her ne kadar çekiniyor olsa da cesaretini toplayıp

Ece'yi aramıştı ve tahmin ettiği gibi sert bir tavırla karşılaşmıştı. Ece tüm ısrarlarına rağmen Nuh demiş peygamber dememişti ama buna rağmen pes etmemiş, Ece'nin evine kadar gitmişti Noyan. Tek istediği bir adresti, sadece bir kez daha görecekti sevdiği kadını. O kadar çok ısrar etmiş ve duygu sömürüsü yapmıştı ki, Ece en sonunda dayanamayarak kalkanlarını indirmişti.

Adres elindeydi Noyan'ın, artık tek yapması gereken uçak biletini almak ve vakit kaybetmeden Santa Monica'ya gitmekti, fakat giderayak canını fazlasıyla sıkan bir hadise olmuştu.

Asu, Roma'dan kesin dönüş yapmıştı.

Noyan böyle bir şeyin olacağını biliyordu ama Asu'nun bu kadar çabuk harekete geçeceğini tahmin etmemişti. Asu kararlıydı, kolay kolay pes etmeyecekti, nitekim onun gidişini öğrendiğinde gözyaşlarına boğulmuş, "O kıza gidiyorsun değil mi?" diye feryat etmişti. Defne'den ne kadar nefret ettiği öfkeyle parlayan gözlerinde görülebiliyordu kızın.

O an aslında gitmekle doğru bir karar vermemiş olduğunun farkına varmıştı Noyan. Asu hâlâ hayatındaydı, sorunlarını çözmüş değildi. Fakat dayanacak halde değildi. En azından bir kez daha görmeliydi peri kızını, hatta onu uzaktan görmeye bile razıydı. Yüreğindeki özlem çığ gibi büyümüş, mantıklı düşünemez hale getirmişti onu. Nitekim her zaman olduğu gibi duyguları ağır basmış, sonunu bilmediği bir maceraya atılmıştı yine.

Noyan Santa Monica'ya iner inmez hemen oteline yerleşmiş, gece boyunca gözüne uyku girmemişti. Ertesi sabah uyandığında ise hemen araba kiralamış ve elindeki adrese gitmek üzere yola koyulmuştu. Arabasından indiğinde gözlerini ilgiyle yolun karşısındaki birbirinin aynı, beyaz sıvalı, üç katlı, bahçeli evlerin üzerinde dolaştırmaya başlamıştı. Elindeki adresle eşleşen evin ikinci katına baktığında, kalbi heyecanla çarpmıştı.

Adres tamamdı ama o şekilde yolun ortasında dikilemezdi. Hem Defne'nin evde olup olmadığı ya da evdeyse ne zaman dışarı çıkacağı belli değildi. Ne yapabileceğini düşünürken yolun üzerinde yan yana sıralanmış kafelere ilişmişti Noyan'ın gözleri. Ağzına tek lokma koymadan yola düşmüştü, o yüzden kahvaltı yapabileceği bir mekâna girmeyi tercih etmiş,

Defne'nin evini göz hapsinde tutabileceği bir masaya yerleştikten sonra beklemeye başlamıştı.

Noyan kahvesinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra saatine baktı: 9'a geliyordu. Henüz hiçbir hareket yoktu ama sabırla beklemeye kararlıydı. Ne olursa olsun Defne'yi görecekti. Yaklaşık on dakika kadar sonra çıkış kapısında beliren uzun boylu, kumral kadına ilişti gözleri. Şık giyinmiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Uzaktan bile Fırat Doğan'a ne kadar benzediği belli oluyordu, belli ki Defne'nin ablası Flora'ydı gördüğü kadın. Telaş içerisinde hesabı isterken, Noyan'ın gözü gümüş rengi Maserati'sine binmekte olan kadının üzerindeydi hâlâ.

Noyan ödemeyi yapıp kalktığında, Flora çoktan gitmişti. Defne'nin evde olma ihtimali ise oldukça fazlaydı. Kafeden çıktığında, Noyan'ın vücudu tepeden tırnağa alarma geçmiş bir haldeydi. Korkuyordu... Defne'den sert bir tepki görmekten, onun gözlerindeki aşk ateşinin sönmüş olmasından korkuyordu. Olabilir miydi böyle bir şey? Sevdiği kadının kalbindeki hükmü bitmiş olabilir miydi? Her ne kadar tereddütlü olsa da yapabileceği tek bir şey vardı o an için. Her şeyi kendi gözleriyle görmek...

KIRILMA NOKTASI

Apartmanın demir kapısının önüne geldiğinde, kalbi çıldırmış bir at gibi dörtnala koşuyordu Noyan'ın. Defne kapıyı açtığında ne diyecekti ona, nasıl bakacaktı onun gözlerinin derinliklerine? O gözlerde öfkeyi görebilirdi, ya da nefreti. Bitmiş bir aşkın küllerini belki de... Ya da Defne kapıyı hiç açmayacaktı bile. Böyle bir ihtimal de vardı. Ne yapacaktı o zaman? "Yılmadan beklerim," diye düşündü böyle bir olasılığın olması durumunda.

Noyan derin bir nefesle ciğerlerini doldurdu, olabildiğince heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Demir kapının sürgüsünü tam kaldırıyordu ki, yanında aniden beliren izbandut kılıklı siyahî adamı fark etti. Telefonla konuşuyordu adam, onun yüzüne bakmadan kapıyı iterken. "Defne yukarı geliyorum. Hazır mısın?" diye konuştu. Adamın sonrasında söylediklerini duyamadı Noyan, izbandut çoktan apartmana girmişti bile.

Kapanan apartman kapısının ardından öylece bakakaldı Noyan. Bu herif de kimdi? Bahsettiği Defne, onun Daphne'si miydi? Noyan, şaşkınlıkla aralanmış ağzını kapattı ama bedenini yavaş yavaş kor bir ateş sarmaya başlamıştı. İçinden bir ses yukarı çıkmasını, nereden çıktığı belirsiz o herifin yakasına yapışmasını söylüyordu ama...

Derin bir soluk daha aldı Noyan, ne zamandan beri sıkmakta olduğu yumruklarını gevşetti. Apartmana doğru kararsız birkaç adım attı fakat sonrasında geri döndü. Hayal ettiği karşılaşma bu değildi. Neredeyse iki ayı aşkın bir zamandır Defne'nin yüzünü görmüyordu. Sevdiği kadının hasretiyle yanıp tutuşurken, ona söyleyeceği onca cümle varken, sergileyeceği agresif tavırlarla her şeyi daha da berbat edebilirdi.

Noyan sinirli adımlarla karşıdan karşıya geçerken, "Sakin ol," dedi kendini yatıştırmak isteyerek. Fakat kıskançlık zehri çoktan yayılmaya başlamıştı benliğinin her köşesine. Kalp atışları bu sefer heyecandan değil, hissettiği öfkeyle hızlanmıştı. Aldığı her solukla binlerce keskin bıçak saplanıyordu kalbine. Az önce çıktığı kafeye yeniden oturdu ama gözleri evin balkonunda, pencerelerinde, çıkış kapısında dolaşıyordu.

Kimdi o lanet olasıca herif? Defne'nin neyi oluyordu? Şimdi

baş başa mıydılar?

Aklındaki binlerce soruyla delirecek gibiydi Noyan. Defne hayatına yeni birini almış olabilir miydi? Başka bir erkeği seviyor...

Noyan daha fazla düşünmek istemedi, yoksa gerçekten de önüne çıkan her şeyi yakıp yıkacaktı. Kaşları çatılmış, çenesi seğirmeye başlamıştı. Gözlerinden adeta kızgın alevler fışkırıyordu.

Ne kadar beklediğini bilmiyordu ama ona sanki günlerce o lanet kafede bekliyormuş gibi geldi. Her geçen dakika bir saat gibiydi.

Nihayet apartmanın kapısında gördüğü hareketlilikle tüm vücudu alarma geçti Noyan'ın. Önce siyahî adamı gördü, hemen ardından ise...

"Daphne'm..." diye mırıldandı aşkından Mecnun'a döndüğü kızın suretini gördüğünde. Öfke yoktu artık, kıskançlık yoktu. Zaman durmuş, yeryüzündeki tüm sesler susmuştu. Sadece Defne vardı.

Karışık renkli uzun bir etek, beyaz bir hırka vardı Defne'nin üzerinde. Saçları yine eskisi gibi uzundu ama örülüydü. Yanakları daha dolgun gibiydi sanki, ya da belki uzaktan öyleymiş gibi görünüyordu. Yüzü ifadesizdi, yanındaki adamın hararetli el kol hareketleriyle anlattıklarını dinliyor gibiydi ama onun gülümsemelerine eşlik etmiyordu.

Noyan o kadar çok özlemişti ki canını, o an kafeden fırlayıp sevdiği kadının yanına koşmak, onu kollarının arasına almak, onun yüzünün her köşesini öpücüklere boğmak istedi. Tüm varlığı bu ihtiyaçla kıvranıyor, heyecandan nefes almakta güçlük çekiyordu. Fakat yapamadı, oturduğu yere mıhlanmıştı sanki. Tek yapabildiği gördüğü her sahneyi hafızasına kazımak oldu. Defne'nin yüzünden geçen her ifadeyi, her hareketini yazdı zihninin defterine.

Siyahî adamın arabasının önüne geldiklerinde, Defne'nin elinde tuttuğu kitaplara ilişti Noyan'ın gözü. Büyük ihtimalle üniversiteye gidiyordu Defne. Emin değildi, hiçbir şeyden emin değildi Noyan. İnandığı her şey yerle bir olabilirdi. Sevdiği kadının aşkı çoktan bitmiş olabilirdi. Bu ihtimal nefesini kesiyordu Noyan'ın.

Ne yapacaktı o zaman? Çaresizce kabullenip, arkasını dönüp gidecek miydi? Aşkını yüreğine gömüp, yaşadıkları her şeyi

unutacak mıydı?

Onluk banknotu masaya fırlatıp kalkarken, Noyan'ın sorularının cevabı yoktu o an. Siyah spor arabanın hareket ettiğini görünce, yıldırım hızıyla kafeden çıkıp arabasına bindi. Aceleyle gaza bastı, neyse ki siyah araba trafik ışıklarında takılmıştı, aralarında iki araç vardı. Ne olursa olsun onları gözden kaçırmamalıydı.

Yaklaşık on beş dakika boyunca çok da yoğun olmayan trafikte gittiler. Önündeki araba ağaçlıklı bir yolun sağ tarafında durunca, üniversiteye geldiğini fark etti Noyan. Dikkat çekmeyecek bir mesafede arabasını park etti, beklemeye başladı.

Defne arabadan indiğinde, sinirlerini bir hayli zıplatan adam çoktan onun yanına gelmişti bile. Adam arabayı kilitledikten sonra elini Defne'nin beline attı ve kendince yol gösterdi ona. Sonrasında elini çekmişti ama bu ufacık, belki de çok önemsiz sayılabilecek teması görünce, damarlarındaki kanın tutuştuğunu hissetti Noyan.

O pislik herifin canına okumak, Defne'ye dokunduğu elini kırmak istiyordu. Noyan'ın aklından geçenler, yapmak istedikleri fazlasıyla ilkeldi ama çağlayan öfkesine hâkim olamıyordu. Bu herifin kim olduğunu muhakkak öğrenmeliydi.

Noyan arabadan inmedi, bu öfkeyle harekete geçemezdi. Sakin olması, azgın düşüncelerini kafasından atması gerekiyordu.

Yarım saat sonra siyahî adam yeniden belirdi, aceleci hareketlerle arabasına atladığı gibi tozu dumana katarak gözden kayboldu. Noyan bir an onun peşine düşmeyi düşünse de, sonrasında vazgeçti. O an için önceliği Defne'ydi. Sevdiği kadını yeniden görüp göremeyeceğinden emin değildi ama ne olursa olsun umutla bekleyecekti.

***

Dersten çıktığında, Defne'nin kafası karmakarışıktı. Prof. Hoffman blok ders yapmış, son dakikaya kadar susmak bilmemişti. Dersin sonunda Defne'nin önündeki kâğıdın üzeri karakalem çalışmaları, abuk subuk şekiller, yazılar ile dolmuştu. Eskisi gibi derslerine konsantre olamıyordu, anlatılanların yarısını bile dinleyemiyordu, kendini derse vermeye çalıştığında farkında olmadan hayal âleminde pembe

bir yolculuğa çıkıyordu. Bedeni sınıftaydı ama ruhu Çeşme'de, Ilıca'daydı. Yazın başından sonuna kadar yaşadıklarını düşünüyordu hiç durmadan. Noyan'la ilk karşılaşmalarını, didişmelerini, yavaş adımlarla aşk ateşine teslim oluşunu ve daha nicelerini... Bu gidişle sınavlarda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak, adeta yere çakılacaktı ama elinden başka türlüsü gelmiyordu, gelemiyordu.

Çıkışa doğru yürürken Joshua'yı aradı. Sabah vedalaşırlarken ders bitiminde 3. Cadde'de buluşmak için sözleşmişlerdi; ama şu anda Defne'nin en son istediği şey Joshua'yla çene çalmaktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Evet, belki Joshua'nın arkadaşlığı hoşuna gidiyordu ama bazen ne kimsenin yüzünü görmek ne de sesini duymak istiyordu. İnsanın kafasındaki sesler hiç susmazken, başka seslere katlanmak kimi zaman çok zor oluyordu.

Joshua'yla konuştuktan sonra cüzdanından bozukluk çıkarıp abur cuburlar otomatından çikolata aldı ve ardından ağır adımlarla yürümeye başladı. Neyse ki planı iptal ettiği için Joshua alınmamıştı. Arkadaşının her ne kadar ısrarcı bir yapısı olsa da, yeri geldiği zaman anlayışlı davranmasını bilirdi. İyi bir insandı Joshua, düşünceliydi, karşısındakini dinleyen fakat kendi fikrini açık yüreklilikle söylemekten de geri durmayan bir erkekti. Noyan'la yaşadıklarını biliyordu, onun aşkına, sevgisine inanıyordu ama yaptığı hatanın büyüklüğünü dillendirmekten, acımasız eleştirilerini sıralamaktan da geri durmuyordu.

Manolya ağaçlarının art arda dizildiği yolda ilerlerken, Defne azıcık da olsa keyiflenir gibi oldu. Yaşadığı yer gerçekten de çok güzeldi. Kasım ayında olmalarına rağmen, mevsim normallerinin üstünde bir sıcaklık vardı.

Defne kulağındaki müzikle sağa sola bakınarak Willshire Bulvarı'na geldi ama daha fazla devam edemedi. Hem acıkmış hem de yorulmuştu. Hemen ilk gördüğü taksiye atladı ve Pier'e gitmek istediğini söyledi. Santa Monica'nın en meşhur yerlerinden biri olan Pier'in tahta yolunun üzerinde çeşit çeşit restoranlar, kafeler, kulüpler, dükkânlar vardı ama Defne'nin gideceği yer her zamanki gibi Shining'ti.

Taksiden indikten sonra okyanus kokusunu ciğerlerine çeke çeke müdavimi olduğu mekâna vardı. Her zamanki masasına oturdu, mekânı gözden geçirdi. Yine yoğun olarak çiftler, tek

tük de onun gibi yalnız takılan kişiler vardı. Siyah ve bordonun hâkim olduğu mekân loştu, Defne'nin burnuna vanilya tütsüsünün rahatlatıcı kokusu geliyordu. Kulağını okşayan hafif müziklerle rahatlayarak koltuğuna iyice gömüldü ve bir süre sonra tıka basa doyacağından emin olduğu, Shining'in dev hamburgerinden sipariş verdi.

Yemeğini yedikten sonra hızını alamayıp koca bir çikolatalı muffin'i de midesine indirdi. Tıka basa doymuş, üzerine ağırlık çökmüştü. Başını eline dayarken, uykusunun geldiğini hissetti. Uyuşuk gözlerle dans eden çiftleri izlerken, çalmaya başlayan şarkının sözlerine takıldı kulağı. Bildiği bir şarkı değildi, büyük ihtimalle eskiydi. Ama sözleri yüreğine dokunuyordu...

Kadınım, ben senin beyaz atlı prensinim ve seni seviyorum

Beni ben yapan sensin ve ben de seninim

Sevgilim, sana olan aşkımı o kadar farklı şekillerde söylemek

istiyorum ki

Seni sonsuza dek kollarımda tutmama izin ver

Gittin ve beni şaşkına dönmüş bir halde bıraktın

Aşkında öylesine kayboldum ki

Biz birbirimize aidiz

Sözlerime inanmıyor musun?

Defne, "Gitmek zorundaydım," diye mırıldandı belli belirsiz çıkan sesiyle. "Artık inanmıyorum sözlerine, inanmayacağım bir daha..."

Kendi kendine yeni bir içsel hesaplaşmaya girişmişken, başını gayri ihtiyari mekânın girişine doğru çevirdi ve... O an kalbine bir kurşun saplanmış gibi sersemledi. Siyah kot pantolon, üstüne de bedenindeki tüm kasları ortaya çıkaran krem rengi bir triko giymiş olan adama bakarken Defne'nin solukları hızlanmış, midesi alt üst olmuştu. Defne gözlerine hücum eden yaşlara hükmetmeye çalışırken, özlemiyle perişan olduğu adam çekingen bir ifadeyle onun karşısına dikilmişti bile. Noyan gözlerinin derinliklerine bakıyordu aşkla, hasretle; bakışlarıyla anlatıyordu özlemini, çektiği acıyı, pişmanlığını...

Defne oturduğu yerde toparlanırken, bir an hayal gördüğünü

düşündü, mümkün değildi, olamazdı böyle bir şey. Noyan nasıl bulabilirdi ki onu? Kesinlikle düşler âlemindeydi yine…

Noyan sevdiği kadının irileşmiş gözlerine bakarken, kalbinin eridiğini hissetti. Defne üniversite kapısından çıktığından beri onun peşindeydi. Bu kafeye girdiğini gördüğünde, dışarıda bir masaya oturmuş ve cesaretini toplamaya çalışmıştı. Neredeyse bir saat kadar bir süre Defne'yi izlemiş, onun büyük bir iştahla karnını doyurmasını beklemişti.

"Daphne'm," diye mırıldandığında, sevdiği kadının elini kalbine götürdüğünü fark etti Noyan. Bir adım daha attı ona doğru, kollarına almak istiyordu peri kızını. Artık dayanacak gücü kalmamıştı.

O bilindik sahiplenici ses tonu, sevdiği adamın dudaklarından dökülen ismi boğazında kocaman bir yumru oluşmasına sebep olmuştu Defne'nin. Yanaklarından aşağıya doğru yavaşça süzülmeye başlayan yaşlara engel olamazken, panik içerisinde ayağa fırladı. Gitmeliydi, bu karşılaşmaya hazır değildi yorgun yüreği. Titreyen parmaklarıyla çantasından çıkardığı banknotu hızla masaya bıraktı, önünde adeta bir duvar gibi dikilen adamı yok saymaya çalışarak öne doğru bir adım attı, fakat…

Bileğini kavrayan o tanıdık, alev gibi eli hissedince, dudaklarından acı dolu bir hıçkırık döküldü Defne'nin…

"Gel…"

Noyan peri kızını kollarının arasına almaya çalıştı ama Defne kollarını kavrayan ellerden kurtulmaya çabaladı can havliyle.

"Yalvarırım yapma…"

Defne son bir gayretle kendini kurtarmaya çalıştı ama nafileydi, Noyan onu çoktan omzuna yaslamış, ellerini avuçlarının içerisinde hapsetmişti.

Defne, Noyan'ın vücudundan yayılan o bilindik erkeksi kokuyla sarmalanırken gözlerini kapattı ve direnmeyi bıraktı. Zaman ve mekân kavramlarını tamamen yitirirken, belinin üzerinde gezinmeye başlayan parmakların temasıyla uyuştuğunu hissetti. Özlemini çektiği adamın kolları arasındaydı eskisi gibi. Onun şefkatiyle sarmalanıyordu yine, saçlarına art arda değen dudaklarla bambaşka bir dünyada geziniyordu sanki. O an zamanın durmasını istedi Defne, tüm

kırgınlığını, acısını unutmak istedi. Unuttu da...

"Çok özledim seni Daphne'm. Canım, aşkım, her şeyim, mutluluk kaynağım... Neden gittin, neden?"

Noyan, Defne'yi yüreğine sokacakmış gibi sıkıca sararken, bir yandan onun tepesine sevgi dolu öpücükler konduruyordu. Susamıştı Defne'ye, ama ne yaparsa yapsın doyamayacağının farkındaydı. Peri kızının sakinleştiğini fark edince, çalan müziğin ritmine bıraktı birbirine kenetlenmiş vücutlarını.

Geçen acı dolu günlerin sonunda kavuşmuşlardı, yeniden tek bir vücut, tek bir ruh olmuşlardı. Korktuğu olmamıştı Noyan'ın, Defne hâlâ seviyordu onu. Gözlerinin birbirine kenetlendiği o büyülü an... Görmüştü Defne'nin aşk ateşinin tüm gücüyle hâlâ yanıyor olduğunu. O kısacık zaman diliminde çektiği tüm acıları unutmuştu Noyan, yeniden umutla dolmuştu. Peri kızının aşkının büyüklüğünden bir kez daha emin olmuştu.

Defne afyonlanmış gibi uyuşmuş bedeni ve zihniyle sağa sola salınırken, örgüsünü tutan tokanın çekildiğini hissetmedi bile. Noyan tokayı cebine sıkıştırdıktan sonra burnunu hayran olduğu saçlara değdirdi yeniden. Bir kez daha içine çekti müptelası olduğu Defne kokusunu.

Ne kadar süredir öylece salınıyorlardı bilmiyordu Defne. Fakat aşk uykusundan yavaş yavaş uyanırken, iç sesi de dile gelmeye başlamıştı: *Unuttun hemen değil mi? Seni nasıl kandırdığını, gözlerinin içine baka baka defalarca yalan söylediğini, göz göre göre seni aptal yerine koyduğunu. Ama buna rağmen utanmadan karşına çıkabiliyor...*

Defne'nin gözlerinden süzülen yaşlar kısa süreliğine de olsa dinmişti ama acı gerçekler gelince aklına gözyaşları yeniden akmaya başladı. Noyan'ın göğsüne dayadığı başını geriye doğru çekti, aşkla bakan gözlere dikti yaşlı gözlerini. Defne'nin bakışları yalvarır gibiydi önce, fakat sonrasında kaşları çatıldı, dudakları düz bir çizgi oldu. Onu özlemle tutan kollardan bir hışımla kurtulduktan sonra çantasını aldığı gibi çıkışa doğru koşmaya başladı.

Tahta köprünün üzerinde nereye gittiğini bilmeden koştururken, saçlarının sağa sola savrulduğunu fark etti Defne. Saçları açılmıştı. Bir an bu duruma şaşırsa da koşmaya devam etti. Noyan'ın takip ettiğinden emindi, kaçacak yeri yoktu ama yine de durmadı. Köprüden sahile indiğinde ayakkabısının

içine dolan kumlarla hızı azaldı Defne'nin, bir süre sonra pes edip olduğu yere çöktü. Bacaklarını karnına doğru çekti, kollarıyla sardı onları, soluklarını düzene soktuktan sonra okyanusun dalgalarını izlemeye başladı yaşlı gözlerle.

Aşkı ilk gündü gibiydi Defne'nin, bir parça dahi eksilmemişti. Hâlâ büyük bir tutkuyla seviyordu canını acıtan adamı, yüreği yeniden güvenmek, inanmak istiyordu ona. Mutlu olmak istiyordu. Fakat bir an sonra Asu'nun ruhunu delik deşik eden bakışları geliyordu aklına, onun dudaklarından dökülen acı sözler yankılanıyordu kulaklarında. İşte o zaman aşkını kalbine gömmesi gerektiğine bir kez daha ikna oluyordu…

Kumların üzerinde oturan kıza doğru ilerlerken Noyan'ın içi acıyordu. Defne'yi kendi elleriyle mahvetmişti. Peri kızının gözlerinden akan her damla yaşın, yüreğinde kanattığı yaranın sebebiydi.

Noyan hemen yanı başına oturdu Defne'nin. Başını ona doğru yavaşça çevirdiğinde, Defne'nin sabit gözlerle karşısındaki manzaraya baktığını gördü, peri kızının gözyaşları ince bir çizgi halinde süzülüyordu yanaklarına.

Bu sahneyle yüreği cız etti Noyan'ın, dudaklarından tek söz dökülmeden beklemeye başladı. Elinde olsa sonsuza dek sevdiği kadının yanında oturabilirdi, sadece onun varlığını hissederek yaşayabilirdi.

"Nasıl buldun beni?"

Defne'nin çatallaşmış sesi Noyan'ın kulaklarıyla buluştu en sonunda. Başını çevirdi, peri kızının profilinde gezdirdi bakışlarını.

"Dünyanın öbür ucuna da gitsen bulurum seni Daphne. Bunu daha önce de söylemiştim sana…"

Defne'nin yüzünden acı dolu bir tebessüm geçti kısa bir an, Noyan'ın İzmir'deki evine yaptığı baskını hatırladı aylar öncesine giderek.

"Neden geldin peki? Aramızdaki her şey bitti, neden hâlâ peşimdesin?"

Az önceki karşılaşmaları olmasa, belki bu sözlere kanabilirdi Noyan. Dudakları anlayışlı bir tebessümle kıvrıldı, elini Defne'nin sırtında gezdirmeye başladı farkında bile olmadan.

"Demek aramızdaki her şey bitti ha? Söylediğin bu söze tüm

kalbinle inanıyor musun? Söküp attın mı aşkını bir çırpıda, yapabildin mi bunu? Her anında, aldığın her solukta ben yok muyum? Gözlerini yumduğunda beni görmüyor musun, sesimi duymuyor musun? Aşkımı özlemiyor musun?"

Defne tüm bu sorulara "Hayır," demek istiyordu ama ağzını açıp tek kelime edemedi. Suskunluğuyla Noyan'ın istediği cevabı çoktan vermişti.

"İşte ben de seninle aynı duygular içerisindeyim peri kızı. Aşkından deliye döndüm adeta. Seni görememek, sesini duyamamak yok etti beni. Gidişin ölümüm oldu, ondan sonra toparlanamadım çok uzun süre. Yaşayan bir ölüye dönüştüm, evet nefes alıyordum belki ama tanıdığın, bildiğin Noyan değildim artık. Toparlanabilseydim çok daha önce gelirdim yanına ama görebileceğin en güçsüz adam haline dönüştüm."

"Neden geldin Noyan?"

Defne'nin sert ses tonuyla irkildi Noyan. Bakışlarını sevdiği kadının kasılmış çenesinde gezdirdi.

"Çünkü sana olan özlemim..."

"Özlemin demek..." Defne sert, sorgular bakışlarını Noyan'ın gözlerine dikti. "Sen bencilin tekisin, bunu biliyorsun değil mi? Biz ayrıldık; ben yepyeni bir yaşam kurmak için geldim buraya ki bundan sonra geleceğimi burada şekillendireceğim. Yüreğimde açtığın yara hâlâ kanıyor sessizce ama yaşıyorum gördüğün gibi, yaşamaya çalışıyorum, unutmaya çalışıyorum. Fakat sen... Sen..."

Defne titreyen sesini fark edince, derin bir solukla doldurdu ciğerlerini. Sakin olabilmek için kendini telkin etmeye çalıştı. Yeniden konuşmaya başlayacakken Noyan'ın bakışlarının sertleştiğinin farkındaydı ama bu durumu umursamadı.

"Demek unutmaya çalışıyorsun... Yanında gezdirdiğin o adamın yardımıyla mı unutmaya çalışıyorsun beni?"

Defne kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı, bir an ne diyeceğini bilemedi. Noyan, Joshua'yı nereden biliyordu? Tahmin ettiğinden de fazla bilgiye sahipti belli ki. Şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra hemen karşı atağa geçti:

"Kimin yardımıyla unutmaya çalıştığım seni hiç ilgilendirmez! Sen yoksun artık hayatımda, ilişkimiz bitti, ayrıldık biz! Bundan sonra ne yaptığımı, yanımda kimlerin olduğunu sorgulayacak en son kişi sensin!"

Noyan, Defne'nin hırçın hallerine alışkındı ama işittiği

cümlelerle kanının alev almasına engel olamadı. Tüm dünyayı yakıp yıkabilirdi o an, azgın bir sel gibi önüne katıp götürdüğü her şeyi yok edebilirdi, Defne'nin kalbinde yer edebilecek herkesi elleriyle boğabilirdi. Peri kızının meydan okuyan gözlerinde gezdirdi öfkeli bakışlarını, onun uzun kirpiklerine, al al olmuş yanaklarına, pembe dudaklarına doğru indi hemen ardından. O kadar güzel, o kadar çekiciydi ki sevdiği kadın... Gözleri her ne kadar öfkeyle baksa da görebiliyordu onun aşkının büyüklüğünü. Noyan elini peri kızının ensesine yerleştirdi nazikçe, hemen ardından susadığı dudakları kana kana içmeye başladı aceleyle.

Sabırsız dudakların baskısıyla derinden sarsılırken, Defne'nin kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Her öpücükle ördüğü aşılmaz duvarlar tek tek yerle bir oluyordu. Sıcacıktı Noyan'ın dudakları, ısrarcıydı, dudaklarının aralanmasını istiyordu. O bilindik tutku dolu duygularla sarmalanırken, Defne'nin teninin her bir noktası dokunulmak için yanıp tutuşuyordu. Çok özlemişti vücudunda dolaşan ellerin sıcaklığını hissetmeyi, hoyratça sevilmeyi, zevkin doruklarından tepetaklak, gönüllü düşmeyi.

Noyan sevdiği kadını kendine bastırdı, Defne'nin yumuşak göğüslerini bedeninin üzerinde hissetmek adeta alev almasına sebep oldu. Öpücüklerini derinleştirmeye çalışırken, yavaş yavaş aralanan dudakları dudaklarının arasında sıkıştırdı, ardından dilini peri kızının ağzının içine daldırdı özlemle. O an çevrelerinde hiç kimse olmasa, kumların üzerinde Defne'ye sahip olabilirdi.

Defne içinde uyanan yoğun tutkunun kölesi olmaya hazırdı. Biliyordu, tek bir adım sonrasında tüm kalkanlarını indirecek ve sevilmeye susamış kalbini, bedenini, her bir zerresini yeniden açacaktı kollarında deliye döndüğü adama. Ama yapamazdı...

Can havliyle dudaklarını çektiğinde nefes nefese kalmıştı Defne. Noyan'ın gözlerine bakamıyordu, derin derin soluklar alırken yüzünü örten saçlarını çekti, zayıflığından ötürü ruhunu sarmalamaya başlayan suçluluk duygusunu derinlerine gömmeye çalıştı. Bir an sonra onun çenesini kavrayıp, başını yukarıya kaldıran adamın kararmış gözlerine dikti ürkek bakışlarını.

"Hiç kimse ama hiç kimse bu duyguları yaşatamayacak

sana. Benim gibi kalbinde yer edemeyecek, aklını da ruhunu da ele geçiremeyecek. Kim olursa olsun yanında, aklında, yüreğinde, attığın her adımda, aldığın her solukta ben olacağım. Kimseye izin vermeyeceksin, veremeyeceksin, başka bir erkeği böyle sevemeyeceksin. Yıllar geçse de, dünya tersine dönse de bu sonsuza dek değişmeyecek peri kızı. Direnmekte haklısın şu anda, ama göreceksin ki yeniden teslim olacaksın bana. Ve o zaman geldiğinde yaralarını tek tek saracağım, ellerimle, özenle iyileştireceğim seni. Vazgeçme benden, çünkü ben asla vazgeçmeyeceğim..."

Defne adeta büyülenmiş gibi bakıyordu Noyan'ın gözlerine. Duyduğu sözler yüreğine işliyor, soluğunu kesiyordu. Noyan o kadar emindi ki kendinden, haklıydı da. Kölesiydi onun aşkının, bu sözlere bile gerek yoktu aslında, başka bir erkeği böylesine bir tutkuyla sevemeyeceğini biliyordu zaten.

İki âşık gözleriyle konuşmaya başlamışlardı artık. Çevrelerinden geçen insanların, sahile vuran dalgaların, kafelerden yükselen seslerin hepsi susmuştu. Sözlere gerek duymadan da sevgiyi, aşkı hissettirebilmek her zaman mümkündü. İşte şimdi Defne ne kadar çok sevdiğini anlatıyordu Noyan'a. Hep seveceğini, özleyeceğini. Noyan ise Defne'nin suretini zihnine kazıyor, yepyeni anılar biriktiriyordu. Peri kızını göremediği her saniyeye, ancak bu anıların varlığıyla tahammül edebileceğini biliyordu. Noyan'ın umudu vardı. Defne'ye her şeyi tek tek, en ince ayrıntısına kadar anlatacaktı. Zamanında yaşamış olduğu zorunlulukları, zayıflıklarını, korkularını, yaşamış olduğu tüm olumsuzlukları paylaşacaktı, her ne kadar onun için zor olsa da. Söylediği yalanları unutturabilmek, peri kızının gönlünü, güvenini yeniden kazanabilmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Pes etmeyecek, yılmayacaktı. Hayatında ilk defa bir hayali vardı; vazgeçemeyeceği, uğruna her türlü zorluğu göze alabileceği bir hayal...

Noyan'ın acı acı çalmaya başlayan telefonunun sesi yankılanırken, Defne rüyalar âleminden istemeye istemeye koptu. Noyan telefonunu çıkardı cebinden ama annesinin aradığını görünce aramayı reddedip yeniden yerine koydu telefonu. Elini uzatıp Defne'nin ipeksi saçlarını okşamaya başladığında, telefonu yeniden çalmaya başladı ısrarla. Umursamadı ama telefon üçüncü defa çalmaya başlayınca pes

etti.

"Efendim anne!"

Defne, kaçamak bakışlarla Noyan'ı izliyordu. Fakat sevdiği adamın aniden kireç gibi olan yüzünü görünce, ne olduğunu anlamaya çalıştı ilgi dolu gözlerle.

Noyan telefonu kapattığında adeta buz kesmişti. Duyduklarını sindirmeye çalışırken üzerinde dolaşan meraklı bakışların farkında bile değildi.

"Ne oldu? Kötü bir şey mi var?"

Noyan içinde bulunduğu şoktan çıkamadı bir an. Defne sorusunu yinelediğinde ne cevap vereceğini bilemedi.

Defne alamadığı cevapla iyiden iyiye işkillenmişti. Bir şey olmuştu, belliydi. O an birinin ölmüş olabileceğini düşününce kalbi korkuyla çarpmaya başladı Defne'nin. Elini sevdiği adamın omzuna koyup, ısrarla yeniden sordu.

"Annen ne dedi? Belli ki kötü bir haber aldın..."

Noyan hızla ayağa kalktı, pantolonundaki kumları çırptı titrek elleriyle, zaman kazanmaya çalışıyordu ama Defne kolay kolay pes edeceğe benzemiyordu.

"Neden konuşmuyorsun? Ne saklıyorsun benden? Yine bir şeyler var değil mi? Hadi hiçbir şey yapamıyorsan, yalan söyle bari! Geçiştir beni, hatta azarla üzerine geldiğim için! Alışkınım ne de olsa! Hadi ne duruyorsun!"

"Asu... İntihara teşebbüs etmiş."

Aldığı cevapla midesine sert bir yumruk yemiş gibi oldu Defne. Elini korkuyla ağzına götürürken, kapıldığı dehşetin büyüklüğü gözlerinden okunuyordu. "Bir şey olmuş mu?"

Noyan kederli bir şekilde kafasını sağa sola salladı. "Hayır, midesini yıkamışlar. Hastanedeymiş..."

Defne suçluluk içerisinde kıvranıyordu. Noyan'ın sözleriyle hayal âlemine dalmış, kalbine umut tohumları ekmişti ama Asu'yu unutmuştu. Gözlerinden akmaya başlayan yaşlara hâkim olamazken, karşısında şaşkın şaşkın duran adama dikti bakışlarını, "Ne duruyorsun?" diye bağırdı. "Git!"

Defne, Noyan'ın yüzünün acıyla kasıldığını gördü ama geri durmadı, durmamalıydı. Bu aşkın geleceği olamazdı. Seven bir kalbin üzerine basıp yepyeni bir mutluluk inşa edemezlerdi. İmkânsızdı onların aşkı, bir başka insanın canı söz konusuyken gelecekten bahsedemezlerdi.

"Gelmeyecektin buraya! Attığın her adımla zarar veriyorsun

seni sevenlere!"

"Daphne... Lütfen bunu..."

"Kes! Daphne deme bana artık! Anlamıyor musun, istemiyorum seni! Çıkma karşıma bir daha! Biz diye bir şey yok artık! Kendime yepyeni bir hayat kurdum, geleceğimde sana yer yok!"

Noyan sıkışan kalbini göz ardı etmeye çalışıyordu tüm bunları dinlerken. Defne'nin yüreğindekileri dillendirmediğini biliyordu ama yine de duyduğu sözler canını acıtıyordu. Haklıydı peri kızı, aslında hiç gelmemeliydi Santa Monica'ya. Arkasında başka bir enkaz bırakmış, umursamamıştı onu, Asu'nun bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmemişti.

Defne'ye doğru birkaç adım attı Noyan, öfkeyle bakan gözlerden etkilenmemeye çalıştı. Peri kızının yüzünü avuçlarının arasına aldı, onun yaşlı yanaklarına, ıslak kirpiklerine sevgi dolu öpücükler kondurdu. Defne'nin dudaklarına ipek gibi yumuşak bir öpücük bırakmadan evvel, "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim," diye söz verdi.

Defne daha fazla dayanamadı, Noyan'ın ellerinden kurtulduktan sonra hıçkırıklarla sarsılarak kumların üzerinde koşmaya başladı. Noyan ise Defne'nin uçuşan saçlarına bakarken gözyaşlarını yüreğine akıtıyordu. Cebindeki tokayı çıkarıp burnuna götürdü, Defne kokusunu içine çekti. "Yeniden kavuşacağız peri kızı," diye mırıldandı, söylediğinin gerçek olmasını diledi tüm kalbiyle...

ZAMAN - DEFNE

Kasımda aşk başkaydı belki ama ayrılık katlanılmaz oluyordu. Binbir duygunun yürekleri kanattığı o kasım günü, Defne'nin ikinci yıkımı oldu. Noyan'ın o son öpücüğünün dudaklarında bıraktığı izle eve geldiğinde perişandı Defne. Saçları karman çorman, makyajı akmış, ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş bir halde odasına kapandı ve günlerce oradan çıkmadı. Ne Flora, ne Joshua ne de bir başkası derman olabildi yürek yangınına.

Defne'nin içindeki suçluluk duygusu, hissettiği acıyı bile katlıyordu neredeyse. Çocukluğuna dair anılar geliyordu aklına, hiç hesapta olmayan bir kadının yarattığı enkazda hayatta kalmaya çabaladıkları günlerin ağırlığı yüreğini sıkıştırıyordu. Şimdi ise hiç istemeden, bilmeden yarattığı enkazda, bir başka kadın hayatta kalmaya çabalıyordu. Hisleri anlamsızdı belki de, aşırı hassas düşünüyordu, ama engel olamıyordu zihnini kemiren düşüncelere. Ruhu iki parçaya bölünmüş, birbirinin boğazını sıkıyordu acımasızca. Bir tarafı aşkından derbeder, hâlâ sevmeyi arzulayan bir kadınken, diğer tarafı mantıklı, ne yapması gerektiğini bilen, acımasız sözcüklerini bir an olsun onun üzerinden esirgemeyen bir kadındı.

Defne günler sonra bitkin bir halde odasından çıktığında kazanan belliydi...

Mantık galip gelmişti, gelmek zorundaydı...

Başka bir kadın olmasaydı belki, ölümü bile göze alacak kadar seven bir kalp olmasaydı aralarında, o zaman her şeyi unutabilir, yerle bir olan güvenini, inancını yeniden inşa edebilirdi bir ihtimal. Aşkla çarpan bir yürek her şeyi unutmaya dünden razı değil miydi zaten her zaman. Ama yapamadı, yapmamalıydı...

Defne kararını verdi ama bu kararla kendi ölüm fermanını gönüllü imzaladı aynı zamanda. Santa Monica'daki ilk senesi kesif bir bunalım içerisinde geçti. Her zaman çalışkan, başarılı bir öğrenci olmasına rağmen, derslerindeki performansı gözle görülür ölçüde düştü. Her zamankinden farklı olarak silik, sessiz bir öğrenciydi. Üniversitedeki sosyal faaliyetlere katılmadı, yanına kimseyi yaklaştırmadı. Bunların yanı sıra

ruhundaki sıkıntıyı giderebilme çabasıyla tüm hıncını yiyeceklerden çıkardı. Öyle ki senenin sonunda var olan kilosuna on kilo daha ekledi. Asık suratlı, öfkeli, ağzından çıkanı kulağı duymayan, hırçın ve bunun yanı sıra bedeninden memnun olmayan bir kızdı artık.

Bu hırçın kızın ilk kurbanı Ece oldu. Onunla ilgili bilgileri Noyan'la paylaştığını itiraf edince arkadaşı, Defne açtı ağzını yumdu gözünü. Günlerce telefonlarına çıkmadı Ece'nin, tavır aldı can dostuna.

Bu berbat günlerinde ablası bitmek tükenmek bilmeyen sabrıyla her zaman Defne'nin yanında oldu. Kardeşinin öfke nöbetlerini, mutsuzluğunu büyük bir özveriyle göğüsledi.

Flora'nın dışında Defne'nin yanında olmaktan bir an olsun vazgeçmeyen bir kişi daha vardı: Joshua...

Defne'nin Santa Monica'da yanında olmasına katlanabildiği tek kişiydi Joshua. Neredeyse her gün beraberlerdi. Defne'nin dışarı çıkmayı reddettiği zamanlarda Joshua eve geliyor, yine bir şekilde yanında oluyordu hırçın kızın. Anlayışla yaklaşıyordu her geçen gün daha da bağlandığı kıza. Yüzünü güldürmek istiyordu Defne'nin, onun mutlu olmasını, gözlerinin yeniden ışıldamasını istiyordu tüm kalbiyle.

Defne suratını astığında, ok gibi sözcüklerini art arda sıraladığında, kıvılcımlar saçan gözlerini onun üzerine diktiğinde hiç sesini çıkarmıyordu Joshua. Elektriğin yoğun olduğu zamanlarda, Joshua'nın yüzünden anlayışlı bir ifade geçiyor, sakinleşebilmesi için Defne'ye zaman tanıyordu. Defne kendini kaybettiği esnalarda defalarca evden kovdu Joshua'yı, fakat Joshua hiç küsmedi, tavır koymadı ona. Defne'ye olan sevgisi farkına bile varmadan kocaman olmuştu yüreğinde.

Santa Monica'da geçirdiği ilk yaz tatilinde Defne'nin yanına Venüs ve annesi de geldi. Defne kasten Türkiye'ye gitmek istemedi, daha zaman olduğunu hissedebiliyordu içten içe. Yazın sonunda da Ece geldi bir haftalığına. Ece'nin varlığı çok iyi geldi Defne'ye; her ne kadar Ece de onunla benzer durumda olsa da iki kız o bir hafta boyunca yaşadıkları her şeyi unuttular, tıpkı eski günlerdeki gibi doyasıya eğlendiler.

Güzel geçen yazın sonrasında Defne çok daha iyi bir moralle başladı yeni eğitim yılına. Acısı hafiflemiş, kalbindeki kavurucu aşk ateşi yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Azılı

aşkını kalbindeki kutuya hapsetmiş, anahtarını da okyanusun derin sularına savurmuştu. Noyan rüyalarındaydı hâlâ ama artık eskisi gibi canı yanmıyordu Defne'nin. Belki de çektiği acıya bağışıklık kazanmıştı.

Son görüşmelerinden sonra Noyan'ın onunla iletişime geçebileceği her yola taş koymuştu Defne. Kimi zaman Ece işgüzarlık yapıp Noyan'ın bahsini açıyordu ama Defne telaşla kapatıyordu konuyu. Duymak istemiyordu hiçbir şey, yüreğindeki özlemi yeniden canlandıracak hiçbir şeyi işitmek istemiyordu.

Fakat Noyan'ın annesinin hastalığını haber alınca... İşte o zaman Noyan'ı aramakla aramamak arasında kaldı Defne. Birkaç gün kara kara düşündü. Çok uzun zamandır konuşmamışlardı Noyan'la. Ruhuna işleyen o sesi yeniden duymaya hazır olup olmadığını bilmiyordu, hissedeceklerinden korkuyordu. En sonunda dayanamadı ve aradı. Noyan'ın heyecanla titreyen sesini duyunca yüreği dörtnala koşmaya başlasa da kendine hâkim oldu, nazik ve heyecansız olmasına çabaladığı bir sesle ona annesinin durumunu sordu, acil şifalar diledi. Noyan'ın konuşmayı ilerletme çabalarını kibar bir şekilde geçiştirerek telefonu kapattı ama bu kısa süreli konuşma bile perişan olmasına yetmişti Defne'nin.

Bu konuşmadan kısa bir müddet sonra gördüğü haberle ise kalbini yeniden taşlaştırdı Defne. Türkiye'de sıklıkla takip ettiği gazetenin online haberlerine göz atarken, Noyan'ın İstanbul'un ünlü mekânlarından birinden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafıyla karşılaştı. Annesi ve bakışlarını ömrünün sonuna kadar unutamayacağı o kadın vardı Noyan'ın yanında. Asu'nun yüzündeki keyifli ifadeden gözlerini alamazken, Defne'nin kaşları çatılmış, çenesi öfkeyle kasılmıştı. Telefonu yatağına hışımla fırlattıktan sonra, odanın içerisinde volta atmaya başladı sinirle.

"Yalancı!"

Defne çalan zilin sesini duyunca sinirli adımlarla kapıya yürüdü, kapıyı açıp Joshua'yla göz göze geldiğinde, "Ne diye alacaklı gibi art arda basıyorsun o lanet olasıca zile!" diye bağırdı. Gözlerinden alevler fışkırıyordu adeta.

Joshua, Defne'nin bu ani çıkışlarına alışıktı. Yüzündeki sakin ifadeyi hiç bozmadan salona girdi, onu dövecekmiş gibi bakan kıza dikti yumuşak bakışlarını. "Sakin ol ve ne

olduğunu anlat bana," dedi anlayışlı bir ifadeyle.

Defne'nin ise yanakları çoktan ıslanmıştı, birkaç adım attı öne doğru, Joshua'nın omzuna dayadı başını, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı...

Defne o günden sonra bir süre melankolik takılsa da, inatla toparladı kendini. Yüreğinde ufacık bir umut kırıntısı varsa da, o fotoğrafla silinip gitmişti artık. Kaldığı yerden devam etti hayatına, inadına, daha da büyük bir çabayla. Eskisi kadar neşeli bir kız değildi ama yüzü daha çok gülüyordu önceki seneye göre. Daha çok konuşuyor, hayatını yeniden düzene sokabilmek için gayret gösteriyordu.

Üniversitede daha çok vakit geçirmeye, ihmal ettiği arkadaşlarıyla daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Bunun yanı sıra üniversitenin "Ocean Club" adındaki topluluğuna katıldı. Hep yapmak istediği dalış sporlarına da bu kulüp sayesinde adım attı.

Aldığı kilolar bedeninin kaldırabileceği noktayı aşınca spora daha çok vakit ayırmaya başladı Defne. Her sabah Joshua'yla koşuya çıktılar. Koşmak iyi geldi Defne'ye, kilo verdikçe bedenine dair beslediği olumsuz düşünceler hızla azaldı. Öyle ki hızını alamayıp Joshua'nın gittiği spor salonuna bile yazıldı. Joshua boksör olduğu için, onun hayatının her anı zaten zorunlu olarak antrenmanla, kondisyon çalışmalarıyla doluydu, dolayısıyla Defne'ye bir nevi spor hocalığı da yapıyordu.

Defne çok alışmıştı Joshua'nın varlığına, aksi de mümkün değildi zaten, birbirlerinin hayatlarındaydılar her zaman. Joshua, Defne'nin yeni arkadaşlarıyla katıldığı etkinliklerde, partilerde hep yanındaydı; Defne ise Joshua'nın ailesini kendi ailesi gibi benimsemişti, bunun yanı sıra boks müsabakalarında hep yanındaydı onun. Bu kanlı müsabakalara alışması güç olmuştu ama varlığının Joshua'ya güç verdiğinin farkındaydı.

Başka şeylerin de farkındaydı Defne.

Kendisinin iki katı büyüklüğündeki bu dev siyahî gencin bakışlarındaki derinliğin farkındaydı. Joshua'nın sevgisinin yoğunluğunu görebiliyordu onun bakışlarıyla buluştuğunda. Defne önce bu sevginin arkadaşça olduğunu düşündü, aslında bir bakıma böyle düşünmek işine geliyordu. Fakat büyük bir merakla katıldığı ilk boks maçı tüm düşüncelerini, kendince ürettiği bahaneleri boşa çıkardı.

O gün müsabakanın yapılacağı salona giderken heyecanlıydı

Defne. Hayatında ilk defa bir boks maçını canlı izleyecekti. Joshua ise Defne'nin art arda gelen meraklı sorularını yanıtlamaktan büyük bir keyif duyuyordu ama bir yandan da maçı kazanıp kazanamayacağının merakı içerisindeydi. Karşısındaki rakibi güçlüydü, önceki karşılaşmalarına göre çok daha çetin bir rekabet olacağı belliydi, en son isteyeceği şey ise Defne'nin gözlerinin önünde uğrayacağı bir mağlubiyet olurdu.

Maç başladığında Defne'nin yüzünde gergin ama bir o kadar da heyecanlı bir ifade vardı. Ringin hemen önündeydi, Joshua'nın rakibi onun gibi oldukça iri, tehlikeli bakışlı siyahî bir adamdı. Rakiplerin birbirlerine indirdikleri her acımasız darbede Defne gözlerini kaçırıyor, duyduğu vahşi seslerle tüyleri diken diken oluyordu. Nitekim Joshua'nın yüzüne şiddetle inen sol kroşeyle kaşının patladığını görünce, dudaklarından dökülen çığlığa engel olamadı Defne ama onun korku dolu sesi yoğun gürültünün içerisinde kaybolup gitti.

Her yerde kızıl damlalar vardı, Joshua'nın yüzünde, rakibinin yüzünde, yerde... Defne o an kaçıp gitmek istedi ama mola sırasında Joshua'yla göz göze gelince yapamadı. Joshua muzip bir ifadeyle göz kırpmıştı ona, Defne'nin yüzünde ise sadece dehşet dolu bir ifade vardı. Joshua'nın yüzündeki morluklara, yara izlerine alışkındı Defne fakat bu izlerin nasıl olduğunu canlı canlı izlemek bambaşka bir duyguydu.

Maç bittiğinde, hakem Joshua'nın kolunu tutup havaya kaldırdı ve onun galibiyetini ilan etti. Salon alkışlarla inlerken Joshua'nın yüzü gözü şişmişti ama mutluluğuna diyecek yoktu. Söylenen hiçbir şeyi duymuyordu, gözleri sadece ona mutluluk ve endişe karışımı bir ifadeyle bakan kızın üzerindeydi.

Defne derin bir soluk koyverdiğinde ne kadar kasılmış olduğunun farkına vardı. Ringden inen Joshua'nın yanına gitmek istedi ama çevresindeki kalabalığı görünce vazgeçti. Bir süre sonra Joshua'nın odasına girdiğinde içerideki adamları fark etti, tam geri çıkacaktı ki Joshua'nın "İçeri gel güzelim," cümlesini işitti.

Joshua yanındakilere çıkmaları için işaret ettikten sonra yüzüne yaramaz bir tebessüm kondurdu. Defne'nin ne kadar sarsılmış olduğunu görebiliyordu ve bu durum ister istemez eğlenceli geliyordu ona.

"Lütfen öyle ağlayacakmış gibi bakma yüzüme. Hem biliyorsun ki bu yaralarla çok daha yakışıklı oluyorum..."

Defne, odanın ortasındaki ahşap sehpanın üzerinde oturan adamın yanına doğru yürüdü. Yüzündeki endişeli ifade yerini manidar bir gülümsemeye bırakmıştı Defne'nin.

"Aman ne iyi! O zaman keşke biraz daha dövdürseydin kendini. Bende hata zaten, ne diye endişelenip üzülüyorsam senin için..."

Defne Joshua'nın yüzündeki şişlikleri incelerken adamın yarasından süzülen kanı görünce yüzünü buruşturdu. "Of, yaran kanıyor." Sağına soluna bakındı Defne, "Pansuman yapmak için bir şeyler var mı?" diye sordu. Joshua'ya döndüğünde, onun gözlerindeki hayran ifadeyi görse de üzerinde durmadı bu durumun. Adamın işaret ettiği dolabı açtıktan sonra, malzemeleri alıp bilirkişi edasıyla karşısına dikildi onun.

"Şimdi uslu bir çocuk ol ve sakın bağırma olur mu?"

Joshua gülmemek için direndi ama omuzları çoktan sarsılmaya başlamıştı bile.

"Yaaa! Gülmesene, işimi yapamıyorum!"

"Az önce şahit olduğun sahnelerden sonra bağıracağımı düşünmen sence de komik değil mi?"

Defne tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Hayatımda gördüğüm en korkunç sahnelerdi! Şimdiden söyleyeyim, bir daha hiçbir güç getiremez beni buraya! Haberin olsun!"

Joshua pür dikkat Defne'nin yüzüne odaklanmıştı. Yüreğinde biriktirdiği duyguları taşıyacak hali kalmamıştı artık, yorulmuştu. Âşık bakışlarını Defne'nin dudaklarına dikti bir süre, o dudaklardan dökülen cümleleri duymuyordu, hipnotize olmuş gibiydi.

"Sana diyorum Josh, duymuyor musun beni?"

Joshua kendine geldikten sonra Defne'nin elindeki pamuğu aldı, sehpanın üzerine koydu. Ardından ona soru dolu gözlerle bakan kızın belini kavradı ve yavaşça kendine doğru yaklaştırdı onu. Başını Defne'nin göğsüne yasladı, kollarıyla belini sıkıca sardı onun.

"Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim. Varlığın o kadar önemli ki benim için..."

Defne, Joshua'nın ses tonundaki yoğunluğun farkındaydı. Kalp atışları yavaş yavaş hızlanmaya, vücudunun her zerresi

ısınmaya başladı.

"Bugün senin sayende kazandım bu maçı. Göz göze geldiğimiz her saniye daha da arttı kazanma isteğim. Güç veriyorsun bana..."

"Lütfen daha fazla devam etme Josh..."

Defne belini saran kolların baskısından kurtulduktan sonra Joshua'nın sevgiyle bakan gözlerine dikti bakışlarını. Bu konuşmanın sonunu tahmin edebiliyordu ama duyacaklarına hazır olup olmadığından emin değildi.

Joshua parmağını Defne'nin dudaklarının üzerine koydu, "İzin ver," dedi acı çekercesine bir ifadeyle. Defne'nin sessizliğiyle cesaretlenerek, "Sana olan sevgimi daha fazla içimde tutabilmem mümkün değil," diye devam etti. "Bu sevgi yakın bir arkadaşa duyulan sevgiyi çoktan aştı, bambaşka bir şey oldu." Joshua derin bir soluk aldıktan sonra, "Sana âşığım," dedi karşısındaki kızın şaşkınlıkla açılmış gözlerine aldırmadan. "Sana sırılsıklam âşığım Defne..."

Joshua, Defne'nin bocaladığını görünce, "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. "Ama ben yüreğimdekileri taşıyamıyorum artık, söylemek zorundayım..."

Defne'nin yüzü alev alev yanıyordu. Üzerinde dolaşan aşk dolu bakışları görebiliyordu. O da seviyordu Joshua'yı, varlığı mutlu ediyordu onu, birlikte eğleniyorlar, keyifli vakit geçiriyorlardı. Joshua'yla her türlü konuyla ilgili sohbet edebiliyorlardı, ortak olan yanları çok fazlaydı. Ama...

Defne birkaç anlamsız sözcük geveledi ağzında, ne diyeceğine karar veremiyordu. Joshua'yı kaybetmek istemiyordu, fakat ona âşık olmadığının da farkındaydı. Aşkı yaşamıştı, hem de en sarsıcı haliyle. "Noyan..." diye geçirdi içinden o an. Yüreğinden ince bir sızı gelip geçti.

"Kızgın mısın bana?"

Defne düşünceler âleminden sıyrıldı güçlükle. Kafasını sağa sola sallarken, "Hayır değilim," dedi düz bir sesle. "Sana olan sevgimi biliyorsun, kalbimdeki yerini de. En az senin kadar ben de kaybetmek istemiyorum aramızdaki bu adı konulmamış ilişkiyi. Ama sana âşık olduğumu söylersem..."

"Benim için her şeyden ve herkesten önemlisin Defne. Seni hiçbir şey için zorlayamam ama umutla, sabırla beklerim. Yeter ki yanımda olmaya devam et."

Defne kafasını hızlı hızlı salladı, "Olacağım," dedi.

Joshua'yı kaybetmeyi göze alamazdı.

O günden sonra kaldıkları yerden devam ettiler. Defne eskisi gibi davranıyordu Joshua'ya, yine birlikte geçiriyorlardı zamanlarının çoğunu, aralarındaki o konuşma hiç olmamış gibiydi ama her geçen gün daha da çok kanıksıyordu yanındaki adamı. Joshua ise Defne'yi daha da artan bir aşkla sevmeye devam ediyor, umudunu hiç yitirmiyordu.

Ayrılmaz bir ikiliydiler artık, onlar bir ad koymamış olsalar da çevrelerindeki herkes sevgili gözüyle bakıyordu onlara. Oysa sevgili gibi değillerdi, el ele tutuşmuyor, romantik dakikalar yaşamıyor, aşk dolu cümleler kurmuyorlardı birbirlerine. Joshua tüm bunları yapmak için yanıp tutuşsa da engel olmaya çalışıyordu hislerine.

Ama bir gün olamadı...

Flora ve Martin'in dışarıda olduğu bir akşam, Defne'nin evindeydi Joshua. Birlikte yemek hazırlamış, keyifli bir sohbet eşliğinde yemişlerdi. Yemekten sonra televizyonun karşısında tembellik yaparlarken film izlemeye karar verdiler. Defne elinde tuttuğu romantik filmi Joshua'ya göstererek, "Bunu izleyelim mi?" diye sordu.

"Of Defne, bıkmadın değil mi şu saçma sapan filmlerden!"

Defne kızgın bir ifade kondurdu yüzüne. "Senin izlediğin dövüşlü filmlere bin basar canım! Ne anlıyorsun diyeceğim ama hayatın dövüş üzerine kurulu!"

Joshua, Defne'nin yüzündeki alaycı ifadeyi görünce, "Of tamam, ne istiyorsan onu izleyelim" dedi. "Film boyunca oflayıp puflamalarını dinleyeceğime sıkıntıdan patlarım daha iyi."

Defne zafer kazanmış bir edayla filmi koydu, sonrasında Joshua'nın yanına kuruldu. Film romantikti ama bir o kadar da hüzünlüydü. Filmin sonunda esas kız ve oğlan kavuşamayıp ayrılınca Defne yaşadıklarını hatırlayıp zırıl zırıl ağlamaya başladı. Joshua ise bu manzarayı görünce filmi kapattı, içi erir bir vaziyette Defne'ye uzandı. Göğsüne yasladı sevdiği kızı, onun saçlarını okşadı şefkatle. "Bir daha böyle filmler izlemeyelim, olur mu?" diye mırıldandı. Defne'nin kafasını olumlu anlamda salladığını görünce, "Şşş, hadi ağlama artık," dedi. "Sadece bir filmdi."

Joshua, Defne'yi geriye doğru çekti, kıpkırmızı gözlere odakladı aşk dolu bakışlarını. İçi eriyordu karşısındaki kızın

güzelliğine bakarken; aşkı, sevgisi, tutkusu, hepsi birbirine karışmıştı. Defne'nin ıslak gözlerine sıcacık öpücükler bıraktı; onun gözyaşlarının tuzlu tadına bulanırken, öpücüklerini kızın yanaklarına doğru kaydırdı. "Defne..." diye mırıldandı boğuk bir sesle. Bir süre sonra Defne'nin yüzünü kavradı, kocaman ellerinin arasında ufacık kalmıştı kızın yüzü.

"Aşkından ölmek üzereyim, yardım et bana..."

Joshua'nın dokunuşlarıyla Defne'nin tüm duyuları ayaklanmıştı. Kalbinin güçlü ritmiyle kulakları uğuldarken, dudaklarına doğru yaklaşan dudaklarla buluştu Defne. Joshua'nın öpüşü şefkat doluydu, incitmeye korkarcasına bir yumuşaklıkla öpüyordu dudaklarını. Israrcı değildi, acelesi yok gibiydi. Belini sıkıca kavrayan kolların arasında özenle öpülürken, bir an sonra kollarını Joshua'nın boynuna doladı ve dudaklarını araladı Defne.

Joshua bu hiç ummadığı karşılıkla kendini kaybedecek gibi oldu bir an. Defne öpücüklerine çekingen karşılıklar verirken ayakları adeta yerden kesilmiş gibiydi Joshua'nın. Öpücüklerini daha da derinleştirdi ama daha fazlasını arzuluyordu tüm kalbiyle. Öpücüklerini Defne'nin boynuna doğru kaydırırken, ona olan aşkını anlatıyordu hiç durmadan. Ne kadar çok sevdiğini, beklediğini...

Defne'nin üzerindeki bluzun ip askısını aşağı doğru indirdi Joshua, dudaklarını onun omzuna doğru kaydırdı. Kollarındaki kızı yavaş yavaş koltuğun üzerine yatırırken, öpücüklerine bir an olsun ara vermedi. Defne'nin sık solukları kulaklarında yankılanıyordu, tüm vücudu alev almıştı Joshua'nın. Elleri ise hiç durmuyor, altındaki kızın göğüslerinde, belinde, bacaklarında geziniyordu.

Defne uyuşmuş zihniyle bambaşka bir âlemdeydi. Tenine art arda değen dudaklarda, vücudunda aceleyle gezinen ellerde arıyordu özlemini duyduğu kişiyi. "Seni çok özledim Hanzade'm," diyordu içinden, kulaklarında yankılanan "Daphne'm" sesiyle yüzünde mutlu bir tebessüm oluşuyordu. Fakat bir an sonra kadınlığına değen sertliği hissedince gözleri hızla açıldı, kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Zihninde ise Noyan'ın sesi yankılanıyordu hâlâ:

"Kim olursa olsun yanında, aklında, yüreğinde, attığın her adımda, aldığın her solukta ben olacağım. Kimseye izin vermeyeceksin, veremeyeceksin, başka bir erkeği böyle

sevemeyeceksin."

Defne'nin gözyaşları yanaklarına doğru inmeye başladı sessizce, daha fazla devam edemeyeceğinin farkındaydı. Eğer durmazsa, Joshua da durmayacak, sonuna kadar gidecekti. Nitekim Joshua'nın boşta kalan eli pantolonunun düğmelerini çözmeye çalışıyordu, adamın solukları sıklaşmış, şefkatli dokunuşları yerini arzu dolu dokunuşlara bırakmıştı.

Tüm vücudu şiddetle titremeye başladı Defne'nin. Joshua'yı omuzlarından tuttu, "Dur lütfen!" diye bağırdı panik yüklü bir sesle. Joshua ise duramayacak kadar baştan çıkmıştı, elini Defne'nin pantolonunun içine kaydırdığında, solukları daha da hızlandı adamın.

"İzin ver Defne, biliyorum sen de istiyorsun beni..."

Defne bacaklarını kapatmaya çalışırken, bir yandan da üzerindeki adamın ağırlığından kurtulmaya çalışıyordu var gücüyle. "Lütfen Joshua!" diye bağırdı acı dolu bir sesle, "Eğer her şeyin bitmesini istemiyorsan daha fazla devam etme!"

Üzerindeki ağırlığın aniden yok olduğunu hissedince, derin bir soluk verdi Defne. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bluzunun askısını düzeltti, pantolonunun düğmesini kapattı titreyen parmaklarıyla. Joshua'ya bakamıyordu bile, çok utanıyordu onunla bu kadar ileri gidebildiği için.

Joshua hiçbir şey demedi, üzerini düzelttikten sonra ayağa kalktı, mutfağa gidip dolabı açtı, buz gibi bira şişesini tek dikişte bitirdi. Uyanan bedeni yavaş yavaş sakinleşirken, kendi kendine kızmadan edemedi. Acele etmişti, kim bilir belki de her şeyi mahvetmişti. Joshua bu olasılıkla boğulacak gibi oldu, Defne'yi kaybetmek en son isteyeceği şeydi. İradesizliğine küfrederken, yaklaşan ayak sesleriyle tüm vücudu yay gibi gerildi. O an mutfağa giren Defne'nin gözlerinde gördüğü hüzünle bir an için ne yapacağını bilemedi Joshua, fakat sonrasında kendine doğru çekti onu ve sıkıca sarıldı ona. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı titrek bir sesle, "Aşkım da tutkum da büyük ama sınırlarını zorladığımın farkındayım."

Defne, Joshua'nın kollarında kayboldu, bir süre konuşamadı. Kendini toparladığında, üzgün bakışlarını Joshua'nınkilerle buluşturdu, "Bekleme beni," dedi yalvaran gözlerle. "Yoksa yazık olacak aramızdaki ilişkiye." Joshua'nın 'hayır' dercesine kafasını sağa sola salladığını görünce, "Böyle

devam edemeyiz," diye ekledi. "Birbirimizi tamamen kaybedeceğiz, görmüyor musun?"

Joshua, Defne'nin yüzünü kavradı, yüzüne yaklaştırdı onu, gözleri alev alev yanıyordu adamın.

"Seni kaybetmeyi göze alamam ama umutlarımı da yok edemem. Söz veriyorum, bir daha bu kadar zorlamayacağım seni. Ne istersen, nasıl istersen öyle olacak. Yeter ki uzaklaştırma kendini benden..."

O geceden sonra Joshua ve Defne bir müddet bocaladılar ama sonrasında ilişkileri yeniden eskisi gibi oldu. Joshua coşkuyla dolduğu anlarda Defne'nin dudaklarına tüy gibi öpücükler kondurdu sadece, Defne ise seyrek karşılaştığı bu masum öpücüklere ses etmedi…

Günler ayları kovalarken Defne'nin hayatındaki dönüm noktası da geldi çattı. Diplomasını aldığında mutluydu ama ne yapacağı konusunda kararsızdı. İki seçeneği vardı, ya ablasının yanında kalacak ya da Türkiye'ye dönecekti. Aslında ikinci seçeneği çoktan elemişti ama bir yandan Venüs ve Melike Hanım, bir yandan da Ece geri dönmesi için bastırıyorlardı var güçleriyle. Özellikle Ece sürekli verdiği sözü hatırlatıyor, eğer gelmezse bir daha onun yüzüne bakmayacağını söyleyip gözdağı veriyordu ona. Defne'nin kararını vermesi uzun bir müddet aldı, yolunu seçmişti ama o yolda yürürken nelerle karşılaşacağını bilmiyordu. Her şeyi zaman gösterecekti...

ZAMAN - NOYAN

Noyan, bin parçaya ayrılmış ruhuyla İzmir'e döndüğünde, hemen hastanenin yolunu tuttu. Telaşlıydı ama bir yandan da öfkeliydi, Asu'nun böyle bir deliliğe kalkışmış olabilmesini aklı hâlâ almıyordu. Arkadaşı şüphelenip evine gitmese belki de ölmüş olacaktı Asu. Noyan bu ihtimali düşündükçe tepeden tırnağa buz kesiyordu.

Bir yanda ise yüreğinin tek sahibi, Daphne'si vardı. Peri kızının öfke dolu haykırışları kulaklarından gitmiyordu, çaresiz bakan gözleri, sırılsıklam yanakları... Cenneti dakikalarla sınırlı kalmıştı, geriye ise harabeye dönmüş iki kadın. Nasıl berbat bir adamdı ki onu seven iki kadının da hayatını yerle yeksan edebiliyordu; attığı her adım, aldığı her karar yeni bir felaketle sonlanıyordu.

Noyan hastane odasına girdiğinde gözleri doğrudan Asu'ya odaklandı; kızın yüzü yatağın çarşaflarıyla aynı renkti. Bir an Asu ufacık göründü Noyan'ın gözüne, cansız, yaşam kaynağı içinden koparılıp alınmış gibi. Noyan çevresindeki öfke dolu bakışları göz ardı ederek onu görünce yüzüne renk gelen kızın yanına oturdu.

"Geldin mi aşkım?"

Noyan, kafasını aşağı yukarı salladı afallamış bir ifadeyle. Asu'nın morarmış gözaltlarında, kurumuş dudaklarında gezdirdi bakışlarını. "Neden yaptın bunu?" diye sordu bakışları onunla buluştuğunda.

"Neden yaptığımı biliyorsun. Hâlâ anlayamadın mı? Sen yoksan ben de yokum."

Noyan gözlerini kaçırdı çaresizlik içerisinde. Elini sıkıca tutan, yer yer morarmış ele çevirdi bakışlarını. Yüreği kavruluyordu, cayır cayır yanıyordu, Asu'nun beklenti dolu gözleriyle her saniye biraz daha ölüyordu. Zihni çığlık çığlığa Defne'nin adını sayıklıyordu. "Defne yokken nasıl var olabilirim ki?" diye geçirdi içinden.

Bir süre sonra Noyan odadan çıkınca onun peşi sıra gelen öfkeli bir anne, baba ve akrabalarla her şey daha da yerle bir oldu. Acı sözler, suçlamalar, ithamlar, en çok da tehditler... Noyan hepsini hiç ses çıkarmadan dinledi, kimseye laf anlatacak, savaşacak gücü kalmamıştı. Defne'yi arkasında

gözü yaşlı bırakmıştı, ne zaman geri dönebileceği, bu çıkmazdan nasıl kurtulacağı belli değildi.

Nitekim uzun zaman aldı, hem de tahmin ettiğinden çok daha uzun. Bu yetmezmiş gibi, restoranları çokça ihmal ettiği için başına başka bir çorap daha örüldü Noyan'ın. Bornova'daki şubenin hesaplarındaki tutarsızlığı fark ettiğinde, işletme müdürü tarafından ciddi anlamda dolandırıldığını anladı. Üstelik kendisi durumun farkına varıncaya kadar adam çoktan kayıplara karışmıştı. Bunun yanı sıra birçok şubede oluşan sıkıntılar, şikâyetler de eklenince, hayatı tam anlamıyla keşmekeşe dönüştü Noyan'ın.

Noyan bir yandan ihmal ettiği işlerini yola sokmak için var gücüyle çalışıyor, bir yandan da temkinli davranıp Asu'yla arasına bir mesafe koymaya uğraşıyordu. Asu iyileşmişti ama umudu vardı, hâlâ olmadık hayaller kuruyor, bunları dillendirmekten geri durmuyordu. Ses etmiyordu Noyan, yeni bir aptallık yapmasını istemiyordu onun, fakat istediği yakınlığı da göstermiyordu Asu'ya. Her gün bir adım daha geri gidiyordu ona fark ettirmemeye çalışarak. Bildiği tek bir şey vardı Noyan'ın: Asu'yla kesinlikle evlenmeyecekti. Aldığı her nefeste Defne varken aksi mümkün olamazdı zaten. Her sabah yeni bir güne gözlerini açtığında Defne vardı Noyan'ın aklında, akşam bitkin bir şekilde yatağına uzandığında da. Gün içerisinde sürekli Defne'nin ne yaptığını, nasıl olduğunu düşünüyordu.

Telefon numarası yoktu Defne'nin, bu sefer Ece'den öğrenememişti de, fakat bildiği tüm hesaplarına göz atmayı ihmal etmiyordu sevdiği kadının. Pek bir şeye rastlamıyordu, Defne çok sık kullandığı sosyal medya hesaplarının hiçbirinde aktif değildi.

Noyan özleminden perişandı, Santa Monica'ya gitmek için yanıp tutuşuyordu, bu ayrılığa dayanabilecek hali kalmamıştı, fakat sırtındaki yüklerden kurtulamamıştı hâlâ. Bencil yanı kalkıp gitmesini söylüyordu ona, mantıklı yanı ise "sakın" diyordu. Defne'yi iki defa yıkmıştı, üçüncüsünü kaldıramazdı artık. Bunun yanı sıra Rüzgar ve Venüs, onun Santa Monica'ya gittiğini öğrenmişlerdi. Rüzgar bu sefer restorana gelmiş, demediğini bırakmamıştı ona. Noyan kendini savunacak tek kelime edemedi, bir insan üst üste iki defa aynı hatayı yapmamalıydı, ama o yapmıştı...

Kemoterapiye karar verildikten sonra Nuran Hanım vakit kaybetmeden seanslara başlamıştı. Bu beklenmedik hastalıkla derinden sarsılsa da, belli etmemeye çalışıyordu çocuklarına. Simge sık sık Londra'dan geliyordu ama çocuğu Londra'daydı, her ne kadar aklı fikri İstanbul'da kalsa da çok uzun müddet kalamıyordu onlarla. Noyan ilgileniyordu annesinin her şeyiyle; tedavi sürecinin insanı harap eden yan etkilerinde yaşadığı her türlü sıkıntıda oğlu yanındaydı Nuran Hanım'ın. Biricik oğlunun halini gördükçe anne yüreği paramparça oluyordu. Defne'yle yaşadığı ayrılık, geçirdiği sıkıntılı günler zaten yeteri kadar yormuştu Noyan'ı, bir de bu hastalık eklenince iyice zayıflamış, daha da endişeli bir adam haline gelmişti.

Mutsuzluğu gözlerinden okunabiliyordu oğlunun, fakat o hiç dillendirmiyordu yüreğinden geçenleri. Nuran Hanım, Defne'nin fotoğraflarını görmüştü, sık sık onun bahsini açıyor, hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu kızın. Sadece Defne'den bahsederken gözleri parlıyordu oğlunun, yüzüne renk geliyor, suskun dili çözülüyordu. "Asu'yu düşünme, aşkının peşinden git oğlum," dedi Nuran Hanım bir keresinde.

"Gidemem anne. Asu'ya güvenmiyorum, mantıklı düşünemiyor, onu sevmediğimi, bu işin sonunun olmadığını anlamak istemiyor. Biliyorum, gidersem yeniden bir deliliğe kalkışacak. Eğer ona bir şey olursa Defne bunu kaldıramaz, tamamen kaybederim sevdiğim kadını."

"Daha ne kadar böyle sürecek ki oğlum, elbet eninde sonunda anlayacak. Bakma sen onun tehditlerine, amacı seni yıldırmak. O kolay kolay zarar veremez kendine."

"Ah anne, o kadar çok istiyorum ki yakamdan düşmesini, kendi isteğiyle çekip gitmesini. Fakat ben adım adım uzaklaştıkça o daha da yaklaşıyor bana, inatla vazgeçmiyor."

Nuran Hanım dalgınlaştı, bakışları uzaktaki bir noktaya sabitlendi. Bir süre sonra, "Vazgeçecek oğlum, merak etme," diye mırıldandı...

Tedavi sürecinde, Asu da işlerinden imkân bulduğu sürece İstanbul'a geliyordu. Aylardan hazirandı, yazın başında olmalarına rağmen hava oldukça sıcaktı. Nuran Hanım ve Asu evin adeta rengârenk bir bahçeyi andıran balkonunda kahvelerini yudumluyorlardı. Sonrasında laf döndü dolaştı Noyan'a geldi. Asu, "Evlendikten sonra acaba İstanbul'da mı

otursak Nuran Anne?" diye sordu bir hevesle. Kızın ne kadar istekli olduğu heyecanla parıldayan gözlerinden okunabiliyordu.

Bu soruyla Nuran Hanım'ın yüzünde manidar bir gülümseme oluştu. "Evlendikten sonra mı?" diye sordu, bakışlarını Asu'nun gülümseyen gözlerine sabitledi.

"Evet, tabii ki. Noyan İstanbul'u daha çok seviyor sanki, hem restoranlar da çok iyi gidiyor. Sizce de..."

Nuran Hanım sıktığı dişlerini gevşeterek lafa girdi. "Evlilik olmayacak Asu..."

Bu lafı duyan Asu'nun gülümsemesi sevimsiz bir maske gibi suratında dondu kaldı. Dudakları titremeye başladı, elindeki kahve fincanını masanın üzerine bıraktı, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Ne diyorsunuz Nuran Anne? Ne demek evlilik olmayacak?"

Nuran Hanım, elindeki fincanı hiç acelesi yokmuşçasına bir yavaşlıkla dudaklarına götürdü. İnatçı sessizliğiyle Asu'nun daha da gerginleştiğinin farkındaydı. Bir süre sonra fincanı bıraktı, delici bakışlarını Asu'nun kirece dönmüş yüzüne dikti.

"Bu evliliğe onay vermiyorum Asu! Asla da vermeyeceğim!"

"Neden?"

"Oğlumun mutlu olmayacağı hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim! Yeter artık! Seni kendi öz çocuklarımdan ayırmadım hiçbir zaman, anlamaya çalıştım, bir şeyleri anlarsın diye sabırla, umutla bekledim ama sen bardağı taşırdın artık!"

Asu bir hışımla ayağa fırladı. Duyduklarını sindirmek istercesine derin derin soluklar aldı, gözyaşları aktı akacaktı.

"Hep o kızın yüzünden değil mi?"

"Otur yerine Asu!"

Nuran Hanım'ın sert ses tonuyla Asu yeniden yerine çöktü ama içinin içini yediği her halinden belli oluyordu.

"Oğlum gözlerimin önünde eridi bitti senin yüzünden ve ben her gün onun mutsuzluğuna şahit oldum, ben de mahvoldum onunla birlikte. Kim bilir belki de hastalığımın sebeplerinden biri de bu oldu. Halimi görüyorsun, her geçen gün daha da kötüye gidiyorum. Noyan'a söylenmesini istemedim ama bir ihtimal mememi alacaklar."

Asu bu sözü duyunca elini ağzına götürdü, gözlerinde korku dolu bir ifade vardı kızın. "Nasıl olur? Tedavi yanıt vermiyor mu?"

"Vermiyor. Her şey olabilir, kanser vücudumdaki diğer organlara sıçrayabilir, belki de..."

Asu hemen lafa atıldı. "Lütfen kötü düşünmeyin Nuran Anne, eminim ki iyi olacaksınız."

Nuran Hanım'ın yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. Gri gözleri Asu'nun korkuyla bakan gözleriyle buluştu yeniden. "Oğluma üzülmekten arta kalan zamanlarımda iyi olmaya çalışacağım elbette ki. Ama onun yüzü yeniden gülmeden bana bir şey olursa..."

Nuran Hanım lafının sonunu getirmese de, Asu onu delik deşik eden bakışlardan her şeyi anlamıştı. Bir süre sonra konuşmaya başladığında sesi titriyordu kızın.

"Noyan'ı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz. Senelerce, her geçen gün daha da artan bir aşkla sevdim onu. O da beni seviyordu, hepinizin onayını aldık, nişanlandık, eğer o kız çıkmasaydı Noyan'ın karşısına, evlenecektik. O küçük cadı aklını çeldi Noyan'ın, bambaşka bir insan haline getirdi onu. Şeytanın ta kendisi o..."

"Noyan seni asla sevmedi Asu! Ha evet iyi bir arkadaş ya da bir kız kardeş olarak her zaman sevdi, korudu, kolladı seni. Fakat sevgisi bundan öteye gitmedi hiçbir zaman. Nazım Bey'in isteğiydi evlenmeniz..."

Bu sözlerle Asu'nun yanakları ıslanmaya başladı. Duymak istemediği sözler tokat gibi yüzüne çarpıyor, bıraktığı acı kalbine yayılıyordu. Üstelik bu sözleri Nuran Hanım'dan duymak daha da yakıyordu canını.

"Geçirdiğim kalp krizini hatırlıyor musun? Seninle evlenmek istemediğini söyleyince babasıyla büyük bir kavgaya tutuştu Noyan..."

O yıkıcı sahneler aklına gelince, Nuran Hanım'ın sesi titredi, konuşamadı bir süre. Elini kalbinin üzerine koydu, sanki o anları yeniden yaşıyor gibiydi. "Babası çok üzerine gitti, Noyan da kendini kaybetti, babasına yumruk attı..."

Asu'nun gözyaşları sessizce akıyordu, inanmak istemiyordu tüm bu acıtıcı sözlere...

"Noyan sana asla âşık olmadı, seninle evlenmek istemedi. Kalp krizi geçirmeseydim belki de asla kabul etmeyecekti

fakat hissettiği suçlulukla razı geldi babasının dayatmasına. Oysa ben istemedim böyle bir fedakârlığı."

Asu'nun sarsılan omuzlarını görünce, Nuran Hanım'ın içi acıdı ama bu durumunu belli etmedi. Asu'yu severdi, gözlerinin önünde büyümüştü kız, onun mutsuz olmasını asla istemezdi. Masanın üzerindeki peçeteyi gözü yaşlı kıza uzattı, ıslak yanaklarını kurulamasını bekledi onun.

"Daha çok gençsin kızım, güzelsin, akıllısın. Neden seni sevmeyen bir adamın peşinde ömrünü heba ediyorsun? Noyan'la evlensen bile asla mutlu olamayacaksın, sevilmediğini gördükçe sonbahar yaprakları gibi sararıp solacak, pişman olacaksın. Hayatın bu kadar değersiz mi gözünde, yarını göreceğin belli değilken neyin hırsı bu kızım? Bak bana, bir anda hayatım allak bullak oldu, yaşayıp yaşamayacağımı bile bilmiyorum. O yüzden aklını bir an önce başına topla ve vazgeç bu hırsından. Bak özellikle hırs diyorum, çünkü senin aşkın hırsa dönüşmüş artık; yarışın galibi olmak istiyorsun ama galibiyetinle mutsuz olacağının farkında bile değilsin."

"O kıza gidecek değil mi? Onunla evlenecek?"

Nuran Hanım bıkkın gözlerle derin bir iç çekti. "Defne'den bahsediyorsun herhalde?" diye sordu manidar bir tonda. "Defne kendine yeni bir hayat kurdu Asu, sayende köprünün altından çok sular aktı. Bu saatten sonra ne olur ben de bilmiyorum."

Nuran Hanım, Asu'nun hareketlendiğini görünce, "Son bir şey daha söyleyeceğim!" dedi sert bir sesle. "Eğer yeni bir saçmalık yapmaya kalkarsan, ne ben ne de ailemizden biri yanında olacağız! Bunu sakın aklından çıkarma!"

Asu ayağa kalktı, Nuran Hanım'ın kararlı ifadesine bakarken ne diyeceğini bilemedi bir an, gözyaşlarıyla görüş alanı bulanıktı. Bir an sonra onun yumuşayan ifadesini görünce, senelerdir annesi gibi sevdiği kadının boynuna atıldı, sıkıca sarıldı ona.

"Ah be kızım, mutluluk varken ne diye gönüllü mahvediyorsun geleceğini. Yapma!"

Asu, Nuran Hanım'ın yanaklarını öptükten sonra daha fazla dayanamadı, çantasını aldığı gibi çıktı. Nuran Hanım ise rahatlamış bir ifadeyle derin bir soluk koyverdi, soğumuş kahvesinden yeni bir yudum alırken gözlerinden hüzünlü bir

gölge geçti...

KAKTÜS TEAM

KISIM II

Zayıflamış görünse de, güç kazandı aşkım aslında,
Daha az seviyor değilim, öyle görünse de dıştan.
(Shakespeare)

KAKTÜS TEAM

DÖNÜŞ

"Sayın yolcularımız, İzmir-Adnan Menderes Havalimanı için inişe geçiyoruz. Lütfen kemerlerinizi bağlayınız, koltuklarınızı dik konuma getirip, pencerelerinizin açık olduğundan emin olunuz..."

Defne hoparlörden yankılanan pürüzsüz kadın sesini işitince okumakta olduğu kitabını çantasına koydu, kemerini bağladı. Pencereden dışarıya baktı tedirgin gözlerle. Aşağıdaki dağları, arazilerin keskin sınırlarını, tıpkı dere yatağı gibi sağa sola kıvrılan dar yolları çok daha net görebiliyordu.

Gözlerini manzaradan ayırdıktan sonra, yanında oturan genç adama göz gezdirdi kısa bir an. Adam hâlâ uyuyordu, aralık dudaklarından hırıltıya benzer solukları duyulabiliyordu. Defne, "Ne rahat," diye geçirdi içinden, uçak yolculuklarında her zaman gerilir, gözüne uyku girmezdi. Özellikle kalkış ve inişlerde bildiği tüm duaları okur, uçağın tekerlekleri yere sertçe çarptığı anda koltuğunda adeta ufacık olurdu.

Defne derin bir soluk alarak gergin kaslarını rahatlatmaya çalıştı, gözlerini yumdu sıkıca. Yolculuk demek arkada bırakmış olduğunuz, sizin için çarpan yürekler demekti bir yandan da. Defne de seven kalpleri ardında bırakmış bir halde, iki sene sonra, gözyaşları içerisinde terk ettiği şehre geri dönüyordu.

Flora onun gitme isteğine karşı çıkmamıştı, ama bu kararına yürekten üzülmüştü. Alışmışlardı birbirlerine, can yoldaşı olmuşlardı iyi ve kötü günlerde. Ablası yine ve yeniden en kötü zamanında Defne'nin yanında olmuş, sevecen, anlayışlı bir anne gibi onun üzerine titremiş, sevgisini bir an olsun eksik etmemişti üzerinden. O yüzden ayrılıkları çok zor olmuştu, havalimanında dakikalarca sarılıp gözyaşı dökmüşlerdi, Defne defalarca teşekkür etmişti ablasına.

Kendisine can veren adamı geride bırakmak ise Defne'nin tahmininden daha zor olmuştu. İzmir'e dönme kararını açıkladığında, Joshua'nın tüm dünyası tepetaklak olmuş, günlerce kendine gelememişti. Çok uzun bir zamandır gecesi de gündüzü de Defne'ydi Joshua'nın, onunla nefes alıyor, onunla gülüyor, onunla ağlıyordu. Aşkı yüreğinin sınırlarını çoktan aşmıştı, Defne sevdiği kadın değildi sadece, onun can

yoldaşıydı, dostuydu, sırdaşıydı aynı zamanda. Dolayısıyla o gittiğinde düşeceği boşluğu tahmin edebiliyordu.

Joshua karşı çıkmıştı; hiç çekinmeden Defne'nin karşısına dikilmiş ve "Gitmeni istemiyorum!" demişti. Bazen onu anlamaya çalışmış, bazen bağırıp çağırmış, küsmüştü ona. Korkmuştu, bu gidişin sonları olmasından, Defne'nin kalbini kıran adama yeniden kapılmasından korkmuştu. Fakat Defne'nin yaşadığı ikilemi de görmüştü aynı zamanda, İzmir'deki sevdiklerinin de bir yandan bastırdığının, sevdiği kadının yaşadığı çıkmazın da farkına varmıştı Joshua. Yüzü yine asılmaya başlamıştı Defne'nin, sürekli düşünceler içerisinde, gerginliğini yiyeceklerden çıkarmaya başlamıştı eskisi gibi. Joshua o zaman ister istemez suçluluk duymuştu, çünkü bu gidişe karşı çıkan tek kişi oydu. Fakat sevgisi yine galip gelmiş, her ne kadar yüreği korkuyla çarpıyor olsa da daha ılımlı yaklaşmaya başlamıştı. Defne'nin aklını bulandıracak cümleler kurmaktan, surat asmaktan, savaşmaktan vazgeçmişti.

Joshua, yüreğine konan kanadı kırık, yaralı kuşu sevmiş, onu özenle, sevgiyle, özveriyle iyileştirmişti, ama artık onu özgür bırakma zamanı gelmişti; eğer şanslıysa her şey hayalindeki gibi olurdu zaten...

Havalimanındaki vedaları çok zor olmuştu. Joshua, Defne'ye uzun uzun sarılmış, onu bırakmak istememişti, yüreği gri bulutlarla kaplanmıştı. Ufacık, ama içini korkuyla ürperten bir his her şeyin tepetaklak olacağını söylüyordu. Defalarca öpmüştü Defne'nin yanaklarını, gözlerini, saçlarını... "Geleceğim," demişti ona. "Hem de en kısa zamanda. Önümüzdeki maç biter bitmez İzmir'deyim, yanındayım yine. Gece gündüz hiç fark etmez, aklına geldikçe ara beni, sakın çekineyim deme."

Defne de başını hızlı hızlı sallayıp, "Merak etme, benden kurtulmak o kadar kolay değil," demişti muzip bir şekilde gülümseyerek; üzgündü ama elinden geldiğince Joshua'yı rahatlatmaya çalışmıştı.

Güvenlik noktasını geçip uçuş kapısına yürürken ise içini tarifi imkânsız bir korku kaplamıştı Defne'nin. İki senedir adımını atmamıştı Türkiye'ye, gidememişti, sanki kendi memleketine değil de hiç tanımadığı, bilmediği bir yere gidiyormuş gibi bir ürperti sarmıştı bedenini. Bir an

"Vazgeçsem mi?" diye düşünmüş ama verdiği karardan dönmek korkaklık gibi gelmişti ona. "Saçmalama Defne! Bu saatten sonra geri dönüş yok artık!" diye cesaretlendirmişti kendini.

Geri dönüş yoktu. Bu kararı almasında aslında bir bakıma Ece'nin sözleri de etkili olmuştu. "Noyan İstanbul'da yaşıyor artık," demişti arkadaşı, "İzmir'e dönmeyecek, İstanbul'da beklediğinden de büyük bir başarı yakaladı..."

Ece biliyordu onun korkularını; Noyan'la karşılaşmaktan, onun gözlerine bakmaktan, sesini duymaktan korktuğunu biliyordu. İnatla atmıştı yüreğinden canını acıtan adamı, verdiği tüm sözlere rağmen onun Asu'yla yan yana olmasını kaldıramamıştı. Yüreğini kuraklaştıran adama beslediği hisler sadece öfke değildi üstelik, yoğun bir hayal kırıklığı, aldatılmışlık vardı benliğinden atamadığı.

Fakat ne olursa olsun verdiği sözler, can yoldaşıyla kurduğu hayaller vardı Defne'nin. Bunun yanı sıra Ece'yle anlaşma yapmışlardı: Eğer İzmir'de mutlu olmazsa Santa Monica'ya geri dönecekti. Bu anlaşma sadece ikisinin arasındaydı, başka kimse bilmiyordu.

Yere çarpan tekerleklerin yarattığı sarsıntıyla Defne'nin dudaklarından cılız bir çığlık döküldü. Neyse ki son sürat giden uçak birkaç dakika sonra durmuştu. Rahatlayarak derin bir soluk verdiğinde pencereden dışarı baktı.

İzmir'deydi. Dönmüştü...

Defne el bagajını alıp uçaktan çıktığında, suratına çarpan serin havayla ürperdi. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı, belli ki yağmur yağacaktı. Çantasındaki hırkayı çıkarıp üzerine giydi, ring otobüsüne doğru adımlarken kalp atışları da kendini belli etmeye başlamıştı.

Annesi ve ablasıyla görüşmeyeli neredeyse bir seneden fazla oluyordu, eniştesini ise İzmir'den ayrıldığı o yaslı gün görmüştü en son. Çok ama çok uzun zaman geçmişti. Ilık bir eylül ayı ayrılmıştı çok sevdiği bu şehirden, şimdi ise serin bir ekim günü yeniden İzmir'deydi. "Dünya üzerinde yaşamak istediğim tek şehir," derdi İzmir için, ama kalbini verdiği bu masum şehre de küsmüştü.

Defne serin havayı ciğerlerine doldurdu, yüzünde huzur dolu bir tebessüm oluştu. Kesinlikle çok özlemişti... Telefonunu otobüsten inmeden önce açmıştı, gelen bildirimlerle adeta

serseme döndü. Hangi birine bakacağını şaşırmıştı, telefon gürültüyle çalmaya başlayınca ise heyecanla ekranı kaydırdı. Venüs'ün şen şakrak sesiyle heyecanı daha da katlandı Defne'nin. Ailesi dışarıda bekliyordu, kavuşmalarına az kalmıştı. Defne, Joshua'ya ve ablasına mesaj çektikten sonra valizlerini kaptığı gibi uçar adımlarla çıkışa vardı.

Ve... Kendisini bekleyen üçlüyü görünce, valizleri bırakıp önce annesine, sonra Venüs'e sarıldı coşku içerisinde. Üç kadın gözyaşları içerisinde kalmıştı birbirlerine sarılırken. Bir süre sonra Defne geriye doğru çekildiğinde, babacan bir ifadeyle kendilerini izleyen eniştesiyle göz göze geldi.

"Hoş geldin Defne!"

Defne sıkı sıkı sarıldı eniştesine, aklından geçen, mahcubiyetini hatırlatan olumsuz düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Geçmiş geçmişte kalmıştı artık...

Bu özlem dolu kavuşmanın ardından yola koyuldular. Defne yanında oturan ablasına baktı inceler gözlerle. Venüs altın sarısı saçlarını küt kestirmişti, biraz da kilo almış gibi görünüyordu. Ablasının gözleri sevinçle parlıyor, yüzünü kaplayan gülümsemeyle dudaklarının kenarında ince bir kırışıklık oluşuyordu her zamanki gibi.

Defne, "Canım ablam!" dedi yeniden onun boynuna atılırken. "Çok özledim seni, çok çok çok."

Venüs, kardeşinin saçlarını okşuyordu, gözleri yine dolu dolu olmuştu. "Ben de bebeğim," diye mırıldandı titrek sesiyle. "Mahrum bıraktın kendini bizden, bir daha yapma, bırakıp gitme bizi..."

Defne, "Bir daha gitmeyeceğim," demek isterdi ama tutamayabileceği sözler vermek istemedi. Belli belirsiz kafasını salladı, hemen ardından da yüzüne neşeli, muzip bir ifade kondurdu.

"Demek yaramaz kardeşini özledin ha. En çok neyimi özledin söyle bakalım?"

Arabadakiler Defne'nin cıvıltılı sesini duyunca gülmeye başladılar. Venüs bir süre düşünüyormuş gibi yaptı. "Hımm, galiba en çok bu şen şakrak hallerini özledim. Kahkahalarınla ortalığı inletmeni, muzip şakalarını..."

Defne'nin yüzündeki gülümseme solgunlaştı. Karşılaşmalarının heyecanıyla bir an için eski Defne gibi olmuştu: neşeli, şen, kaygısız... Her olaydan gülünecek

malzeme çıkaran, geleceği düşünmeden yaşayan, dilinin ayarı olmayan Defne... Ama artık bambaşka bir kızdı. Çektiği acı biraz daha olgunlaştırmıştı onu, eskisi gibi fütursuzca hareket etmiyordu artık, başına gelebilecek olumsuzlukları düşünüyor, adımlarını daha temkinli atmaya çalışıyordu. Kahkahalarıyla çınlatmıyordu ortalığı, eskisine göre daha ciddiydi. Sadece Joshua'yla olduğu zamanlar biraz da olsa eski benliğine kavuşabiliyordu.

Defne ablasına en güzel tebessümlerinden birini gönderdi, "Ben de hepinizi çok özledim," dedi. Ön koltukta oturan annesinin omuzlarını sıktı, onun yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

Melike Hanım, gülümseyen gözlerini kızına sabitledi. "Bir daha göndermem seni zaten," dedi sahiplenici bir tonda. Defne'nin karşı çıkan bakışlarını görünce, "Hiç öyle bakma," dedi. "Kendini mahrum ettin bizden, Allah'tan ablanla geldik de özlemimizi azıcık da olsa giderdik, sana kalsa hiç gelmezdin buraya."

"Yüklenmeyin benim baldızıma. Ne yapsın kız? Yakın yer mi sanki?"

"Konuş enişte konuş! Sen de olmasan beni savunacak kimse yok zaten..."

Arabadaki gülüşmeler sona erdiğinde, "Açsın değil mi Defne?" diye sordu Rüzgar.

"Hem de kurt gibi açım."

"Tamam o zaman. Çok hoşuna gidecek bir restorana götüreceğim seni..."

Restoran lafını duyunca Defne'nin kalbi hopladı, elbette gidecekleri restoran Hanzade olamazdı, ama yine de... O an için umutsuzluğa kapıldı Defne, *Dakika bir gol bir*, diye geçirdi içinden. *Unut, hatırlama hiçbir şey...*

O akşamı Karşıyaka'da denize nazır bir balık restoranında geçirdiler hep birlikte. Özlemini duyduğu mezelerin tadına bakarken Defne'nin yüzü şekilden şekle giriyor, dudaklarından özlem ve övgü dolu sözcükler dökülüyordu.

Eve geldiklerinde Defne her zamanki odasına geçecekti ama Venüs, "Sana diğer odayı hazırladım birtanem," dedi. Bir an "Neden ki?" diye soracaktı Defne, ama ablasının temkinli ifadesinden onun ne düşündüğünü anlamıştı. Eski odasında döktüğü gözyaşlarını, geçirdiği acı dolu günleri hatırlamasını

istememişti belli ki Venüs. Defne minnettar bir gülümsemeyle baktı ablasına, odasına girdiğinde ise yüzünde hayranlık dolu bir ifade oluştu. Üzeri renk renk yastıklarla dolu çift kişilik bir karyola, krem rengi yepyeni bir dolap, aynı renklerde çalışma masası, kitaplık, tavandan sarkan şık avize, odanın köşesine yerleştirilmiş renkli puflar, duvarlarda vintaj tablolar...

Defne, hayran gözlerini gördüğü manzaradan ayırabildikten sonra ablasına döndü. Venüs'ün yüzünde ise keyifli bir tebessüm vardı. "Beğendin mi yeni odanı?"

"Beğenmek mi? Resmen bayıldım abla. Ama... Ne gerek vardı ki bunca masrafa?"

"Of saçmalama, ne masrafı Allah aşkına. Eniştenle benim dönüşün şerefine minik bir hediyemiz sana."

"Ah abla, bu kadar düşünceli olmak zorunda mısınız?"

Defne gözlerine hücum eden yaşları geldikleri yere göndermeye çalıştı, ablasına sarıldı sıkı sıkı, başını onun omzuna yasladı.

"Döndüğün için ne kadar mutluyum, bir bilsen... Çok büyük moral oldu bana."

Defne başını kaldırıp endişeli gözlerini ablasının gözlerine dikti. Ardından onu elinden tuttu, yatağın üzerine oturttu Venüs'ü. "Yeniden deneyecek misiniz?" diye sordu meraklı gözlerle.

Venüs üzgün bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Doğum kontrol hapını bıraktıktan sonra Rüzgar bir süre korunsa da, sonrasında aldıkları kararla bebek sahibi olmaya karar vermişlerdi. Heyecanlılardı, özellikle Venüs tüm olumsuz düşüncelerini bir kenara bırakmış, tüm kalbiyle anne olmayı arzulamaya başlamıştı.

Fakat olmamıştı... Aylarca denemiş, uğraşmışlar fakat Venüs bir türlü hamile kalamamıştı. En sonunda doktora gitmeye karar vermişlerdi. Herhangi bir sorun yoktu ama beklenen gebelik de bir türlü gerçekleşmiyordu. Venüs umutsuzluğa kapılmıştı, bir yandan da kendi kendini yiyip bitiriyordu. Zamanında reddetmişti, istememişti anne olmayı, hatta neredeyse bu yüzden sevdiği adamı kaybetme noktasına gelmişti. Dolayısıyla suçluluk hissediyor, cezalandırıldığını düşünüyordu. Birkaç ay daha denemişlerdi ama en sonunda tüp bebek kararı almışlardı. İlk deneme başarısızlıkla sonuçlanmıştı; embriyolar laboratuar ortamında yeniden

oluşturulduktan sonra, bir kez daha transfer edilmişti rahmine ama... İkinci denemeden de sonuç alamamışlardı, embriyo bir türlü rahmine tutunamamıştı.

Gözyaşları, umutsuzluk, sıkıntılı hastane süreçleri... Tüm bunlar Venüs'ü olduğu kadar Rüzgar'ı da yıpratmıştı. Baba olmayı bir kenara bırakmıştı artık, psikolojisi harap olan karısını teselli etmeye çalışıyordu. Rüzgar, "Umurumda değil, benim için önemli olan sensin," diyordu ama Venüs kocasının babalık arzusunu bildiği için teselli bulamıyordu bu sözlerle. İki haftada bir gittiği terapi seanslarını haftada bire çıkarmıştı yeniden. Soner'le konuşmak biraz da olsa onu rahatlatıyor, iyi geliyordu yıpranmış sinirlerine...

Venüs, "Bir daha dener miyiz, bilmiyorum Defne," diye karşılık verdi kardeşine. "Umudum kalmadı artık. Belli ki olmayacak, boşa kürek çekiyoruz."

Defne, ablasının elini avuçlarını arasına aldı, güç vermek istercesine sıktı. "Umutsuzluk yok," dedi güven veren gözlerle. "Bebeğiniz olacak. Daha gençsiniz, olumsuz düşüncelere kapılmak için acele etmiyor musun sence?"

"Bilmiyorum Defne, keşke..." Venüs konuşamadı bir süre, üzgün bakışlarını kardeşiyle birleştirdiğinde derin bir iç çekti. Sonunda, "Keşke o hapları hiç kullanmasaydım," dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Acaba haplar mı etkiledi, o yüzden mi doğal yollarla hamile kalamıyorum?"

Defne bir süre bu olasılığı düşündü, derinlemesine bilgi sahibi olduğu bir konu değildi ne de olsa. "Emin değilim abla," diye karşılık verdi. "Ama bildiğim kadarıyla hapları bırakıp hemen hamile kalabilen birçok kadın var. Bence kendini suçlamaktan vazgeç artık, olumlu düşün ve denemekten vazgeçme."

İki kardeş bu konuyu konuşurlarken Melike Hanım da yanlarına geldi. Üç kadın bir süre sohbet ettiler. İzmir, Kaliforniya, Flora, yakışıklı damat adayları... Defne huzurlu ama aynı zamanda bitkin bir halde kapattı gözlerini. Uzun bir yolculuğun yanı sıra, aradaki saat farkı da serseme çevirmişti onu.

Ertesi sabah ise sevinç çığlıklarıyla gözlerini araladı Defne. Daha ne olduğunu anlayamadan, boynuna sarılan ve ciyaklayan Ece'nin sesiyle İzmir'de olduğunu hatırladı.

"Allahım inanamıyorum, gelmişsin gerçekten. Rüya

görmüyorum değil mi?"

"Hayır şekerim, rüya görüyorsun. Ben aslında yokum; gördüğün Defne'nin yorgun, gözaltları şiş bir sureti sadece..."

Ece arkadaşının yanaklarını öpücüklere boğuyor, bir yandan da kıkır kıkır gülüyordu. "Salak şey seni! İlla dalga geçeceksin, duramıyorsun değil mi?"

İki kız pırıl pırıl gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Puzzle'ın eksik parçaları yavaş yavaş tamamlanıyordu, iki arkadaş bakışlarıyla konuşurken mutluydular. Defne'nin yüzündeki muzip gülüş yavaş yavaş soldu, gözlerinde yoğun bir özlem tütmeye başladı. Bu esmer güzelini, biricik dostunu, kader ortağını, can yoldaşını çok özlemişti. Kollarını kocaman açtı, Ece hemen sarıldı arkadaşına. Konuşmadılar, kıkırdamadılar, sadece sessizce, uzun uzun sarıldılar birbirlerine. Sözcüklere gerek olmayan anlardan birini yaşıyorlardı. Dostlar hiç konuşmadan da anlaşabiliyordu.

Duygu yüklü bu dakikaların ardından koyu bir sohbete daldı iki arkadaş. Defne yolculuğundan, Kaliforniya'dan bahsederken, Ece de İzmir'deki hayatını anlattı...

Defne gittikten sonra iyice bunalıma girmişti Ece. Tunç'un yaptıklarını sindiremese de, elinden hiçbir şey gelmemişti. Hayatının en büyük kazığını yediği adam çoktan İstanbul'a gitmişti, sonradan duyduğu kadarıyla Su'nun kürtaj olması için bastırmış, gözü yaşlı kızı elinden tuttuğu gibi doktora götürmüştü. Ece'nin kulağına gelen her bilgi midesini bulandırmış, acısını daha da katlamıştı. Yüksek lisans dersleri başladığında zihnindeki kalabalık bir miktar durulsa da, gözünü her kapattığında Tunç geliyordu aklına; onun sahte sevgi sözcükleri kulaklarında yankılanıyor, aptal bir âşık gibi bu sözlere kandığı için kendine eziyet ediyordu. Hayal kırıklığı, keder birbirine karışmıştı ama bunların hepsinden daha güçlü bir ateş harıl harıl yanıyordu yüreğinde.

Öfke ateşi...

Nefret ediyordu erkeklerden, istisnasız hepsinden hem de... Yanına yaklaşan, açıkça yılışan, arkadaş olmaya çalışan, ilgisini belli etmekten çekinmeyen kim olursa olsun ağzının payını veriyor, kimsenin gözünün yaşına bakmıyordu. Karşı cinse olan tek bir hissiyatı vardı, o da nefretti. Adı erkek düşmanına çıkmıştı ama buna rağmen karşısına çıkmaya cesaret edebilen tek tük kişiler vardı. Ece'nin güveni

kalmamıştı erkeklere, onun gözünde karşı cins çıkarcı, yalancı, sahtekâr, beyni külotunun içine düşmüş, bayağı varlıklardı.

Ece yüksek lisansta tanıştığı bir iki kız arkadaşıyla geçirmişti zamanının çoğunu, derslerden arta kalan zamanlarda bol bol gezip dolaşmış, elinden geldiğince acısını kalbine gömmeye çalışmıştı. Fakat bir süre sonra Tunç'tan gelmeye başlayan telefonlarla ne yapacağını şaşırmış, başta ciddi anlamda panik olmuştu. O berbat yüzleşmeden sonra hiç karşılaşmamışlardı onunla; paniği yerini yakıcı bir öfkeye bıraksa da asla yanıt vermemişti gelen aramalara. Nitekim bir süre sonra dayanamayıp numarasını değiştirmiş, işte o zaman tam anlamıyla rahata ermişti.

Ay taşı kolyesi ise hâlâ boynundaydı Ece'nin, taktığı günden beri hiç çıkarmamıştı. Kolyeyi veren adamı sadece magazin programlarında görüyordu. Kimi zaman Metin'in başarılarıyla kimi zaman ise çapkınlıkları ile ilgili haberlerdi bunlar. İzmir'e turneye gelmişti Metin, hem de defalarca, fakat söz verdiği gibi gitmemişti Ece. Metin de nefret ettiği erkeklerden biriydi ne de olsa. Yatağa atacağı kızların peşinde koşan, günübirlik zevklerinin doğrultusunda yaşayan, karaktersiz, sahtekâr bir erkekti.

Fakat...

Her ne kadar hisleriyle büyük bir tezat içerisinde olsa da, Ece kolyesini çıkarmamıştı boynundan. Kolyenin tılsımlı olduğunu düşünüyordu, boynundan çıkardığı zaman kendini huzursuz hissediyor, hemen geri takıyordu. Mantıklı bulmuyordu bu hissiyatını ama tasarımını çok beğendiği, üstelik kendini iyi hissetmesini sağlayan bu kolyeyi takmasının bir zararı da yoktu ona göre...

"Kızlar hadi gelin, kahvaltı hazır!"

Defne kapıda beliren annesini görünce tembel tembel gerindi. Venüs ve Rüzgar işe gitmişlerdi, dolayısıyla kahvaltıda üç kişilerdi. Defne annesinin hazırlamış olduğu pankekleri, börekleri iştahla yerken, "Benim acilen spor salonuna yazılmam lazım," dedi. "Yoksa bir aya kalmaz duba gibi olurum."

Santa Monica'da aktif bir yaşamı vardı Defne'nin, dalış sporları, düzenli yaptığı sabah koşusu ve Joshua'yla gittikleri spor salonu sayesinde eskisinden de fit bir görünüme kavuşmuştu.

"Acele etme kızım, bir soluklan önce. Sonrasında eskisi gibi hayatını düzene oturtursun zaten..."

Defne başını salladı annesine gülümseyerek. Yoğun bir hayat temposunu geride bırakmıştı, aslında bir bakıma da alışmıştı koşuşturmaya; yoğunluk demek düşünmeye fırsat bulamamak demekti, düşünmemek ise huzurlu bir uyku, daha pozitif bir ruh hali demekti. Belki bir hafta kadar süre verebilirdi kendine ama sonrasında hem zihnini hem de bedenini yoracak yeni uğraşlar bulmalıydı.

Kahvaltıdan sonra iki arkadaş Bostanlı'ya gittiler. Defne aşina olduğu ama fazlasıyla özlediği sokaklarda yürürken aynı zamanda çevresini incelemeyi de ihmal etmiyordu. Yeni açılan mağazalar, kafeler, restoranlar, müdavimi olduğu mağazalar, Ece'nin keşfettiği ve anlata anlata bitiremediği mekânlar... Tüm bunları yeniden gördüğü için mutluydu Defne, gülümseyen yüzüyle baktığı her noktaya sessizce merhaba diyordu. "Merhaba yeniden..."

İki kız, Ece'nin son zamanlarda sıklıkla takıldığı kafelerden birine oturdular, kahvelerini sipariş ettiler. Ece telefonunu çıkardıktan sonra, "Gelişin şerefine ilk özçekimimizi yapalım o zaman," dedi.

Defne arkadaşının iştahlı ifadesini görünce muzipçe kıkırdadı. "Bakıyorum da sosyal medyaya fazla kaptırmışsın kendini," dedi manidar bir dille. Ece kafeye girer girmez Swarm'a bulundukları mekânı girmişti ve tabii ki bu durum Defne'nin dikkatli gözlerinden kaçmamıştı.

Ece çektiği fotoğrafı Instagram'a yüklerken bir yandan da Defne'ye laf yetiştiriyordu:

"Ne yapayım kızım, yokluğunda bu zamazingolara dadandım ben de. Hoşuma gidiyor, hem bir yandan da alışkanlık gibi oldu, sabah gözümü açar açmaz ilk işim hesaplarımı incelemek oluyor."

Defne anlayışlı bakışlarını gönderdi arkadaşına. Ece'nin yaşadıkları, onun yaşadıklarından da kötüydü aslında. En azından kendisi her ne kadar sonu çok acı bitse de sevgiyi, aşkı karşılıklı tatmıştı. Fakat Ece hayali bir dünyada, içtenlikle sevildiğini düşünse de zerre kadar sevilmemişti. Bedenine arzu duyan ve üstelik bu arzusunu tatmin etmeyi başaran, yüreği kapkara bir erkeğin kurbanıydı o. Üstelik erkeklere karşı edindiği olumsuz tutumun yanı sıra, cinselliğe bakış açısı da

negatifti Ece'nin. Cinsellik onun gözünde insana sadece sıkıntı veren, hayvani, ruhsuz bir birleşmeden ibaretti.

Defne garsonun masaya yerleştirdiği kahvesine uzandı, burnuna dolan aromatik kokuyla rahatladığını hissetti. "Ben hâlâ kullanmıyorum hiçbir hesabımı," dedi ilk yudumunu alırken. "Ne Facebook, ne Instagram, ne Twitter, ne de başka bir şey. Senin güncellemelerini Joshua'nın hesaplarından takip ediyordum zaten. O da senin kadar olmasa da çok ilgili."

Ece'nin yüzünde keyifli ama aynı zamanda manidar bir tebessüm oluştu. "İki lafından biri de Joshua bakıyorum," dedi Defne'ye göz kırparak. "Sabah kahvaltıda da sürekli Joshua deyip duruyordun."

Defne omuzlarını silkti umursamaz bir ifadeyle.

"Ama ne yalan söyleyeyim çok hoş bir erkek, sempatik, yakışıklı. Sana da çok düşkün. Nasıl bıraktıysa seni artık, bilemiyorum hani..."

Defne gözlerini devirdi, dik bakışlarını Ece'nin sırıtan gözlerine sabitledi. "Joshua'nın onayıyla mı döndüğümü sanıyorsun? Ha evet, onun çokça tantana çıkardığını söyleyebilirim ama sonuçta kendi kararlarımı verebilecek durumda olduğumu düşünüyorum."

"Hemen celallenme. Elbette ki öylesin ama..." Ece bir süre kararsızlık yaşasa da aklındaki soruyu dillendirmeye karar verdi. "Siz şimdi iki sevgili gibi misiniz? Açıkçası bu durumu hâlâ anlayabilmiş değilim..."

Defne derin düşüncelere daldı saniyeler içerisinde. Hakikaten tam olarak neydiler Joshua'yla? İki iyi dost, sevgili, âşık? Hangisiydiler? Ya da... Aralarındaki ilişkiye herhangi bir sıfat koymak zorundalar mıydı? Omuzlarını silkti düşünceli ifadesinden sıyrıldığında, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi?

"Ne demek bilmiyorum?"

Defne arkadaşının şaşkınlıkla kalkmış kaşlarını görünce, "Of, gelme üzerime daha ilk günden," dedi. "Joshua'yı çok seviyorum, onunla yan yana olduğumuz zamanlar mutluyum, huzurluyum, yetmez mi?"

"Beni de çok seviyorsun, benimle birlikteyken de mutlusun ona bakarsan."

Defne lafı gevelemeye, kem küm etmeye başladı.

"Bırak beni geçiştirmeyi de söyle, Joshua'yla âşık mısınız? Birbirinize taktığınız aşk dolu lakaplar var mı, romantik

dakikalar yaşıyor musunuz? Her fırsatta öpüşüyor musunuz, ya da ne bileyim, seviştiniz mi?"

Ece'nin son cümleleriyle Defne'nin gözleri açıldı. "Ne sevişmesi be, manyaklaşma!" diye karşılık verdi aceleyle. "Joshua'nın bana âşık olduğunu biliyorum, daha önce de bahsetmiştim sana onun yaptığı itiraftan, ama..."

"Ama ne?"

"Ama ben âşık değilim ki ona! Evet çok seviyorum onu ama... Ama yani... Şey işte..."

"Noyan'a karşı hissettiklerini hissetmiyorsun değil mi?"

Defne'nin içtiği kahve boğazında kaldı duyduğu isimle. Öksürükleriyle sarsılırken, zar zor kendini toparladı, masanın üzerindeki peçeteyi alıp yaşaran gözlerini sildi.

"O ismi alma ağzına! Sakın! Duymak istemiyorum!"

Ece bir an Asu'nun Roma'ya geri döndüğünü söylemek ve söylememek konusunda kararsız kalsa da, arkadaşının gözlerindeki haşin ifadeyi görünce vazgeçti.

"Tamam tamam! Özür dilerim. Bir an... Hani kıyaslayabileceğim tek kişi..."

"Kıyaslama! Joshua'ya âşık değilim, romantik ya da arzu dolu dakikalar yaşamıyoruz, sevgi pıtırcıkları gibi her dakika birbirimizin gözlerinde kaybolmuyoruz. O her şeyden evvel benim dostum, yanında mutlu olduğum, aklımdan geçen her şeyi paylaştığım, en kötü zamanlarında yanımda olan..."

"İnsan dostuyla öpüşür mü peki?"

Defne bu soruyla kıpkırmızı kesildi. Joshua'yla ilk öpüşmeleri, hemen ardından neredeyse kendini kaybedecek olması... Hafızasından silmeye çalıştığı bu sarsıcı anlardan sonra Joshua bir daha asla o ölçüde ileri gitmemişti. Sadece çok coşkulu olduğu zamanlarda, ufacık, belli belirsiz bir öpücük kondururdu dudaklarına.

"O sadece bir kere oldu Ece, zayıf bir anıma denk geldi. Ama ne olursa olsun yanlıştı. Joshua'ya haksızlık yapmak en son isteyeceğim şeydir, hâlbuki zayıflığımla istemeden de olsa umut verdim ona, oysa Joshua'nın yüreğinde tutamadığı duyguların karşılığı yok bende. Defalarca söyledim ona, arkasına bakmaz gider diye düşündüm, fakat o gitmedi, gitmek istemedi. Aslında içten içe ben de istemedim onun gitmesini bencilce, çünkü her şeyden öte aramızda çok güzel bir dostluk var. Joshua gibi bir dostu asla kaybetmek istemem."

Ece anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Bu sözler üzerine ne diyebilirdi ki? Bir süre sessizce, kendi düşünceleri içerisinde oturdular. Sonrasında Defne, "Tunç'tan haberler geliyor mu kulağına hâlâ?" diye sordu.

Ece'nin suratı tiksintiyle buruştu. "İstanbul'daydı bildiğim kadarıyla. Şeytan görsün yüzünü!" Ece bildiği tüm bedduaları art arda sıraladıktan sonra, "Hayatımın en büyük hatasıydı," dedi. "Sırf o pislik yüzünden hafızamı resetlemek istiyorum..."

Tüm bu nefret dolu sözleri dinlerken Defne'nin gözü Ece'nin boynundaki ay taşı kolyeye takıldı bir an. Yüzüne muzip bir tebessüm kondurdu. "Ama hafızanı resetlersen Metin'e dair her şey de yok olur gider..."

"Iyyy! Çok da umurumdaydı Metin, o sanki çok daha mı iyi! Al birini vur ötekine, hepsi birbirinin aynı!"

"Ama kolye hâlâ boynunda, çıkarmamışsın."

Ece hemen gözlerini kaçırdı, elini boynuna götürdü, kolyenin sedef rengi taşını okşadı dalgın gözlerle. "Sadece... Ne bileyim güzel bir kolye, hem sanki negatif enerjimi alıyor gibi..."

Defne kıs kıs güldü, "Tabii haklısın," dedi. "Keşke benim de negatif enerjimi alan bir kolyem olsa ya..."

"Senin Joshua'n var, daha ne olsun."

İki kız kıkır kıkır güldüler, sonrasında ise başka mevzulara geçtiler.

Bundan sonraki bir hafta Defne için tembellikle geçti. Sonrasında ise kolları sıvadı ve hayatını düzene sokabilmek için kararlı adımlar atmaya başladı. Her ne kadar ablasının yüzü düşse de, kendine ait bir düzeni olmasını istiyordu, dolayısıyla ilk işi ev aramaya başlamak oldu. Fakat söz vermişti ablasına, hafta sonları onlarda kalacaktı, Venüs bu şartla razı oldu ayrı ev tutmasına. Defne'yi hâlâ kendi çocuğu gibi görüyor, kendine hâkim olmaya çalışsa da, kardeşinin yaşamına müdahale etmeden duramıyordu.

Neyse ki Alsancak, Sevgi Yolu'na çok yakın bir mahallede iki odalı bir ev bulabildi Defne. Ev bakımsızdı ama birkaç müdahaleyle kendine gelebilecek gibi duruyordu. Defne ev ile ilgilenirken, Ece de açacakları terapi merkezi için uygun bir mekan arayışı içerisindeydi. Her ne kadar kaşını gözünü oynatsa da, Defne'yle yaptıkları bir anlaşma vardı, merkez Alsancak'ta açılacaktı. Nitekim o da Talatpaşa Bulvarı'nda,

başlangıç için kendilerine yetebilecek bir daire bulmayı başardı.

Bu yoğun geçen günlerde Defne'nin yüzünü güldüren ve yüklerini bir nebze de olsa hafifleten şey Joshua'nın gelişi oldu. Joshua aynen söz verdiği gibi son müsabakasının ardından yola koyulmuştu. Defne bu gelişi coşkuyla karşıladı, Joshua ise mutluydu, Defne eskisi gibiydi, korkuları ister istemez silindi aklından.

Venüs ve Rüzgar, Defne'nin eski odasını verdiler Joshua'ya. Venüs zaten Amerika'da tanışmıştı Joshua'yla, fazlasıyla sempatik ve iyi niyetli bulmuştu onu, Defne'ye olan ilgisinin de farkındaydı. Fakat tüm bu olumlu düşüncelerine rağmen yine de temkinli yaklaşıyordu Joshua'ya, kardeşinin yeniden üzülmesi en son isteyeceği şeydi.

Defne'nin günleri tam da istediği gibi inanılmaz yoğun geçiyordu. Gündüzleri Joshua ve Ece'yle birlikte yeni evinin eksikleri ve danışma merkezinin dekorasyonu için mağazaları geziyorlar, fazlasıyla yoruluyorlardı. Defne tüm bu işin gücün yanı sıra, İzmir'i gezdirmeye çalışıyordu Joshua'ya, akşamları ise yorgunluktan bitap düşmezlerse gece gezmesine çıkıyorlardı.

Mutluydu Defne, yeni bir evi, hayalini kurduğu bir işi vardı artık. Birikmiş parası olmasına rağmen hem annesi hem de ablası maddi anlamda destek çıkmışlar, masraflarını olabildiğince hafifletmeye çalışmışlardı. Sevdiği insanlar yanındaydı, bunun yanı sıra evinin hemen bir alt sokağındaki spor merkezine yazılmıştı. Her şey yolunda gidiyordu.

Joshua Amerika'ya döndükten sonra Defne ve Ece terapi merkezini tam anlamıyla faaliyete soktular. Yirmili yaşlarda, çıtı pıtı, sevecen bir sekreter de almışlardı yanlarına, fakat henüz gelip giden bir hastaları yoktu. İki kız bu durumdan dolayı sıkkın olsalar da, zamanlarının büyük çoğunluğunu terapi merkezinin internetteki tanıtımına harcıyorlardı...

Kasım ayının ortalarında, yağmurlu bir Cuma günü, Defne oda penceresinden aşağıdaki trafik keşmekeşine bakıyordu. Sabah gözlerini açtığından beri nedense olumsuz bir ruh hali içerisindeydi. Belki yaklaşan âdetinden kaynaklanıyordu ruhundaki daralmanın sebebi, bilmiyordu. Elindeki çay kupasını dudaklarına götürdüğünde, çalan telefonun sesiyle irkildi Defne.

"Efendim Esra..."

"Defne Hanım bugün bir hastanız var, saat 5 için randevu verdim..."

Bu sözle Defne'nin yüreği heyecanla hopladı. Elindeki kupayı masasının üzerine bıraktı aceleyle, elindeki telefonu kapatıp, koridora çıktı. Esra'nın şaşkın şaşkın kirpiklerini kırpıştırdığını görünce, yüzünde keyifli bir tebessüm oluştu Defne'nin. Kızıl saçlı kızın yanına yürüdü aceleci adımlarla.

"Kimmiş, adı ne? Hem neden o kadar geç bir saate verdin ki randevuyu? Gören de çok yoğunuz sanacak."

Esra omuzlarını silkti bilmediğini anlatmak istercesine. "Ben daha erken bir saatte gelebileceğini söyledim ama o ancak saat beş gibi müsait olabileceğini söyledi..."

Defne, Esra'nın önündeki kâğıtlara göz atarken, "Adı neymiş?" diye sordu.

"Hakkı Toraman."

Defne bir süre Esra'yla konuştuktan sonra odasına geçti yeniden. O kadar heyecanlıydı ki akşamı zor etti. Saat beş gibi kapı tıklatıldığında, yüzündeki heyecanlı ifadeyi silmeye çalışarak ayağa kalktı. Duygularını belli edip, acemi bir profil çizmek istemiyordu, o yüzden yüzüne en ciddi ifadesini kondurdu.

Kapı açıldığında önce Esra'yı gördü.

"Defne Hanım, Hakkı Bey geldi..."

Defne gözündeki siyah, kemik gözlüğü gergin bir şekilde düzeltti, alt dudağını kemirdiğinin farkında bile değildi. Saniyeler sonra odaya giren uzun boylu, yapılı adamın o çok iyi tanıdığı gözleriyle buluşunca, midesine sert bir yumruk yemiş gibi oldu...

İLK RANDEVU

Defne'nin gözleri karşısındaki adamın özlem tüten gözlerine kilitlenmişti. Kalbi öylesine şiddetli bir tempoda atıyordu ki, bir an göğsünden dışarı fırlayacağını sandı. Yüzü, üzerindeki beyaz, ipek bluzla aynı renkteydi. Ağzının içi kupkuruydu, nefes alamıyordu. Midesini sıkıştıran kasılmaları sanki durdurabilecekmiş gibi elini göğsünün altına götürdü Defne, derin derin soluklar aldı. Bakışları ise kapının önünde duran, en az kendisi kadar sarsılmış görünen adamın üzerindeydi hâlâ.

Tam iki sene...

Uçsuz bucaksız bir okyanus şahit olmuştu Defne'nin yaşadıklarına; yeşeren ama hemen ardından solan umutlarına, gözyaşlarına. O günden sonra kalbini titreten gözlerle buluşmamıştı bir daha, ruhuna can veren o kokuyla sarmalanmamış, tenini alev alev yakan dokunuşları hissetmemişti. Acı dolu dakikalar, saatlere, günlere, aylara dönüşmüş, çıkmaz sokaklarında çaresizce sağa sola savrulmuştu...

"Daphne'm..."

Noyan odanın içerisine doğru birkaç adım attı. Özlemi yangındı, bu yangınla kavrulmuş fakat yine de yılmamıştı. Zaman yıpratmıştı onu, bir tek şey dışında... Yüreğindeki aşk bir parça bile örselenmemişti, ilk günkü şiddetiyle hâlâ kalbine sığamıyordu. Zor günler geçirmişti ama umutsuzluklarına umut, karanlıklarına ışık olmuştu Defne'nin aşkı.

Gözleri korkuyla kocaman olmuş kızın hayaliydi onu yaşama bağlayan; işte şimdi hayali, geleceği, umudu tam karşısında duruyordu. Koyu yeşil pantolonu, beyaz bluzu, boynundaki zarif zinciri ve küpeleriyle çok şık ve alımlı görünüyordu peri kızı. Saçlarını tepesinde gevşek bir topuz yapmıştı, yüzüne düşen kahverengi perçemlerle suratı daha yuvarlak görünüyordu. Gözlerinin önündeki siyah, kemik gözlükleri ise ciddi bir hava katıyordu onun güzel yüzüne.

Her ne kadar Noyan'ın yüreği coşkuyla çağıldasa da tedirgindi, üstelik sevdiği kadının ne denli sarsılmış olduğunu görmek, ister istemez daha da büyütüyordu içindeki gerginliği. Defne sanki bir rüyadaymış gibi bakıyordu onun gözlerine,

sanki hayat ve ölüm arasında sıkışıp kalmış gibiydi sevdiği kadın.

Noyan pencerenin önündeki masanın yanına doğru yürüdü ağır adımlarla, attığı her adımla Defne'nin gözlerinin daha da irileştiğini görebiliyordu. Fakat durmadı, masanın yan tarafından dolandı ve peri kızının karşısına dikildi sanki hiç çekinmiyormuşçasına.

Oysa tedirgin yüreği korkuyla çarpıyordu, bilinmezlikle...

Defne'nin burnuna dolan o tanıdık koku: Sarılırken, onun şefkatli kollarında huzurla gözlerini yumarken sarmalandığı erkeksi ama sadece Noyan'a has olan o koku... Defne'nin tüm benliği alarma geçmişti. Başını kaldırdı, tüm azametiyle karşısında dikilen adamın yüzüne baktı. Elmacık kemikleri eskisinden daha belirgindi Noyan'ın, yüzü zayıflamış, göz kenarlarında ince kırışıklıklar oluşmuştu. Şakaklarında birkaç tel beyaz görür gibi oldu onun ama gözleri hemen yeniden onun gözleriyle - özlemini, sevgisini haykıran kahverengi gözleriyle- buluştu.

Sakin olmalıydı: sakin ve mantıklı. Defne kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama her an düşüp bayılabilecek durumda olduğunun da farkındaydı. Bu karşılaşma beklenmedikti, gafil avlanmıştı. Hafifçe öksürdü, boğazını temizledi, yüzüne umursamaz bir ifade kondurdu.

"Neden buradasın?"

Noyan sadece bir adım ötesindeki kızın çok iyi bir oyuncu olduğunu biliyordu. Tanıştıkları ilk zamanları hatırladı bir an, Defne öfkeden kudursa bile sırf inadına bunu belli etmemeye çalışır, yenilmez, güçlü bir maske takardı yüzüne. Oysa gözlerinin, yüreğinden geçenleri bas bas bağırdığını bilseydi, o gözlerin hiçbir zaman yalan söylemediğini...

Dayanamadı, karşı koyamadı Noyan, tüm zerreleri tek bir istekle kıvranıyordu. Peri kızını belinden kavradı ve onu göğsüne yasladı tek bir hamleyle. Hemen ardından kollarının arasında hapsetti kızı, onun karşı koymasına fırsat bırakmadan tepesine art arda öpücükler kondurdu. Noyan, "Daphne'm," diyordu hiç durmadan, farkında bile değildi aslında dilinden dökülenlerin, bambaşka bir dünyanın kapıları aralanmıştı yeniden.

Defne özlemle sarmalanırken, yüreğine gömdüğü tüm duyguların baş kaldırdığını hissetti. Oysa aşkının küllerini

çoktan savurmuştu okyanusun engin sularına. Noyan gitmiş ve bir daha geri dönmemişti, üstelik sevmediğini iddia ettiği kadını yanında taşımaktan geri durmamış, bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı onu. Defne'nin kaşları öfkeyle çatıldı o an, bedenindeki güçlü kolların baskısından kurtulabilmek için ellerini Noyan'ın göğsüne dayadı binbir zorlukla, var gücüyle itti onu. Zincirlerini kıramadıkça öfkesi daha da azgınlaştı Defne'nin, "Bırak beni!" diye hırladı kıvılcımlı bakışlarını Noyan'ın gözlerine dikerek.

Noyan zor da olsa kendine gelebildi, yaşadığı duygu patlamasının etkileri hâlâ üzerindeydi ama bıraktı Defne'yi.

"Hemen git! Bir daha da sakın gelme! Duydun mu beni! Sakın buraya bir daha adımını atayım deme!"

Defne ayağındaki topuklularla geri geri giderken düşecek gibi sendeledi, masanın kenarına tutundu son anda. Noyan'ın yardım etme girişimini ise daha da katlanan bir öfkeyle reddetti. Boğazına binlerce diken batıyordu, gözleri çoktan buğulanmıştı. Noyan'ın kararsız ve bir o kadar kederli bakışlarını görünce eliyle kapıyı işaret etti, "Çık git!" diye bağırdı.

Defne'nin gözlerindeki alev büyüyordu ama yine de gitmek istemiyordu Noyan. Gidemezdi artık... Anlayışlı bir ifade kondurdu yüzüne, sakin adımlarla yürüdü, masanın önündeki çifte koltuklardan birine oturdu. Fırtınalar kopuyordu Noyan'ın içinde ama dalgasız bir deniz gibi sakin bir ifade vardı yüzünde. Defne'nin hayretle kalkmış kaşlarını hiç görmemiş gibi, eliyle masanın gerisindeki koltuğu işaret etti, "Otursana," dedi. Sanki ev sahibi kendisi, Defne de misafiriymiş gibi rahat bir tavır içerisindeydi Noyan. En azından öyleymiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Defne gördüğü bu lakayt tavra inanamazken, yakıcı bir öfkeyle sarsılıyordu. Dizginleyemediği öfkesi hep hata yapmasına, kontrolünü kaybetmesine sebep olurdu, bir tık ötesindeydi yıkıcı bir gazabın. Bakışlarıyla dövüyordu Noyan'ı, fakat karşısındaki adamın yüzünde gayet umursamaz bir ifade vardı.

Sinirli bir soluk koyverdi Defne, koltuğunu geriye çekip oturdu, kendini ne kadar sıkmış olduğunu sızlayan bacaklarından anladı, vücudu pelte gibi olmuştu. Gözlüğünü düzeltti, önündeki kâğıtları toplayıp "pat pat" masaya vurdu,

bir şeylerle oyalanıp sakinleşmeye çalışıyordu kendince. Biraz da olsa kendine geldiğinde delici bakışlarını Noyan'ın üzerine dikti.

"Evet, neden burada olduğunu öğrenme şerefine erişebilecek miyim acaba? Yoksa orada öylece oturup beni mi izleyeceksin?"

Noyan geriye doğru kaykıldı, bacak bacak üstüne attı kaygısız bir tavırla.

"Neden mi buradayım? Hatırlarsan zamanın birinde 'ilk hastan ben olacağım' demiştim sana, sen de büyük bir heyecanla beni bekleyeceğini söylemiştin. Ben verdiğim her sözü tutarım Daphne ve tutacağım..."

Defne saniyeler içerisinde maziye gitti. Noyan'la ilk tanıştıkları gün duymuştu bu sözü, sonrasında ise gittikleri Marmaris tatilinde yinelemişti bu sözü Noyan. Gözünün önüne doluşan aşk dolu sahneler, geleceğe dair birbirlerine verdikleri sözler gelince Defne'nin aklına, gözlerini acıyla yumdu kısa bir an. Ama bunların hepsi geçmişte kalmıştı, gelecek ise yoktu artık. "Sen hakikaten aklını kaçırmışsın!" dedi tükürür gibi. "Saçmalamayı bırak ve lütfen bir an önce kalk git! Daha fazla komik duruma düşürme kendini!"

Noyan'ın suratı bir an asılır gibi oldu ama pes etmek yoktu, ne olursa olsun olmayacaktı. "Ben çok ciddiyim," dedi sesine ağırbaşlı bir hava vererek. "Terapiye ihtiyacım var, kendimi uzun zamandır pek iyi hissetmiyorum, baş edemediğim sorunlarım var, yardım almalıyım..."

Defne karşısında hiç tanımadığı bir insan varmış gibi profesyonel bir havaya büründü kasıtlı olarak. "Elbette almalısın ama alacağın kişi ben değilim," diye karşılık verdi kendinden emin bir tonda. "Ablamın terapisti var, Soner Sipahi, onu tavsiye edebilirim sana, emin ol çok faydası dokunacaktır." Bilerek Ece'yi söylememişti, çünkü böyle bir durumda sık sık Noyan'la karşılaşmak zorunda kalacağını biliyordu.

Noyan'ın gözlerinden öfke kıvılcımları geçti bir an, kararlı bakışlarını karşısındaki kızın yüzünde gezdirdi, ardından üstüne basa basa, "Ben seni istiyorum!" dedi. Bu cümleden çok fazla anlam çıkarılabilirdi, zaten öyle olmasını istiyordu Noyan. Söylediği sözün etkisini Defne'nin hızlanan soluklarından anlayabiliyordu, devam etti:

"Soner Sipahi, ya da bir başkası değil, ben sadece seni istiyorum Daphne! Senden başkasıyla konuşamam, anlatamam!"

"Her şeyden önce bana 'Daphne' diye hitap etmeyi kes lütfen!! Defne'yim ben!!!"

Noyan karşılık vermedi kulaklarında çınlayan öfkeli sözlere.

"Sana terapi yapabilmem mümkün değil, çıkar bunu aklından! Her şeyden önce etik kurallarını çiğnemek olur bu!"

"Hangi etik kuralları?"

Defne sıkıntıyla iç çekti. "Elbette ki etik yönetmeliğindeki kuralları. Hiç duymadın mı?"

Noyan başını sağa sola salladı, hemen ardından, "Hangi kuralı çiğnemiş olacaksın ki?" diye sordu.

Defne gözlerine değen gözlerden bakışlarını kaçırdı. Nasıl dillendireceğini bilemiyordu, masanın üzerindeki kalemliği düzeltti, çay kupasının yerini değiştirdi zaman kazanmaya çalışarak. Önündeki kâğıdı okur gibi yaparken, "Bir psikolog daha önce duygusal ya da cinsel yakınlaşmada bulunduğu kişiye terapi yapamaz," dedi, kendi kendine konuşur gibi. Bakışlarını kaldırıp sözlerinin yarattığı etkiye bakamıyordu, geçmişe dair bir şeyleri hatırlamak, hatırlatmak o an için zor geldi ona.

Bu madde gayet açıktı, itiraz edilebilecek ya da açık noktaları bulunabilecek hiçbir şey yoktu. Saydığı şeylerin hepsini yaşamıştı Defne'yle, o an aklına doluşan sahnelerle Noyan'ın bedeninden elektrik akımı geçmiş gibi oldu, oturduğu yerde kıpırdandı huzursuzca.

Kısa bir sessizlik oldu, Defne hâlâ önüne bakıyor, Noyan ise düşünüyordu. Bir süre sonra Noyan, "Umurumda bile değil!" dedi. Defne'nin karşı çıkan tavrını dikkate almadan konuşmaya devam etti:

"Etik ilkelerin umurumda bile değil duydun mu beni? Buraya geleceğim ve sen de beni dinleyeceksin! Buna ihtiyacım var, anlamıyor musun?"

Defne öfkeyle ayağa fırladı. "Ya sen ne laf anlamaz, ne taş kafalı bir adamsın! Olmaz diyorum, anlamıyor musun!? OLMAZ! Senin için önemli olmayabilir, ama benim için önemli, hem de sandığından daha fazla! Üstelik utanmadan karşıma geçmiş ne yapacağımı söylüyorsun bana! Daha fazla tepemin tasını attırmadan git diyorum sana! Senin ilacın ben değilim!"

Noyan, yanakları öfkeyle al al olmuş kızı gayet sakin bir ifadeyle dinledi. "İstersen olabilirsin ama!"

Defne karşısındaki adamın inadını bilirdi ama bu kadarına da pes diyordu artık. "İşte sorun da bu zaten," dedi bezgin gözlerle, "İstemiyorum. Zorla terapi mi yaptıracaksın bana, nasıl sağlayacaksın bunu, randevu bile vermem sana, kabul etmem!"

"Ben de her defasında farklı kimliklerle randevu alırım, ne yaparsan yap engelleyemezsin beni!"

Defne koltuğuna çöktü çaresizlikle, ağrımaya başlayan şakaklarını ovaladı, adeta bir araba dayak yemiş gibi sersemlemişti. Noyan'ın yeniden konuşmaya başladığını duydu ama gözlerini birleştirmedi onunkilerle.

"Lütfen, karşı çıkmayı bırak! Senden istediğim zor bir şey değil, imkânsız hiç değil. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, terapist-danışan ilişkisi gibi değil, iki eski..." Noyan bir an devam edemedi, ne diyeceğine karar veremiyordu. "...birbirini seven iki arkadaş gibi olsun konuşmalarımız. Ben sana sıkıntılarımı anlatayım, sen de bana ne yapabileceğime dair tavsiyeler ver, yol göster."

"Biz birbirini seven iki arkadaş değiliz Noyan! Sen hayalden bir dünya yaratmamı, bu sanal dünyada sahne almamı istiyorsun. Ama ben bu oyunu oynayamam, oyun oynayacak yaşı artık geçtiğimi düşünüyorum. Lütfen ait olduğun yere ve insanların yanına geri dön!

Noyan, Defne'nin Asu'yu ima ettiğini anında anlamıştı. Sevdiği kadının bakışları gölgelenmiş, lafını bitirir bitirmez gözlerini kaçırmıştı. Noyan oturduğu yerde dikleşti, ciddi bakışlarını Defne'nin üzerine dikti. "Gözlerime bak!" dedi karşı çıkılamaz bir tonda.

Defne gayri ihtiyari Noyan'a çevirdi meraklı bakışlarını. "Ne var?" dercesine kafasını sağa sola salladı.

"Ait olduğum yere döndüm zaten. Ve... Hiçbir zaman ait olmadığım kişiler yok yanımda. Asu gitti, tamamen, sonsuza kadar."

Asu gerçekten de gitmişti her ne kadar bu gidiş süreci çok sancılı olsa da. Noyan, annesi ve Asu'nun arasında geçen konuşmaları öğrenmiş ama tıpkı bir sülük gibi kendisine yapışan kadının pes edeceğine asla ihtimal vermemişti. Fakat Asu İzmir'e döndükten sonra ailesini durumdan haberdar

etmiş ve umutlarının tükendiğini anlatmıştı onlara gözyaşları içerisinde. Asu'nun annesi Nuran Hanım'ı aramış, kızının anlattıklarına çok içerlediğini söylemiş, Nuran Hanım'ın içinde bulunduğu hastalık sürecini umursamadan çok acı ve suçlayıcı konuşmuştu. Fakat beklediği gibi bir geri adımla karşılaşmamıştı; Nuran Hanım kararlıydı, tüm ilişkileri ne pahasına olursa olsun tek celsede söküp atmayı göze almıştı. Sonrasında Asu'nun babası devreye girmiş, o da Noyan'ı sıkıştırmaya başlamıştı. Zamanında Nazım Bey'le ortaklaşa giriştiği birçok iş vardı, önemli hisseleri vardı Noyan'ın babasının. Bu ortaklıklarla tehdit etmişti Noyan'ı, tüm iplerin kopacağını, çok büyük zarara uğrayacağını söylemişti. Noyan bunların hiçbirini umursamamıştı, varlığının yarısını vermeye razıydı, her şeyi yakıp yıkabilecek kadar dönmüştü gözü. Nitekim yakmıştı da, adeta ceketini alıp çıkmıştı hiçbir talebi olmadan. Noyan aylarca süren bu sıkıntılı konuşmaların, görüşmelerin sonunda, son bir kez daha yüz yüze gelmişti Asu'yla. Çocukluğunu geçirdiği, aslında normal şartlarda sevdiği kızın umudunu kaybettiğini görünce tünelin sonundaki ışığı görür gibi olmuştu. Asu'nun bir süre sonra Roma'ya geri dönme kararı almasıyla ise yeniden doğmuştu sanki...

Defne bir an ne diyeceğini bilemedi. Zihninde iki kelimelik cümle yankılanıyordu. "Asu gitti." Babasının gidişinden başka hayatında bir tane daha büyük darbe almıştı Defne: Güvendiği; koşulsuzca sevdiği, bir an bile şüphelenmeyi düşünmediği, aşkında kaybolduğu adam alt üst etmişti inandığı her şeyi. Bunun bedeli ise çok ağır olmuştu, hayatlarından iki sene çalmıştı Noyan, katıksız bir acıyla geçen günlerinin mimarı olmuştu. Üstelik sadece onun değil, her ne kadar sevmese de bir başka kadının da hayatını mahvetmişti Noyan. Yalan söylemişti, hem de hiç çekinmeden, defalarca. Fakat tüm bunlara rağmen her şeyin kaldığı yerden devam edebileceğini düşünüyordu, bunca yaşanmışlıktan, bunca yıldan sonra.

"Öyle mi? Üzüldüm senin adına, oysa ne kadar da yakışıyordunuz birbirinize."

Noyan, Defne'nin duvar gibi ifadesiz bir yüzle söylediği bu sözler üzerine sinirlenmeden edemedi. Dişlerini sıktı gerginlikle ve "Bu mu yani? Söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye sordu elektrikli bir sesle.

"Ne söylememi bekliyorsun Noyan? Ellerimi sevinçle çırpıp

boynuna atlayacağımı mı sandın! Umurumda bile değil, anlıyor musun? Nereye döndüğün, ne yaptığın zerre kadar ilgilendirmiyor beni!"

"Öyle mi Daphne!?"

Defne çileden çıkmış bir halde masaya sertçe vurdu, "Daphne deme bana!" diye bağırdı. "Yeter artık! Bıktım! Yetmedi mi hayatımı mahvettiğin? Ben küllerimden yeniden doğdum, kendime yepyeni bir hayat kurdum! Çıkma karşıma! Anlamıyor musun, yoksun artık hayatımda! Öldürdüm seni, öldün..."

Duyduğu cümleler zehirli birer ok gibi saplanıyordu Noyan'ın kalbine. Gerçekten ölmüş müydü Defne'nin yüreğinde; kendi aşkı bir milim bile azalmamışken, sevdiği kadının kalbi buz mu kesmişti? Defne'nin gözlerine baktı uzun uzun, onun kalbini görmek istercesine delik deşik etti bakışlarıyla. Gördüğü yegâne şey yoğun bir acıyla karışık öfke oldu, aşkının izleri yoktu o gözlerde. Noyan bozguna uğramış bir halde ayağa kalktı, kor alevler gibi yanıyordu gözleri; karşısındaki kızın öfkesi ise dinmişti, hızlı hızlı titreşen kirpikleriyle, üzgün bakışlarını üzerine dikmişti Defne.

"Sen ölmedin bende, hiçbir zaman da ölmeyeceksin!"

Noyan arkasını döndü, hızlı adımlarla odayı yürüdü, kapının kolunu kavradığında bir an duraksasa da sonrasında çıkıp gitti...

TESADÜFLER

Sertçe kapanan kapının ardından öylece bakakaldı Defne. Yüzüne kondurduğu güçlü, yenilmez ifade yavaş yavaş silindi, gözlüğünü çıkardı, dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

Tıp. Tıp. Tıp...

Defne'nin gözyaşları iri damlalar halinde önündeki kâğıda damlıyordu, gittikçe genişliyordu sağa sola dağılan mürekkebin çizgileri. Hiç beklemediği bu zamansız karşılaşma derinden sarsmıştı onu. Oysa iyileştiğini sanmıştı, sadece belli belirsiz izler kaldığını düşünüyordu Noyan'dan geriye. Fakat...

Defne kapının açıldığını işitince, korkuyla kaldırdı gözlerini, Noyan'ın geri döndüğünü sandı bir an. Fakat gelen Ece'ydi, yüzünde kaygılı bir ifade vardı arkadaşının.

"Defne!"

Ece, hemen Defne'nin yanına koştu. Arkadaşına doğru eğildi, onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. Ne olduğunu soramıyordu, çünkü biliyordu; Noyan'la holde karşılaşmışlar, kısa bir müddet konuşmuşlardı. Uzun zamandır görmediği adamın kopkoyu bakışları ürkütmüştü onu, nitekim vedalaştıktan hemen sonra telaşla arkadaşının yanına koşmuştu.

"O geldi..."

"Biliyorum, gördüm dışarıda."

Ece, masanın üzerinden aldığı peçeteyle Defne'nin yanaklarını, gözlerini kurulamaya başladı. "Ben sana diyecektim aslında, ama..."

Ece, Defne'nin hayretle açılan gözlerini görünce devam edemedi. Arkadaşının çatılmaya başlayan kaşlarıyla bakışlarını kaçırdı hemen. Ece kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp terapi koltuklarından birine oturduğunda Defne de yerinden kalkmış, hemen karşısına oturmuştu onun.

"Biliyordun değil mi! Geleceğini..."

"Ben, şey... Sana söyleyecektim Noyan'ın İzmir'e geri döndüğünü, ama..."

Defne suçlayıcı gözlerle bakıyordu arkadaşına. "En baştan beri biliyordun, değil mi? Oysa buna rağmen İstanbul'dan dönmeyeceğini, artık orada yaşadığını söyledin. Sen nasıl bir

arkadaşsın!"

Duyduğu sözlerle Ece'nin suratı kıpkırmızı oldu. Hayatta tahammül edemediği şeylerden biri de haksızlığa uğramaktı. Bakışları sertleşti, öne doğru eğildi kızgın bir tavırla.

"Saçmalama! Benim de haberim yoktu döneceğinden, daha geçen hafta öğrendim! Bilip bilmeden günahımı alıyorsun!"

"Konuşuyorsun değil mi hâlâ! Seni defalarca uyarmama rağmen attığım her adımı anlatıyorsun!"

Ece iyice gerginleşmişti ama bir yandan da ister istemez suçluluk duyuyordu. Noyan aradığında teyit etmişti Defne'nin döndüğünü, hatta sonraki konuşmalarında terapi merkezini açtıklarından da bahsetmişti heyecanla. Noyan'ın İzmir'e dönüş yaptığını öğrendiğinde ise büyük bir ikilem yaşamıştı, arkadaşı adamın lafını bile ağzına almak istemezken nasıl söyleyecekti ki öğrendiği haberi?

Ece ayağa kalktı kırgın gözlerle, "Evet konuşuyoruz," dedi başını sallayarak. "Ama sandığın gibi değil..."

"Ben geri döneceğim, Santa Monica'ya..."

Ece korkuyla gözlerini açtı. Defne'nin önündeki sehpaya oturdu, arkadaşının kollarını kavradı, "Hayır!" dedi inlercesine bir sesle. Ece'nin öfkesi, kırgınlığı çoktan uçup gitmişti bile, paniklemişti karşısındaki kızın kararlı ifadesiyle. "Yalvarırım sakin ol, mantıklı düşünemiyorsun şu anda. Haklısın da bir bakıma, çok sarsıldın sonuçta, ama böyle kaçıp gitmek olmaz artık."

"Dayanamıyorum, anlamıyor musun!? O gözlere bakmak, onun sesini duymak, kokusu..." Defne acıyla gözlerini yumdu. Noyan'ın kollarında kaldığı o kısacık zaman dilimini hatırladı. "Sürekli karşıma çıkacak ve ben her defasında dibe çökeceğim. Oysa toparlanmıştım, unutmuştum geçmişe dair ne varsa."

"Unuttun mu gerçekten!"

Defne'nin kaçırdığı gözleri Ece'nin dikkatinden kaçmamıştı. Alamadığı cevap üzerine yeniden konuşmaya başladı:

"Eğer unutsaydın, gerçekten yüreğinden silip atmış olsaydın onu, bu kadar çok sarsılmazdın. Sokaktan geçen bir yabancıdan farkı olmazdı senin için, oysa sen..."

"Kes lütfen!"

Defne hışımla oturduğu yerden kalktı. Paltosunu giydi, çantasını omzuna astı burnundan soluyarak. Bir yandan da

kendi kendine söylenip duruyordu.

"Nereye gidiyorsun!"

Defne kapıya doğru yürürken, "Evime tabii ki!" diye hırladı...

Sokağa adımını attığında, dondurucu rüzgârla tüyleri diken diken oldu Defne'nin. Akşam çökmüş, sokaklardaki kalabalık durulmuştu. Paltosunun kapüşonunu başına geçirdi, karşıdan karşıya geçtikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Tak tuk tak tuk..." Defne topuklu ayakkabısının çıkardığı tok sese odaklanmaya çalışıyordu sadece, fakat başaramıyordu. Ece'nin sözleri yankılanıyordu kulaklarında, unutamadığına dair sözleri... Noyan'la tanıştığı, ömrü boyunca asla unutamayacağı o yaz geliyordu aklına, aşka dair tattığı her şey, geçirdikleri mutluluk dolu anlar. Ve bir de... Noyan'ın dudaklarından dökülen o cümle: "Asu gitti!"

Asu gitmiş miydi gerçekten? Nasıl olabilirdi ki böyle bir şey? O kadını görmüştü; onun küstah bakışlarını, Noyan'ı nasıl sahiplenmiş olduğunu, kendine olan güvenini... Arkasına bakmadan çekip gidebilecek bir kadın değildi Asu, tek bir görüşmeyle anlamıştı bu durumu. Defne kafasında ölçtü biçti ama ne olup bittiğine anlam veremedi, acaba Noyan yalan söylüyor olabilir miydi? O an aklına gelen bu düşünceyle Defne'nin yüzünde acı dolu bir ifade oluştu, eskisi gibi güvenemiyordu gözü kapalı, kuşku duyuyordu Noyan'ın dürüstlüğünden ve bu durum hiç istemese de acıtıyordu canını.

Defne kafasını sağa sola salladı, "Düşünme artık!" diye mırıldandı sanki kalabalık zihnini yatıştırabilirmiş gibi. Saatine baktı, altıyı geçiyordu, Santa Monica'da sabah saatlerine denk geliyordu. *Joshua'yı mı arasam?* diye geçirdi içinden. En zor zamanlarında yanında olan adamın yatıştırıcı sözlerine ihtiyacı vardı, Joshua, "Geçecek, Defne," derdi hep... Peki şimdi arayıp ne diyecekti ona? "Geçmemiş" mi diyecekti, ona dair umutları olan adama, "Noyan yeniden çıktı karşıma, darmadağın oldum," mu diyecekti? O an vazgeçti aramaktan, şu an için üzülmesi gereken tek kişi kendi olmalıydı...

***

Noyan eve girdiğinde hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Salona girdiğinde, elindeki kitabıyla koltukta oturan annesi ile göz göze geldi.

Nuran Hanım oğlunun düşmüş suratıyla karşılaşınca kitabını bıraktı, hemen ayağa kalktı. Noyan'ın yanına geldi, elini oğlunun yanağına götürdü şefkatle. "Neyin var oğlum? Canın çok sıkkın görünüyor."

Noyan annesine sarıldı, şefkat dolu kollarda biraz da olsa yatıştığını hissetti. Bir süre sonra ana oğul yan yana oturdular, Nuran Hanım sabırla, hiç ses etmeden bekledi, Noyan ise kara kara düşünüyordu hâlâ.

"Öldürmüş beni..."

Nuran Hanım kaşlarını çattı bu sözle, "Kim öldürmüş seni?" diye sordu, ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

"Defne..."

Nuran Hanım'ın yüzü aydınlandı hemen, oturduğu yerde yan döndü, Noyan'ın yüzünü kendine doğru çevirdi, "Demek görüştünüz ha!" diye sordu heyecanlı bir sesle.

"Terapi merkezine gittim, onu görmeye..."

"Ne oldu peki?"

Noyan sıkkın bir soluk verdi. "Bir dövmediği kaldı beni. Söylemediği lafı bırakmadı. Öfkeli, hırçın, inatçı..."

Nuran Hanım'ın yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluştu. "Normal değil mi oğlum, onca zaman gitmedin kızın yanına, aramadın sormadın onu. Neler yaşadı kim bilir, hiçbirini bilmiyorsun..."

"Ben peki? Ben acı çekmedim mi, her gün ölmedim mi? Keyfimden mi gitmedim anne, sanki bilmiyorsun! Gitseydim daha kötü olacaktı her şey, tamamen kaybedecektim onu, ama görüyorum ki çoktan kaybetmişim. Defne unutmuş beni, çıkarmış yüreğinden!"

"Umutsuzluğa kapılma hemen. Daha ilk günden karalar bağladın. Elbette ki işin kolay olmayacak ama gördüğüm kadarıyla sen hemen pes etmişsin."

Noyan karşılık vermedi bu sözlere, harıl harıl yanan şömineye dikti gözlerini. Karmakarışıktı...

Asu'nun gidişiyle yeniden doğmuş, nefes almaya başlamıştı; yeşeren umutlarıyla kabına sığamamış ama dizginlemişti kendini. Çünkü annesine cerrahi müdahale yapılmış, sağ memesi alınmıştı Nuran Hanım'ın; tedavileri sürüyordu hâlâ. Böyle sıkıntılı bir anda harekete geçebilmesi imkânsızdı. Oysa bir an önce Kaliforniya'ya gitmek için yanıp tutuşuyordu.

Fakat bir süre sonra Ece'nin Instagram hesabında gördüğü

fotoğrafla soluğu kesilmişti adeta. Defne'nin gülümseyen gözlerinden kendini alamamıştı dakikalarca, fotoğrafın altında yazan açıklamayı okuyunca ise ayakları yerden kesilmişti Noyan'ın.

Eve geldiğinde annesinin gözünden kaçmamıştı şen ifadesi, ne olduğunu sormuştu. Noyan elindeki telefonu göstermiş, "Baksana," demişti heyecandan titreyen bir sesle. Sonrasında ise her gün yepyeni fotoğraflarla gelmeye başlamıştı annesinin yanına. İzmir'e dönmek istiyordu ama annesinin tedavisi vardı. Fakat bir gün hiç beklemediği bir istekle gelmişti annesi. "Memleketime gitmek istiyorum," diye tutturmuş, Noyan tedaviyi öne sürdüğünde ise "İzmir'de devam ederim," diye karşılık vermişti. Bu konuşmanın ardından, Noyan tedavinin İzmir'de devam edebilmesi için gerekli ayarlamaları yapmış, restoranlardaki işleri de yoluna koyduktan sonra tası tarağı toplayıp İzmir'e geri dönmüşlerdi.

Oysa şimdi tüm heyecanı kursağında kalmıştı Noyan'ın, Defne'nin gözlerindeki nefret dolu ifade bir saniye olsun çıkmıyordu aklından. Noyan gözlerini yumdu, başını koltuğa yasladı, zihninin gerilerindeki ses ise hiç susmuyordu: *Pes etmeyeceksin!* diyordu ona. *Ne olursa olsun peri kızının kalbine yeniden gireceksin!*

***

Defne terapi merkezine vardığında saat 9'a geliyordu. Kısa bir müddet Esra'yla sohbet etti, Ece henüz gelmemişti. O günkü tartışmalarından sonra Defne bir iki gün surat yapmıştı arkadaşına. Sonrasında her zaman olduğu gibi Ece'nin şirinliklerine dayanamamış ve geri basmıştı. Aslında arkadaşının suçu olmadığını biliyordu ama bir günah keçisi lazımdı ona...

Noyan o günden sonra bir daha gelmemişti, neredeyse bir hafta geçmişti yaşadığı sarsıntının üzerinden. O akşam eve gittiğinde sabaha kadar uyuyamamış, bin tane kâbus görmüştü. Her ne kadar unutmaya, zihninden atmaya çalışsa da, o özlem dolu gözler çıkmıyordu Defne'nin aklından. Fakat hayat devam ediyordu, etmek zorundaydı. Güçlü olması ve dimdik ayakta durması gerekiyordu.

Defne odasına girdikten sonra paltosunu çıkardı, çayını alıp koltuğuna yerleşti. Bir süre sonra açılan kapının sesiyle

irkilmeden edemedi, yeni bir karşılaşma ihtimaline karşı tetikteydi ister istemez.

"Günaydın şekerim!"

Defne tatlı bir cıvıltıyla odaya giren arkadaşına gülümsedi. Ece, Defne Kaliforniya konusunu rafa kaldırdığı için büyük ölçüde rahatlamış, eski neşesine yeniden kavuşmuştu.

"Günaydın. Bakıyorum da pek keyiflisin bu sabah, neye borçluyuz bunu acaba?"

Ece beyaz deri koltuğa kuruldu, bacak bacak üstüne atıp saçlarını savurdu keyifli bir ifadeyle. "Bugün iki hastam var, nasıl keyifli olmayayım. Yavaş yavaş işler açılıyor sanki!"

Ece'nin gülümsemesi Defne'ye bulaşmıştı. "Ya, hiç sorma, benim de bir hastam görünüyor, nasıl bir yoğunluk anlatamam, başımı kaldıramıyorum..."

"Bak sen, bir de dalga geçiyor hanımefendi. Ne yapalım yani, elbet zamanla artacaktır, moral bozmak, daha baştan umutsuzluğa kapılmak yok..."

Defne başını salladı, dalgınlaştı birden. Arkadaşının umut dolu gözlerini görebiliyordu; o an Ece gibi olmak istedi, arkadaşı ne yaşamış olursa olsun dimdik ayakta duruyordu, neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti, oysa onun yaşadıkları en güçlü insanı bile yerle bir edebilecek cinstendi. Ece'nin sözleriyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı Defne:

"Bak ne diyeceğim, bu akşam şu Alsancak'taki yeni açılan mekâna gitmeye ne dersin?"

"Şu sürekli bahsettiğin mekân mı?"

"Evet, Instagram'da görüyorum, herkes gitti, bir ben gidemedim..."

"Aman o zaman hemen bu akşam gidelim, geri kalmayalım sakın, maazallah bir yerimiz eksilir sonra..."

"Çok pisliksin! Dalga geç sen! İzmir'in en gözde mekânlarından biri bu bahsettiğim..."

Defne'nin ağzı kulaklarındaydı. Ece'yle uğraşmayı çok özlemişti ve her fırsatta bu özlemini gidermeden duramıyordu.

"Tamam o zaman, akşama senin bu çok ünlü gözde mekanındayız. Yalnız bir şartım var!"

Ece merakla kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Akşam bende kalacaksın..."

"Tamam ortak!"

İki kız bir süre daha sohbet ettikten sonra Ece odasına

döndü.

Akşam olduğunda iki kız boy aynasının önünde bir yandan hazırlanıyor, bir yandan da sohbet ediyorlardı. Ece, Defne'nin üzerindeki şık, siyah pantolona, transparan bluza baktı beğeni dolu gözlerle, "Fiziğin hakikaten mükemmel olmuş," dedi. "Kaliforniya'daki halin inanılmazdı ama üzülmeyesin diye bir şey diyemedim..."

Defne elindeki düzleştirici ile saçlarını elden geçiriyordu, "Üzülmezdim," dedi açık yüreklilikle. "Çünkü halimin gayet farkındaydım. Ayak bileklerim ağrıyordu artık, vücudum kaldırmıyordu o kiloyu."

"Of! Tahmin edebiliyorum tabii."

Ece, Defne'nin işinin bittiğini görünce, üzerindeki siyah deri pantolonuyla aynı renkteki ceketini üzerine geçirdi. "Hazırsan çıkalım," dedi.

İki arkadaş arabaya binmediler, gidecekleri mekân çok uzak değildi, neredeyse on dakika sonra varmışlardı.

Ece'nin öve öve bitiremediği mekâna girdiklerinde Defne, "Allah aşkına bu mu milletin ayılıp bayıldığı yer?" dedi hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Şu kalabalığa bak!"

İki kız onlara ayrılan yere doğru yürürken, Defne inceler gözlerini mekânın içerisinde dolaştırıyordu. Tuğla görünümlü duvarların dibindeki kalabalık masaların karşısında yüksek bir sahne vardı, canlı müzik henüz başlamamıştı ama hoparlörden yükselen müzik de idare ederdi. Spot lambaların aydınlattığı mekânda ilerlerken, bir an kalabalık bir grup dikkatini çekti Defne'nin. Geniş localaların birinin önünde, bir grup kız heyecanlı sesler çıkarıyor, bir yandan da fotoğraf çektirme telaşıyla birbirlerini itekliyorlardı. Defne dikkatli gözlerle bakınca, bu kaosun kahramanının Metin olduğunu gördü. Şaşkın bakışlarını hemen arkadaşına çevirdi, Ece de kendisiyle aynı yöne bakıyordu, onun kaşları çoktan çatılmıştı.

"Gidelim buradan!"

"Neden?"

"Neden mi?" Ece gözlerini Metin'in üzerinden ayıramıyordu. Neredeyse göğsüne kadar açık, siyah bir gömlek giymiş adamın yüzündeki kaygısız gülümsemeden ve yanında oturan kızlardan gözünü ayırabildiğinde, "Şunun haline bak," dedi Ece. "Tüm gece oturup bu şaklabanlığı izleyecek halim yok herhalde."

"İzlemezsin sen de, uzak bir masaya otururuz olur biter."

İki kız kendi aralarında tartışırlarken, bir an sonra Metin'in sesini işittiler.

"Gamzeli..."

Metin oturduğu yerden kalkmış, yanlarına gelmişti. Defne bir adım ötesindeki adama çevirdi bakışlarını, daha ne olduğunu anlayamadan Metin'in kollarında buldu kendini. Adam, sıkıca sarıldığı yetmezmiş gibi bir de havaya kaldırıp ayaklarını yerden kesmişti onun. Burnuna gelen alkol kokusunun yoğunluğundan, Metin'in sarhoş olduğunu anlamaması imkânsızdı Defne'nin.

"Ne yapıyorsun Metin, aklını mı kaçırdın, indir beni!"

Metin, yüzündeki çarpık gülümsemeyle Defne'yi yere indirdi. "Döndün demek," dedi peltek peltek. "Bu kadar uzun süre kalacağını düşünmemiştim, özlettin kendini..."

"Yüksek lisans yaptım herhalde değil mi, iki günde dönmem biraz abes olurdu."

"Öyle tabii. Eee, keyifler nasıl, neler yapıyorsun?"

Defne, Metin'in sorularına cevap veriyordu ama kendi kendine konuşuyordu aslında. Metin'in bakışları, asık bir suratla onları izleyen kıza kaymıştı çoktan:

"Ooo Juliet Hanım, siz de mi buradaydınız? Sizi görmek ne büyük bir şeref!"

Ece, Metin'in müstehzi bir ifadeyle kıvrılmış dudağından gözünü zar zor alabildi. Arabada yaşadıkları o andan sonra yüz yüze gelmemişti Metin'le, sadece ekranda görmüştü onu. Eskisi kadar ilgiyle ve hayranlıkla takip etmemişti Metin'in hayatındaki gelişmeleri, sadece bakıp geçmişti. Fakat karşısındaki adam hiç değişmemişti, kendisi ise Metin'in son gördüğü Ece değildi... Herhangi bir cevap vermedi adama, suratını sallandırmayı tercih etti sadece. Metin ise gevşek gevşek konuşmaya devam ediyordu:

"Sayenizde gecem gündüz oldu, kusursuz güzelliğinizle yer gök aydınlandı!" Metin alnına vurdu sahte bir üzüntüyle, "Yanlış söyledim, tam tersi olacaktı," dedi, ardından da keyifli bir kahkaha patlattı.

Ece adeta sinir küpüne dönmüştü, Metin'in suratına okkalı bir tokat savurmamak için zor tutuyordu kendini. Haddinden fazla neşeli görünen adama yöneltti kötücül bakışlarını, "Her zamanki gibi iğrençsin!" dedi tıslar gibi bir sesle.

Bir an kendine gelir gibi olsa da, Metin'in yüzündeki gevşek gülümseme silinmemişti. Bakışlarını Ece'nin nefret dolu gözlerinden kızın dudaklarına doğru indirdi. Yavaş yavaş aşağılara inerken, gözleri boynundaki ay taşı kolyeyle buluştu. O an gülümsemesi yavaş yavaş solmaya başladı Metin'in, bakışları Ece'nin boynuna kilitlenip kalmıştı.

Ece, Metin'in odaklandığı noktayı fark edince, elini kolyeye götürdü telaşla. "Allah kahretsin!" diye geçirdi içinden. O an kolyeyi boynundan çıkarıp atmak istese de yapamadı, Metin çoktan görmüştü zaten, geç kalmıştı. Adamın gözlerindeki değişimi ise anında yakalamıştı Ece, Defne'ye döndü aceleyle, "Masamıza geçiyorum," dedi.

Metin bir hayli kızdırdığı kızın arkasından bakakaldı, dalgınlaşmıştı, Defne'nin kınayan sözleriyle kendine geldi:

"Aferin sana Metin! Resmen sıçtın ve üstüne bir de sıvadın! Tebrik ediyorum seni."

Metin birkaç anlamsız laf geveledi ağzında, gözlerinde suçluluk dolu bir ifade vardı ama aynı zamanda hayal âleminde gibiydi.

"Neyse, kendine geldiğin zaman konuşuruz yine, Ece'nin yanına gitmem lazım şimdi..."

Defne masasına vardığında burnundan soluyan, öfke dolu bir kızla karşılaştı. Yanına oturdu arkadaşının, "Sarhoş işte," dedi kendince mantıklı bir açıklama yapma gereği içerisinde.

"Pis sarhoş! Dalga geçiyor bir de aşağılık herif! Ah var ya, şöyle güzel bir tokat indirecektim yüzüne aslında, kendine gelecekti geri zekâlı ayyaş!"

"Sakin ol lütfen! Ciddiye alınacak bir hali yoktu gördüğün gibi, o yüzden çok fazla üzerinde durma." Defne'nin gözleri Ece'nin boynuna ilişti bir an. "Kolyeni ne yaptın!"

"Çantama koydum! Bende hata, ne diye atmadıysam!"

"Of Ece, takma kafana lütfen! Metin işte, ne bekliyorsun ki?" Defne bir süre düşündükten sonra, "İzmir'de ne arıyor acaba?" diye sordu. "Turneye mi geldi?" O an aklına babası düştü Defne'nin, eğer Metin turne için İzmir'deyse, büyük ihtimalle babası da buradaydı. Kalp atışları hızlandı bu düşünceyle, dalıp gitti üzgün gözlerle... Her ne kadar hiç hak etmiyor olsa da babasını özlemişti.

"Hayır canım, turne için geldiğini sanmam. Bildiğim kadarıyla Metin'in yeni bir dizisi başlıyor yakın zamanda ve

çekimleri İzmir'de olacaktı yanılmıyorsam."

Defne'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Desene o zaman sevgili Metin'imizle daha sık karşılaşacağız."

Ece gözlerini devirdi memnuniyetsizce, "İşte buna çok sevindim diyemeyeceğim," dedi alaycı bir dille.

Arkadaşının suratındaki ifadeye gülerken, bir an sonra gördüğü manzarayla Defne'nin soluğu kesildi. Hemen Ece'ye döndü telaşla, "Buraya geldiğimizde yer bildirimi yaptın mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki yaptım!"

"Aferin sana! Yediğimiz her haltı bildir olur mu? Al işte bak!"

Ece, Defne'nin işaret ettiği noktaya çevirdi bakışlarını, Noyan'ı gördü. Suçluluk dolu bir ifadeyle arkadaşına dönerken, bir yandan da kendini savunma çabası içerisindeydi Ece.

Defne ise hiçbir şey duyacak halde değildi, bakışları barın önünde iki genç delikanlıyla sohbet etmekte olan adama kilitlenmişti. Noyan'ın üzerinde kısa, siyah bir deri ceket vardı; dar paça, siyah pantolonu ve aynı renkteki botlarıyla tıpkı motosikletçilere benziyordu. Noyan'ın kendinden emin, güçlü ifadesi, konuşurken yaptığı el hareketleri, büyüleyici gülüşü... Defne çok uzun zaman sonra Noyan'ı baştan ayağa inceleyebiliyordu. Gördükleri ise kalbinin ritmini atağa geçirmek için yeterliydi. Noyan'ı uzaktan dahi izlemek aklına, ruhuna zarardı, alışamamıştı daha, oysa aynı şehirde hatta aynı semtte yaşıyorlardı, bu karşılaşmalar çok daha sık olabilirdi.

"Gözlerinle yedin bitirdin adamı."

Defne kıs kıs gülen arkadaşına çevirdi hoşnutsuz bakışlarını. "Hiç de bile. Ben ona bakmıyorum ki!"

"Of Defne, utanmadan bir de yalan söylüyorsun! Sanki körüm, görmüyorum halini." Ece kısa bir süre Noyan'a alıcı gözle baktı ve "Haddinden fazla yakışıklı değil mi sence de?" dedi gülmemeye çalışarak.

"Aman! Öyle olsa bile ne yapayım yani?"

"Yakışıklı olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Defne ters ters baktı Ece'ye ama hemen ardından, "Aaa, baksana Metin geliyor!" dedi uzaktaki bir yere bakar gibi yaparak.

Bu söz Ece'nin panik olması için yeterliydi. "Ne! Nerede?

Hani!"

Defne kahkahalarına mani olamazken, "Bundan sonra üzerime geldiğinde hemen Metin'i öne süreceğim," dedi. Ece'nin kırgın bakışlarını görünce toparlandı, arkadaşının kolunu tutup, onun boynuna sokuldu en tatlı haliyle. "Şaka şaka. Hiç kıyar mıyım bir tanecik arkadaşıma?"

Ece hemen yumuşamıştı, zaten uzun süre küs kalamaz ya da surat yapamazdı Defne'ye.

"Sen onu bırak da şu kızlara bak!"

Defne, Ece'nin işaret ettiği yere odaklandı hemen. Noyan ve arkadaşının yanında duran kızlara ilişti bakışları. Noyan arkadaşının aksine hemen yanı başında duran sarışın kızla pek ilgili değildi, ama kız için aynı şey söylenemezdi. Noyan'a kur yapmaya çalıştığı uzaktan bile çok net görülebiliyordu.

"Allah mesut etsin, ne diyeyim ki?"

"Hiç kıskanmıyor musun?"

Defne karşısındaki manzaradan gözlerini alamıyordu, suratı asık, kaşları çatıktı. Kıskanıyor muydu, umursuyor muydu gördüğü bu sahneleri? *Umursamıyorum*, diye geçirdi içinden, kendini kandırdığını, aslında deliler gibi umursadığını düşünmek istemedi. Karşılık vermedi arkadaşının sorusuna, başını sağa sola salladı sessizce. Fakat bir an sonra Noyan'la göz göze gelince, yüreği ağzına gelir gibi oldu Defne'nin, hemen kaçırdı bakışlarını.

"Hadi gözün aydın, Noyan buraya geliyor."

Defne'nin kalp atışları zirve yapmıştı. Niye geliyordu ki yanlarına, ne yapacak, ne diyecekti? İdamını bekleyen bir mahkûm gibi çaresiz hissetti kendini...

"İyi akşamlar!"

Defne başını kaldırıp Noyan'a bakmadı, onu duymamış gibi yapmayı tercih etti.

"İyi akşamlar Noyan! Nasılsın?"

"Sizi görünce çok daha iyi oldum, tesadüfe bak, koskoca İzmir'de aynı mekânda karşılaşmak... Gerçekten çok hoş bir rastlantı."

Defne tepelerinde dikilen adamın dalgacı ses tonunu duyunca, kınayan bakışlarını Noyan'ın yüzüne çevirdi. "Eminim tesadüftür!"

"Elbette tesadüf Defne, başka bir şey gelmesin aklına..."

İsmini Noyan'ın ağzından duyunca, adeta yumruk yemiş

gibi oldu Defne. Alışkın değildi, o kadar kanıksamıştı ki Daphne ismini. Oysa kendi istemişti onun "Daphne" diye hitap etmemesini, şimdi neden böylesine garip hissediyordu ki kendini?

"Otursana Noyan, ayakta kaldın öyle..."

Noyan, Defne'nin çaprazına otururken kızın dalgın bakışlarının farkındaydı. Ece'nin mekân bildirimini görünce, yakınlarda olduğu için hiç tereddüt etmeden çıkıp gelmişti. Kaygısız görünmeye çalışsa da aslında Noyan'ın içi gidiyordu Defne'ye. Gözlerinde yanıp sönen şefkat dolu pırıltılarla Defne'nin beline değen saçlarına baktı, o kadar özlemişti ki o ipeklere dokunmayı, onları doya doya koklamayı. Peri kızının dolgun dudaklarıyla buluştuğunda ise bedeninden cılız bir ürperti geçti Noyan'ın. Saniyeler içerisinde toparlandı, kendinden emin bir ifade kondurdu yüzüne.

"Ee, nasıl gidiyor merkez? Yoğun musunuz?"

Ece hemen lafa atıldı: "Hayır tam tersi, hiç yoğun değiliz. Daha çok yeniyiz sonuçta, eminim zamanla yoğunluğumuz artacaktır. Biliyorsun bu işler genellikle kulaktan kulağa yayılır ve öyle gelişir."

"Elbette," dedi Noyan başını sallayarak. Bakışları Defne'ye takılıyordu durmadan, kızın sessizliği, asık yüzü canını sıkıyordu aslında, ama belli etmedi bu durumunu. Suratına muzip bir ifade kondurdu, peri kızını nasıl konuşturacağını biliyordu:

"Defne Hanım gelen hastaları kovmazsa, eminim kısa sürede adınız duyulacaktır."

Defne, öldürücü bakışlarını Noyan'ın yüzüne dikti hemen, karşılaştığı alaycı gülümseme tepesinin tasını daha da attırdı. Oturduğu yerde dikleşti, yenilmez bir ifadeyle kollarını göğsünde birleştirdi:

"Hasta rolü oynamaya çalışan bazı yeteneksiz oyuncuları ne yazık ki kabul edemiyoruz. Bizim işimiz gerçekten yardıma ihtiyacı olanlarla..."

Noyan bilgiç bir ifadeye büründü. "Bak sen! Peki gerçekten yardıma ihtiyacı olanları nasıl tespit ediyorsunuz Defne Hanım? Yüzlerine bakarak mı, yoksa zihin okumak gibi üstün bir yeteneğe mi sahipsiniz?"

Defne parmaklarıyla masanın üzerinde gergin bir tempo tutmaya başladı.

"Zihin okumak gibi bir yeteneğim yok Hakkı Bey, ama bu tespiti yapabilecek eğitimi aldığımı düşünüyorum."

Yanı başında kıkırdayan arkadaşına döndü Defne, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımıştı, "Ne gülüyorsun," dercesine kötü kötü baktı Ece'ye. Ece ise hemen toparlandı.

"Formunuzu hiç kaybetmemişsiniz neyse ki, pabuç gibi dilinizle her lafa verecek bir cevabınız var!"

Defne şımarık bir ifadeyle kaşlarını oynattı. "Söyleyene bak! Sanki kendi çok farklı da..."

Noyan fazlasıyla eğleniyordu ama bu hislerini belli edecek bir ifade yoktu yüzünde. Geriye doğru yaslandı umursamaz bir tavırla, masanın üzerinde tempo tutan narin parmakları inceledi birkaç sessiz dakika boyunca. Canlı müzik başladığında neyse ki bu gergin konuşmalar sonlanmış, herkes kulakları okşayan melodiye teslim etmişti kendini...

Defne genel olarak mekânı çok beğenmese de, sahne alan yetenekli grubu sevmişti. Kendi yaşlarındaki genç, ince yapılı kadın solistin sesi o kadar güzeldi ki, gergin sinirlerinin biraz da olsa yatıştığını hissetti Defne. Bir gözü adeta kendinden geçercesine şarkı söyleyen kadının, diğer gözü ise yanındaki yakışıklı erkek profilinin üzerindeydi.

Noyan'ın düzgün burnuna, alnına düşen saçlarına bakarken derin düşünceler içerisindeydi Defne. Bir zamanlar deliler gibi sevmişti bu adamı, onun uğruna her şeyden vazgeçmeyi göze almıştı, gecesiydi, gündüzüydü, aldığı nefesti Noyan. Hiç düşünmeden onun olmuştu, belki içten içe ondan bir parçanın içinde büyümesini bile istemişti. Gelecek güzel günlerin, tadamadığı mutlu bir yuvanın kahramanıydı Noyan. Peki şimdi yanı başında oturan adam ve geçmişteki adam aynı kişiler miydi? Ya kendisi? Zamanın acımasız eli değiştirmemiş miydi onu?

Defne, Noyan'ın varlığına yeniden alışmaya çalışıyordu ama bazen yaşadığı her şey hayal gibi geliyordu ona. Noyan'ın sevgisini, şefkatini, tutkusunu silip atabilmek için benliğinden, insanüstü bir çaba göstermişti; bir nebze de başarmıştı aslında. O kadar alışmıştı ki Noyan'sız bir hayata, ya da belki alıştığını sanmıştı hep... Oysa şimdi zihni hiç durmadan haykırıyordu: *Bak Defne! Yanındaki adama iyi bak! İşte sen bu adamı deliler gibi sevdin! Bu adamla seviştin! Canını yakmasına rağmen başka kimseyi istemedin! Bundan*

sonra da istemeyeceksin!

Kes sesini! Defne ayağa kalktı tüm düşüncelerini yok etmek isteyerek, lavaboya gitmeli, birkaç dakikalığına da olsa mekân değiştirmeliydi. Dengesiz bir insan olup çıkmıştı iyice...

Gecenin sonunda Defne ve Ece yavaş yavaş hareketlenmeye başladılar. Defne'nin uykusu gelmişti, sürekli esneyip duruyordu. Üstelik ertesi gün işbaşı yapacaklar, erken kalkacaklardı.

"Biz kalkalım artık, geç oldu," dedi Ece. Yüzünde gergin bir ifade oluşmuştu yine, Metin'le yeniden yüz yüze gelmek istemiyordu. Neyse ki gece boyunca bir daha karşılaşmamışlardı, masaları Metin'in masasını görmeyecek uzaklıktaydı.

Kızlarla beraber Noyan da ayağa kalktı hemen. "Sizi eve bırakayım," dedi centilmen bir gülüşle.

"Hayır, hiç zahmet etme! Evim çok yakın zaten, iki adım yol yürüyeceğiz."

Noyan karşı çıkılamaz bir ifadeyle kafasını sağa sola salladı. "Olmaz, yalnız başınıza gitmenize izin veremem."

Defne'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Allah Allah! Senden izin isteyen mi oldu? Buraya nasıl geldiysek öyle gideceğiz! Başımızda bekçiye ihtiyacımız yok!"

Ne kadar güvenli bir semtte otursalar da, Noyan asla razı gelmezdi iki kızın gecenin bir yarısı yalnız yürümesine. Bunun yanı sıra Defne'nin nerede yaşadığını da merak ediyordu içten içe.

"Bu konuyu daha fazla uzatmayalım istersen Defne!"

Defne tepesinde dikilen adamın uyarı dolu gözlerine dikti bakışlarını. Bir an o gözlerde yanıp sönen öfke kıvılcımlarını görür gibi oldu. Çok yakınlardı, Noyan'ın teninden yükselen erkeksi kokuyu alabiliyordu, aklından yıldırım hızıyla geçen sahneler Defne'nin direncini kırmaya başladı, oysa içinde yükselen isteklere ket vurmalıydı.

Defne omuzlarını silkti umursamaz olmasına çalıştığı ifadesiyle, ardından Noyan'ın yanından yürüyüp çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Ece de arkadaşının peşinden gidiyor, bir yandan da mekânı kolaçan ediyordu. Metin yoktu, çoktan gitmişti belki de.

Dışarı çıktığında yanı başında beliren adamı gördü Defne, başını kaldırdı, Noyan'ın gözlerine baktı, tek kelime etmedi.

Hep birlikte yürümeye başladıklarında iliklerine kadar ürperdiğini hissetti Defne. Hava daha da soğumuştu sanki. Ellerini ovuşturup dudaklarına götürdü, ılık nefesini parmaklarına üfleyip ısınmaya çalıştı.

"Üşüdün mü?"

"Hayır üşümedim."

Noyan çarpık gülümsemesini gönderdi Defne'ye. "Burnun düşse eğilip almazsın, değil mi? Bal gibi üşüyorsun işte."

Defne üzerindeki ceketi çıkarmaya yeltenen adamı görünce, "Hayır hiç gerek yok, istemiyorum!" dedi itiraz dolu gözlerle.

"Ne demek istemiyorum! Üzerindeki o incecik kıyafetle donmana izin mi vereyim yani? Kusura bakma ama yapamam."

Noyan ceketini Defne'nin sırtına yerleştirdi.

"Hayatımda senin kadar inatçı, ısrarcı bir adam görmedim!" dedi Defne.

"Görmemene sevindim!"

Defne bu ima dolu cümleyle ne yapacağını bilemedi bir an. Yüzüne olağan bir ifade kondurdu, kendisine en az dört beden büyük gelen cekete sarındı. Buram buram tüten Noyan kokusuna bulanırken, tüm sinirlerinin pamuk gibi olduğunu hissetti. Sanki yuvasına dönmüş gibiydi, o çok iyi bildiği, şefkatin, aşkın en âlâsını gördüğü güçlü kollara kavuşmuştu yeniden. Ardından enkaza dönen, yerle bir olan, acının en hasını tattığı yuvasına...

Yanında sessiz ve düşünceli bir ifadeyle yürüyen arkadaşının koluna girdi Defne, başını Ece'nin omzuna dayadı. Karmakarışık duygular içerisindeydi, Noyan'ın yüreğindeki hâkimiyetini hissedebiliyordu hâlâ, ama güveni sarsılmıştı bir kere. O yüzden dik durmalı, gözünü dört açıp yaptığı hataları yeniden yapmamalıydı.

Dört katlı, bahçeli evin önüne geldiklerinde, Defne omuzlarındaki ceketi sıyırdı, Noyan'a uzattı. "Teşekkür ederim nezaketin için," dedi uysal bir sesle.

Noyan ceketi aldı, müşfik bir gülümseme gönderdi peri kızına. "Rica ederim Defne. Her zaman, her koşulda..."

Defne gülümseyen gözlere tebessüm etti belli belirsiz bir şekilde. Bakışları birbirine kilitlenmişti yine, sessizce konuşuyorlardı birbirleriyle. Defne, *Olmaz artık,* diyordu; Noyan ise, *Olacak, her şey eskisinden de güzel olacak,*

diyordu.

Ece hafifçe öksürdü, iyi geceler diledi Noyan'a. İki kız bahçe kapısını açıp yürümeye başladılar. Defne apartmanın kapısının önüne geldiklerinde, çocukken çok sık yaptığı bir şeyi yapmaya karar verdi.

Şimdi arkamı dönüp bakacağım, eğer hâlâ orada duruyorsa, o zaman her şey çok güzel olacak, diye geçirdi içinden. Ardından yavaşça kafasını çevirdi ve o an Noyan'la göz göze geldi...

KAKTÜS TEAM

KIRMIZI LALELER

İki kız eve girdiklerinde düşünceliydiler. Her ikisi için de sürprizlerle dolu ve bir o kadar da sarsıcı bir gece olmuştu. Üzerindeki kısa paltoyu çıkarırken, Noyan'ın kokusu burnuna geldi Defne'nin. Elindeki paltoyu burnuna tuttu, fakat Ece'nin muzip bir ifadeyle kendine baktığını fark edince hemen toparlandı.

"Özlemişsin o kokuyu değil mi?"

Defne kaşlarını çattı hemen. "Ne özlemesi be! Sadece ben... Bakıyordum, kendime ait olmayan bir koku varmış gibi geldi..."

"Kıvır canım kıvır!"

Defne, yatak odasına yürümeye başlayan kızın peşine takıldı. "Ne kadar sinir olduğunu söylemiş miydim daha önce!"

"Sen şimdi yıkanmazsın da!" Ece keyifli bir kahkaha patlattı, Defne'nin ikiz yatağının üzerine oturdu, çok eğleniyordu.

Defne parmağını havaya kaldırdı, en tehditkâr ifadesini kondurdu yüzüne. "Sakın Ece! Bu konuyla ilgili dalga geçmeni istemiyorum! Eğlenecek başka bir konu bul kendine!"

"Of tamam Defne! Şaka da yapılmıyor sana artık! Amma ciddi bir tip olup çıktın ha!"

"Ben sana Metin'le ilgili şaka yaptığımda renkten renge giriyorsun ama!"

Ece'nin yüzündeki gülümseme silindi, ciddi bir havaya büründü hemen. Ayağa kalktı, üzerindeki bluzu çıkardı birkaç hamlede. Defne de üzerindekileri çıkarmaya başlamıştı, arkadaşına sert çıktığının farkındaydı, pişmanlıkla doldu yüreği. Üzerindeki iç çamaşırlarıyla lavaboya yönelen kızı durdurdu, "Kızma!" dedi yumuşak bir tonda. "Hassasım, ne bileyim işte, alışamadım daha..."

"Tamam, kızmadım merak etme. Anlıyorum seni. Söz, üzerine gelmeyeceğim bir daha."

Defne arkadaşına baktı suçlu gözlerle, başını salladı sessizce. "Ben de dikkat edeceğim..."

İki kız kendi aralarında anlaştılar. Bir süre sonra pijamalarını giyip yan yana yatağa kuruldular. Defne üzerindeki erkeksi

kokuyu hissedebiliyordu hâlâ, ya da belki psikolojik olarak öyle hissediyordu. Ece'nin tahmin ettiği gibi duş almamıştı ama üşenmişti, başka bir sebebi yoktu yoksa...

"Şu hale bak, mekândayken durmadan esniyordum, şimdi ise bir gram uykum yok!"

Ece yastığını dikleştirdi, yattığı yerde oturur pozisyona geçti. "Aynen benim de. Ne yapsak acaba?"

Defne omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ki..."

Ece komodinin üzerindeki telefonuna uzandı, hesaplarındaki güncellemeleri kontrol etmeye başladı. Defne ise televizyona bakıyordu boş gözlerle, aslında gece boyunca yaşadıklarını düşünüyordu.

"Aa, şuna bak!"

Defne arkadaşına sokuldu hemen. Telefonun ekranına baktığında Joshua'yı gördü. Ablası ve Anita da vardı adamın yanında, Oyster'dalardı. Defne uzun uzun, özlem dolu gözlerle baktı bu fotoğrafa. O kadar çok anı biriktirmişti ki Santa Monica'da, üstelik fazlasıyla alışmıştı da oradaki yaşamına, yanındaki insanlara. Bazen sanki yeniden dönecekmiş gibi geliyordu ona, sanki İzmir'de misafirdi. Aslında hâlâ tam olarak adapte olduğu söylenemezdi yeni yaşamına.

"Özledin mi?"

"Özlemez miyim hiç. Çok uzun bir zaman geçirdim orada, Flora'nın yanı sıra Joshua ve ailesi de ailem gibi oldu."

Ece bir süre kararsızlık yaşasa da devam etti: "Peki Noyan? Onu da özlemiş misin böyle? Arkadaşının asılan yüzünü görünce, "Kızma hemen," diye devam etti Ece. "Neler hissettiğini merak ediyorum. Dostunum ben senin, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Düşüncelerini saklamana ya da hislerinden utanmana gerek yok!"

Defne'nin yüzündeki sert çizgiler yumuşadı, müşfik bir gülüş gönderdi arkadaşına. "Dostumsun," dedi Ece'nin elini avucunda hapsederek. "İyi ki varsın." Defne derin bir solukla doldurdu ciğerlerini. "Hislerim çok karışık, ruhum dört bir parçaya bölünmüş gibi, her bir parçam ayrı bir yere savrulmuş. Noyan'ın çevremde olması bulandırıyor zihnimi."

"Neden?"

"Neden?" Defne gözlerini yumdu, ne diyeceğini ölçüp biçti bir süre. Fakat Ece cevap vermesini bekleyemeden yeniden lafa girmişti:

"Çünkü kalbinde hâlâ yerli yerinde duruyor, sen gittiğini sansan da hiç gitmemiş aslında. Başaramamışsın, öldürememişsin Noyan'ı."

Duyduğu sözler Defne'nin soluğunu kesti bir an, sanki güçlü bir el kalbini sıkıyordu acımasızca. Aklı şiddetle reddediyordu bu cümleleri, yüreği ise doğrucuydu, Ece'ye yerden göğe kadar hak veriyordu.

"Bunu kabul etmek zor geliyor sana," diye devam etti Ece. "Farkındayım yaşadığın ikilemin ama Noyan'a bakarken gözlerinde yanan ateşi görebiliyorum. Eminim o da görüyordur bunu."

Defne yastığına sarıldı üzgün gözlerle, güçlü olacağına dair söz vermişti kendine ama tahmininden daha zor oluyordu her şey.

"Kızgınım ona," dedi cılız bir sesle. "Aklının hayalinin alamayacağı kadar çok hem de. Hayatımı tepetaklak ettiği için, göz göre göre güvenimi sarstığı için çok kızgınım. Onun yüzünden yerle bir oldum; düştüğüm bataklıktan çıkmaya çalışırken yoktu, gözyaşlarımın, çektiğim acının sorumlusu oydu ama başka omuzlarda ağladım, acımı dindirmeye çalıştım. Oysa o ne yapıyordu? Çok önemsediği Asu'su ile gazetelerde pozlar veriyordu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Defne! Her ne kadar bana kızsan da, Noyan'la iletişim halindeydim hep. O kadın alttan alta gözdağı veriyordu Noyan'a, yanından ayrılmıyordu onun, zaten ailenin içinde olduğu için işi daha da kolaylaşıyordu. Noyan sırf ondan uzak olabilmek için gitti İstanbul'a, adam kaçtı resmen."

Defne'nin kaşları çatılmıştı yine, o kadının Noyan'la aynı cümlede anılması dahi kızdırıyordu onu.

"İyi halt etti. Asu'dan nefret ediyorum ama bir yandan da acıyorum ona. Çünkü Noyan onu da ayakta uyuttu, beni sevdiğini ona söyleyemedi açık yüreklilikle, ilişkisine son noktayı tam olarak koymadan benimle birlikte oldu."

Defne'nin gözleri alev topuna dönüşmüştü, burun kanatları titreşiyor, dudakları titriyordu konuşurken. "Nefret ediyorum ondan!"

Ece, arkadaşının kolunu kavrayıp yavaşça sıktı. "Lütfen sakin ol!" dedi yumuşak bir sesle. "Seni sevdiğini söyleseydi, Asu bunu kabullenip çekip gider miydi sence? Aynı delilikleri

yine yapacak, Noyan'ın vicdanına oynayacaktı."

Defne yumruğunu yatağa geçirdi. "O zaman girmeyecekti hayatıma! Benim suçum neydi? Sevmek mi, yoksa güvenmek mi?

"Haklısın ama bazen insan yüreğine söz geçiremez Defne! Özgürce sevmek, aşkın güvenli kollarına teslim olmak ister, hiçbir şey düşünmeden sadece yaşamak ister!"

"Noyan da böyle yaptı zaten, hiçbir şey düşünmeden bencilce yaşadı aşkını. Geriye kalanları söylememe gerek yok galiba."

İki arkadaş savruk düşüncelere dalıp gittiler. Defne'nin kaşları hâlâ çatılıydı, bir tarafı affetmek, unutmak istiyordu ama diğer tarafı sakın güvenme, güvenirsen yeniden yıkılırsın diyordu. Bir süre sonra, "O kadın nasıl gitti peki?" diye sordu cılız bir sesle. Uzun zamandır sormak istiyordu bunu ama en başta Ece'ye sert çıktığı için soramamıştı.

Ece bir solukta tüm bildiklerini baştan sona anlattı. Defne, Noyan'ın annesinin bu gidişteki rolünü duyunca şaşkınlığını gizleyemedi. "Ben annesinin de bu evliliği istediğini sanıyordum," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Nuran Teyze Noyan'a çok düşkündür, biricik oğlu ne de olsa. Noyan'ın halini o da görmüştür."

Defne karşılık vermedi arkadaşına, düşünceler içerisindeydi ama göz kapakları da ağırlaşmaya başlamıştı bir yandan. Yatağın içine iyice yerleşti, "Bilmiyorum Ece," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Neyse, hadi uyuyalım artık, iyice geç oldu saat."

Ece başucundaki lambayı söndürecekti ama Defne'nin karanlıkta uyuyamadığı geldi aklına. Vazgeçti, yastığını düzeltip, yorganı iyice üzerine çekti.

Defne ise tam olarak uykuya geçmemişti hâlâ, ama yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Koku hâlâ geliyordu burnuna, sanki Noyan'ın göğsünde yatıyor gibi hissediyordu kendini. Saçlarını okşayan elleri hisseder gibi oldu, "Daphne'm... Yalnız değilsin, yanındayım artık, bir daha hiç ayrılmayacağız..." diyordu kulaklarındaki ses.

***

Ertesi gün gözünü açtığında, yanı başında kıkırdayan bir Ece'yle göz göze geldi Defne. Ellerini gözlerine götürüp bir

süre ovuşturdu, sağına soluna baktı şaşkın şaşkın. "Saat kaç?"

"Yedi buçuğa geliyor."

"Sen ne zaman kalktın?"

Ece muzip muzip gülümsüyordu hâlâ. "Ben de az önce senin konuşmalarınla uyandım."

Defne yorganı üzerinden sıyırdı, yattığı yerde doğruldu hemen. "O da ne demek? Ne konuşuyordum ki? Sayıklıyor muydum?" Ece'nin kafasını aşağı yukarı salladığını görünce, "Ne dedim?" diye sordu, bir an rüya görüp görmediğini anımsamaya çalıştı ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Noyan diye sayıklıyordun, aslında daha çok inliyordun da diyebilirim..."

Defne'nin yanakları alev aldı bu sözle, bakışlarını kaçırdı, yataktan kalkmak için hareketlenmeye başladı. "Sadece Noyan mı dedim, yoksa başka şeyler de var mı?" diye sordu, pelüş terliklerini giyiyordu ifadesiz olmasına uğraştığı bir suratla.

" 'Noyan! Sevgilim! Âşığım sana!' diyordun."

Defne sertçe döndü Ece'ye, arkadaşının gözlerindeki muzip kıvılcımları görünce, "Çok kötüsün!" dedi. "Resmen dalga konusu çıktı sana!"

Ece bacaklarını sarkıttı yataktan, sırıtmaktan yüz kasları gerilmişti, fakat Defne'nin kırgın bakışlarını görünce, "Ya yok işte, sadece Noyan diyordun," dedi. "Başka bir şey yok!"

Defne lavaboya kaçtı hemen. Kızarmış yanaklarına soğuk su tuttu, aynadaki aksine baktı ama gözleriyle karşılaşmamaya çalıştı. Gözler asla yalan söylemezdi ne de olsa...

İki arkadaş merkeze vardıktan sonra odalarına geçtiler ve kendi dünyalarına gömüldüler. Defne bir yandan alanıyla ilgili makalelere göz atıyor, bir yandan da Ege Üniversitesi'ndeki doktora programını inceliyordu. Doktora yapıp yapmama konusunda kararsızdı, akademik kariyer yapmanın mesleğini üst boyuta taşıyacağının farkındaydı ama yine de emin olamıyordu. Belki de en iyisi üniversiteye gidip hocalarla görüşmesiydi, hem uzun zamandır görmediği hocalarını çok özlemişti.

Defne önündeki ekrana kilitlenmişken, kapının tıklatıldığını duydu. Gelen Ece'ydi ama suratı adeta sirke satıyordu arkadaşının.

"Ne oldu? Neyin var?"

O an Ece'nin elindeki telefonu fark etti Defne.

"Al, al da gör beyefendinin rezilliklerini!"

Defne masanın üzerine bırakılan telefonu aldı anlamaz gözlerle. Online bir gazetenin magazin kısmı açıktı. Ve... Haber elbette ki Metin'le ilgiliydi.

"Gözde oyuncunun çapkınlık gecesi!"

Metin, yanındaki iki sarışın kızla bir apartmanın girişinde görünüyordu fotoğraflarda. Kızlardan biri apartmanın kapısını açmaya çalışıyor, diğer kız ise Metin'in göğsüne yaslanmış bir halde yayvan yayvan gülümsüyordu. Dikkatli bakılınca Metin'in elinin, kızın yuvarlak kalçasının üzerinde durduğu görülebiliyordu.

"Bir tane yetmiyor demek! Adam threesome takılıyor, şu hale bak ya!"

"Threesome" lafını duyunca Defne'nin omuzları sarsılmaya başladı. Otuz iki dişi açığa çıkmıştı. "Demek ki adamda performans bolluğu var." Defne kahkahalarla gülmeye başladı, Ece ise bozuk bir yüzle koltuğa çöktü.

"Pis, şehvet düşkünü, sarhoş, adi herif!"

"Ya ne biliyorsun, hemen kötü düşünmeyelim. Belki gayet masumane bir ev ziyaretidir." Defne, Ece'nin kalkan kaşlarını görünce, "Olumlu düşünmeye çalışıyorum sadece," diye ekledi.

"İnsan ev ziyaretine geldiği kişinin kalçasını avuçlamaz benim bildiğim!"

"Hımm, evet aslında, o konuda haklısın!"

Ece bacağını gergin bir tempoyla sallıyor, adeta burnundan soluyordu.

"Gören de sevgilin sanacak adamı! Bekâr, yakışıklı, üstelik ünlü bir adam bu. Çevresinde dolaşan tonla kız var üstelik, hepsi bir şekilde elde etmek istiyor Metin'i. Peki sen neden bu kadar sinirleniyorsun? Yoksa..."

"Devam etme lütfen! Sinirleniyorum çünkü..." Ece ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı saniyeler içerisinde. "Çünkü..." Mantıklı bir cevabı yoktu Ece'nin.

"Çünkü Metin sonsuza kadar seni beklemeliydi, değil mi? Tunç'la birlikte olduğunu, onu sevdiğini bilmesine rağmen seni bekleyecek, senden başka hiçbir kıza göz ucuyla bile bakmayacaktı. Bunu yapmadığı için kızgınsın ona."

Tunç'un ismini duyunca kapkara oldu Ece. Metin'in ilgisinden, sözlerinden, hayran bakışlarından dolayı hissettiği

suçluluğu hatırladı. Dudaklarına bırakılan minicik öpücükle Tunç'u aldattığını düşünmüş, günlerce kahrolmuştu. O suçluluk içerisinde kıvranırken, Tunç hiç tereddüt etmeden Su'yla, hatta belki başka kızlarla da aldatmıştı onu. Kendisi ise Metin'i reddetmiş, aramalarına cevap vermemiş, tüm çabalarını boşa çıkarmıştı adamın. Zaten sonrasında telefon numarasını değiştirince hepten koparmıştı aralarındaki iletişimi.

"Kızgınım! Ama sadece Metin'e değil, erkek milletinin tamamına kızgınım! Akılları fikirleri uçkurlarında, başka hiçbir şey düşünemiyorlar. Seni sevdiğini söylerken gidip bir başka kızla beraber olabiliyorlar. Midem kaldırmıyor, kusasım geliyor!"

Defne, Ece'nin ne kadar hırpalanmış olduğunu biliyordu. Tunç öyle bir yara açmıştı ki arkadaşının kalbinde, kolay kolay iyileşemeyeceğini biliyordu Ece'nin.

"Haklısın ama bütün erkekleri aynı kefeye koyamayız. Elbette istisnalar vardır; gerçekten seven, değer veren erkekler olduğunu düşünüyorum ben. Ama onlar bizim gibi değiller işte, biz çok daha duygusal yaklaşıyoruz olaylara, birtakım özel şeyleri paylaşabilmek için aşk olması gerektiğini düşünüyoruz ama onlar aşk olmadan salt fiziksel ihtiyaçlarını giderebiliyorlar. O yüzden Metin'e öfkelenme. Dün arkandan bakarkenki halini bir görseydin, çok pişman oldu sarf ettiği sözlere."

Ece, "Beter olsun!" dedi acımasız bir sesle, ardından ayağa kalktı. Masanın üzerindeki telefonu aldı, hâlâ açık duran pencereye son bir öfkeli bakış attıktan sonra kapattı onu. "Ben de yatağa atılacak bir kızdım Metin'in gözünde. O başaramadı ama bir başkası başardı..."

Defne, Ece'nin buğulanan gözlerini görünce içinin ezildiğini hissetti. Hemen ayağa kalktı, arkadaşının yanına gidip sıkıca sarıldı ona. "Eziyet etme kendine. Çıkar bu düşünceleri aklından artık. Metin asla o gözle bakmadı sana, o kötü bir adam değil."

"Olsa da beni ne ilgilendirir ki zaten. Herkes kendi hayatını yaşıyor."

Ece çıktıktan sonra, Defne koltuğa çöktü üzgün gözlerle. "Şu halimize bak!" diye mırıldandı. "İkimiz de birbirimizden yaralıyız ve bu halde başkalarına yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Ne ironik." O an Noyan'ın ilk tanışmalarında sarf etmiş olduğu söz geldi aklına: "Her psikoloğun iyi bir psikoloğa ihtiyacı vardır derler ama bilmem bu söz senin için geçerli mi?" diye sormuştu Noyan. Defne masasına geçerken, "Ne yazık ki geçerli," diye mırıldandı düşünceli gözlerle...

Defne öğleden sonra odasından çıkarken yorgun hissediyordu kendini. İki ayrı hastayla yoğun bir terapi süreci geçirmişti, biraz molaya ihtiyacı vardı. Daire şeklindeki, ışıklı hole çıktığında, elinde dekoratif bir vazo tutan bıyıklı adamın Esra'yla konuştuğunu gördü.

Vazonun içerisindeki kan kırmızısı laleleri görünce, Defne'nin kalp atışları aniden hızlandı. Acaba kendisine mi gelmişti? Yoksa Noyan mı göndermişti laleleri?

Kurye gittikten sonra Defne heyecanını belli etmemeye çalışarak ağır adımlarla Esra'nın yanına yürüdü. "Kime gelmiş?" diye sordu olağan bir yüzle.

"Ece Hanım'a gelmiş." Esra hayran gözlerle çiçekleri inceliyordu: "Ay ne kadar güzel! Keşke bana da çiçek gönderen birileri olsa!"

Defne hayal kırıklığına uğramıştı ama bir yandan da çiçeklerin kimden geldiğini merak ediyordu. Vazoyu eline aldı, "Ben götürürüm," dedi çiçeklere dikkatle göz gezdirerek.

Ece'nin odasına girdiğinde, "Sürpriz!" diye cıvıldadı Defne. Başını vazonun yan tarafından çıkardığında, Ece'nin şaşkın ifadesiyle karşılaştı.

Ece heyecanla ayağa fırladı, hemen Defne'nin yanına koştu. "Bana mı gelmiş?" diye sordu. "Kimden? Bir şey yazıyor mu üzerinde?"

Defne vazoyu uzatıp koltuklardan birine kuruldu. "Evet orada bir kart var! Hadi bir an önce aç, yoksa orta yerimden çatlayacağım."

Ece vazoyu masanın üzerine yerleştirdi, lalelerin büyüleyici kırmızında kaybolmuştu resmen. Sakin olmaya çalışarak, kar beyazı zarfı aldı eline, kirpikleri heyecanla titreşiyordu. Kâğıdın üzerinde yazılanları okumaya başladı yüksek sesle:

"Ne olursun gönlüme sakın vefasız deme
Ayrılık zayıflatmış sansan da alevimi.
İkisi de bir bence: veda etmek kendime
Ya da söküp götürmek bağrından can evimi:
Sevgi yuvam bağrındır; gezsem de boş ve üzgün

Er-geç yolcular gibi döneceğim bağrına..." *(Shakespeare, Sone 109)*

Sana bir özür borçluyum, borcumu gözlerine bakarak ödeyeceğim... Metin KARADAĞ

"Ah Allahım! Bu nasıl bir romantizm! "Boş boş dolanıyorum sensiz, ama döneceğim sana," diyor resmen. Ah Metin yaptın yine yapacağını!"

Ece'nin gözlerinden heyecan pırıltıları taşıyordu. Ne kadar kızgın olsa da Metin'e, bir anlığına bambaşka bir âleme gitmişti. Eski Ece olmuştu yeniden, kötülükle karşılaşmamış, yüreği çamurlara bulanmamıştı. Pırıl pırıl parlıyordu güneşi, rengârenk bahçesindeki çiçekler hoyratça koparılıp atılmamıştı.

Ece birkaç defa daha okudu yazılanları. Ardından kâğıdı katladı, zarfın içerisine yerleştirip masanın üzerine bıraktı. Lalelerin kadifemsi yapraklarına değdirdi parmak uçlarını, çok güzellerdi. Öncesinde birçok defa çiçek almıştı ki bunlar genellikle çeşitli renklerdeki güllerdi. İlk defa lale alıyordu. Metin Karadağ'ın laleleri...

"Dünyadan Ece'ye, dünyadan Ece'ye! Ece Hanım duyuyorsanız ses verin!"

Ece, Defne'nin muzır gülümsemesine karşılık vermedi. Sessizce yürüyüp, sandalyesine oturdu. Düşünceliydi.

"Böylesine güzel çiçekleri alıp mutsuz olan tek kadın sensin herhalde!"

"Mutsuz değilim, sadece geçmişi hatırlatan şeyler hüzünlendiriyor galiba. Metin'le tanıştığım yaza gittim bir an. Ne kadar heyecanlıydım onu göreceğim için, hatta dilim tutulmuştu hatırlasana. Her ne kadar etkilenmemeye çalışsam da kalbim kanatlanıyordu onun sözleriyle."

Defne de dalgınlaştı bu sözlerle. O yaz hayatlarının dönüm noktasıydı belki de. Çok şey yaşanmış, derin yaralar açılmıştı yüreklerinde. Ece'nin gölgelenen yüzüne baktı anlayışlı gözlerle. "Yeniden kanatlanabilir kalbin, eğer sen de istersen."

Derin bir iç çekti Ece. "Nasıl kanatlansın ki! Güzel sözlere, sahte sevgi gösterilerine kandım zamanında; şüpheci yaklaşmadım sevgime, kötülük aramadım aşkla bakan gözlerde. Peki ne oldu sonunda? Aldatıldım, kandırıldım, kullanıldım. Aşkımla dalga geçildi, sadece bedenimi arzulayan, beni asla hak etmeyen bir adamın oldum. Şimdi

kanar mıyım bu süslü cümlelere? Ağzım yandı bir kere."

Defne tek bir karşılık veremedi bu sözlere. Ece yerden göğe kadar haklıydı. İnsanın sütten ağzı yanınca, yoğurdu üfleyerek yiyordu. Ve... Ne yazık ki karşısına çıkan herkese önyargıyla yaklaşıyordu ister istemez. Bir erkek bir kadını üzdüğünde, o kadının hayatına girecek olan tüm erkekler bunun bedelini ödüyordu sanki.

"Haklısın, ama yine de olumsuz şeyler getirme aklına. Baksana! Metin çok tatlı bir jest yapmış, yaptığı eşekliğin farkında belli ki."

Ece, düşünceli bakışlarını lalelerin üzerinde gezdirmeye başladı. Gerçekten çok güzellerdi. Göz alıcı çiçekler, güzel sözler...

KAKTÜS TEAM

BEKLENMEDİK TEKLİF

Defne odasına döndüğünde bangır bangır bağıran telefonunun sesiyle neye uğradığını şaşırdı. Ekrana baktığında Metin'in adını gördü, yüzünde manidar bir tebessüm oluştu o an.

"Bakıyorum da telefon numaramı bulmuşsun çoktan!"

Metin'in erkeksi gülüşü yankılandı hattın diğer ucunda. "Arayan dermanını da bulur, belasını da biliyorsun ki!"

Defne kıkırdadı bu söz üzerine. "Korkarım bu gidişle sen belanı bulacaksın Metin!"

"Niye öyle diyorsun gamzeli? Bu arada sana da merhaba! Görüşmeyeli iyice kaba bir kız olup çıkmışsın!"

"Söyleyene bak! Senin de halini gördük dün, tabii bu sabah fotoğraflarını da. Maşallah dedik, hatta takdir ettik seni."

Bu sözleri duyan Metin konuşamadı kısa bir an. Sonrasında, "Hiç açma o konuyu," dedi bıkkın bir sesle, "Ne zaman çekmişler, nasıl olmuş, hiç bilmiyorum bile."

Defne sandalyesine kuruldu, bir yandan telefonla konuşuyor bir yandan da internette geziniyordu. "Aman, gören de sanki ilk defa oluyor sanacak. Alıştık artık senin çapkınlık haberlerine, şaşırmıyoruz."

"Ece ne yapıyor? Çiçeklerim ulaşmış, mesaj geldi telefonuma."

"Evet, ulaştı az önce. Ece de ne yapsın, çiçeklerin hepsini kaldırıp çöpe attı işte." Defne sessiz sessiz gülüyordu.

"Ne! Ciddi misin sen?"

"Of Metin! Ne yapabilir Allah aşkına? Aldı, masasının üzerine koydu."

"Sevinmedi mi peki?"

"Hımm çok sevindi, sevincinden göbek attı hatta!"

"Defneee! Ciddi bir şey konuşuyorum, sen ise dalga geçiyorsun benimle!"

Defne sıkıntılı bir soluk verdi. "Ne yapmasını bekliyorsun anlamıyorum ki! Sana tek bir şey söyleyeceğim Metin, eğer niyetin ciddi değilse lütfen Ece'den uzak dur! Yeniden çıkma onun karşısına, çiçek falan yollama, süslü cümleler kurma! Çünkü..."

"Evet çünkü... Lütfen devam et."

"Çünkü eski Ece yok artık!"

"Bu da ne demek?"

"Ne demekse ne demek işte! Ben söyleyeceğimi söyledim."

Metin kısa bir sessizlikten sonra, "En kısa zamanda yüz yüze görüşelim gamzeli," dedi. "Hatta bak ne diyeceğim, yarın seni yemeğe götüreyim, ne dersin?"

Defne olumlu yanıt verdi bu teklife. Metin'le yüz yüze konuşması, uyarılarını onun gözlerinin içine bakarak vermesi çok daha iyi olacaktı...

***

Akşam merkezden çıktıktan sonra doğrudan spor salonuna gitti Defne. Haftanın üç günü spor yapıyor, yeniden kazandığı formunu elinden geldiğince korumaya çalışıyordu. Soyunma odasına girdi ve bacaklarını ikinci bir deri gibi saran mor spor taytını, üzerine de karnını açıkta bırakan, dar, beyaz atletini giydi. Saçlarını tepesinde toplayıp atkuyruğu yaptı, havlusunu ve suyunu alıp çalışma alanına geçti. Tam koşu bantlarına doğru adımlıyordu ki, Noyan'la göz göze geldi Defne. O an aniden durdu, şaşkın bakışlarını siyahlar içerisindeki adamın üzerine dikti. Noyan koşu bantlarından birinin üzerindeydi, üzerinde siyah bir şort ve aynı renkte askılı bir tişört vardı. Bedenindeki kasların büyük çoğunluğu açıktaydı adamın, öyle ki salondaki hatunlara resmen göz banyosu yaptırıyordu.

Defne ne yapacağını düşündü saniyeler içerisinde, belki de en iyisi arkasını dönüp gitmesiydi. Fakat Noyan'ın gülümseyen gözleriyle buluşunca kaçıp gitmekten vazgeçti. Niye kendisi gidecekti ki, gerekiyorsa o gitsindi.

Defne yan yana dizili koşu bantlarına baktı hızlıca, sadece Noyan'ın yanındaki boştu. Sanki özellikle onun için boş bırakılmıştı. Ağır adımlarla alete doğru yürürken, suratında sıkkın bir ifade vardı Defne'nin.

"Sen de mi bu salona geliyorsun Defne?"

Defne aletin üzerine çıkarken, yapay bir gülüş gönderdi Noyan'a. "Gittiğim her mekâna gelmek zorunda mısın sen?"

Noyan cevap vermeden önce, aleti kurcalayan kızı inceledi beğeni dolu gözlerle. Defne'nin düzgün bacaklarında, dar atletini zorlayan dolgun göğüslerinde, tepesinde topladığı saçlarında gezdirdi özlem dolu bakışlarını. Bu güzelliği doya doya izlemeyeli, tepeden tırnağa sevmeyeli o kadar uzun

zaman olmuştu ki. Noyan özlem dolu bir soluk aldı, ardından her zamanki alaycı tavrıyla konuşmaya başladı:

"Asıl sen benim gittiğim her mekâna gelmek zorunda mısın? Yani... Acaba beni takip mi ediyorsun diyeceğim ama..."

Defne kınayan bakışlarını kıs kıs gülen adamın üzerine dikti. "Tam tersi olmasın sakın!"

"Kuru iftira resmen! Ben bu salona yıllardır geliyorum, hatta sahibi çok yakın bir arkadaşımdır."

Defne umursamaz bir ifadeyle omuz silkti, bir yandan da yavaş tempoda yürüyordu. "Aman ne iyi! Merak etme, kendime başka bir salon bulurum en kısa zamanda."

"Gerekirse ben bulurum Defne! Senin zahmet etmene gerek yok."

Defne göz ucuyla Noyan'a baktı. Çok fazla göz göze gelmek istemiyordu onunla, çünkü bakışları ister istemez Noyan'ın vücuduna kayıyor, bu durum aklına olmadık sahnelerin üşüşmesine sebep oluyordu.

"Mümkünse bul o zaman!"

Defne burnundan kıl aldırmaz bir ifadeyle aletten indi, saçlarını savurup salondaki spor hocasının yanına doğru adımlamaya başladı. Noyan ise gözlerini bir an olsun Defne'nin üzerinden ayırmıyordu. Kanı kaynıyordu peri kızına, kollarında sıkıca sarmak, öpücüklere boğmak istiyordu onu, fakat hayaller ve gerçekler apayrıydı.

Serbest ağırlıklara geçtiğinde Noyan'ın gözü hâlâ Defne'nin üzerindeydi. Salonda işe yeni başlayan erkek hoca haddinden fazla ilgiliydi peri kızıyla. Neredeyse hiçbir üyenin yanına gitmiyor, tüm ilgisini Defne'ye yöneltiyordu. Noyan adamın ellerinin sıklıkla Defne'nin belinde, sırtında, kollarında dolaştığını görebiliyordu. Her ne kadar bu durumun doğal olduğunu düşünmeye çalışsa da başaramıyordu. İçindeki kıskanç adam yavaş yavaş yüzünü göstermeye başlamıştı yine. Sakin olabilmek için çok çabalasa da, adamın yüzündeki gevşek gülümsemeyi sert bir yumrukla yok etmek istiyordu Noyan. Defne söz konusu olduğunda ruhunun en ilkel yönleri ortaya çıkabiliyordu ne yazık ki.

Noyan elindeki ağırlığı bıraktıktan sonra, içindeki hiddeti saklamaya çalışarak ikilinin yanına yürüdü. Defne, Noyan'ın sert ifadesini görünce, bir an için ne olduğunu anlayamasa da sonrasında, "Hocam biraz mola verelim," dedi yanındaki

adama gülümseyerek. Hoca yanlarından uzaklaştığında, öfke dolu bakışlarını Noyan'a yöneltti hemen. "Ne istiyorsun?"

Noyan ne cevap vereceğini bilemiyordu, ne dese peri kızının tepkisiyle karşılaşacağının farkındaydı. "Onur Hocan salonda başka üyelerin de olduğunu unuttu galiba!"

"Bundan sana ne!?" Defne, yanı başındaki adamın kasılan çenesini gördü bir an. Noyan'ın gözlerindeki alevin farkındaydı ama umursamadı. "Bunu sakın bir daha yapma! Çünkü hakkın yok! Üzerimde hiçbir hakkın yok!"

Noyan bu sözlerle sert bir tokat yemiş gibi oldu. Kendine gelemeden Defne arkasını dönüp gitmişti bile. "Sen öyle san Daphne!" diye mırıldandı, soyunma odasına doğru yürürken. "Hâlâ benimsin ve bunu çok iyi biliyorsun!"

Defne egzersizlerini bitirdikten sonra hızlı bir duş aldı. Kıyafetlerini giyip çıkış kapısının önüne geldiğinde Noyan'la karşılaştı.

"Hazır mısın Defne?"

"Ne için hazır mıyım?" diye cevapladı Defne.

Noyan bezgin bir soluk verdi. "Çıkmak için tabii ki, ne için olabilir?"

Dışarı çıktıklarında Defne soru dolu bakışlarını Noyan'ın üzerine dikti. Adamın ne yapmaya çalıştığının farkındaydı ama... "Sana verilmiş bir sözüm mü var? Neden beni bekliyorsun ki?"

"Eve gideceksen eşlik edeyim. Tek başına karanlıkta yürümeni istemiyorum."

Defne, Noyan'ın gözlerinden geçen tedirgin gölgeleri gördü bir an, Çeşme'de başına gelen o tatsız hadise geldi aklına, fakat Noyan'ın bu yersiz endişesi saçma geldiği gibi üstelik öfkelendirdi onu.

"Yıllardır yoksun yanımda, şimdi mi aklına geldi benim için endişelenmek! Ben sensiz yürüdüm karanlıklarda, tek başıma! Lütfen saçma saçma konuşup daha fazla kızdırma beni!"

Noyan yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyordu. Defne'nin kolunu kavradı çelik gibi eliyle, "Her şeye karşı çıkmaktan vazgeç artık!" dedi uyarı dolu bir sesle.

Defne sertçe çekti kolunu, karşısındaki adamın öfkelenmeye dahi hakkı yoktu onun gözünde, tek kelime karşılık vermedi ona, çantasını omzuna astı, yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun, evin tam tersi istikamette değil mi?"

Noyan kararlı adımlarla, Defne'nin peşinden yürümeye başladı. Çok çekeceği vardı, farkındaydı, ama umurunda da değildi. Sevdiği kadın dönmüştü, onu görebiliyor, onun gözlerinin içine bakabiliyor, sesini duyabiliyordu ya, gerisi önemli değildi. Ne çekmesi gerekiyorsa çekecekti, Defne'yi istiyordu, sadece onun için atıyordu kalbi.

Sevdiği kadının yanında yürümeye başladığında, Noyan kaçamak bakışlarla profiline baktı Defne'nin. İfadesizdi kızın yüzü. Hiç konuşmadan sadece yanında yürüdü peri kızının. Bir süre sonra Alsancak'ın en popüler pastanelerinden birine yöneldiğini fark edince, Noyan'ın yüzünde keyifli bir tebessüm oluştu.

Defne oldukça kalabalık pastaneye girdiğinde, boş masa olup olmadığını kolaçan etti. Duvar dibinde, sadece tek bir sandalyesi olan masayı görünce hemen oraya yöneldi. Sandalyeyi çekip oturdu, Noyan çoktan boş bir sandalye çekip karşısına yerleşmişti bile. Ters ters baktı ona gülümseyen gözlere, yanlarına gelen garsonu görünce profiterol istediğini söyledi. Noyan ise filtre kahve sipariş etti.

"O kadar sporun üzerine profiterol mü yiyeceksin Defne? Yaktığın tüm kalorileri tek bir hamlede geri alacaksın."

Defne, Noyan'ın yüzündeki manidar gülümsemeyi görebiliyordu. Keşke gözleri böyle parıldamasa, keşke bu kadar çekici olmasa, keşke aklımı karıştırmasa diye geçirdi içinden. Fakat tüm bu düşüncelerine rağmen, "Evet alacağım, senin için bir sakıncası yoktur umarım," diye karşılık verdi umursamaz ifadesiyle.

Noyan masanın üzerindeki ellere bakıyordu özlemle; okşamak istiyordu o elleri, sıcaklığını hissetmek, dudaklarına götürüp öpmek... En güzel gülümsemesini gönderdi peri kızına, "Elbette sakıncası yok," dedi. Ardından, "Önceden de gidiyor muydun spor salonuna?" diye sordu.

Defne kafasını sağa sola salladı. "Hayır, gitmiyordum," diye karşılık verdi, dalgınlaşmıştı yine. Santa Monica'daki günlerine gitmişti.

"Öyle mi? Peki neden başladın? Özel bir sebebi var mı?"

Defne'nin suratında acı dolu bir ifade oluştu. Bakışları garsonun masaya bıraktığı profiterole takıldı kaldı, konuşamadı bir süre. Başını kaldırdığında gözleri kor alevler gibi yanıyordu Defne'nin. "Evet, vardı," diye karşılık verdi acı

bir sesle. Hızlanan kalbini yatıştırmak için derin bir soluk aldı. "Aldığım on kiloyu vermek, vücudumu yeniden forma sokabilmek için başladım."

Noyan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "On kilo mu? Nasıl yani? Ne zaman?"

"Santa Monica'daki ilk yılımda..." Defne hiç dokunmadığı profiterolü kenara itti buruşmuş bir yüzle, yemeyecekti. "Vücudumun taşıyamayacağı kadar çok kilo aldım."

Noyan, "Neden?" diye sormaya korkuyordu. Defne'nin yüzündeki suçlayıcı ifadeyi görebiliyordu, "Sensin sebebi," diyordu o gözler, bas bas bağırıyordu. "Anladım," diye mırıldandı içine kaçmış sesiyle. Noyan ömrü boyunca kendini affetmeyecekti, ama bir gün Defne'nin affetmesini diliyordu tüm kalbiyle.

Defne sessizleşmişti yeniden. Çevresindeki insanları izliyordu fakat Noyan'ın gözlerinin onun üzerinde dolaştığının farkındaydı. Yavaş yavaş başını çevirdi Defne ve o an kalbini yerinden oynatan bakışlarla göz göze geldi.

"Nasılsın Defne?"

Defne bir an şaşırdı bu soruyla. "Çok iyiyim," diye karşılık verdi.

"İzmir'e alışabildin mi?"

"Alışmaya çalışıyorum. İlk geldiğim zaman sudan çıkmış balık gibiydim ama şimdi çok daha iyiyim. Yavaş yavaş her şey yerine oturuyor."

Noyan gülümsedi, gözlerinde anlayış dolu bir ifade vardı. "Sevindim öyleyse. Peki herhangi bir şeye ihtiyacın var mı? Benim yapabileceğim... Seve seve yapacağımı biliyorsun."

Defne en tatlı gülümsemesini kondurdu yüzüne. Kafasını aşağı yukarı salladı, "Elbette var," dedi sevecen bir sesle. Noyan'ın yüzündeki istekli ifadeyi görebiliyordu. "İhtiyacım olan tek bir şey var: Benden uzak durman. İşte o zaman çok daha güzel bir yaşamım olacak."

Noyan apışıp kaldı bu sözle, yüzündeki gülümseme silindi, bakışları koyulaştı, "Bundan emin misin?" diye sordu boğuk bir sesle. "İstediğin şey tam olarak bu mu?"

Kopkoyu gözler direncini, kararlılığını kırıyordu Defne'nin. Noyan'ın gür kirpiklerinde, kalemle çizilmiş gibi biçimli dudaklarında dolaştırdı bakışlarını. Bir süre sonra arkasına yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi:

"Merak ettiğim bir şey var? Neden sürekli karşıma çıkıyorsun? Aklından neler geçiyor?"

Noyan elbette ki yüreğindekileri söyleyecekti, ciddi bir havaya büründü hemen.

"Seni istiyorum Defne! Seni geri istiyorum! Beni yeniden sevmeni, gözlerime eskisi gibi aşkla bakmanı istiyorum. Çünkü ben eskisinden de çok seviyorum seni. Bir gün olsun azalmadı aşkım, tam tersine her gün daha da alevlendi. Hatalarım çok biliyorum ama bir şans ver bana, izin ver kanıtlayayım seni ne kadar çok sevdiğimi, istediğimi..."

Defne'nin solukları hızlanmıştı bu sözlerle, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Duyduğu her cümle yıkılmaz duvarlarına sağlam darbeler vuruyordu. Sarsılıyordu, hem de tahmininden daha fazla. Noyan'ın kararlı bakışları, ne istediğini bilen, emin tavrı karşısında güçlü durabilmesi o kadar zordu ki. O an arkasına bakmadan kaçıp gitmek istese de, yerinden kıpırdayamadı Defne. Bakışlarını kaçırdı, heyecanını görmesini istemiyordu karşısındaki adamın.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Defne sakinleşmeye çalıştı ama kalp atışları bir an olsun uslanmıyordu. Eli ayağı uyuşuyor, kafasındaki cümlelerin birbiriyle bağlantısı kopuyordu. Ayağa kalktı titreyen bacaklarıyla, "Geliyorum birazdan," dedi, daha fazla Noyan'ın karşısındaki duramayacaktı. Sakinleşmesi lazımdı. Lavaboya yürürken, duyduğu cümleler sürekli başa sarıyordu Defne'nin zihninde. Yüzünü yıkadı, kendine gelmeye çalıştı. "Sakin ol," diye mırıldandı kendi gözlerinin içine bakarak. "Mantığını yitirme, kendi koyverme hemen!"

Yerine döndükten sonra, sabit bir yüzle Noyan'ın karşısına oturdu Defne. Kısa süreliğine de olsa uzaklaşmak iyi gelmişti. Noyan'ın beklentiyle parlayan gözlerine baktı bir süre, ardından konuşmaya başladı:

"Sana yeniden güvenebilir miyim Noyan? Gözümün içine baka baka söylediğin yalanları unutabilir miyim bilmiyorum." Acı dolu bir soluk verdi Defne, Noyan'ın pişmanlık akan gözleri işini zorlaştırıyordu. "Benden eskisi gibi olmamı istiyorsun ama eski Defne değilim ki ben. Seni hesapsız kitapsız seven kızı kendi ellerinle yok ettin sen, geçmişimden kalan yaralara yenilerini ekledin, şimdi geçmiş karşıma eskisi gibi olsun her şey diyorsun. Sence mümkün mü böyle bir şey?

Sana şimdi yeniden güvensem, yarın bir gün başıma benzer şeylerin gelmeyeceğini nereden bileyim?"

Noyan ne diyebilirdi ki bu sözlere; Defne gayet mantıklı konuşuyordu. Fakat aşk mantık işi değildi ki, tüm bu sözleri aklı kabul etse de yüreği şiddetle direniyordu. Peri kızına kavuşamadıkça daha da alevleniyordu aşkının ateşi. "Sana tüm kalbimle hak veriyorum," dedi uzlaşmacı bir tavırla. "Fakat kalbini kapatma bana, elbette her şey birdenbire eskisi gibi olamaz ama... En azından yanında olmama, güvenini yeniden kazanmama izin ver. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Defne cevap vermedi, karşısındaki adamın gözlerinin derinliğinde kayboldu bir süre. "Kalkalım mı artık?" dedi bir an sonra.

"Nasıl istersen."

Noyan herhangi bir cevap alamamıştı, ama en azından Defne'nin aralık bıraktığı kapıyı görmüştü.

Pastaneden çıktıktan sonra yan yana yürümeye başladılar, ikisi de düşünceler içerisindeydi, havanın soğukluğu, yanlarından gelip geçenler, arabaların korna sesleri... Hiçbiri yoktu. Noyan yanında yürüyen kıza baktı göz ucuyla, onun elini tutmak istedi büyük bir arzuyla; dokunmak istiyordu Defne'ye, bu istek öylesine yoğundu ki içinde, zorlukla hâkim oluyordu kendine.

Apartmanın önüne geldiklerinde Defne Noyan'a döndü, yüzünde ılımlı bir ifade vardı. "Teşekkür ederim, zahmet ettin buraya kadar," dedi en nazik haliyle.

Noyan en çekici gülümsemesini gönderdi peri kızına, "Büyük bir zevkti benim için," diye karşılık verdi ona.

"Peki, iyi geceler o zaman."

Defne, Noyan'ın pırıltılı gözlerine baktı son bir defa, fakat tam arkasını dönmüştü ki, kolunu kavrayan sıcacık eli hissetti. O an buz gibi havaya rağmen, tepeden tırnağa ısındığını hissetti Defne.

Noyan, peri kızını kendine doğru çevirdi, "Dayanamayacağım artık," diye mırıldandı onu göğsüne sıkıca bastırırken. Defne'yi sevgiyle, aşkla, özlemle hapsetti kollarında, onun alnına, yanaklarına, saçlarına sevgi dolu öpücükler bırakmaya başladı. Peri kızı karşı çıkmadı, ki çıkacak hali de yoktu zaten, Noyan'ın kollarında pelteye dönmüştü çoktan, bacakları ağırlığını taşımakta zorlanıyordu.

Noyan sevdiği kadını öpücüklere boğarken bir yandan da hiç durmadan konuşuyordu:

"Seni seviyorum peri kızı. Aklının hayalinin alamayacağı kadar çok hem de. Biliyorum, sen de beni seviyorsun. İzin ver, aşkımla iyileştireyim seni."

Noyan, öpücükleriyle serseme dönen kızın buza kesmiş yüzünü avuçlarının arasına aldı, onun gözlerinin içine baktı aşk dolu ifadesiyle. "Evlen benimle!" dedi coşkulu bir sesle.

KAKTÜS TEAM

MARŞMELOV

Defne ardına kadar açılmış gözleriyle Noyan'a bakıyordu. Bir an için yanlış duyduğunu düşündü ama hayır, duydukları gerçekti. Noyan'ın aşkla parıldayan gözleri, yanaklarında duran onun sıcacık elleri, yüreğinden kopan cümleler... Bunların hepsi gerçekti. Kalbi dörtnala koşuyor, kulakları uğulduyordu Defne'nin, öylesine şoke olmuştu ki, konuşamıyordu. Tek yapabildiği şaşkın şaşkın Noyan'a bakmaktı.

"Defne! Defne iyi misin?"

Defne yanağındaki parmakların baskısını hissedince kendine geldi, şaşkınlıkla aralanmış dudaklarını birbirine bastırdı, kurumuş boğazını nemlendirmek için yutkundu. Ellerini kaldırdı, Noyan'ın ellerinin üzerine koydu, yavaş yavaş yanaklarını serbest bıraktı. "İyiyim," diye mırıldandı cılız bir sesle.

Noyan karşısındaki kızın şaşkınlığının farkındaydı, çok ani bir teklif olmuştu bu. Ama kaybedecek zamanı yoktu artık, çok ama haddinden çok ayrı kalmıştı peri kızından. Hayatının sonuna kadar yanında olmasını istediği kadın Defne'yken, neyi bekleyecekti ki? Neden bekleyecekti? Defne'yle hayalini kurdukları mutlu ve bol çocuklu yuvayı istiyordu, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu bunu, hayali karşısındaydı işte, gerçekleştirmek ikisinin ellerindeydi. Avuçlarındaki sıcacık elleri dudaklarına götürdü Noyan, "Biraz ani oldu farkındayım," dedi çarpık bir gülümsemeyle, "Ama hemen şu anda bir yanıt beklemiyorum senden. Niyetim hayallerimizi gerçekleştirmek peri kızı. Senin ve benim, bizim hayallerimiz. Hatırlıyor musun onları? Mutlu bir yuvam olsun istiyorum demiştin kollarımdayken; ben de istiyorum bunu, tüm kalbimle istiyorum."

Defne, Marmaris'teki tatillerine gitti saniyeler içerisinde. Jakuzinin içinde, köpüklerin arasında, Noyan'ın kollarında sarf etmişti bu sözü. Yüreğinden taşan yoğun duygularla sevdiği adama sarılmış, gerçekleşmesini istediği hayallerinden bahsetmişti. Ömrü boyunca asla unutmayacağı o iki gün, aşk dolu, her anı tutku dolu o iki gün... Mutluluk dolu sahneler uçuşuyordu Defne'nin gözlerinin önünde.

Defne kafasını salladı yavaş yavaş, "Hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Fakat ben... Ben..."

"Anlayabiliyorum seni, istediğin kadar düşün ama bu zaman zarfı içerisinde sana yakın olmama izin ver. Çünkü seni görmeden duramıyorum, elimde olsa bir dakika yanımdan ayırmam seni."

Defne yanıt vermedi, Noyan'ın gözlerine baktı uzun uzun, her an düşüp bayılacak gibi hissediyordu kendini, "Artık gitmem lazım," diye mırıldandı.

Noyan, Defne'nin avuçlarına sevgi dolu öpücüklerini bıraktı. "İyi geceler peri kızı," dedi umut dolu bakışlarıyla.

Defne apartmana nasıl girdi, nasıl yukarı çıktı bilemiyordu. Kafasına sert bir cisimle vurulmuş gibi sersemlemişti. "Evlen benimle!" Kulaklarında sadece bu iki kelimelik cümle yankılanıyordu. Evlilik, Noyan'la aynı evde yaşamak, her günü beraber geçirecek, onunla aynı yatakta yatacak olmak, bebeklerinin olması... Yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetti kendini. Defne heyecandan titreyen ellerle kapıyı açıp eve girdiğinde, çalan telefonunun sesini duydu. Ekranda Joshua'nın adını görünce, hayal bulutlarından yeryüzüne indi aniden. Bir an telefonu açıp açmamak konusunda kararsız kalsa da, sonrasında ekranı kaydırdı.

"Merhaba Josh!"

"Merhaba güzelim, ne yapıyorsun, keyfin nasıl?"

Defne salona geçip, koltuğa oturdu, ışığı açmamıştı. "İyiyim, her zamanki şeyler işte. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim ama senin canın bir şeylere mi sıkkın? Sesin pek iyi gelmiyor kulağıma."

Defne bu sözlere hiç şaşırmadı. Joshua, ses tonundan ruhsal durumunu anlayabilecek kadar zaman geçirmişti onunla. Normal bir zamanda her şeyini paylaşırdı Joshua'yla fakat şimdi ne diyebilirdi ki? O yüzden inkâr yoluna gitti.

"Hayır iyiyim, merak etme. Spordan geldim, yorgunum biraz."

"Emin misin? Nedense bana başka şeyler var gibi geliyor."

Joshua'nın sesindeki gerilim Defne'yi ister istemez germişti. Neşeli çıkmasına çalıştığı sesiyle, "Of Josh, amma abarttın," dedi. "Yorgunum işte, daha ne olsun. Hem sen beni bırak da anlat, neler yapıyorsun, maçın ne zaman?"

Joshua yakın zamanda gerçekleşecek olan karşılaşmasından

bahsetti bir süre, ardından Santa Monica'daki birkaç yakın arkadaşla ilgili sohbet ettiler. Telefonu kapatmadan evvel Joshua, "Müsabakalar bitince geleceğim yanına," dedi heyecanla. "Az kaldı güzelim, kavuşacağız yeniden. Tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim seni."

Defne telefonu kapattığında suçlu hissetti kendini, Joshua'dan bir şeyleri gizlemek gibi bir alışkanlığı yoktu, olumlu olumsuz her şeyi anlatırdı ona, dostu asla yargılamazdı onu, ama... Noyan'la karşılaştığından ya da aldığı evlilik teklifinden bahsetse, Joshua'nın üzüleceğini biliyordu. Elbette uzun bir müddet bu durumu saklayamayacağını biliyordu ama aralarında tonla mesafe varken böyle bir konuyu açmak istememişti ona. Üstelik Joshua'nın maçlarına konsantre olması gerekiyordu.

Hissettiği suçluluk dakikalar içerisinde uçup gitti Defne'nin üzerinden, yeniden Noyan'a yoğunlaştı. Şaşkındı, karmakarışıktı. Güveninin sarsıldığını, eski Defne olmadığını söylemişti Noyan'a, ama o buna rağmen evlenmek istediğini söylemişti ona. O an yeniden yüreği hopladı Defne'nin, evlilik lafı her aklına düştüğünde midesine kramplar saplanıyordu.

Bacaklarını uzattı, koltukta yatar pozisyona geçti. Noyan'ın aşkla yanan gözleri vardı hayalinde, art arda bıraktığı öpücükler, coşkuyla sarf ettiği sözler. Yüzünde istemsiz bir tebessüm oluştu Defne'nin, buz tutmuş yüreğindeki çıtırtıları duyabiliyordu.

"Şunun haline bak! Dün nefret ediyorum diye bas bas bağırıyordu, şimdi ise pelte kıvamına gelmiş bir halde!"

Defne kafasındaki çok konuşan sesi susturdu hemen. Elbette bu evlilik teklifini hemen kabul edemezdi, ama Noyan'ın daha yakınında olmasına izin verebilirdi belki. Yıktıklarını yeniden inşa etmesi için fırsat verebilirdi ona, deneyebilirlerdi. Noyan'ın yakınında olma düşüncesi bile soluğunu kesiyordu, etkileniyordu, hem de tahmininden de fazla. Onun gözlerine bakarken, sesini işittiğinde, dokunuşlarını hissettiğinde içinde büyüyen heyecana engel olamıyordu. Özleminin farkındaydı ama mantıklı, yani sakin olmasını öğütlüyordu kendine. Eski Defne geleceği hiç hesaba katmadan koyverirdi kendini ama artık daha dikkatliydi, bin kere düşünmek zorundaydı...

***

Ertesi gün Defne merkeze gider gitmez hemen Ece'nin odasına daldı. Sabah uyanamamış, o yüzden biraz geç kalmıştı. Ece'nin karşısına yerleştikten sonra doğrudan lafa girdi:

"Noyan bana evlenme teklif etti!"

"Ne! Ne zaman! Nasıl!" Ece çoktan ayağa fırlamıştı, koşar adımlarla Defne'nin yanına geldi. "Anlat Allah aşkına! Ne diye öyle bakıyorsun!" diye ciyakladı.

Defne spor salonundaki karşılaşmalarından itibaren olan biten her şeyi arkadaşına anlattı, anlatırken yine aynı heyecanı yaşadı.

Ece de Defne'nin heyecanını paylaşıyordu, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "E ne cevap vereceksin?" diye sordu iştahlı bir ifadeyle.

"Hemen cevap vermeyeceğim," dedi Defne, Ece'nin asılan suratını görünce, "Öyle bakma bana," diye devam etti. "Bu kadar kolay mı her şey? Hadi beni geçtim, ablam ve enişteme nasıl diyeceğim şahit oldukları o sahneden sonra, haberleri bile yok Noyan'ın karşıma çıktığından. İkisi de çok kızgın Noyan'a."

Ece bezgin bir soluk verdi. "Desene Noyan'ın sadece senin değil ailenin gözündeki imajını da düzeltmesi gerekiyor. Peki annenin haberi var mı Noyan'dan?"

Defne üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Tüm detayları bilmiyor ama evet haberi var, onun kalbimi kırdığını, beni üzdüğünü biliyor."

"Of ya! Sevincim kursağımda kaldı resmen. Ne olacak peki?"

Defne uzaklara dalıp gitti. Ne olacaktı hakikaten? Tüm olumsuzluklar nasıl olumluya dönecekti? Mümkün müydü böyle bir şey? Eskisi gibi ablasına yalanlar söylemeyi kesinlikle düşünmüyordu, bu sefer gizli saklı hiçbir şey olmayacaktı. Yaşadığı o utancı yeniden yaşamayı göze alamazdı. "Bilmiyorum," diye yanıtladı arkadaşını. "Belki de en iyisi zamana bırakmak her şeyi."

Bir süre dalıp gitseler de Defne sonrasında ayağa kalktı, "Ben odama geçiyorum," dedi. Tam kapıdan çıkacakken, "Bu arada akşam Metin'le görüşeceğim, haberin olsun," diye ekledi.

Ece, Metin'in adını duyunca kulak kesildi hemen. "Allah Allah, nereden çıktı bu şimdi?"

"Bir yerden çıkmadı. Uzun zamandır görüşmüyoruz ya, iki lafın belini kıralım dedik. İstersen sen de gel!"

Ece'nin gözleri açıldı. "Aman yok istemem! Siz keyfinize bakın!"

Defne arkadaşının ani tepkisi üzerine kıkırdayarak odadan çıktı...

Akşam merkezden çıktığında yağmur çiseliyordu. Gideceği yer yakındı Defne'nin, Kıbrıs Şehitleri'nde çok bilinen bir restoranda yemek yiyeceklerdi. Şemsiyesini açtıktan sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı Defne. Yaklaşık on dakika sonra varmıştı; siyah rengin ağırlıklı olarak kullanıldığı restorana girdiğinde, yanına yaklaşan garsona Metin'i sordu. Restoranın en kuytu köşesindeki masada oturuyordu Metin. Onu görünce el etmişti, kafasında siyah bir şapka, üzerinde krem rengi kırçıllı bir kazak vardı.

"Hoş geldin gamzeli!"

Defne sandalyesini çekip oturdu. "Hoş bulduk Metin! Seni ayık görebilmek gerçekten çok güzel. Nasılsın?"

Metin manidar bir gülüş gönderdi Defne'ye. "Bir soluklansaydın keşke. Ayağının tozuyla laf sokmaya başladın hemen."

Defne telefonunu çıkarıp masanın üzerine yerleştirdi. Eniştesi Alsancak'taydı, yemekten sonra Karşıyaka'ya gideceklerdi, söz verdiği gibi hafta sonları ablasında kalıyordu Defne. Nemlenen saçlarını düzelttikten sonra, "Ne yapayım duramıyorum," diye karşılık verdi. Bir süre havadan sudan konuştular, ardından yemeklerini sipariş ettiler.

"Yeni bir diziye başlıyormuşsun, tebrik ederim, umarım uzun soluklu olur."

Metin muzipçe güldü, "Başladı bile, ilk bölümü yayınlandı, gelen reyting sonuçları ise çok iyi ama yine de belli olmaz bu işler."

Bu arada iki genç kız geldi yanlarına, heyecanları yüzlerinden okunabiliyordu kızların, Metin'le fotoğraf çektirdiler. Defne alışıktı bu sahnelere, hiç yadırgamadı ama kısa bir an için yüreğinden ince bir sızı gelip geçti.

Kızlar gittikten sonra, "Eminim bunda da çok başarılı olacaksındır," dedi Defne. "Peki İzmir'de nerede oturuyorsun?"

"Bornova'da oturuyorum, en kısa zamanda ağırlamak

isterim seni ve elbette ki Juliet'i."

Defne tam lafa girecekti ama yemekleri gelmişti. Garsonun tabakları yerleştirmesini izledi bir süre, o yanlarından ayrılır ayrılmaz uyarı dolu bakışlarını Metin'e dikti. "Telefonda söylediklerimi hatırlıyorsun değil mi Metin?"

Metin şarabından büyükçe bir yudum aldı, gözlerindeki neşeli pırıltılar silinip gitmişti, haddinden fazla ciddi görünüyordu. Kafasını salladı bozuk bir tavırla, "Hatırlıyorum gamzeli," diye karşılık verdi.

"Arkadaşımdan uzak durmanı rica ediyorum senden. Kabul ediyorum, dün yaptığın jest çok güzeldi ama..."

"Ama..."

Defne bir an kararsızlık yaşasa da devam etti. "Ece senin alışık olduğun kızlara benzemez Metin. Gazetelerde görüyoruz halini, gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyorsun, takip etmekte zorlanıyoruz kimi zaman. Ece'ye de bu gözle bakıyorsan lütfen karşısına çıkma, aklını bulandırma kızın."

Metin'in suratı şekilden şekle giriyordu bu sözlerle. Karşısındaki kızın haklılığın farkındaydı ama yine de bozulmadan edemiyordu. Elindeki çatalı tabağın üzerine bıraktı, ciddi bir tonda konuşmaya başladı:

"Ece'ye hiçbir zaman o gözle bakmadım ben. Onu sevmek istedim, ama o inatla reddetti beni, fırsat vermedi. Aramalarıma yanıt vermedi ki bir süre sonra numarasını değiştirdiğini öğrendim."

"Ne yapmasını bekliyordun Metin? Sana bin defa dedim Ece'nin erkek arkadaşı var, uzak dur ondan diye. Ama sen bile bile devam ettin, bir an olsun geri adım atmadın. Ece'nin hayatındaki kişiye rağmen sana karşılık vermesi normal olur muydu sence?"

Metin'in iştahı iyice kaçmıştı, sıkkın bir ifade vardı yüzünde. "Hâlâ seviyor mu o adamı?"

Defne'nin tüyleri diken diken oldu bir an. Elini boğazına götürdü farkında olmadan, Tunç'un üzerine saldırdığı güne gitti saniyeler içerisinde. Kâbus dolu anlar film şeridi gibi geçerken gözünün önünden Metin'in yinelediği sorusuyla kendine geldi. "Hayır," dedi kızgın bir sesle. Metin'in sert hatlarının yumuşadığını fark etti o an. "O şerefsiz Ece'yi paramparça etti, onun kalbini ayaklarının altına alıp hoyratça ezdi, yaşayan bir ölüye çevirdi arkadaşımı. Şeytanın ta kendisi

o."

Metin'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Nasıl yani? Ne yaptı Ece'ye?"

Defne makul bir dille olan biteni çok fazla ayrıntıya girmeden anlattı Metin'e. Karşısındaki adamın öfkeden kararan yüzünü görse de, anlatmak zorunda hissediyordu kendini.

"İşte bu yüzden Ece'den uzak durmanı istiyorum senden. Niyetin ciddi değilse sakın çıkma onun karşısına, çünkü Ece bir yıkımı daha kaldıramaz. Eskisi gibi değil, çok daha hırçın, kızgın, ön yargılı."

Metin, Ece'yi ilk gördüğü zamana gitti. Ece'nin duru güzelliğine, naifliğine hayran kalmış, adeta nutku tutulmuştu. Kızın hayatındaki erkeği bilmesine rağmen coşkulu tavırlarına engel olamamış, kimi zaman ileri bile gitmişti. Ama hiçbir zaman aklından art niyetli bir düşünce geçmemişti. Her ne kadar reddedilse de onun mutlu olmasını dilemişti tüm kalbiyle, fakat böylesine kırılacağını, paramparça edileceğini asla tahmin etmemişti. Bakışları yeniden Defne'yle buluştuğunda, "Ama kolyemi takıyor," diye mırıldandı Metin. "Ona verdiğim kolye hâlâ boynunda. Oysa atacağından emindim, çok kızmıştı bana. O sitemkâr bakışlarını hiç unutamıyorum. Onu öptüğüm için ağlamaklı olmuş, hışımla inmişti arabadan."

Defne kafasını salladı, "Evet takıyordu," dedi. "Kendini iyi hissediyormuş, tılsımlı olduğunu söylüyordu kolyenin. Ama seninle karşılaştığı o geceden beri takmıyor."

Metin kendi kendine konuşur gibi mırıldanmaya başladı. "Kolyeyi bir dahaki karşılaşmamıza kadar çıkarma boynundan demiştim. Kolye boynundayken her zaman onun yanında olacağımı, daha çabuk kavuşacağımızı söylemiştim." Metin, Defne'nin şaşkın bakışlarıyla birleştirdi gözlerini. "O yüzden çıkarmadı," dedi büyük bir keşif yapmış gibi mutluluk içerisinde. "Kendini iyi hissetmesinin nedeni buydu işte!"

Defne, karşısındaki adamın sevinçle parlayan gözlerine alaycı bir bakış gönderdi. "Hemen de kendine pay çıkardın," dedi kıkırdayarak. "Tebrik ediyorum seni."

Metin keyifliydi, yeniden çatalını eline aldı, önündeki yemeği yemeye başladı iştahla.

"Beni istiyordu, gelmemi bekliyordu gamzeli. Gördüğün

gibi ben de geldim artık. Madem Ece'nin kalbinde kimse yok..." Kararlı bakışlarını Defne'nin üzerinde dolaştırdı Metin. "O zaman ben olacağım onun kalbinde..."

"Lütfen Metin! Sen maymun iştahlı bir adamsın, göz göre göre üzeceksin Ece'yi."

"Hayır gamzeli, üzmeyeceğim. Tam tersi doya doya seveceğim onu, tahmin edemeyeceğin kadar çok seveceğim..."

Defne başını sağa sola salladı, yüreğindeki endişe gözlerinden okunuyordu. "İşin çok zor olacak Metin," dedi gergin bir sesle. Hemen ardından tehditkâr bir vücut diliyle öne doğru eğildi Defne, "Eğer Ece'yi üzersen elimden çekeceğin var Metin!" diyerek parmağını adama doğru salladı.

Metin karşılık vermedi bu sözlere, sadece gülümsemekle yetindi. En son isteyeceği şey Ece'yi üzmekti.

Defne restorandan ayrıldığında düşünceliydi, Metin'e inanmak istiyordu ama içinde gitgide büyüyen endişeye engel olamıyordu. Arkadaşı büyük bir yıkımın altından kendi çabalarıyla kalkmış, kendine sakin bir hayat kurmuştu. Metin ise ünlü, popüler bir adamdı, gittiği her yerde ilgi odağıydı, neredeyse her gün gazetelerde fotoğrafları, haberleri yer alırdı. Kimi zaman Metin'in yanında arkadaşı dahi olsa, sevgilisi gibi yazılırdı. Haliyle bir süre sonra Ece'nin de fotoğrafları gazetelerde yer alacak, üstelik 'ünlü oyuncunun yeni sevgilisi' olarak anılacak, kaç gün sonra ayrılacaklarına dair spekülasyonlar yapılacaktı. Bunun yanı sıra Ece'nin hayatı didik didik edilecek, kim olduğu, nerede oturduğu, ne işle uğraştığı gibi özel hayatına dair bilgiler, isteği dışında gazetelerde yer alacaktı. Defne aklına doluşan bu düşüncelerle yüreğinin daraldığını hissetti.

Kısa bir süre sonra Defne'nin eniştesi geldi ve birlikte Karşıyaka'ya geçtiler. Defne hafta sonları söz verdiği gibi ablasında kalıyordu, ona da iyi geliyordu Venüs ve Rüzgar'la beraber olmak. Kapıyı açan ablasına kocaman sarıldı, dudaklarını boynuna gömdü onun. "Hımm özlemişim," dedi cıvıltılı bir sesle.

Venüs'ün yüzünde anaç bir gülümseme oluştu. Kardeşinin yanaklarını öpücüklere boğdu, "Bence o evi kapat ve buraya taşın," dedi muzip bir tonda. Defne'den gelecek tepkiyi az çok tahmin edebiliyordu. Nitekim beklediği gibi oldu.

"Of abla ya! Başladın yine! En azından bir soluklansaydım!"

Venüs kardeşinin burnunu sıkıştırdı, "Şaka şaka!" dedi, salona yönlendirdi onu. Defne masanın üzerindeki pastaları, poğaçaları görünce, "Tüm hafta yaktığım kalorileri tek bir gecede alacağım anlaşılan," dedi gülerek.

"Ay şunun söylediğine bak! Zayıflıktan kırılacaksın resmen, ye de biraz kilo al."

Defne masanın üzerindeki poğaçalardan birini alıp ağzına götürdü, "Yemekten geliyorum zaten," deyip koltuğa kuruldu. Bir süre sonra Rüzgar da gelip yanlarına oturdu ama Defne çok kısa bir an ablasının ve eniştesinin birbirlerine gergin bir ifadeyle baktıklarını gördü. Saniyeler süren bu an kafasını karıştırsa da, üzerinde durmadı. Hep birlikte terapi merkezinden, Metin'in yeni dizisinden, Venüs'ün okulundaki öğrencilerden bahsettiler. Fakat Defne garip bir şeyler seziyordu, sanki ablası ve eniştesi ona bir şeyler söylemek istiyor ama kararsızlık yaşıyor gibi görünüyorlardı. İster istemez meraklandı, nitekim bir süre sonra dayanamadı Defne.

"Sizde garip bir şeyler var gibi ama bilemedim. Bir şey mi oldu?"

Venüs gergin bir ifadeyle kıpırdandı, bir an Rüzgar'a baktı. Rüzgar ciddi bakışlarını Defne'nin soru dolu gözlerine dikti:

"Sana sormak istediğim bir şey var Defne, uzun zamandır aklımda."

Defne havada asılı duran gerilimin farkındaydı, "Sor tabii," dedi titrek bir sesle. Neler işiteceğini merak ediyor, oturduğu yerde heyecan içerisinde kıvranıyordu.

"Noyan'ın İzmir'e döndüğünden haberimiz var."

Bu sözlerle Defne'nin yüzü alev aldı, oturduğu yerde kıpırdandı farkında olmadan, titremeye başlayan ellerini nereye koyacağını bilemedi. Herhangi bir karşılık veremedi duyduğu sözlere, sabit gözlerle öylece bakıyordu karşısındaki ikiliye.

"Karşına çıkıp rahatsız ediyor mu seni? Eğer öyleyse çekinmeden söyleyebilirsin bana, icabına bakarım."

Defne dudaklarını kemirmeye başladı. Ne cevap verecekti şimdi? Bir an "Hayır" demeyi düşündü ama söz vermişti kendine, yalan söylemeyecekti artık. Belki zamanında her şeyi ablası ve eniştesiyle paylaşmış olsaydı, kim bilir belki de tüm o olumsuzluklar gelmeyecekti başına. O yüzden derin bir soluk aldı, buğulu gözlerini karşısındaki ikiliye dikti.

"Evet görüyorum Noyan'ı," dedi bir çırpıda. Enişteşinin kasılan çenesini, ablasının endişeli ifadesini görünce gerilimi ikiye katlandı Defne'nin. "Terapi merkezine geldi, sonrasında başka mekânlarda da karşılaştık."

Venüs'ün gözleri öfkeyle parıldıyordu, "Yüzsüz!" dedi yüksek sesle. "Hiç utanmadan karşına çıkabiliyor! Hangi hakla, ne sebeple?"

Rüzgar'ın ifadesi sertti ama daha dikkatli bir üslupla lafa girdi:

"Sen benim kardeşim gibisin Defne. Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun değil mi?"

Defne hızlı hızlı kafasını salladı, ufacık olmuştu oturduğu yerde, küçük bir çocuk gibi masum bir ifade vardı yüzünde.

"Yeniden zarar görmeni asla istemeyeceğimi tahmin ediyorsundur o zaman. Noyan benim en değer verdiğim arkadaşlarımdan biriydi, fakat dürüst davranmadı. Ne sana ne de bize. Hayatındaki kişiye rağmen seninle bir ilişkiye başlaması büyük bir hataydı, bunu gizli saklı yapması hatasını daha da katladı. Oysa mantıklı bir şekilde karşımıza çıksaydı, seni sevdiğini söyleseydi elbette ki bu durumu anlayabilirdik."

Defne'nin gözyaşları yanaklarına doğru süzülüyordu. Üzerinde dolaşan gözlere bakmak ağır geliyordu ona, çünkü sadece Noyan değil, o da saklamıştı yaşadıklarını. Defalarca evden kaçmış, gizli saklı Noyan'la buluşmuş, hem ablasını hem de enişteşini ayakta uyutmuştu. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Her şey için... Noyan'la aranızın bozulmasına neden oldum."

Venüs'ün içi parçalandı Defne'nin gözyaşlarıyla. Hemen kardeşinin yanına koştu, kollarının arasına aldı onu. "Canım, bebeğim benim, özür dileme artık."

Rüzgar, Defne'nin gözyaşlarıyla içinin acıdığını hissetti. O an bu konuyu açtıklarına pişman oldu ama eninde sonunda konuşmaları gerekecekti, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. "Noyan'la aramın bozulması değil benim derdim," dedi yatıştırıcı bir tonda. "Sadece yeniden acı çekmeni istemiyoruz Defne. Ablan da ben de senin için endişeleniyoruz."

Defne gözyaşlarını sildi, kafasını salladı hızlı hızlı. Geçmişte yaşananlardan dolayı ister istemez utanıyordu, enişteşinin en yakın arkadaşıyla gizli bir aşk yaşamıştı, defalarca yalan söylemişti onlara, üstelik enişteşi Noyan'la

aralarında geçen her şeyi tüm ayrıntısıyla biliyordu. Rüzgar hiç dillendirmemişti bunları ama yine de her yalnız kaldıklarında, Defne bakışlarını sıklıkla kaçırıyordu enişteşinden. "Ne diyebilirim ki, çok haklısınız endişelenmekte," dedi. Ablasının üzgün gözlerine baktı bir an.

Rüzgar bir süre sessiz kaldı, ne yapması, ne demesi gerektiğine karar veremiyordu. Karşısındaki kız çocuk değildi ki, kendi ayakları üstünde durmayı başarmış koskoca bir kadındı. Ne kadar müdahale edebilirlerdi ki onun hayatına, hem karışmaya hakları var mıydı ki? Fakat her ne kadar böyle olsa da Noyan'la konuşacaktı, konuşmak zorundaydı.

"Kusura bakma Defne, amacımız seni üzmek değildi," diye lafa başladı Rüzgar. "Özellikle benden çekindiğinin farkındayım, gözlerine baktığımda anlıyorum bunu, ama seni hiçbir zaman herhangi bir şey için suçlamadım, sakın aklından farklı şeyler geçmesin. Bizim için önemli olan senin mutluluğun, başka bir isteğimiz yok..."

Defne, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı minnettar gözlerle. "Her koşulda yanımdasınız, bu benim için çok önemli." Boğazını temizledi Defne, yüreğinden ne geçiyorsa dürüstçe söyleyecekti:

"Noyan'ı çok sevdim ben, tahmin edemeyeceğiniz kadar çok hem de. Fakat sonrasında olanları biliyorsunuz, büyük bir hayal kırıklığına uğrattı beni, çok acı çektim, zor kendime geldim. Noyan'ı kalbimden attığımı düşünerek geldim buraya, fakat... Onun gözlerine baktığımda, sesini işittiğimde aslında onu tam olarak silip atamadığımı fark ettim. Hatalarını telafi edebilmek için yeniden şans vermemi istiyor." Defne, ablasının öfkeyle kasılan çenesini görse de devam etti. "Bilmiyorum, karmakarışığım. Ama yüreğim ona bir şans vermemi söylüyor."

Venüs kızgın bir şekilde ayağa kalktı, salonun içerisinde dolaşmaya başladı, ağzına ne geliyorsa saymak istiyordu ama kardeşini daha da çok üzmekten korkuyordu. Sakin olabilmek için derin derin soluklar aldı ama başaramadı. Yüreğindeki endişe gitgide büyüyordu. "Nişanlı değil miydi o? Nasıl olup da karşına geçip şans istiyor senden?" diye bağırdı.

Defne, "Gitmiş," diye mırıldandı. Bakışları tek bir noktaya dalıp gitmişti. Noyan'ın nişanlı olduğunu öğrendiği o günü hatırlamıştı yeniden.

"Gitmişmiş! Eminim gitmiştir!"

"Sakin olur musun Venüs! Yanıma gel lütfen!"

Venüs, Rüzgar'ın uyarı dolu bakışlarıyla kendine geldi. Dudaklarını kemirir bir halde kocasının yanına oturdu ama içi içini yiyordu.

Defne yavaş yavaş ayağa kalktı, gözleri, burnu kızarmıştı, bitkin hissediyordu kendini. Karşısındaki ikiliye dikti gözlerini. "Diyeceğiniz başka bir şey yoksa yatmak istiyorum," dedi. Herhangi bir yanıt gelmeyince, "İyi geceler," diyerek odasına yürüdü.

Defne salondan çıktıktan sonra Venüs endişe yüklü gözlerini Rüzgar'a dikti. Yine saçlarını yoluyordu farkında olmadan, "Duydun mu söylediklerini?" diye sordu sanki Rüzgar tüm bu konuşmaları duymamış gibi. "Göz göre göre yakacak kendini. Gördüm gözlerinde, bilmiyorum diyor, ama bal gibi biliyor, hâlâ seviyor o adamı. Ah Rüzgar, ne yapacağız?"

Rüzgar, karısının elini saçlarından ayırıp kendi avucunun içine yerleştirdi. "Merak etme, Noyan'la konuşacağım," dedi güven veren bir sesle. "Defne'nin zarar görmesine asla izin vermem, sen sakın sıkma tatlı canını..."

KARŞILAŞMALAR

Rüzgar, ertesi akşam Hanzade'nin Kordon şubesinde aldığı soluğu. Kalabalık restorana girdiğinde, kendisine doğru yürüyen Cemre Bey'le göz göze geldi.

"Hoş geldiniz Rüzgar Bey..."

Rüzgar, nazik bir baş selamı verdi tiril tiril takım elbisesinin içindeki adama, "Noyan odasında mı?" diye sordu gergin bir sesle.

"Evet efendim, eğer arzu ederseniz..."

Rüzgar, adamın lafını bitirmesine izin vermeden, restoranın içerisine yöneldi. Merdivenlerden aşağı inerken söyleyeceği lafları zihninde toparlamaya çalışıyor bir yandan da sakin olabilmek için kendi kendine telkinler veriyordu. Kapıyı bir defa çaldıktan sonra doğrudan içeri girdi, masasının başındaki adamla göz göze geldiğinde Rüzgar'ın gerginliği tam anlamıyla zirve yaptı.

Noyan, uzun zamandır görmediği dostunu görünce hemen ayağa kalktı, Rüzgar'ın karşısına geldikten sonra elini uzattı ona, yüzünde temkinli bir tebessüm vardı Noyan'ın, "Hoş geldin Rüzgar," dedi tüm ciddiyetiyle.

Rüzgar kendisine uzatılan eli sıktı, herhangi bir karşılık vermedi Noyan'a, buz gibi bakışlarıyla odanın içerisindeki deve tüyü rengi koltuğa yöneldi.

Noyan arkadaşının karşısına geçip oturdu, bir şey içip içmeyeceğini sordu ona, olumsuz cevap alınca hal hatır sorma faslına geçti, fakat Rüzgar onun lafını keserek, "Ben buraya havadan sudan konuşmak için gelmedim," dedi.

"Ne için geldiğini tahmin ediyorum," dedi Noyan, kendinden emin bir tavırla karşısındaki adamın gözlerinin içine bakıyordu doğrudan.

Rüzgar derin bir soluk aldı, ardından "Ben sana hayatındaki tüm pürüzlerden kurtulup Defne'nin karşısına çıkmanı söylemiştim," dedi, "Nitekim sen bu sözümü dikkate almadan Kaliforniya'ya gittin ve sana olan güvenimi ikinci defa sarstın."

Noyan hemen lafa girdi, "Bu sefer her şey farklı," dedi aceleyle. "Evet, Kaliforniya'ya gitmem hataydı fakat sonrasında çıkmadım Defne'nin karşısına, aynen söylediğin

gibi hayatımdaki sıkıntılardan kurtuldum, ne kadar uzun zaman sürmüş olsa da yaptım bunu."

Rüzgar şüpheyle bakıyordu Noyan'a, "Defne, Asu'nun gittiğini söyledi, bu doğru mu gerçekten?" diye sordu.

Noyan, Defne'den ayrıldıktan sonra yaşamış olduğu sıkıntılı süreçleri tek tek anlattı arkadaşına. Lafını sonlandırırken, "Asu yok artık," dedi, "Bu işin olmayacağını anladı, bin yıl da geçse onunla asla bir birlikteliğimiz olamayacağını o da gördü."

Rüzgar bir süre bu sözleri ölçüp biçti kafasında, "Bunca yaşanan şeyden sonra sana yeniden inanabilir miyim, bilmiyorum," dedi, Noyan'ın asılan suratını görse de umursamadı. Defne'nin mutluluğu her şeyden önemliydi onun için.

"İnanıp inanmamak sana kalmış ama yaşadıklarımın en yakın şahidi annemdir."

Rüzgar, Noyan'ın doğruyu söylediğini hissediyordu içten içe, "Peki bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Çok uzun zaman ayrı kaldım Defne'den, çok acı çektim, onsuz geçen her gün öldüm. Kaybedecek zamanım yok artık, bir an önce evleneceğim Defne'yle."

Rüzgar bir an için şaşırsa da, karşısındaki adamın kararlılığından etkilenmişti. "Defne'nin haberi var mı bu isteğinden?" diye sordu.

Noyan düşünceliydi, herhangi bir cevap almamıştı Defne'den, karamsar yanı gelebilecek cevabın olumsuz olmasından korkuyordu. "Var," dedi belli belirsiz bir sesle.

"Var, ama kabul etmedi değil mi?"

"Hayır, herhangi bir yanıt vermedi sadece!"

Rüzgar, Defne'nin eninde sonunda bu teklifi kabul edeceğini düşünüyordu, bir önceki gece geçen konuşmalarından edindiği izlenim böyle olacağını söylüyordu ona, fakat dillendirmedi bu düşüncesini, "Aşkına inanıyorum Noyan," dedi arkadaşına bakarak. "Fakat... Ne olursa olsun yeniden üzmeyeceksin Defne'yi, bir an önce hatalarını telafi edeceksin. Defne yetişkin bir kadın, eğer seninle evlenmek isterse bize saygı duymak düşer. Fakat cevabı olumsuz olursa rahat bırakacaksın onu, daha fazla düşmeyeceksin onun üstüne."

Noyan'ın yüzünde gergin bir tebessüm vardı. Rüzgar'ın yumuşadığını görüyordu ama aklının bir köşesinde alacağı

cevabın ne olacağına dair düşünceler vardı. "Tamam," dedi kafasını sallayarak, "Ne olursa olsun Defne'nin kararına saygı duyacağım." Noyan bunu söyledi ama söylediğini nasıl yapacağını hiç bilmiyordu.

Rüzgar biraz da olsa rahatlamış olarak ayağa kalktı, "Umarım dediklerini yaparsın Noyan," dedi uyarı dolu bakışlarıyla, "Aksi takdirde neler olacağını söylememe gerek yok herhalde."

Noyan da ayağa kalkmıştı, "Merak etme dediğim her şeyi yapacağım," dedi güven veren bir sesle. Ardından elini uzattı kadim dostuna, "Umarım seninle de eskisi gibi olabiliriz," diye mırıldandı. Rüzgar karşılık vermedi bu söze, uzun uzun baktı arkadaşının gözlerine, "Zaman gösterecek her şeyi," dedi sonrasında.

Rüzgar, Hanzade'den çıktığında kısmen rahatlamıştı ama yine de emin olamıyordu.

Üstelik işin içinde bir de Venüs vardı, kendisi Noyan'ın aşkından şüphe etmiyordu belki ama karısı Noyan'a karşı çok tepkiliydi, cümle içerisinde adının geçmesi dahi çıldırması için yeterli geliyordu Venüs'ün. Neler olacağını, karısını nasıl yatıştıracağını hiç bilmiyordu Rüzgar.

Nitekim geç bir saatte eve gittiğinde, endişeyle kendisini beklemekte olan karısıyla karşılaştı. Yanına koşan Venüs'ü sevgiyle öptükten sonra, "Niye yatmadın?" diye sordu.

"Nasıl yatayım? Merak ettim, hadi anlat ne konuştunuz?"

Karı koca yatak odalarına geçtikten sonra yan yana oturdular. Rüzgar karısının endişe yüklü gözlerini görebiliyordu ve bu durum ister istemez geriyordu onu. Olabildiğince sakin bir şekilde Noyan'la yaptıkları konuşmayı anlatmaya başladı ama karısının duyduklarından hoşnut olmadığını fark edebiliyordu.

"Bu adam kardeşimi kandırdı Rüzgar. Nasıl emin olabiliriz ki söylediklerinin gerçek olduğundan, Defne'yi bir daha üzmeyeceğinden?"

Rüzgar, Venüs'ün alnına yatıştırıcı bir öpücük kondurdu, "Bekleyip göreceğiz," dedi, "Defne yetişkin bir kadın, eğer Noyan'ı gerçekten istiyorsa ne sen, ne de ben engel olabiliriz buna. Ve... Anladığım kadarıyla hâlâ istiyor Noyan'ı."

Venüs kocasına hak veriyordu ama tatilden döndükleri o akşam karşılaştıkları korkunç sahne bir türlü silinmiyordu

belleğinden. Kardeşinin acı dolu haykırışlarını, gözyaşlarını belki bir gün unutabilirdi ama buna sebep olan adama karşı öfkesinin nasıl geçeceğini hiç bilmiyordu...

***

Haftanın ilk iş günü merkeze geldiğinde Defne'nin suratı sirke satıyordu. Gergin bir hafta sonu geçirmiş, ablasının tüm ısrarlarına rağmen dışarı dahi çıkmak istememişti. Cumartesi akşamı yaptıkları konuşmadan sonra Noyan'ın konusu bir daha açılmamıştı ama ablasının gözlerindeki tedirgin ifadeyi görmek fazlasıyla canını sıkmıştı Defne'nin. Venüs'ün konuşmak istediğini, tepkiyle karşılaşmaktan korktuğu için sustuğunun farkındaydı. Fakat ablasını tanıdığı için bu suskunluğun pek de uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Defne odasına geçmeden önce, Ece'nin yanına uğramaya karar verdi ama Esra onun henüz gelmediğini söyleyince kendi odasına yöneldi.

"Size çiçek geldi Defne Hanım!"

Defne aniden arkasını dönünce, Esra'nın gıptayla bakan gözleriyle buluştu. "Çiçek mi?"

"Evet, bir görseniz, bembeyaz güller. Valla kıskanıyorum sizi, Ece Hanım'a da size de birbirinden güzel çiçekler geliyor."

Beyaz gül lafından sonrasını dinlemedi Defne. Pır pır çarpan kalbiyle hemen odasına koştu. Masasının üzerinde duran çiçek sepetini görünce, yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu Defne'nin. Çantasını koltuğun üzerine bıraktıktan sonra dikdörtgen şeklindeki, kahverengi, cicili bicili sepetin içindeki gülleri incelemeye başladı mutlu gözlerle. O kadar göz alıcı ve güzellerdeki ki, eğilip hepsini tek tek kokladı. Sepetin kenarına iliştirilmiş zarfa uzandığında ise heyecanı doruktaydı. Özenle açtı zarfı, üzerindeki el yazısını görünce bir an için soluğu kesilir gibi oldu.

"Tek bir hayalim var. O da sensin peri kızı... Noyan HANZADE"

Defne serseme dönmüş bir halde koltuğa bıraktı kendini, eli ayağı tutmuyordu, vücudu adeta jöle kıvamına gelmişti. Elindeki kâğıda yeniden baktı dolu dolu gözleriyle. "Bilerek yapıyor," diye mırıldandı. "Bilerek geçmişi hatırlatıyor bana."

Aşk dolu tatillerinden yadigâr o kadar çok anı vardı ki.

Noyan her hareketiyle, her sözüyle birbirlerine olan aşklarını, tutkularını hatırlatıyordu ona; verdikleri sözleri, kurdukları mutluluk dolu hayalleri...

O hayaller gerçek olabilir miydi? Yeniden mutlu olabilirler miydi?

Bir süre öylece düşündü durdu Defne, gözleri bembeyaz güllere takılı kalmıştı. Her ne kadar kırgınlığı geçmemiş olsa da Noyan'ı hâlâ seviyordu. İnanamıyordu kendine, döktüğü onca gözyaşından sonra aşkının hâlâ yerli yerinde durabiliyor olmasına akıl sır erdiremiyordu. Ona acı çektiren bir erkeği neden sevmeye devam ederdi ki bir kadın? Oysa sonsuza kadar ondan nefret etmesi daha akla yatkın değil miydi?

"Demek ki çiçek gelip de mutsuz olan tek kadın ben değilmişim!"

Defne oturduğu yerde, korku dolu bir nidayla sıçradı. Elini kalbine götürdü, "Ne zaman girdin içeri?" diye sordu Ece'ye bakarak.

"Yuh Defne! Görmedim deme sakın!"

"Yemin ederim fark etmedim!"

Ece alaycı bir bakışla süzdü ayağa kalkan arkadaşını. Ardından masanın üzerindeki gül sepetini incelemeye başladı beğeni dolu gözlerle. "Noyan ve beyaz gülleri... Eskisi gibi ha!"

Defne'nin sesi içine kaçmıştı, gıkı çıkmıyordu. Birkaç anlamsız sözcük geveledi ağzında. Ece ise konuşmaya devam ediyordu:

"Aferin aferin, devam etsin böyle. Baksana nasıl da sesini soluğunu kesmiş." Ece gürültülü bir kahkaha koyverdi. Defne'nin çatılan kaşlarını umursamadı bile.

"Seni de gördük hanımefendi. Metin'in lalelerini alınca dut yemiş bülbüle döndün. Yalnız sana söyleyeyim, Metin fena halde takmış sana..."

Defne, Ece'nin kirece dönen suratını görünce kıs kıs güldü, ustaca bir manevrayla konuyu anında değiştirmişti. Yerine geçip oturduğunda, Ece hâlâ alık alık onun suratına bakıyordu.

"Ne diyorsun sen? Ne takması, ne saçmalıyorsun?"

"Kolye de kolye deyip duruyor! Yok efendim sen ona daha çabuk kavuşabilmek için çıkarmamışsın kolyeyi, kolye boynundayken o hep yanındaymış falan filan. Böyle şeyler söyleyip durdu."

Ece kıpkırmızı bir suratla koltuğa çöktü. "Geri zekalı!" diye söylendi. "Şımarık, kendini beğenmiş züppe! Ne sanıyor kendini!"

Defne arkadaşının öfkeyle yanan gözlerini görünce ciddi bir ifadeye büründü. "Sakin ol lütfen," dedi. "Kendince sevindi işte, niye kızıyorsun? Ay böyle olmayacak, en iyisi her şeyi baştan anlatayım..."

Defne derin bir soluk aldıktan sonra Metin'le olan görüşmelerini genel hatlarıyla anlatmaya başladı. Ece'nin şekilden şekle giren surat ifadesine gülmemek için kendini tutsa da, arada bir kıkırdamadan edemedi…

"Bir nevi gözdağı verdim valla. Göz göre göre üzeceksin arkadaşımı dedim ama o aynen şöyle söyledi." Defne hemen Metin'in taklidini yapmaya başladı:

"Hayır gamzeli üzmeyeceğim, tam tersi doya doya seveceğim onu..."

Ece hiç istemese de Defne'nin komik yüz ifadesine, kalınlaştırdığı ses tonuna gülmeden edemedi. Fakat hemen kendini toparladı, yüzüne ciddi bir ifade kondurdu. Duyduklarını sindirmeye çalıştı bir süre, Metin'in ne kadar ısrarcı olduğunu bildiği için söylediğini yapacağını en azından yapmaya çalışacağını biliyordu. Bir an bu düşünceyle yüreği hopladı Ece'nin, fakat saniyeler sonrasında kendi kendine öfkelendi.

"Boş yere gözdağı vermişsin, çünkü Metin'i yanıma yaklaştırmaya niyetim yok. Avucunu yalar ancak. Gitsin kendine sevecek başka birilerini bulsun, uzak dursun benden."

Defne yüreğini görmek istercesine baktı Ece'ye, "Ne yani, hiç etkilenmedin mi şimdi?" diye sordu. "Metin Karadağ diyorum, hani senin şu deli olduğun, hayatını didik didik edip, takip ettiğin adam."

Ece huzursuzca kıpırdandı, ellerini ovuşturdu, bakışlarını kaçırdı Defne'den. Etkilenmemek istiyordu, zorundaydı, Metin dengi değildi, yeni bir çöküş ise bu saatten sonra asla kaldıramayacağı bir şeydi. Kafasını sağa sola salladı, "Hayır etkilenmedim," dedi. "Geçti artık, eskisi gibi hayran değilim ona. Umurumda bile değil hatta. Dizisini bile izlemiyorum ki normal zamanda asla kaçırmayacağımı biliyorsun. Metin Karadağ ilgimi çekmiyor artık."

Defne'nin yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. İnanmalı mıydı

duyduklarına? Fakat inanmaktan başka çaresi de yok gibiydi. Ece gayet ciddi ve soğukkanlı görünüyordu. Eski Ece'nin, az önce duyduğu sözler üzerine aklı çıkardı, fakat şimdi gördüğü sabit bir surat, ruhsuzca bakan gözlerdi.

"Neyse boş ver şimdi Metin'i. Yeni bir restoran keşfettim, inanılmaz lezzetli pizzalar yapıyorlar. Akşam gitmeye ne dersin?" diye sordu Ece.

Defne omuzlarını silkti, "Olur," dedi, fakat hemen sonrasında uyarı dolu bakışlarını arkadaşına dikti. "Yalnız mekân bildirimi yapmak yok, anlaştık mı?"

Ece en tatlı ve masum ifadesiyle kabul etti bu sözleri. "Söz," dedi, "Bundan sonra seninleyken mekân bildirimi yapmayacağım..."

İki kız anlaştıktan sonra Ece odasına geçti. Defne ise randevu alan hastalarının listesini kontrol etmeye başladı, listede daha iki sıra aşağı inmişti ki gördüğü isimle heyecanı zirve yaptı Defne'nin.

"Hakkı Toraman..."

Defne bir iki defa daha baktı yanlış görüp görmediğini teyit etmek isteyerek, fakat doğru okuyordu. O an yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu Defne'nin, "Deli bu adam," diye mırıldandı kendi kendine. Listeye tekrar odaklandı bir süre sonra ama gördüğü manzarayla yüzünde şüphe dolu bir ifade oluşmuştu Defne'nin. Listede her zamankinin iki katı kadar hasta vardı, elbette ki işlerin yolunda gitmesi, daha çok hastanın gelmesi iyi bir şeydi ama bunun ani bir şekilde artmasını anlamlandıramıyordu ister istemez. Fakat çok üzerinde durmamaya karar verdi sonrasında, en azından artık daha çok çalışacak, böylece daha az düşünmeye fırsat bulacaktı. Tabii Hakkı Toraman izin verirse...

Defne saat on bire kadar iki hastasıyla görüştü. İlk hastası obsesif kompulsif bozukluğu olan genç bir adam, ikinci hastası ise evliliğinde cinsel problemler yaşayan otuzlu yaşlarının sonunda bir kadındı.

Son hastası çıktığında Defne yıldırım hızıyla oturduğu yerden fırladı ve hemen odanın içerisindeki lavaboya koştu. Saçlarını düzeltti, makyajını kontrol etti, dudaklarındaki ruju tazeledi. Çalan kapının sesiyle odaya nasıl döndüğünü bilemedi. Fakat sandalyesine oturamadan kapı açılmış ve Noyan tüm yakışıklılığıyla içeri girmişti. Üzerindeki haki renk

pantolonu, krem rengi, 'V' yaka triko kazağı ve siyah paltosuyla göz alıcı görünüyordu Noyan. O an heyecandan nereye bakacağını, elini ayağını nereye koyacağını bilemedi Defne. Hemen masanın üzerindeki kâğıtları eline aldı sanki heyecanını bu şekilde yatıştırabilirmiş gibi.

Noyan, siyahlar içerisindeki kızın saçlarına odaklanmıştı, aynen sevdiği gibi özgürce salınıyordu Defne'nin gür, kahverengi saçları. Peri kızının saklamaya çalıştığı heyecanlı ifadesini görmek ise bir hayli keyiflendirdi onu. Öpmeye doyamadığı dudaklarını kemirdiğinin farkında değildi belli ki peri kızı. Masanın üzerine yerleştirilmiş gülleri görünce ise içten içe sevinmeden edemedi Noyan. "Günaydın Defne!" dedi neşeli bir sesle, üzerine yönelen tedirgin gözlere gülümsedi içtenlikle.

Defne, "Günaydın Hakkı Bey," dedi, üzerindeki gerginlik yerini alaycı bir gülümsemeye bırakmıştı. "Sabah sabah bu ziyaretinizi neye borçluyuz?"

Hakkı Bey ismini duyunca Noyan'ın yüzünde serseri bir gülüş oluştu. "Yeni ismimi çabuk benimsemişsin," dedi gözlerini kısarak, rahat tavırlarla koltuğa kuruldu.

Defne biraz da olsa yatışmıştı, hemen yerine oturdu, sakin görünmeye çalışıyordu elinden geldiğince. Saçlarını omzunun kenarına aldı, dik dik baktı Noyan'a. "Asıl sen benimsemişsin yeni ismini, ama bayağı sevdim bu ismi, yakışmış sana."

Noyan karşılık veremedi Defne'ye, sıkıntılı bir şekilde burnunu ovuşturmaya başladı, biraz sonra da üst üste hapşırmaya başladı. Defne hemen peçete uzattı ona, kaşları endişeyle kalkmıştı. "Hasta mısın?" diye sordu gözleri sulanan adama bakarak.

"Hayır, alerji," diye karşılık verdi Noyan, ardından ayağa kalktı, pencereyi açıp temiz havayı içine çekti.

Defne de ayağa kalkmıştı, şaşkındı, Noyan'ın alerjisi olduğunu bilmiyordu. O an aslında Noyan hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkına vardı bir kez daha. Ne biliyordu ki aşkından perişan olduğu adam hakkında? Bilmeden sevmişti onu, bağlanmıştı ona, en saf duygularıyla, her şeyiyle sevdiği adamın olmuştu. Düşündüğünde aslında inanılmaz geliyordu ona, bir erkeğe böyle delicesine kapılmak, aklını mantığını toprağa gömmek, salt duygularla hareket etmek. Şimdiki Defne yapar mıydı böyle bir şey? *Akıllandım*, diye geçirdi

içinden, Noyan'ın yanına yürüdü, usulca koluna dokundu.

"Alerjin olduğunu bilmiyordum."

Noyan, Defne'nin gözlerinin derinliğinde kayboldu bir an, o güzelim gözler endişeyle bakıyordu ona, o an kanı kaynadı, yüzünde hoş bir tebessüm oluştu Noyan'ın. "Önemli bir şey değil," dedi, ardından eğilip Defne'nin burnunun ucuna minik bir öpücük kondurdu.

Defne bu minicik temasla tepeden tırnağa titredi, bir an için dudaklarının öpüleceğini sanmıştı. Kirpiklerini kırpıştırdı hızlı hızlı, Noyan'ın içine işleyen bakışlarıyla ne yapacağını bilemedi. Ruhu çırılçıplaktı, saklamaya çalıştığı duyguları beden dilinden okunabiliyordu Defne'nin. Noyan'ın yaydığı erkeksi güç öylesine yoğundu ki, etkilenmemesi mümkün değildi. Saniyeler sonra geriye doğru bir adım attı Defne, "İstersen içecek bir şeyler söyleyebilirim," dedi havada asılı duran sözsüz duygu aktarımını sonlandırmaya çalışarak.

Noyan'ın dudağı çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı, "Kahve hariç her şey olabilir," dedi. Defne'nin kaşları çatıldı, kızarcasına baktı Noyan'a. Geçmiş aralarında duruyordu, ellerini uzatsalar belki de tutabileceklerdi onu.

Noyan, saçlarını savurarak uzaklaşan kızın arkasında bıraktığı kokuyu çekti içine; bu kokuyla ömrünü sonlandırabilirdi. Büyülenmiş bir halde Defne'nin karşısına oturdu yeniden. Peri kızının yüzünün her noktasını zihnine kazıyordu, o kadar güzel ve alımlıydı ki Defne, Noyan'ın içi titriyordu ona her bakışıyla.

Defne içecekleri söyledikten sonra masanın üzerinde duran beyaz güllere baktı bir an, ardından, "Güller için çok teşekkür ederim," dedi nazik bir dille, "çok incesin."

Noyan içten bir gülümsemeyle baktı Defne'ye, "Rica ederim," dedi.

Defne üzerindeki bakışları gördükçe bayılacak gibi oluyordu. Noyan karşısındayken yeni yetme bir kız gibi heyecanlanıyor, ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırıyordu. Bir an önce kendine gelmeli ve kontrolü ele almalıydı. Masanın üzerinde duran gözlüğünü taktı, ardından önündeki notları kontrol ediyormuş gibi yaptı. Bakışları Noyan'la buluştuğunda, fazlasıyla ciddi göründüğünün farkındaydı.

"Seans için randevu almışsın ama daha önce söylemiştim sana bunun mümkün olmadığını. Kesinlikle profesyonel bir

yaklaşım değil bu."

"Ben de sana umurumda olmadığını söylemiştim."

Defne'nin bakışları itiraz doluydu. "Ne yani her defasında gelip boş boş oturacak mısın?" diye sordu kızgınlıkla.

Noyan çapkın bir gülüşle göz kırptı Defne'ye. "Boş boş oturmam merak etme," dedi neşeli bir sesle. "Bir saat boyunca seni izlerim, bundan güzel terapi mi olur?"

Defne çileden çıkmak üzereydi. "Çok komiksin! Yalnız atladığın bir şey var, senin dalga geçtiğin bu zaman diliminden, gerçekten terapiye ihtiyacı olan bir başka hasta yararlanabilir. Yaptığın doğru değil, lütfen anlayış göster biraz."

Noyan kararlı bakışlarını Defne'nin gözlerine sabitledi. "Geleceğim Defne! Ve sen... Eninde sonunda dinleyeceksin beni. Rahat etmek istiyorsan terapi gibi düşünme bunu, konuşmaya ihtiyacı olan ve konuşabileceği tek kişi sen olan bir adam olarak düşün beni."

"Of bunalttın beni resmen! Ne inatçı bir adamsın, olmaz dedikçe daha da çok üsteliyorsun!"

Noyan gizemli bir tavırla oturduğu yerden kalktı, masanın yanından dolaştı ve tam arkasında durdu Defne'nin. Peri kızının saçlarını avucuna aldı usulca, hayran gözlerle baktı özlediği pırıltılara, Defne kokusunu içine çekerken mayışmış bir ifade vardı Noyan'ın suratında.

"Ne yapıyorsun, delirdin mi?"

"Delirdim, özlemimden delirdim peri kızı."

Defne oturduğu yerde adeta taş kesilmişti. Tüm duyuları ayaklanmış bir halde, aklını kanatlandıran adamın ellerindeydi.

Noyan, Defne'nin kulağına doğru eğildi, "Olmaz diye bir şey yok peri kızı" diye mırıldandı. "Eğer istersen her şey olur, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Kulağını okşayan ılık nefesle Defne'nin tüyleri diken diken oldu. Noyan'ı özlemişti, dudaklarının temasını, ellerinin sıcaklığını... Vücudu en ufacık bir temasa bile duyarlıydı, saçlarının diplerine kadar ürperiyor, aklına doluşan sahnelerle soluğu kesiliyordu Defne'nin. Fakat tüm bunlar yanlıştı, terapi odasında Noyan'la bu kadar yakınlaşması kabul edebileceği bir şey değildi. Hızla ayağa kalktı, sandalyesini geriye çekip arkasını döndü. Bakışları sertleşmişti yine.

"Yapma... Yalvarırım gelme buraya. Böyle olmaz, doğru

vazgeçti. Uysal bir şekilde kafasını salladı, Defne'nin şartlarını kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Umarım söylediklerimi unutmazsın Noyan."

Noyan istediğini elde etmiş, Defne'nin inadını kırmıştı, zafer kazanan bir adamın mutluluğuyla ayağa kalktı, "Unutmamaya çalışacağım," diye karşılık verdi, ardından muzipçe göz kırptı ona. "Neyse... Ben gideyim artık."

Defne üzerinde dolaşan sevgi dolu bakışlara gülümseyerek karşılık verdi, "Görüşürüz," dedi cılız bir sesle.

"Görüşeceğiz Defne Hanım..."

Noyan çıktığında, Defne derin bir soluk verdi, savaştan çıkmış gibi bitkin hissediyordu kendini. Noyan'ın üzerindeki etkisiydi bu, bitmek tükenmek bilmeyen, onu her defasında serseme çeviren büyülü bir etkiydi bu. Noyan'ın ne anlatacağını bilmiyordu ama içinden bir ses onu dinlemeyi kabul etmekle doğru bir karar verdiğini söylüyordu...

***

Defne ve Ece akşam merkezden çıktıklarında yorgundular. İkisi de gün boyunca farklı problemleri olan hastalarla beraber olmuşlar, her ne kadar yorucu olsa da verimli terapi seansları geçirmişlerdi.

Ece'nin keşfettiği Kordon'daki pizzacıya geldiklerinde zar zor boş bir masa buldular. Restoran hınca hınç doluydu ve içeride yoğun bir uğultu vardı. Ece, "Pizzalarına bayılacaksın," dedi kendinden emin bir tavırla. "Şefleri İtalyan ve Roma'da yediğim pizzadan hiç farkı yok."

"Desene Roma ayağımıza geldi."

Defne muzipçe kıkırdadıktan sonra restoranı incelemeye başladı. Çok büyük bir mekân olmasa da, özellikle grafiti kaplı duvarlarıyla çok dikkat çekiciydi geldikleri restoran. İtalya'ya dair ne varsa öyle büyük bir ustalıkla resmedilmişti ki duvarlara, tekrar tekrar bakma isteği uyandırıyordu insanda. Bir süre sonra gelen incecik pizzanın tadına baktığında ise Defne'nin gözleri yuvalarından uğradı. "Dediğin kadar varmış," dedi hayranlığını gizleyemeyerek. "Tek kelimeyle bayıldım."

"Ya, dedim ben sana."

İki kız pizzalarını yerken bir yandan da sohbet etmeye başladılar. Bir ara Ece, "Yılbaşında ne yapsak acaba?" diye

sordu düşünceli bir yüzle.

Noyan'la karşılaştığı günden beri dünyası tepetaklak olduğu için, Defne'nin aklında ne yılbaşı vardı ne de başka bir şey. Omuzlarını silkti, "Bilmem ki?" dedi, "Ama ablamlar büyük ihtimalle onlarla birlikte olmamı isteyecektir."

Ece dudaklarını büzdü hemen, "Ya, olmaz ama," dedi üzgün gözlerle, "İki senedir yoksun zaten. Valla hiç anlamam bu yılbaşı birlikteyiz."

"Aynı şeyi ablamlar da söyleyecek ama."

İki kız bir süre ne yapacaklarını düşündüler, sonrasında Defne, "Neyse ben onlarla konuşayım, sen de bu esnada ne yapabileceğimizi düşün," dedi.

Ece'nin yüzü aydınlandı bu sözlerle, "Tamam ben hemen araştırmalara başlarım," dedi hevesle. "Bölümdeki kızlar güzel bir mekândan bahsediyorlardı geçen gün, onlara da sorarım."

Yemekleri bittiğinde bir süre daha oturdular, sonrasında Defne, "Hadi artık kalkalım," dedi. "Bugün çok yorgun hissediyorum kendimi, eve gidip bir an önce yatmak istiyorum."

İki kız hesabı ödeyip ayaklandılar. Dışarı çıktığında yüzüne çarpan soğuk havayla, üzerindeki uyku mahmurluğu anında uçup gitti Defne'nin. Atkısını boynuna iyice doladı, beresini çıkarmak için çantasını açtı ama bulamadı. Defne bu duruma bir an için anlam veremese de, sonrasında hatırlayarak, "Beremi oturduğumuz yerde unuttum galiba," dedi. "Sen bekle, hemen geliyorum ben."

Defne yeniden restorana girdi, Ece ise Kordon yolunda beklemeye başladı. Üşümemek için bir ileri bir geri yürürken, bir an sonra karşıdan gelen Nuran Hanım'la göz göze geldi:

"Ececiğim, seni görmek ne güzel, nasılsın güzelim?"

Ece karşısındaki spor giyimli kadının sıcacık bakan gözlerine gülümsedi, "İyiyim Nuran Teyze, siz nasılsınız?" diye sordu aynı sıcaklıkla.

"Ben de iyiyim, yürüyüşe çıkmıştım. Akşamları elimden geldiğince spor yapmaya çalışıyorum, hareket etmek iyi geliyor. Sen neler yapıyorsun? Annenler nasıllar?"

Ece, Noyan'ın annesiyle konuşurken, Defne de beresini takıp restorandan çıkmıştı. Arkadaşının sohbet ettiği minyon kadını görünce bir an için olduğu yerde durdu. Ellili yaşlarının ortalarında gösteren kadın nedense çok tanıdık gelmişti ona.

Kafasındaki bereden görebildiği kadarıyla kısa saçları vardı kadının, yüz hatları muntazam, elmacık kemikleri çıkıktı.

Birkaç adım daha attıktan sonra çekingen bir ifadeyle ikilinin yanına yürümeye başladı Defne ama her adımıyla kalp atışları zirve yaptı, kim olduğunu anlamıştı kadının. Ece arkadaşının geldiğini görünce bir an için ne yapacağını bilemedi, suratında tedirgin bir ifade oluşmuştu, sonrasında Nuran Hanım'a döndü ve "Arkadaşım Defne," dedi tanıştırma ihtiyacı içerisinde. Ardından Defne'ye dönerek, "Nuran Teyze, Noyan'ın annesi," dedi.

Nuran Hanım, Ece'yi duymadı bile. Fotoğraflarından tanıdığı kıza kilitlenmişti gri bakışları. Upuzun koyu renk saçları, yanağındaki gamzeleri, hüzünlü bakışları... O an yüzünde sevgi dolu bir tebessüm oluştu Nuran Hanım'ın. Oğlunun sevdiği kız olanca duruluğuyla karşısında duruyor, pembeleşmiş yanaklarıyla ona bakıyordu.

Defne'nin kalbi ise küt küt atıyordu bu esnada, o an arkasına bakmadan kaçıp gitmek istedi, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Kadının bakışları öylesine yoğundu ki, kalbine işliyordu sanki.

Nuran Hanım öne doğru birkaç adım attı, ardından Defne'nin yanaklarını avuçlarının arasına aldı. "Defne... Kızım... Hoş geldin," dedi şefkat dolu gözlerle.

Defne, Nuran Hanım'ın sevgi dolu ses tonuyla, yüreğini gören bakışlarıyla ağlamaklı oldu. Bakışlarını yere eğdi, sonrasında tekrar gri gözlerle buluştu. Nutku tutulmuştu, ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Nuran Hanım, Defne'nin yanaklarını öptükten sonra fazlasıyla sarsılmış olan kızı serbest bıraktı.

"Seninle tanıştığım için çok mutluyum. Aslında bir bakıma tanıyordum ama..."

Defne, "Ben de çok mutlu oldum," dedi titrek sesiyle. "Nasılsınız?"

"İyiyim kızım, artık iyiyim..."

Defne geçmiş olsun dileklerini iletirken, Ece de Nuran Hanım'ın sağlık durumunu sordu. Nuran Hanım Ece'nin sorularını cevaplıyordu ama bir gözü sürekli Defne'nin üzerindeydi. Daha ilk görüşte kanı ısınmıştı Defne'ye. Utangaç tavırlarını pek sevimli bulmuştu, Noyan'ın anlattığı kadar vardı. Bir süre sonra, "Çok tuttum sizi," dedi. Ece'yi öpüp,

ailesine selamlarını ilettikten sonra, Defne'nin ellerini avuçlarının arasına aldı Nuran Hanım. "Uygun bir zamanında ağırlamak isterim seni," dedi, ardından eğilip kızın yanaklarını öptü yeniden.

Defne çevik adımlarla yanlarından uzaklaşan kadının arkasından öylece bakakaldı. Nuran Hanım'ın sevgi dolu tavırlarından çok etkilenmiş, duygulanmıştı. Kadın öyle içten "Kızım," demişti ki ona, hele bakışları, sanki yaşadığın her şeyi biliyorum, seni anlıyorum der gibiydi.

Gözleri Ece'yle buluştuğunda, arkadaşının yüzündeki memnun gülümsemeyi gördü Defne. Belli ki o da en az kendisi kadar etkilenmişti bu karşılaşmadan.

"Aileye çoktan girmişsin ama haberin yok..."

Defne karşılık vermedi bu sözlere, üzerindeki şaşkınlığı hâlâ atabilmiş değildi, "Hadi gidelim," dedi adeta rüyadaymışçasına bir halde. Arabaya doğru ilerlerken, yüreğindeki yepyeni sarsıntıların farkındaydı Defne...

MANŞET

Günler peşi sıra geçerken havalar iyice soğumaya başlamıştı. Aralık ayının başındaydılar ama gelmiş geçmiş en soğuk kış mevsimlerinden biri yaşanıyordu İzmir'de. Defne hafta içlerini çalışarak, hafta sonlarını ise ablası ve eniştesiyle geçiriyordu her zamanki gibi. Noyan'la haftanın iki günü terapi merkezinde konuşmak üzere sözleşmişlerdi ama Noyan henüz gelmemişti bu görüşmelere. Defne, Noyan'ın onca ısrardan sonra görüşmeye gelmemesini anlamlandıramamıştı ama bu durumu sormamıştı ona. Spor salonunda, gittikleri bazı mekânlarda Noyan'la yine karşılaşmışlardı ama Defne elinden geldiğince duygularını saklamaya çalışmış, her seferinde Noyan'ı iğnelemekten geri duramamıştı. Noyan ise Defne'nin üzerine gitmekte kararlıydı, o yüzden hiç pes etmeden peri kızının gönlüne oynamaya devam ediyordu.

Ece ise o geceden sonra Metin'le yüz yüze gelmemişti ama Defne'nin anlattıkları aklının silinmez bir köşesine yapışıp kalmıştı. Çıkarıp atmak istemek ama atamamak, unutmak için çabalamak ama inadına unutamamaktı onunki. İki arada bir deredeydi benliği, bir yanı kıyasıya reddediyordu Metin'e dair ne varsa, yumuşak yanı ise her an koyverebilirdi kendini. Tek bir bakış, kalbe işleyen bir gülüş ya da ruha dokunan cümleler yeterli gelir miydi dağılmasına?

Çok uzun zaman olmuştu, Metin'le aralarında geçen ve her defasında kalbini hızlandıran o birkaç unutulmaz anın üzerinden yıllar geçmişti. Zaman değiştirmişti her şeyi, en çok da sevmeye hazır, sevgi dolu kalbini... Yüreğinin gözleri kördü artık, bakışları sert, dili acımasızdı Ece'nin, canının acıdığı kadar acıtmak istiyordu karşısındakinin canını.

Ece hüzünleniyordu, geçmişe dönmeyi istiyordu tüm kalbiyle. İki sene önceki Ece gibi olmayı arzu ediyordu özlemle, fakat olamayacağını biliyordu. Metin'in hayran gözlerle baktığı kız değildi artık, Tunç acımasız elleriyle değiştirmişti onu, sevgiye, aşka dair ne varsa inandığı, yerle bir etmişti hiç düşünmeden. Ece umutsuzluğa kapılıyordu, üzülüyordu içten içe. Artık hiç kimseyi sevemeyeceğini, yeniden güvenemeyeceğini düşünüyordu. Hiçbir zaman ilk günkü gibi açamayacaktı kalbini kimseye, her defasında

temkinli yaklaşacak, şüpheleriyle bunaltacaktı karşısındaki kişiyi. Tüm bu düşünceler kâbus gibi çöküyordu üstüne...

O akşam Defne'yi eve bıraktıktan sonra eve gitmek için yola koyuldu Ece. Trafik ışıklarında durduğunda, tam yeşil yanmıştı ki çalmaya başlayan telefonunun sesini duydu. Arabayı hemen yolun sağına çekip arayan kişiyi kontrol etti. Yüksek lisanstan arkadaşı Masal'ın adını gördü ekranda, geri arama tuşuna bastı hemen.

"Efendim Masal, araba kullanıyordum, açamadım."

"Sorun değil tatlım, Pınar'la birlikte Bostanlı'dayız, her zaman takıldığımız kulüpte. Hadi sen de gel."

Ece saatine göz attı, aslında çok geç değildi ama yine de içinden gelmiyordu kalabalık bir ortama girip şişmiş bir kafayla eve dönmek. O yüzden, "Siz takılın, yorgunum ben," diye karşılık verdi arkadaşına.

"Ya kızım amma mızıkçısın. Kaç zamandır ihmal ediyorsun bizi, valla yakında Defne'yi kıskanmaya başlayacağız haberin olsun."

Ece bu sözler üzerine vicdan yaptı, gerçekten de Defne döndüğünden beri sürekli beraber olduğu arkadaşlarını çok ihmal etmişti. Eskiden neredeyse her gün beraberlerken, şimdi en iyi ihtimalle haftada bir gün görüşebiliyorlardı. İçinden pek gelmese de, "İyi tamam, geliyorum," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra arabayı doğrudan Bostanlı'ya sürdü. İzmir'de birçok şubesi bulunan ve gençler arasında oldukça popüler olan mekâna girdiğinde, içerisinin her zamanki gibi çok kalabalık olduğunu gördü. Loş ışıklandırmasıyla mekânın içerisinde huzurlu, mistik bir hava vardı, sadece erkekler değil gruplar halinde gelen kadınlar da gecenin geç saatlerine kadar herhangi bir olumsuzlukla karşılaşmadan özgürce eğlenirlerdi burada.

Ece iç kısımda göremedi arkadaşlarını, dolayısıyla üstü kapalı, barın da bulunduğu dış kısma doğru ilerledi. Ve tahmin ettiği gibi, daire şeklindeki yüksek masanın önünde otururken buldu kızları.

"Selam millet!" dedi, ardından arkadaşlarını öptü ve kendisine ayrılan yere yerleşti Ece.

"Yüzünü gören cennetlik kızım," dedi Masal, bozuk atıyordu kendince.

"Ne deseniz haklısınız ama ne kadar yoğun olduğumu

biliyorsunuz."

Pınar, "bahane bunlar" dercesine bakıyordu Ece'ye. "Tabii tabii," dedi manidar bir dille. "Defne gelince nedense yoğunluğun birdenbire arttı, bizi ikinci plana attın resmen."

Kızlar Ece'yi menzillerine almış, bombaladıkça bombalıyorlardı. Ece en sonunda "Of ya!" diyerek veryansın etti. "Amma çene yaptınız ha! Bunları söylemek için mi çağırdınız beni buraya! Valla hemen şimdi geldiğim gibi giderim."

Kızlar neyse ki bu sözlerle geri adım atmışlardı, nitekim içlerini iyice boşaltmış olmanın rahatlığıyla başka konulardan konuşmaya başladılar. Bir ara Masal, "Kızlar farkında mısınız bilmem ama şu masadakilerin gözü üzerimizde," dedi.

Ece ve Pınar, Masal'ın gösterdiği yere baktılar çaktırmadan. İki masa kadar ileride oturan dört erkeğin ciddi anlamda radarındalardı. Ece şöyle bir göz attı hepsine; kendi yaşlarında, yakışıklı sayılabilecek erkeklerdi. O an içlerinden kumral olanıyla göz göze geldi, adamın ona gülümsediğini gördü ama karşılık vermediği gibi ters bakışlarını gönderdi ona. Erkeklerin ilgi dolu bakışlarına alışkındı Ece ama hiçbiri dikkatini çekmiyor, kalbinde en ufak bir hareketlenme hissetmediği gibi tam tersi öfkeleniyordu. "Hepsi de birbirinden salak," dedi bakışlarını kızlara odaklayarak.

"Ay sana göre de dünyadaki tüm erkekler salak. Olumlu bir şey söylesen şaşardım zaten."

Ece, ters ters baktı Pınar'a. Tam ağzını açıp laflarını sıralayacaktı içeride bir hareketlenme olduğunu fark etti. Dikkatli gözlerle baktığında kalabalık bir erkek grubunun mekâna girmiş olduğunu fark etti. Daha kim olduklarını anlamasına fırsat kalmadan, Masal'ın heyecanla sarf ettiği sözlerle kafasına balyoz yemiş gibi sersemledi Ece:

"Kızlar şuna bakın! Metin Karadağ burada!"

Pınar, "Aman Allahım!" diyerek oturduğu yerde hareketlenirken, Ece'nin suratı bembeyaz olmuştu. Kalbi delicesine çarparken, olduğu yerde buharlaşıp yok olmak istedi o an.

"İnanamıyorum ya! Muhakkak imza almalıyım!"

"Fotoğraf çektirsek ne güzel olur!"

Ece, kızların heyecanlı tavırlarıyla iyice serseme dönmüştü, Metin'in bulundukları tarafa gelmemesi için dualar ediyordu.

Görebildiği kadarıyla masalardan birinin yanında ayakta duruyordu Metin, çevresinde ona sarılan, fotoğraf çektiren kızlar vardı. Bir yolunu bulup, Metin'e görünmeden mekândan çıkmalıydı, ama nasıl?

"Ece! Ece sana diyoruz!"

Ece derin bir uykudan uyanmış gibi şaşkın şaşkın baktı arkadaşlarına, "Ne var?" dercesine kafasını salladı.

"Fotoğraf diyoruz, biz de gidip çektirsek, ne dersin?"

Ece'nin gözleri ardına kadar açıldı bu sözlerle. "Saçmalamayın!" diyerek karşı çıktı arkadaşlarına. Öncesinde Metin'le tanıştığını, aralarında geçen olayları kızlara anlatma gereği duymamıştı. Eğer Metin onu görür ve yanlarına gelirse, kızların tepkisini düşünmek bile istemiyordu. Bir şeyler yapmalı, bu karşılaşmayı engellemeliydi. Ece sağına soluna baktı herhangi bir çıkış kapısı olup olmadığını kontrol etmek isteyerek, ama hüsrana uğradı. Mekândan çıkabilmek için öncelikle kapalı kısma geçmeli ve ardından dış kapıyı kullanmalıydı.

"Ay kızlar, buraya doğru geliyor!"

Metin'in bulundukları alana doğru ilerlediğini görünce, Ece hemen başını başka yöne çevirdi. Göz göze gelmek istemiyordu Metin'le. Fakat çabaları boşunaydı, dakikalar sonra yanlarında beliren adamı fark etti korku içerisinde.

"İyi geceler Juliet!"

Ece yavaş yavaş başını kaldırdı, ilk olarak ona şoke olmuş bir halde bakan arkadaşlarıyla göz göze geldi, ardından yanında dikilen adama döndü. Metin'in koyu renk gözlerindeki neşeli pırıltıları gördü, onun gülüşüyle kıvrılan dudaklarını, alnına düşen kıvırcık saçlarını...

"İyi geceler," dedi Ece ama sesinin duyulup duyulmadığından emin değildi. Gözüne far tutulmuş tavşan gibiydi. Metin eğilip yanaklarını öptüğünde ise adeta kaskatı kesildi. Çevresindeki insanların ilgi dolu bakışlarını görebiliyordu, yanakları utançla kıpkırmızı oldu Ece'nin.

Metin, Ece'nin haline gülmemek için zor tutuyordu kendini, adeta şeytan görmüş gibi bir hali vardı kızın. Fakat ondan da öte, Ece'nin yanında oturan kızlar resmen felç olmuş gibi bakıyorlardı onun yüzüne. Metin'in gözleri Ece'nin güzel yüzünden boynuna doğru kaydı yavaşça. Kolye yoktu. Yeniden gözleri buluştuğunda, "Kolyeni çıkarmışsın," dedi.

Ece elini boynuna götürdü istemsizce, sesi soluğu çıkmıyordu. Bir an Masal ve Pınar'la göz göze geldi, onların soru dolu gözlerini görmek huzursuzluğunu ikiye katladı. Gitmeliydi, hem de bir an önce. Metin'in yanına oturmak için hareketlendiğini görünce kızlara döndü aceleyle, "Kızlar benim gitmem lazım," dedi. İtiraz dolu gözleri görse de, çantasını aldığı gibi koşar adımlarla yürümeye başladı Ece.

Çıkışa doğru yürürken herkes kendisine bakıyormuş gibi hissediyor, adımlarını daha da hızlandırıyordu Ece. Geceye adım attığında arkasından gelen sesi duydu, dönüp bakmadı önce...

"Ece, dur diyorum sana!"

Ece, Metin'in öfkeli ses tonunu duyunca aniden durdu. Yavaş yavaş arkasını döndüğünde, her zamankinden farklı olarak ciddi ve kızgın bir Metin'le karşılaştı. O an gözlerinde öfke şimşekleri çaktı Ece'nin, yüzünün önüne gelen saçlarını çekti hışımla, "Ne var?" diye bağırdı.

Metin ani bir hareketle Ece'nin kolunu kavradı, ardından hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ece ise ayağındaki yüksek topuklularla Metin'in adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu ama tam anlamıyla çileden çıkmış bir haldeydi.

"Nereye götürüyorsun beni?"

Metin mekânın yan tarafındaki tenha sokağa daldı, ardından Ece'yi kendine doğru çevirip serbest bıraktı.

Ece maruz kaldığı bu davranış karşısında küplere binmişti, gözlerinden adeta kıvılcımlar fışkırıyordu. "Sen kim oluyorsun da bana bu şekilde davranabiliyorsun? Ne sanıyorsun kendini?"

"Neden kaçıyorsun benden?"

Ece bu soruyla afalladı birden, ne cevap vereceğini bilemedi, sonrasında karşı atağa geçerek, "Asıl sen söyle!" diye bağırdı, "Neden peşimdesin? Ne diye çiçek gönderiyorsun bana? Neden yanıma geliyorsun? Uzak dur benden, gelme yanıma, yaklaşma bana!"

Gözleri dolu dolu olmuştu Ece'nin, Metin'in bakışlarının yumuşadığını görmek boğazındaki düğümleri daha da arttırdı.

Metin karşısındaki kızın yaralı yüreğini görebiliyordu, onu acımasızca hırpalayan adama öfkesi katlanırken, bir yandan da üzülmeden edemiyordu. Ece'nin bakışları yaralı, vahşi bir hayvanın bakışları gibiydi; o an geri adım atmayı, onun

istediği gibi Ece'nin karşısına bir daha çıkmamayı, onu rahat bırakmayı düşündü. Fakat dipsiz bir kuyuyu andıran gözlere doğru çekiliyordu, farkında olmadan, istemsizce. Ece'yi elde edememiş olduğundan dolayı mıydı bu çekimin sebebi bilmiyordu. Çevresindeki tüm kadınların yoğun ilgisine alışıktı, reddedilmeye alışkın değildi ne de olsa, fakat o an çok da kurcalamak istemedi bu düşünceleri.

Metin öne doğru bir adım attı, anlayışla bakıyordu karşısındaki kıza, "Neler yaşadığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Her şeyi biliyorum Ece."

Ece inanamaz gözlerle baktı Metin'e, kafasını sağa sola salladı yavaşça, "Ne demek bu şimdi?" diye sordu fısıldar gibi.

"Kalbinin kırıldığını biliyorum."

Ufacık bir gözyaşı süzüldü Ece'nin kirpiğinden, bakışlarını kaçırdı Metin'den, karşısındaki adamın yaşadıklarının ne kadarını bildiğini düşündü o an.

"Seni gördüğüm ilk andan beri aklımdan hiç çıkmadın Ece, izin verseydin belki de her şey çok farklı olacaktı..."

Ece'nin yüreği cız etti bu sözlerle; Metin çok haklıydı, her şey o kadar farklı olabilirdi ki, eğer gözlerini dört açsaydı, daha akıllı olsaydı yaşanan tüm olumsuzluklar yaşanmayacaktı belki de. Ece'nin gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken, Metin çoktan onun yanına gelmişti.

Metin, Ece'nin başını yukarı kaldırdı nazikçe, onun ıslak gözlerinde dolaştırdı bakışlarını, parmağını kızın yanaklarındaki gözyaşı izlerinde gezdirdi usulca.

"Sen benim için karanlık geceyi aydınlatan yıldızlardan da, güneşten de daha parlaksın demiştim ya zamanında, hâlâ öylesin, ne yaşamış olursan ol bu değişmedi, değişmeyecek..."

Ece'nin gözyaşları oluk oluk akıyordu artık, içinin acımasına engel olamıyordu. Metin ise konuşmaya devam ediyordu hâlâ:

"Hâlâ ışığımsın, ruhumu aydınlatan..."

Ece kafasını hayır anlamında sağa sola salladı, "Değilim artık," dedi çaresizce, "Çok değiştim, eski Ece değilim, gördüğün o kız değilim artık..."

"Öyle sanıyorsun... Taşlaştırdığın kalbinin zincirlerini kırabilsen, eski Ece'yi bulacaksın."

Ece bakışlarını yere eğdi. Olabilir miydi bu, eski Ece'yi bulabilir miydi gerçekten, yeniden mutlu olabilir miydi,

kırıklarını toplayabilir miydi?

Metin elini Ece'nin yanağına götürdü, "Ah Juliet, neden bu kadar güzelsin ki!" diye mırıldandı gözlerine mühürlenen siyahlara bakarken. "Sana bakıp da büyülenmemek elde mi? Ne olur öyle ürkek bakma gözlerime, sana zarar vermek aklımın ucundan bile geçmedi, ne geçmişte ne de şimdi. Bu sefer izin ver, bırak da doyasıya seveyim seni, uzaklaştırma kendini benden..."

Ece büyülenmişçesine bakıyordu Metin'e, o an için eski Ece'ydi yine, heyecanla kanatlanıyordu yaralı yüreği, karşısındaki adama akıyordu tüm benliğiyle, etkileniyordu duyduğu sözlerden, kalbini gören gözlerden.

Sokak lambasının aydınlattığı sessiz sokakta öylece birbirlerine bakıyorlardı, gözler konuşuyordu artık, ufacık bir umut yeşeriyor, Metin'in kalbinden Ece'ye ulaşıyordu.

Fakat ansızın sokağa giren arabanın göz alıcı farları bu büyülü atmosferi bozdu. Ece geriye doğru çekildi, kafasını çevirdi. "Gitmeliyim," diye mırıldandı, son kez baktı Metin'in beklentiyle parlayan gözlerine, yanıt beklemedi, hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Metin öylece bakakaldı Ece'nin arkasından, gittikçe soluklaşan topuk seslerini dinledi karanlıkta. Çok uzun zamandır bir kadın için böylesine yoğun hisler beslememişti, ciddi yaklaşmamıştı ilişkilerine, geçici zevklerin peşinde koşmuştu, böylesi işine gelmişti biraz da. İlk defa bir kadını istiyordu hayatında, ciddi anlamda istiyordu. Zor olacaktı belki ama tüm uğraşlarına değeceğini biliyordu...

***

Ece ertesi gün işe geldiğinde sersem gibiydi. Gece eve döndükten sonra sabaha kadar uyuyamamış, yatağında dönüp durmuş, yaşadıklarını defalarca düşünmüştü.

Derinden sarsılmıştı Metin'in sözleriyle, onun bakışları ruhuna işlemişti sanki. "Uzaklaştırma kendini benden," demişti Metin, ama mümkün müydü böyle bir şey? Nasıl yaklaşabilirdi ki, nasıl açabilirdi kalbini ona? Metin'le ayrı dünyaların insanıydılar, bir araya gelmelerinin acıyla sonuçlanacağı dünden belliydi. Metin iyi bir adam olabilirdi, aralarında büyük bir aşk da doğabilirdi ama ne kadar sürecekti ki bu, var mıydı bunun sonu? Eninde sonunda ayrılıkla sonuçlanacaktı

ilişkileri, her gün görüyordu magazin programlarında, aynı camiadan olmalarına rağmen uzun soluklu bir ilişki ya da evlilik yürüten ünlü çiftlerin sayısı yok denecek kadar azdı. Üstelik o sıradan bir hayat yaşıyordu. Metin'in tüm bu ayrıntıları düşünmediğinden ise emindi, çünkü o duygularıyla yaşayan coşkulu bir adamdı.

Ece bu karmaşık düşünceler içerisinde odasına geçtikten sonra sert bir kahve istedi Esra'dan. Hasta listesini kontrol etti, akşama kadar doluydu, yoğun ve yorucu bir gün daha bekliyordu onu. Neyse ki bu yoğunlukta kendi düşüncelerine odaklanacak vakti olmayacaktı. Bir süre sonra kahvesini getiren Esra'ya Defne'yi sordu.

"Evet Ece Hanım, şimdi geldi kendisi."

Ece kafasını salladı, yarım saat kadar süresi vardı ilk hastası için, Defne'yle konuşmalı, yaşadıklarını arkadaşıyla paylaşmalıydı. Tam odadan çıkacaktı ki çalan telefonunun sesiyle geri döndü. Babası arıyordu. O an Ece'nin kaşları çatıldı istemsizce, bir şey mi olmuştu acaba? Hemen açtı telefonu.

"Efendim babacığım..."

"Ece, kızım!"

Ece, babasının sert tondaki sesini duyunca iyiden iyiye şaşırdı. "Bir şey mi oldu baba?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Gazetede gördüğüm haberin bir açıklaması var mı?"

Ece'nin yüreği hopladı, eli ayağı uyuştu aniden, "Ne haberi, neden bahsediyorsun baba?" diye sordu panikle.

"Gir de bak bakalım. Açıklamalarını duymak için sabırsızlanıyorum şimdiden."

Ece tıpkı bir rüyadaymış gibi oturdu bilgisayarın başına. Telefon kulağındaydı hâlâ, babasının söylediği haber sitesine girdi ve gördüğü haberle gözleri adeta yuvalarından uğradı.

Çapkın oyuncunun yeni aşkı!

Önce kavga etiler, sonrasında romantik dakikalar yaşadılar!

Ece haberin altındaki fotoğraflara bakarken uyuşmuş gibiydi. Üç kare amatör fotoğraf vardı gazetede: Birisinde Metin'le tartışıyorlardı, diğer fotoğrafta Metin onun yanağını okşuyor, bir diğerinde ise çenesinden tutuyordu.

"Gördün değil mi? Bu da ne demek oluyor Ece!? Bu adamla ilişkin mi var?"

Ece babasının öfke saçan sesiyle oturduğu yerde zıpladı. "Hayır baba," dedi titrek bir sesle. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

"Bilsen iyi olur. Akşam eve erken geliyorsun, konuşacağız..."

"Tak" diye yüzüne kapanan telefona öylece bakakaldı Ece. Kalbi panikle çarpıyordu, gazetede çarşaf çarşaf fotoğrafları vardı, yüzü açık seçik görünüyordu. Üstelik öyle karelerdi ki bunlar, Metin'le sevgili olarak yazılmaları çok doğaldı.

Ece, "Allahım ne yapacağım ben?" diye mırıldandı, koca koca puntoların altında yazan haberi okumaya başladı dehşet içerisinde.

KAKTÜS TEAM

DAVET

Ece defalarca okudu ekrandaki haberi. Stresten alnı ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı, kalp atışları bir an olsun yavaşlamıyordu, tırnaklarını kemiriyordu fotoğraflara baktıkça.

"Kim çekti bunları?" diye mırıldandı dehşet içerisinde, "Ah Allahım çıldıracağım resmen!"

Fotoğrafların amatör çekim olduğu belliydi ama yine de her şey açık seçik görülebiliyordu. Özellikle Metin onun yanağını okşarken çekilmiş fotoğrafta yüzü kabak gibi ortadaydı Ece'nin. Haberde adı geçmiyordu ama...

Ece korkuyla ayağa kalktı; belki videoya da alınmışlardı, fotoğrafları çekildiyse elbet bu da mümkün olabilirdi. Magazin programlarında tüm bunların yayınlanması durumunda ne yapardı? Panik dalgası hızla ele geçirmeye başlamıştı Ece'nin benliğini.

Koşar adımlarla odadan çıktığında neredeyse Defne'ye çarpıyordu Ece. Defne arkadaşının telaşlı gözlerini görünce ister istemez korktu, "Neyin var?" diye sordu ona.

Ece cevap vermedi, Defne'yi kolundan tuttu, odanın içerisine çekti.

"Ne yapıyorsun kızım? İyi misin sen?"

Defne, Ece'nin çalışma masasına doğru sürüklenirken ne olduğuna anlam veremiyordu.

"Bak şuna! Mahvoldum ben, mahvoldum Defne!"

Defne arkadaşının sandalyesine oturdu, bilgisayar ekranına odakladı bakışlarını. Kaşları şaşkınlıkla kalkarken gördüklerine anlam vermekte zorlanıyordu. Nasıl, ne zaman olmuştu ki tüm bunlar? Haberde önceki gece ibaresi kullanılmıştı ama... Defne, Ece'ye döndü sorgulayan gözlerle, "Dün akşam beni bıraktıktan sonra Metin'le mi buluştun?" diye sordu.

Ece elini alnına götürdü, acı çeker gibi bir hali vardı. "Hayır tabii ki," dedi inler gibi. "Dün seni bıraktıktan sonra kızlar aradı, Masal ve Pınar... Onların yanına gittim Bostanlı'ya, Metin'le karşılaştık orada."

"Anlaşılan karşılaşmanız bayağı olaylı olmuş." Defne ekranın önünden kalktı, odanın içerisinde dolaşmaya başladı

düşünceli bir yüzle. Korktuğu başına gelmişti ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemişti. Arkadaşının Metin'le henüz bir ilişkisi dahi yokken gazetelere düşmesi iyi olmamıştı.

"Babam aradı az önce, ben de onun sayesinde öğrendim tüm bunları. Ah Defne sesi nasıl öfkeliydi anlatamam, akşam eve erken gelmemi, konuşacağımızı söyledi. Ne diyeceğim, ne anlatacağım ben şimdi? Metin'le ilişkim yok dedim ama fotoğraflardaki halimize baksana!"

Defne, Ece'nin karşısında durdu, "Tamam sakin ol," dedi. "Şimdi bana en başından itibaren neler olduğunu anlatıyorsun."

İki kız karşılıklı oturdular, Ece bir çırpıda olan biten her şeyi en ince detayına kadar Defne'ye anlattı.

Defne duyduklarına hem şaşırmış hem de şaşırmamıştı, Metin'den gelebilecek hamleleri az çok tahmin edebiliyordu ama bu kadar çabuk harekete geçeceğini o da düşünmemişti. Metin kolay kolay pes etmezdi, haddinden fazla ısrarcı bir yapısı vardı, öyle ki Ece'nin erkek arkadaşı olduğunu bilmesine rağmen geri durmamıştı ki şimdi asla durmazdı. Ece Metin için geçici bir heves miydi, ya da ulaşamadıkça daha da kıymetlenen bir hazine miydi bilmiyordu Defne ama arkadaşının bu karşılaşmadan fazlasıyla etkilendiğini görebiliyordu. "Metin'le ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu kendi düşünce âleminden sıyrıldığında. "Metin'i az çok tanıyorsun, pes etmeyeceğini tahmin ediyorsundur?"

Ece, "Şu anda bunu düşünecek halde değilim!" dedi, gözleri tedirgin bakıyordu, "Bu görüntüler gazetelerdeyken benim rahat rahat oturabilmem mümkün değil, Allah bilir magazin programlarına da düşer yakında." Ece delirecek gibiydi, güçlü bir el boğazını sıkıyormuşçasına nefes almakta güçlük çekiyordu, "Bir şey yapmalıyız," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi.

"Metin'in haberi var mıdır acaba?" dedi Defne. Ece'nin daha da büyüyen bilinmezliğini görünce, cebinden telefonunu çıkardı, "En iyisi Metin'i aramak," dedi.

Defne bayağı bir çaldırsa da telefon açılmadı, tekrar denedi, nitekim dördüncü çalıştan sonra telefon açıldı.

"Efendim..."

Metin'in uykulu sesini duyunca gözlerini devirdi Defne.

"Günaydın diyeceğim ama anlaşılan senin günün aydınlanmamış daha."

"Of gamzeli, ne istiyorsun sabah sabah! Laf sokmak için aradıysan azıcık bekle, uyandıktan sonra ben ararım seni."

"Bu kadar çene yapabildiğine göre uyanmışsın zaten. Madem uyandın, kalk da tazecik fotoğraflarına bak, ya da fotoğraflarınıza mı demeliyim?"

Hattın diğer ucunda bir müddet sessizlik oldu. Ardından Metin'in haddinden fazla ciddi sesi duyuldu.

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne fotoğrafı?"

Defne, Metin'in bu olayda herhangi bir suçu olmadığını biliyordu ama yine de ona sinirlenmeden edemiyordu.

"Ece'yle fotoğraflarınız çıkmış magazin eklerinde, yeni sevgilin olarak yazmışlar Ece'yi..."

"Ne!?"

Metin'in bir hayli yüksek tondaki sesini duyunca, "Aynen canım," dedi Defne, "Bir şeyler yap Metin, bu saçmalığın daha fazla yayılmasını engelle. Bir an önce! Sen bu tarz şeylere alışık olabilirsin ama Ece değil."

"Tamam merak etmeyin, elimden geleni yapacağım. Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

Defne telefonu kapattıktan sonra endişeli gözlerle onu izleyen arkadaşına çevirdi bakışlarını. "Onun da haberi yokmuş," dedi, "Merak etme gerekeni yapacağını söyledi."

Ece cevap vermedi, ne yapacağına dair bin türlü düşünce içerisindeydi. Bir süre daha oturdular ama hastalar gelmeye başlayınca Defne odasına geçti…

İki arkadaş öğlene kadar soluksuz çalıştılar, ara vermeden çalışmak Ece'nin düşüncelerini dağıtmıştı bir nebze de olsa. Saat on iki gibi son hastasını uğurladı ve derin bir soluk vererek masanın üzerine koydu başını. Uykusuz bir gecenin ardından, kâbus gibi bir güne başlamıştı, "Bir an önce bitsin bu gün," diye mırıldanırken, masanın üzerindeki ofis telefonu çalmaya başladı.

"Efendim Esra!"

"Ece Hanım!"

Ece, Esra'nın bir hayli heyecanlı çıkan sesini duyunca şaşırmadan edemedi. "Evet Esra!"

"İnanamayacaksınız belki ama Metin Karadağ burada. Sizinle görüşmek istiyor."

Bu sözleri duyan Ece'nin adrenalini tavan yaptı anında, en ufacık bir uyuşukluk dahi kalmamıştı üzerinde, ayağa fırladı hemen, "Tamam Esra," dedi, heyecanını belli etmemeye gayret etti elinden geldiğince.

Saniyeler sonra kapı açıldığında, karşısında beliren uzun boylu adamın endişeli gözleriyle buluştu Ece. Metin'in üzerinde siyah bir kazak ve aynı renkte kot vardı, kıvırcık saçları her zamanki gibi karman çorman bir şekilde alnına düşüyordu, koyu bakışları özür diler gibiydi adamın.

"Merhaba Ece."

Ece, "Merhaba," dedi cansız sesiyle. Bakışlarını sık sık kaçırıyordu Metin'in gözlerinden. Masanın önünde dikilen adama koltuğu işaret etti, "Otursana," dedi.

Metin ona gösterilen yere oturdu. Ece'nin bir hayli sarsılmış olduğunu anlamaması imkânsızdı, bu durumdan dolayı suçlu hissediyordu kendini. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı, "Farkına varmışsındır eminim. Görüntüler amatör çekim, işgüzar birisi çekip servis etmiş belli ki..."

Ece, "Bir şeyler yap lütfen!" dedi yüksek sayılabilecek bir sesle. "Bu işin daha fazla tatsızlaşmasını, o görüntülerin magazin programlarına düşmesini engelle!"

"Sakin ol lütfen!"

Ece delirecek gibiydi, ayağa fırlayıp odanın içerisinde dolaşmaya başladı. "Sakin olmamı mı bekliyorsun benden? Ha pardon tabii sen alışıksın bu gibi haberlere, unutmuşum! Değişen tek şey yanında yazılan kişinin adı oluyor değil mi! Ama ben alışık değilim bu tarz saçmalıklara!"

Metin, Ece'nin halini gördükçe iyice umutsuzluğa kapılıyordu. Aralarında bir ilişki başladığında her ne kadar engellemeye çalışsalar da, ister istemez bu haberler basında yer alacaktı, fakat Ece'nin verdiği tepkiye baktıkça içinde büyüyen sıkıntıya engel olamıyordu Metin. Elbette Ece haklıydı ama yüzüne tokat gibi çarpan gerçekler umutsuzluğa kapılmasına sebep oluyordu yine de.

Ayağa kalktı Metin, ipini koparmış gibi odada dolaşan kızı kollarından tuttu, onun gözlerine dikti bakışlarını. "Haklısın," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ne desen haklısın, ama olan oldu artık. Daha fazla yayılmaması için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ece, Metin'in koyu renk gözlerine baktı acı çeker gibi. "Bir daha görüşmeyelim," diye mırıldandı, gözyaşları kirpiklerinin

ucunda titreşiyordu Ece'nin. "Görme beni, görsen de tanımamazlıktan gel."

Metin bu sözleri duymayı bekliyordu, oraya giderken hazırlamıştı tüm bunlara kendini, fakat buna rağmen hissedeceği sıkıntının bu kadar yoğun olacağını tahmin etmemişti. Kafasını sağa sola salladı, bu kadar kolay pes edemezdi, etmemeliydi. "Hayır yapamam," dedi kesin bir dille.

Ece kollarını çekti kızgınlıkla, daha sert ve net olmalıydı. "Kör müsün sen!" diye bağırdı. "Birbirimizin dengi değiliz. Apayrı hayatlarımız var, bunu bile bile ısrar etmek niye? Ben senin yaşamına ayak uyduramam, acımasız magazin basınına malzeme hiç olamam."

"İstersek olmayabiliriz, daha dikkatli davranırız."

Ece'nin yüzünde acı bir tebessüm oluştu birden, "İki gün sonra benden sıkılıp bir başka kadının kollarında alacaksın soluğu," dedi, "Bunca zahmete değer mi sence?"

Metin'in yüzü öfkeyle kasıldı, Ece'nin kolunu sertçe kavradı ve onu kendine doğru çekti aniden. Kollarındaki kızın tüm çırpınışlarını boşa çıkarıp daha da sıkı sardı onun belini.

Ece ilk defa Metin'e bu kadar yakın oluyordu, neredeyse tek vücut olmuşlardı, heyecandan aklını yitirecek gibi oldu. Ece'nin göğüsleri Metin'in geniş göğsüne değiyordu, delirmişçesine atan kalbini hissettiğinden emindi adamın. Kocaman ayrılmış gözleriyle baktı Metin'e, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi fısıldar gibi.

"Belki bu sana bazı şeyleri anlatır Juliet!"

Metin lafını bitirir bitirmez, ani bir hamleyle Ece'nin dudaklarına yapıştı. Kollarındaki kızı bedenine daha da bastırırken, hoyrat öpücüklerini ona sunmaya başladı cömertçe.

Ece'nin en son beklediği şey Metin tarafından öpülmekti, öylesine şoke olmuştu ki adeta donmuştu adamın kollarında. Dudaklarını keşfe çıkan dudaklar aceleciydi ve bir o kadar da sıcak. Vücudunun her bir zerresi yavaş yavaş ısınmaya başladı bu sıcaklıkla; unutmuştu bu duyguları, derinlerine gömmüştü. Tunç'tan sonra hiçbir erkekle yakınlaşmamış, köşe bucak kaçmıştı herkesten.

Fakat şimdi...

Hissizleştirdiğini sandığı bedeni hiç beklemediği tepkiler

vermeye başlamıştı Ece'nin. Ufacık bir kıvılcım önlenemez bir yangına sebep olmak üzereydi, farkındaydı. Nitekim saniyeler sonra ne olduğunu anlamadan dudakları aralandı Ece'nin…

"Ah Juliet! Nasıl vazgeçebilirim ki senden!"

Metin, Ece'nin alt dudağını dişlerinin arasında sıkıştırdı, kızın gözlerinin içine baktı arzuyla. Ece'nin tadı, kokusu, her şeyi farklıydı. "Senden sıkılacağımı mı sanıyorsun?" diye mırıldandı. "Eğer öyle düşünüyorsan çok yanılıyorsun..."

Metin yeniden keşfe çıktı Ece'nin dudaklarında. Bu sefer daha yumuşak ve daha baştan çıkarıcıydı. Ece içinde uyanan yoğun isteği fark etti hayretler içerisinde… Nasıl olabilirdi ki böyle bir şey? Tedirgin oldu, dudaklarını çekti ani bir hareketle, bedenini saran kollardan kurtulmaya çalıştı.

Metin hemen bıraktı Ece'yi, kızın ne kadar sarsılmış olduğunu görebiliyordu ama o da Ece'den farklı değildi. İkisi de nefes nefese kalmışlardı. İlk konuşan Ece oldu:

"Yapma! Bir daha yapma bunu!"

Metin birkaç adım ötesindeki kızın korku dolu gözlerine baktı bir süre, "Neden?" diye sordu.

Ece gözlerini kaçırdı, Metin'in onun yüreğini görmesinden çekinmişti, arkasını döndü, masasının yanına doğru adımladı ağır ağır. "Doğru değil çünkü," dedi belli belirsiz çıkan sesiyle.

"Demek doğru değil. Ben sana asıl nedenini söyleyeyim mi? Çünkü etkileniyorsun benden, sen de en az benim kadar istiyorsun, kendini koyvermek, doyasıya yaşamak istiyorsun beni. Fakat korkuyorsun, o şerefsiz herif gibi seni kandıracağımdan, inciteceğimden korkuyorsun, kendinle savaşıyorsun beni yok edebilmek için."

Metin, Ece'nin yanına yürüdü, kendine doğru çevirdi fazlasıyla sarsılmış kızı, onun gözlerinin içine baktı en derin duygularıyla.

"Kaçma benden, yüreğinden; yaşadıklarının acısını benden çıkarma, sana bakarken gözlerimde gördüğün ifadeler, söylediğim sözler... Bunların hiçbiri sahte değil. Biliyorum sen de en az benim kadar istiyorsun, ilk günden beri hem de."

"Git... Yalvarırım git buradan..." Ece'nin dayanacak gücü kalmamıştı artık, bakamıyordu Metin'in gözlerine, çırılçıplak, savunmasız kalmıştı onun kollarında.

Metin kafasını salladı, "Tamam gidiyorum," dedi, "Ama merak etme, temelli değil bu gidişim."

Ece, Metin'in gözlerinden geçen neşeli pırıltıları görür gibi oldu ama ona karşılık verebilecek halde değildi. Metin keyifli bir ifadeyle kapıya yürürken, "Ah Juliet, ne yapacağım seninle, hiç bilmiyorum," dedi. Ardından çıkıp gitti.

Ece koltuğa çöktü, titrek bir soluk koyverdi, o kadar çok kasmıştı ki kendini, tüm kasları ince ince sızlıyordu. Parmaklarını dudaklarına doğru götürdü ve o an heyecanla kasıldı midesi. Az önce Metin'le öpüşmüşlerdi. Hem de öyle böyle değil, uzun uzun, tutkuyla tüketmişlerdi birbirlerini. Başta tutuk olsa da sonrasında karşılık vermişti Metin'e, köreldiğini sandığı tüm hisleri açığa çıkmıştı elinde olmadan. Sandığı gibi hissiz değildi, yüreğini yeteri kadar katılaştıramamıştı belki de. Ya da sadece Metin'e hastı bu, sadece ona katılaşamıyordu istediği ölçüde. Ece, "Ben de seninle ne yapacağımı bilmiyorum Metin," diye mırıldandı dalgın bakışlarıyla.

O gün akşama kadar durmaksızın çalıştı Ece, gelen telefonlara cevap vermedi ki günün sonunda onu aşkın cevapsız arama birikmişti ekranında. Özellikle Masal ve Pınar defalarca aramışlardı onu, belli ki ne olup bittiğini öğrenmek için can atıyorlardı. Yüz yüze geldiklerinde bir ton laf ve sitem işiteceğinden adı gibi emindi Ece ama o an tek bir düşüncesi vardı. Anne ve babasına yapacağı açıklama...

Ece Defne'yle vedalaşıp evin yolunu tuttuğunda son derecede gergindi, neler işiteceğini az çok tahmin edebiliyordu. O fotoğrafları çeken kişiye belki de yüzüncü kez küfrettikten sonra evin kapısını açıp içeri girdi.

"Ece, hoş geldin kızım."

Ece, annesinin endişeli gözlerine baktı ağlamaklı bir yüzle. "Babam çok mu sinirli anne?"

"Öyle sayılır. Seni bekliyor salonda." Nevin Hanım bir an duraksadıktan sonra, "Kızım, bu adamla gerçekten ilişkin mi var?" diye sordu.

"Hayır anne, yok! Ben... O görüntüler..."

"Neyse gel hadi, içeride anlatırsın."

Anne kız salona geçtiler, Ece her zamanki koltuğunda oturan babasını görünce, "İyi akşamlar babacığım," dedi, başarabildiği kadarıyla soğukkanlı olmaya çalışıyordu.

"İyi akşamlar kızım, geç otur bakalım. Biz de öğrenelim kızımızın hayatında neler olup bitiyor, gazetelerden öğrenmek

pek eğlenceli olmuyor."

Ece babasının delici bakışlarıyla un ufak oldu. Aslında ailesi karşı cinsle olan ilişkilerine çok da müdahale etmeyen insanlardı ama bu sefer durum farklıydı.

"Sandığınız gibi değil. Metin Karadağ'la herhangi bir ilişkim yok benim. Yazılanlar tamamen hayal ürünü..."

Babasının gözleri şüpheyle bakıyordu, tek kaşı kalkmıştı, nitekim bir süre sonra "Peki gördüğümüz fotoğraflar da mı hayal ürünü?" diye sordu. "Sen elalemin adı çıkmış adamıyla neden kavga ediyorsun? Neden o adam senin yanağını okşuyor? Bunların bir açıklaması var mı?"

Ece iyice köşeye sıkışmıştı, annesine baktı yardım ister gibi, annesi bu durumu anlamış olacak ki sakin bir tonda lafa girdi:

"Nedimciğim, lütfen sakin olur musun?"

"Nasıl sakin olayım? Sabah üniversiteye gidiyorum ve herkesin dilinde benim kızım var! Çapkın ve bir o kadar şımarık bir herifle fotoğrafları çıkmış."

Bu sözlerle Ece'nin gözleri doldu, o an Metin'le herhangi bir hayal kuramayacağının farkına vardı bir kez daha. Olmayacak duaya âmin denir miydi? Elbette denmezdi, denmemeliydi.

"Söylesene Ece, bu adamla aranda ne var? Her şeyden önce nereden tanıyorsun onu? Nasıl bu kadar yaklaşabiliyor sana ve sen nasıl buna izin veriyorsun? Daha sorayım mı?"

Ece ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu, gerçekleri söyleyip söylememek arasında kararsızdı. Ama yalan söylemek de istemiyordu, sonrasında çekeceği vicdan azabını çok iyi biliyordu. O yüzden söyleyeceklerini kafasında toparladı saniyeler içerisinde ve lafına başladı:

"Metin Karadağ ile iki sene önce tanıştık." Ece anne ve babasının şaşkın şaşkın baktıklarını gördü ama devam etti: "Defne'nin babasının tiyatrosu Çeşme'ye gelmişti ya, işte o zaman tanıştık. Metin Defne'nin arkadaşı olduğu için, haliyle Çeşme'de kaldığı süre boyunca yan yanaydık hep. O zamanlar..." Ece devam edemedi bir an, yanakları kızarmaya başlamıştı, annesiyle bu tarz şeyleri paylaşırdı genellikle ama babasıyla ilk defa bir erkek hakkında konuşuyordu ve şansa bak ki o erkek sevgilisi bile değildi.

"Metin benimle ilgilendiğini belli etti ama ben karşılık vermedim onun bu ilgisine."

"Ama şimdi karşılık veriyorsun öyle mi?"

Ece iyiden iyiye gerilmişti. "Hayır baba!" dedi, sesi farkında olmadan yüksek çıkmıştı. "Aramızda herhangi bir ilişki yok. Dün gece gittiğim mekânda karşılaştık ve biraz gerildik sadece."

Nedim Bey asık bir suratla ayağa kalktı, "Bak kızım," dedi uyarı dolu gözlerle, "Bu adamı beğeniyor olabilirsin ki zaten beğenmeyen yok herhalde. Bir şekilde tanışmışsınız ama bundan daha fazlası olursa üzülen emin ol ki sen olursun. Ve sen üzülürsen ben o adamın canına okurum, kim olduğu umurumda bile olmaz. Bu tarz adamlar ciddi yaklaşmaz ilişkilerine - zaten görüyoruz halini gazetelerde, her seferinde başka biriyle adı çıkıyor. Fakat söz konusu benim kızım şu an ve ben hiçbir şekilde kızımın adının orada burada sakız edilmesine katlanamam. Bir daha asla bugünkü gibi bir şeyle karşılaşmak istemiyorum, duydun mu beni Ece! Asla! Yetişkin bir kız olabilirsin, kendi ayaklarının üstünde duruyor da olabilirsin ama bu demek değil ki milletin maskarası olacaksın. Kendine gel kızım, aklını başına topla!"

Babasının her cümlesi ok gibi saplanıyordu Ece'nin kalbine, kanatıyordu, acıtıyordu canını. Gerçekler neden hep acı olmak zorundaydı ki? O an, içten içe Metin'i hayal ettiğini fark etti. Aslında istiyordu onu, her ne kadar dili tam tersini iddia etse de Metin'in sevgisini, ruhuna dokunan sözcüklerini duymak istiyordu. Fakat babasının haklı olduğunun da farkındaydı: Metin'le aralarında herhangi bir ilişki olamazdı. Unutacaktı onu, gözlerini, sözlerini, dudaklarında izi kalan öpücüklerini. Başka çaresi yoktu Ece'nin...

***

Ertesi gün işe geldiğinde kendini oldukça uykusuz hissediyordu Defne. Akşama doğru içtiği kahveden midir bilinmez, çok geç bir saatte uykuya dalabilmişti. Haliyle koyu renk gözaltları ve bunun yanı sıra cansız bir suratla başlamıştı yeni güne.

Eşyalarını bıraktıktan sonra Ece'nin yanına gitmek için odadan çıktı Defne. Neler olup bittiğini biliyordu, akşam Ece'yle neredeyse bir saate yakın telefonda konuşmuşlardı ama ister istemez merak ediyordu arkadaşının nasıl olduğunu.

Defne Ece'nin odasına girdiğinde hiç şaşırmadı, arkadaşı da en az onun kadar solgun ve uykusuz görünüyordu. "Günaydın," dedikten sonra oturdu, anlayışlı bakışlarını Ece'nin üzerinde dolaştırmaya başladı.

"Hadiii, asma suratını artık," dedi Defne. "Nedim Amca'ya da kızma, adam ne yapsın? Biricik kızını düşünüyor tabii ki. Keşke beni de böyle düşünen bir babam olsa..."

Defne ağzından istemsizce çıkan son cümleyi işitince duraksadı bir an. Yanaklarının pembeleşmesine engel olamadı, babasına dair cümleler kurmazdı arkadaşının yanında, utandı aslında ne kadar saçma olduğunu bilmesine rağmen, zayıf hissetti kendini.

Ece arkadaşının kaçırdığı bakışlarını yakalayınca kendi derdini unutup bir süredir aklında olan soruyu dile getirdi:

"Babanla konuştunuz mu Defne? İzmir'e döndüğünden haberi var değil mi?"

Defne bu soruyla daha da kötü hissetti kendini. Kulakları uğulduyor, yüreğini kaplayan sıkıntıyla sıcaklıyordu. Kafasını sağa sola salladı, "Konuşmadık," dedi. "Dönüşümden haberi olup olmadığını bilmiyorum."

Ece soğukkanlı duruşunu hiç bozmadı ama içten içe üzülmeden de edemedi. Nasıl bir babası vardı Defne'nin, insan kızını nasıl aramaz ya da merak etmezdi? Anlamlandırmakta güçlük çekiyordu bu durumu ama Defne'yle aynı kaderi paylaşan birçok kişinin olduğunu da biliyordu. "Aramayı düşünmüyor musun?" diye sordu arkadaşına, duygularını sesine yansıtmamaya çalıştı gayretle.

Defne konunun Ece'den onun üzerine, üstelik konuşmayı hiç tercih etmediği bir konuya dönmesinden dolayı rahatsızdı. Duyduğu soruyu düşündü bir süre, arayacak mıydı babasını? Amerika'dayken bir iki kez konuşmuşlardı ama her zaman olduğu gibi kısa süreli konuşmalardı bunlar. Babasında değişen bir şey yoktu, Fırat Doğan her zaman olduğu gibi çok yoğundu, öğrencileri, oyunları, sevgili karısı ve biricik oğlu... Arasa, "Baba ben döndüm," dese ne değişirdi ki onun hayatında? Duyacağı tek şey, "Aa, öyle mi, hoş geldin kızım," olurdu, tıpkı bir yabancıya sarf edilen nazik bir cümle gibi.

Defne'nin dalgın bakışları Ece'yle buluştuğunda, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki... Sonrasında ararım halini hatırını sormak için..."

Defne konuyu kapatıp Ece'nin meselesine geçti ama durgunlaşmıştı, bakışları sık sık dalıp gidiyordu. İzmir'e geldiğinden beri babasını sürekli öteliyordu zihninin derinliklerine ama eninde sonunda su yüzüne çıkıyordu umulmadık zamanlarda…

Odasına geçtiğinde telefonundaki cevapsız aramayı gördü Defne, kayıtlı bir numara değildi, bir an için merak eder gibi olsa da sonrasında aklından uçup gitti. Önemli bir şeyse tekrar aranırdı zaten. Hasta listesini kontrol etti, ardından internette gezindi bir süre. Çalmaya başlayan telefonunu duyunca yine aynı numara tarafından arandığını gördü. Hemen açtı telefonu:

"Defne, kızım..."

Nuran Hanım'ın sesini duyunca Defne'nin soluğu kesilir gibi oldu bir an. Noyan'ın annesi neden arıyor olabilirdi ki onu? Heyecanı ve merakı birbirine karıştı Defne'nin, "Merhaba Nuran..." Teyze mi yoksa Hanım mı demeliydi, saniyeler içerisinde düşündü taşındı ama ağzından "…Teyze," çıktı bir anda.

"Merhaba kızım, nasılsın?"

"İyiyim, siz nasılsınız?" diye sordu Defne, fazlasıyla nazik bir tonda konuşuyordu, kalbi ise küt küt atıyordu.

"Ben de iyiyim, umarım rahatsız etmiyorumdur seni."

"Hayır tabii ki, buyurun lütfen."

"Eğer müsaitsen bu akşam seni ağırlamak isterim kızım."

Defne böyle bir teklifi bekliyordu ama ne cevap vereceğini bilemedi bir an, daveti reddetse kabalık mı olurdu acaba? Saniyeler içerisinde yaşadığı gelgitlerin sonunda "Olur tabii," dedi bir çırpıda. Kadının samimi yaklaşımı üzerine, bir de böylesine nazik bir teklifi geri çevirmek içinden gelmemişti Defne'nin.

"Çok sevindim kabul etmene. Teşekkür ederim kızım. O zaman sana adresi vereyim..."

Defne kadının verdiği adresi not ettikten sonra telefonu kapattı, bir süre önündeki kâğıda öylece bakakaldı. Normalde çekingen bir yapısı yoktu ama nedense Nuran Hanım'ın karşısında süt dökmüş kediye dönüyordu. Akşam boyunca ne konuşacağını ise hiç bilmiyordu.

Defne merkezden çıktığında doğrudan eve gitti. Yoğun geçen günün sonunda kendini perişan hissediyordu, ılık bir duş ve yepyeni kıyafetler kendisini daha iyi hissetmesini

sağlayabilirdi belki. Nitekim duştan sonra üzerindeki yorgunluğun bir kısmını atmış gibiydi, odasına geçip kıyafetlerini giymeye başladı. Koyu renk, yüksek bel, dar kesim bir pantolon; pudra rengi, önü çapraz bağcıklı ince bir triko giydi üzerine. Saçlarını elbette ki açık bıraktı, başka türlüsü düşünülemezdi, makyajını ise özellikle hafif yaptı, boya küpüne düşmüş gibi görünmek istemiyordu. Topuklu botlarını giydikten sonra parfümünü sıktı ve en sonunda hazırdı.

Taksiye binmeden köşe başındaki çiçekçiye uğradı, beğendiği gardenya bitkisini sade ama şık bir şekilde süslettikten sonra yola koyuldu Defne. Birinci kordondaki apartmanın önünde indiğinde heyecanlıydı, Nuran Hanım'ı tanımıyordu, evet belki Noyan'ın annesiydi ama onun nasıl bir kişiliği olduğunu, nelerden hoşlandığını ya da hoşlanmadığını bilmiyordu. Hiç tanımadığı bir insanın evinde misafir olmak ise ister istemez gerilmesine yol açıyordu.

Defne sekiz katlı binanın beşinci katına çıktı asansörle, görevli haber verdiği için Nuran Hanım onu kapının önünde bekliyordu zaten. Dolayısıyla asansörden çıktığı anda kadınla göz göze geldi Defne. Nazikçe gülümsedi, "Merhaba," dedi, sesinin pürüzlü çıktığını fark edince hemen boğazını temizledi.

Nuran Hanım Defne'yi içeri buyur ettikten sonra, "Hoş geldin Defneciğim," dedi, gözleri o akşamki sıcaklığıyla bakıyordu, Defne'yi nazikçe öptü, onun elindeki saksıyı alırken, "Çok naziksin, teşekkür ederim," dedi, "Gardenya en sevdiğim çiçeklerdendir."

Defne bu sıcak karşılamayla üzerindeki gerginliğin bir kısmını atmıştı, paltosunu çıkardı, Nuran Hanım'ın yanında bekleyen yardımcı kıza uzattı gülümseyerek.

Salona doğru yürürlerken Defne çok farklı hisler içerisindeydi. Noyan'a ait bir yerdeydi, onun yaşadığı, ondan izler olan, daha önce hiç görmediği...

Salona geçtiklerinde Çeşme'deki evin aksine bu evin klasik bir anlayışla döşenmiş olduğunu fark etti Defne. Oymalı, kahverengi tondaki mobilyalar, krem rengi, ağır kadife perdeler, tavandan sarkan gösterişli avizeler, pahalı, antik halılar, dekoratif şömine... Tüm bunları görünce, eski dönemlere ait bir fotoğraf karesinde gibi hissetti Defne kendini.

Karşılıklı oturduklarında, Nuran Hanım Defne'nin tutukluğunun farkındaydı. Hemen sıcak bir tonda lafa girdi:

"Nasılsın kızım? Alışabildin mi İzmir'e?"

Defne, "İyiyim, çok sağ olun," dedi. Kadının tatlı bakışları cesaretini arttırıyordu. "Kaliforniya'da çok uzun zaman geçirdim, oradaki yaşama çok adapte olmuştum, dolayısıyla başlarda bayağı bir zorlandığımı söyleyebilirim. Ama şimdi sorun yok, alıştım..."

Nuran Hanım, sevgiyle bakıyordu Defne'ye. Kızın heyecanlı heyecanlı konuşmasını, farkında olmadan elini kolunu hareket ettirmesini, ses tonundaki sevimli tınıları çok sempatik buldu. "Çok sevindim alışmana," dedi. "Yurt dışında elbette ki çok daha düzenli bir hayat var ama ne olursa olsun insanın kendi memleketi gibisi yok. Uzun bir müddet kızım Simge'nin yanında kaldım, Londra'da, ama İzmir'e döndüğümde eksik parçamın tamamlandığımı hissettim."

Defne'nin bakışları gölgelendi birden, Nuran Hanım'ın Londra'dan döndüğü gün aynı zamanda onun hayallerinin yıkıldığı, acı gerçeklerle yüzleştiği gündü. Zihnine art arda doluşan sahnelerle iliklerine kadar ürperdi. Noyan'ın kollarında döktüğü gözyaşlarını, yaşadıkları arbedeyi, ona attığı tokadı hatırladı...

Nuran Hanım, Defne'nin değişen ruh halini anlamış olacak ki, hemen konuyu kapattı, "Yemekten önce bir şeyler içmek ister misin Defneciğim?" diye sordu.

Defne, "Zahmet olmayacaksa çay alabilirim," dedi.

"Ne zahmeti kızım, burada kendi evindeymişsin gibi rahat olacaksın. Çekinmek yok, anlaştık mı?"

Defne üzerindeki olumsuz havadan kurtuldu hemen, "Anlaştık," dedi kafasını sallayarak.

Bir süre havadan sudan konuştular; Defne ailesinden, terapi merkezinden bahsetti biraz, Nuran Hanım ise çok detaya girmeden hastalık sürecini anlattı. Lafını bitirirken, "Noyan da en az benim kadar yıprandı," dedi. "İkimiz de çok zor günler geçirdik."

Defne, "Tahmin edebiliyorum," dedi üzgün bir şekilde.

"Noyan'ın yeri apayrıdır bende. Dışarıdan bakıldığında güçlü bir görüntüsü vardır ama aslında çok hassas ve duygusaldır. Olur olmaz şeyleri kafasına takar, çok düşünür, kimi zaman hem kendini hem de çevresindekileri bunaltır bu

sebepten. Bazen üzülüyorum oğlumun bu haline ama onun da yapısı böyle işte. Zor bir çocukluk geçirdi, biraz da ondan dolayı bu hassasiyetinin sebebi belki de..."

Defne kadının son cümlesini duyunca daha bir dikkat kesildi. Noyan'ın babasıyla ilgili sıkıntıları olduğunu az çok biliyordu ama bu konuyla ilgili ayrıntılı bir konuşma geçmemişti Noyan'la aralarında. "Zor bir çocukluk derken, nasıl yani?" diye sordu, ilgiyle bakıyordu karşısındaki kadının yüzüne.

Nuran Hanım yardımcısının çayları servis etmesini bekledi bir süre, ardından "Babası Nazım Bey sert ve kuralcı bir adamdı," dedi. "Noyan pek anlaşamazdı babasıyla, bunun yanı sıra çocukken çok fazla sağlık problemi yaşadı, bağışıklık sistemi çok zayıftı, sıklıkla hasta olurdu."

Defne duyduklarından ötürü şaşkındı, bunların hiçbirinden haberi yoktu. Zaten ne biliyordu ki Noyan hakkında? O an kötü hissetti kendini; aslında o da sevdiği adama yaralı geçmişinden bahsetmemişti hiç. Aynı durumdalardı bir bakıma, Noyan da onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. "Noyan bunlardan bahsetmedi bana," dedi cansız bir sesle. "Evet babasıyla aralarının pek iyi olmadığını konuşmalarından anlıyordum ama sağlık problemleri olduğunu ilk defa sizden duyuyorum."

Nuran Hanım elindeki çay fincanını sehpanın üzerine bıraktı, hüzünlü bakışlarını Defne'nin gözlerine odakladı.

"Ah kızım, Noyan'la birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz ki? Ayrı olduğunuz süre beraber olduğunuz kısacık zaman dilimine göre o kadar fazla ki... Aşkınız tazecikken savrulup gittiniz, döktüğünüz gözyaşları tebessümlerinizi silip süpürdü, yürekleriniz özlemle yoğruldu."

Defne bakışlarını eğdi, boğazı düğümlenmiş, gözleri dolmuştu yine. O kadar doğruydu ki duyduğu sözler… Sadece iki ay kadar bir süre Noyan'la beraber olmuşlardı, oysa neredeyse iki seneden fazla ayrı kalmışlardı. Bu gerçekten de çok uzun bir zaman dilimiydi.

"Noyan o kadar çok bahsetti ki senden, daha önce görmememe rağmen tanıyormuş gibiyim seni. Bir tek senden bahsederken yüzü güler, coşkuyla dolardı. Ne yazık ki babasının eseri olan bir zorunluluğun üstesinden gelebilmek için çok zaman kaybetti."

Defne'nin içi acıyordu bu sözlerle. Hayatlarından iki sene kopup gitmişti, oysa bu zaman zarfında yaşayabilecekleri o kadar çok güzellik vardı ki... Hepsini yitirmişlerdi, zaman gözlerinin yaşına bakmadan geçip gitmişti. Derin bir soluk aldı, sıkışmış yüreğini ferahlatmaya çalıştı. Nuran Hanım'ın çalan telefonu böldü bu konuşmayı.

Nuran Hanım'ın salondan çıktığını görünce ayağa kalktı Defne, geniş pencerenin yanına yürüdü, hava iyice kararmıştı ve gökyüzünde tabak gibi bir dolunay vardı. Denize yansıyan yakamozlara dalıp gitti bir süre, Kordon'un eşsiz güzellikteki manzarasını izledi hayran gözlerle.

"Noyan geliyor!"

Nuran Hanım'ın coşkulu sesini duyunca hemen arkasını döndü Defne. Noyan'ın adıyla yepyeni bir heyecan dalgası kapladı yüreğini, hüznü çoktan uçup gitmişti. Bir iki anlamsız sözcük geveledi ağzında, sonrasında "Lavaboyu kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette..."

Nuran Hanım geniş bir koridordan geçirdi Defne'yi, lavabonun kapısını araladıktan sonra hafifçe gülümseyerek yol verdi kıza.

Defne içeri girdikten sonra aynadaki yansımasına baktı ilk olarak, saçlarında ya da makyajında en ufacık bir oynama yoktu ama gözleri... Yüreğindeki sarsıntıdan izler taşıyordu sanki. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki Noyan hakkında... Henüz konuşamamış olsalar da, o an bir kez daha emin oldu: Noyan'ı dinlemeyi kabul etmekle doğru bir karar vermişti. Belki o da anlatırdı yüreğindeki izleri, kim bilir...

Lavabodan çıktığında koridorda yürümeye başladı Defne, bir yandan da inceler gözlerini dolaştırıyordu evin içerisinde. Bir an siyah mobilyalarla kaplı bir oda gözüne çarptı, ardına kadar açık kapısından odanın içerisindeki aynaları gördü. Aynalar, siyah mobilyalar... Noyan'ın odası olmalıydı.

Defne bir süre kendiyle savaşsa da içinde büyüyen isteğe karşı koyamadı, sanki gizli bir güç tarafından o odaya çekiliyormuş gibiydi. Çekingen adımlarla odaya girdi. Nitekim odaya girdiğinde ani bir şokla sarsıldı. Çeşme'deki odanın neredeyse tıpa tıp aynısıydı bu oda ama şaşırdığı nokta bu değildi; komodinin, çalışma masasının, aynaların üzerinde sayamayacağı kadar çok fotoğrafı vardı. Gözlerine inanamaz

bir halde odanın ortasına geldiğinde, hangi fotoğrafa bakacağını şaşırmıştı. Fotoğrafların hepsi o unutulmaz yazdan kalmaydı, çoğunda yalnızca onun yüzü vardı, gülümseyen, ışıl ışıl parlayan yüzü. Diğer fotoğraflar ise Noyan'la birlikte oldukları fotoğraflardı, sarıldıkları, birbirlerine aşkla baktıkları, öpüştükleri... Soluğu kesilmişti Defne'nin, sanki odada hiç hava yokmuş gibi nefes alamıyordu. Elini boğazına götürdü, göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"Hiç çıkmadın kalbinden, bir an bile..."

Defne olduğu yerde korku dolu bir nidayla sıçrayarak arkasını döndü. Nuran Hanım'la göz göze gelince boynuna kadar kızardı. "Ben... Şey... Çok pardon... Kapı açık olunca..."

Nuran Hanım önemli değil dercesine elini salladı, Defne'nin yanına yürüdü, onun alev alev yanan yanaklarını ellerinin arasına aldı.

"Özür dileme kızım. Bu evde istediğin her odaya girebilirsin, mahcup olmana hiç gerek yok." Nuran Hanım fotoğraflara şöyle bir göz atarak, "Şaşırdın değil mi?" diye sordu. Defnenin kafasını olumlu anlamda salladığını görünce, "Noyan seni çok seviyor," dedi. "Sahip olduğu her şeyden vazgeçecek kadar çok hem de. Senin de sevginin ne kadar büyük olduğunu görüyorum gözlerine baktığımda, oğlumu hâlâ sevdiğini biliyorum. Allah'tan tek dileğim yeniden bir araya gelmeniz, kaldığınız yerden devam etmeniz."

Defne yüreğine sızan gri gözlere bakıyordu hipnotize olmuş gibi. Nuran Hanım'ın sesindeki yoğun tınılar ruhunu titretiyor, kalbini kanatlandırıyordu. İçinden taşan yoğun duygularla karşısındaki kadına sarıldı, başını omzuna dayadı onun. Gözlerinden bir çift damla süzüldü Defne'nin. "Yüreğim affedebilecek mi, yeniden güvenebilecek mi, hiç bilmiyorum..."

"Sen çoktan affetmişsin onu güzel kızım ama güven bir kez kaybedildi mi kolay kolay geri kazanılamaz. Fakat oğluma güveniyorum, eminim yitirdiklerine yeniden kavuşacaktır."

Defne saçlarında, sırtında gezinen şefkatli ellerle uyuşmuş gibiydi. Nuran Hanım varlığıyla, sözleriyle, sıcacık kalbiyle iyi geliyordu ona. Noyan'ın sevgi dolu, şefkatli kalbini kimden aldığı o kadar belliydi ki.

Çalan kapının sesiyle iki kadın toparlandılar hemen. Defne başını kaldırdı, rüyadaymış gibi baktı Nuran Hanım'ın

parlayan gözlerine.

"Noyan gelmiştir, gel hadi..."

Defne elini kavrayan kadının peşinden yürümeye başladı, az önceki üzgün halinden eser kalmamıştı. Kapının önüne geldiklerinde yardımcı kızın yanındaki adamla göz göze geldiler...

"Oğlum, hoş geldin canım!"

Nuran Hanım sevgiyle sarmaladı oğlunu ama Noyan'ın gözü Defne'nin üzerindeydi. Güneşi doğmuştu sanki, ilkbahar gelmişti yüreğine. Daphne'si evindeydi, çekingen gözlerle ve belli belirsiz tebessümüyle bakıyordu onun gözlerinin içine. Kâbus dolu yıllardan sonra bugünün gelmiş olmasına inanamıyordu. Annesini bıraktıktan sonra Defne'nin karşısına geldi Noyan, ellerini peri kızının yanaklarına götürdü, alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktı onun, "Evine hoş geldin Daphne'm," dedi aşk dolu bir sesle...

KAKTÜS TEAM

HUZUR

Tek bir cümle Defne'nin ayaklarını yerden kesmiş, gözlerini buğulandırmıştı. Başını yavaşça kaldırıp Noyan'ın gözlerinin içine daldı, aşkını gördü o gözlerde, yuvasını gördü. Tatlı bir gülücük gönderdi ona, "Hoş buldum," dedi.

Kalbinde çiçekler açtıran bu gülümsemeyle Noyan'ın kanı kaynadı, Defne'nin gamzeleri iyice belirginleşen yanaklarını ellerinin arasına aldı, art arda öpücükleriyle serseme çevirdi onu.

"Dur, ne yapıyorsun!"

Defne, bu öpücük saldırısından kurtulabildiğinde başını çevirdi utanç içerisinde, fakat Nuran Hanım yoktu yanlarında. Yeniden döndü Noyan'a, "Beni utandırmak zorunda mısın?" diye sordu.

Noyan peri kızına doyamamıştı, bitmeyen özlemi o kadar yoğundu ki, ona dokunmadan, onu öpmeden duramıyordu. Çapkın bir gülümseme yayıldı yüzüne:

"Benim tanıdığım Daphne bu kadar utangaç değildi aslında, hatta tam tersi biraz pervasız ve cadı mıydı acaba, bilemiyorum." Noyan, Defne'nin kesip biçen bakışlarını görünce gülmeye başladı.

"Her zamanki gibi çok sinirsin!"

Defne tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, Noyan'ın kollarında buldu yine kendini. Sırtı adamın güçlü göğsüne çarparken, boynuna değen öpücüklerle tepeden tırnağa ürperdi.

"Çıldırdın mı sen! Bırak beni! Biri görecek!"

Defne her ne kadar çırpınsa da, bedenini sarmalayan adamın varlığından etkileniyordu, Noyan'ın parmağının ucu dahi değse tüm vücudu elektrik akımına kapılmış gibi sarsılıyordu, onun dokunuşlarına o kadar susamıştı ki...

Noyan, peri kızının kokusuna iyice bulandıktan sonra onu serbest bıraktı. Defne ise Noyan'la arasına güvenli bir mesafe koyduktan sonra konuşmaya başladı:

"Sanki sevgiliymişiz gibi davranıyorsun ve..."

"Ve bu senin hoşuna gitmiyor, değil mi peri kızı?"

Defne çenesini gururla havaya dikti, umursamaz görünmeye çalıştı. "Gitmiyor tabii, ne sandın!"

"Eminim gitmiyordur, ne yazık ki yalan söyleme konusunda

çok beceriksizsin."

Defne delici bakışlarını karşısındaki adamın üzerine dikti, "Ne yapayım bu konuda senin kadar usta değilim," dedi. Lafı gediğine koymuştu her zamanki gibi, Noyan'ın asılan yüzünü görse de umursamadı, arkasını döndüğü gibi yürüyüp gitti. Salona girdiğinde Nuran Hanım'la göz göze geldi Defne, onun yüzündeki memnun ifadeyi görünce hafifçe tebessüm etti. Tam bu esnada Noyan da yanlarına gelmişti. Defne yanına oturan adamın yakışıklı profiline baktı kısa bir an, kalbinde öldürmeye çalıştığı ama öldüremediği aşkı yanı başında oturuyordu. Hayal miydi tüm bu yaşananlar, sık sık bu soruyu soruyordu kendine, belki de hâlâ Santa Monica'daydı ve tatlı bir rüyanın kollarındaydı.

Defne başını çevirdiğinde Nuran Hanım'ın hayranlık ve sevgi karışımı bir ifadeyle onları izlemekte olduğunu gördü, mutluluğu gözlerinden okunabiliyordu kadının.

"Neler yaptınız bakalım? Yoksa bol bol beni mi çekiştirdiniz?"

Nuran Hanım'ın tebessümü genişledi, "Ya, sorma, hep seni çekiştirdik oğlum," dedi alaycı bir dille.

"Hayatımın en değerli iki varlığı şimdiden kadın dayanışması içerisine girmiş, öyle mi?"

İki kadın bu sözler üzerine gülümsediler, bol neşeli bir sohbetin ardından ise yemeğe geçtiler.

Defne envai çeşit yemeğin dizili olduğu sofraya baktı hayran hayran, "Hepsi harika görünüyor, çok zahmet etmişsiniz," dedi Nuran Hanım'a dönerek.

"Ne zahmeti kızım, böyle söyleyince üzülüyorum bak. Hem hepsini tek başıma yapmadım, yardımcımın da katkısı çok."

Defne, "Ellerinize sağlık," dedi gülümseyerek, tabağını yiyeceklerle doldurmaya başladı.

"Defne de en az senin kadar güzel yemek yapıyor anne. Mutfak konusunda çok becerikli, öyle ki o hünerli ellerinden yediğim mantıyı hayatım boyunca unutamam."

Noyan gözlerine dikilen Defne'nin uyarı dolu bakışlarını görünce kıs kıs güldü.

"Bence de unutmamalısın zaten," dedi Defne. Noyan'ın neyi ima ettiğinin farkındaydı ama Nuran Hanım tüm bu ayrıntıları bilmediği için anlamaz gözlerle bakıyordu onlara. Noyan annesinin bu durumunu fark etti ama ayrıntıya girmedi.

Yemek tüm hızıyla devam ederken konu İzmir'deki popüler mekânlara geldi. Bir ara Noyan, "Hafta sonu sizi Urla'ya götüreyim," dedi. "Çok beğeneceğiniz bir kahvaltı mekânı keşfettim, meyve ağaçlarıyla kaplı, yemyeşil bir yer. Ne dersiniz, pazar günü gidelim mi?"

Nuran Hanım, "Eğer Defne de isterse neden olmasın?" dedi istekli bir şekilde, bakışlarını Defne'ye yöneltti.

Defne kızarıp bozardı, "Şey... Ben hafta sonları ablamlarla birlikte oluyorum aslında," dedi ama bunu söyler söylemez pişman oldu. Ayıp mı olmuştu acaba?

"E onlar da gelsinler, hep birlikte gideriz," dedi Nuran Hanım.

Defne ne diyeceğini şaşırmış vaziyetteydi. Acaba Nuran Hanım eniştesi ve Noyan arasındaki soğukluğu bilmiyor muydu? Noyan hemen konuşmaya girerek, "Neyse başka bir zaman gideriz," dedi ama bakışları durgunlaşmıştı.

Nuran Hanım üstelemedi fakat Defne'nin ailesi ve oğlu arasındaki sıkıntıda en ufak bir düzelme olmadığının da farkına vardı.

Gecenin sonunda Defne uzun uzun sarıldı Nuran Hanım'a, defalarca teşekkür etti ona. En kısa zamanda yeniden görüşmek üzere sözleştikten sonra Defne, Noyan'la birlikte otoparka indi.

Arabaya binip yola koyulduklarında, Noyan "Annemi de en az beni büyülediğin kadar büyülemişsin peri kızı," dedi, "Seni çok sevdiği her halinden belli oluyor."

Defne bu cümlelerle mutlu oldu, "Ben de çok sevdim anneni," diye karşılık verdi. "Çok sevecen ve samimi, kendi evimdeymişim gibi hissettirdi bana."

Noyan duyduklarından memnundu, "Kendi evindeydin zaten," dedi. "Benim olan her şey senin biliyorsun ki..."

Defne kafasını çevirdi, Noyan'ın keyifli yüz ifadesini inceledi bir süre, "O eskidendi Noyan," dedi ciddi bir sesle.

Noyan kısa süre sonra Defne'nin apartmanının önüne gelmişti, arabayı park etti, kontağı kapattı. "Hâlâ öyle," dedi. Bakışları Defne'yi delip geçiyordu sanki. "Bu gerçek hiçbir zaman değişmedi ve asla değişmeyecek."

Defne karşılık vermedi bu sözlere, Noyan'ın gece gibi koyu bakışlarının menzilinden bir an önce çıkmak istiyordu, "Getirdiğin için teşekkür ederim," dedi, ardından kapıyı açmak

için yöneldi.

"Gitme peri kızı..."

Kolundaki teması hissedince Defne'nin kalp atışları hızlandı. Arkasını dönerse, Noyan'ın aşkla yanan gözlerini görürse iradesinin zayıflayacağını biliyordu. O yüzden dönmedi, kapının koluna götürdü elini ama o an kilitlenen kapıların sesini duydu. Hızla döndü Noyan'a, "Ne yapıyorsun sen, açsana şu kapıyı!" diye hırladı.

Noyan yaptığının yeterince saçma olduğunun farkındaydı ama elinde değildi.

Aşkının başladığı yerde bırakmıştı aklını, dizginleyemediği duygularıyla hareket ediyordu sadece. "Gitmeni istemiyorum," diye mırıldandı Defne'nin kızgınlıkla bakan gözlerinde kaybolurken. "Yanımda kal, biraz daha..."

Defne'nin kızgınlığı yerini kesif bir şaşkınlığa bıraktı. "Arabada mı oturacağız öylece?" diye sordu, Noyan'ın tam olarak ne yapmak istediğini anlayamamıştı. Acaba eve mi davet etmesini bekliyordu Noyan, anlam veremedi.

Noyan bir süre düşündükten sonra, "Eğer izin verirsen hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yere götürmek istiyorum seni," dedi. Umutla bakıyordu peri kızının gözlerine, reddedilmekten korkuyordu.

Defne ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Mantıklı yanı saatin geç olduğunu, evine gitmesi gerektiğini söylüyordu, duygusal yanı ise Noyan'a izin vermesini... Dakikalar sonra kararını vermişti Defne, "Nereye gideceğiz?" diye sordu Noyan'a.

Noyan'ın gözleri parladı, arabayı çalıştırdı hemen. "Sürpriz olsun," dedi. Defne ses etmedi ama doğru bir karar verip vermediğine dair ufacık da olsa tereddüdü vardı, ama artık yola koyulmuşlardı, geri dönmek için geçti. Göz ucuyla Noyan'a baktı Defne, tek bir bakış dahi heyecanlandırıyordu onu. Bir müddettir tuttuğu soluğunu serbest bıraktı, mp3 çalara uzandı. Biraz müzik gergin sinirlerini yatıştırabilirdi belki...

Neredeyse yirmi dakika kadar yol gitmişlerdi. Defne yolun sağ tarafındaki tabelayı görünce Noyan'a döndü hemen, "Kemalpaşa'ya mı gidiyoruz?" diye sordu.

"Evet Daphne."

"Niye ki?" Defne şaşkındı, anlam veremiyordu, saat on biri geçiyordu ve bunca yolu gitmeleri çok da mantıklı gelmiyordu

ona.

"Ne oldu Daphne? Sanki... Nasıl desem, korkuyormuş gibi görünüyorsun. Merak etme azılı bir katil ya da sapık oturmuyor yanında..."

Defne kötü kötü baktı Noyan'ın alayla kıvrılmış dudağına. "Ne korkacağım be!" dedi kızarak. "Bu kadar yolu geleceğimizi bilseydim hiç kabul etmezdim teklifini. Birazdan şuracıkta uyuyakalırsam hiç şaşırma. Dün gece hiç uyumadım zaten, yeteri kadar yorgunum, bir de tonla yol gidiyoruz tüm bunlar yetmiyormuş gibi."

Noyan dar ve kıvrımlı yola saptıklarında, Defne'ye döndü bir an. "Çok yorgunsan biraz kestir. Geldiğimizde uyandırırım seni," dedi.

"Hakikaten süper bir teklif."

"Of peri kızı, sana da yaranılmıyor hiç. Ne desem suç..."

Defne karşılık vermedi daha fazla, kollarını göğsünde birleştirdi, farların aydınlattığı ağaçlıklı yolu izlemeye başladı. Bir müddet sonra önlerine çıkan güvenlikli bir kapıdan girdiler. Defne doğrulup çevresini incelemeye başladı meraklı gözlerle, yan yana villaların dizili olduğu bir siteye gelmişlerdi. Geniş çimlerin üzerine yayılmış villaların bahçeleri göze çarparken, sokak lambalarının ışıkları heybetle salınan ağaçların üzerine düşüyor, egzotik bir görüntü oluşturuyordu.

"Nereye getirdin beni?"

Noyan, kahverengi panjurlu bir villanın önünde durdu, Defne'ye döndüğünde yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Hımm şöyle söyleyeyim. Seni evime getirdim." Defne'nin şaşkınlıkla açılan gözlerini görünce boğuk bir kahkaha koyverdi Noyan.

Defne ise adeta paralize olmuş gibiydi. Noyan'la baş başa olma düşüncesi midesinde binlerce havai fişeğin patlamasına sebep oluyordu. Titrediğini fark edince iyice huzursuzlandı, sıkıntıyla kıpırdandı oturduğu yerde. Duygularını belli etmemek için yüzüne kızgın bir ifade kondurdu hemen.

"Ya sen deli misin? Getirecek başka yer bulamadın mı beni? Hemen geri dön lütfen!"

Noyan bu sözlerden bir parça dahi etkilenmemişti, umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti, "Kusura bakma ama dönemem," dedi. "Hem ne varmış geldiğimiz yerde? Ne güzel

işte baş başa kalabileceğiz, bol bol öpüp sevebileceğim seni, daha ne olsun?"

Defne ağzı beş karış açık bir halde Noyan'a bakıyordu. Doğru mu duymuştu? Yok yok kesinlikle kulaklarında bir sorun vardı. Başını sağa sola salladı inanamaz gözlerle.

"Hay Allah, Daphne. Gören de söylediklerimin hiçbirini daha önce yapmadım sanacak. Resmen Nuri Alço muamelesi yapıyorsun bana, kırılıyorum bak."

"Ya sen... Sen... İnanamıyorum sana!"

Defne elini göğsüne doğru götürdü, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, resmen canı acıyordu. O eve giremez, Noyan'la baş başa kalamazdı. Yanında oturan adamın ufacık bir temasıyla bile uyarılırken, öpücükleriyle baş edemezdi onun. Güvenmiyordu. Ama Noyan'a değil, kendine...

"Hadi daha fazla beklemeyelim burada, hava oldukça soğuk ve üşümeye başladım."

"İnmeyeceğim!"

Noyan'ın kaşları çatıldı, "Saçmalama!" dedi ciddi bir tonda. "Sabaha kadar donarsın burada."

"O zaman evime götür beni!"

Noyan bezgin gözlerle baktı Defne'nin yüzüne, "Bana mı yoksa kendine mi güvenmiyorsun?" diye sordu onun aklından geçenleri sanki okumuş gibi. "İstemediğin bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun. Baş başa kalabilmemiz için getirdim seni buraya. Bir erkek ve kadın baş başayken illa sevişecek diye bir kural yok Daphne!"

Defne bu sözlerle kıpkırmızı oldu, gözlerini kaçırdı hemen, Noyan haklıydı belki ama *ateşle barut yan yana durmaz* diye de bir söz vardı.

"Hadi gel..."

Defne açılan kapıların sesini duydu ve kafasını salladı olumlu anlamda, pes etmişti. Dışarıya adımını attığında paltosundan içeriye dolan esintiyle ürperdi, villanın girişinde bekleyen adama doğru yürüdü hızla. Tahta korkuluklarla çevrili, geniş bir terasa sahip beyaz villa çepeçevre ağaçlarla çevriliydi, bahçesi usta bir bahçıvanın elinden çıkmış gibi düzenli ve yemyeşildi. Defne inceler gözlerini çevresinde gezdirirken, renk renk saksıların karşılıklı dizili olduğu kısa patikadan yürüyüp kapının önüne geldiler.

Noyan kapıyı açarken, "Sık sık gelirim buraya," dedi,

"Yoğunluktan bunaldığım zamanlar benim için huzurlu bir kaçış noktası oluyor."

Defne ses etmedi, içeriye girdiklerinde Noyan'ın peşi sıra salona yürüdü. Beyaz renk mobilyalardan dolayı, olduğundan daha büyük görünüyordu salon, pencereler yerden tavana kadar uzanıyordu, açık duran perdeden bahçedeki ağaçlar görülebiliyordu.

"Üşüyorsun değil mi?"

Defne ellerini paltosunun cebinden çıkardı, "Evet," diye mırıldandı.

Noyan taş şömineye yürüdü, içindeki odun parçalarını kontrol etti, "Hemen şömineyi yakayım," dedi. "Ama ondan önce seni ısıtacak bir şeyler getireyim."

Defne üçlü koltuğun kenarına ilişti, "Hayır gerek yok," dedi. "Dayanılmayacak gibi değil."

"Olsun ben yine de getireyim."

Noyan bir koşu üst kata çıkıp geldi, elindeki civciv sarısı polar battaniyeyi Defne'nin omuzlarına yerleştirirken yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu onun. Ardından şöminenin başına geçti yine.

Defne battaniyenin huzurlu sıcaklığında iyice mayışmıştı, Noyan'ın becerikli hareketlerle şömineyi yakmasını izliyordu. Ne olursa olsun onun yanındayken bambaşka hissediyordu kendini, daha bir huzurlu ve güvendeymiş gibi, yuvasındaymış gibi...

"Bakışlarını ensemde hissediyorum peri kızı. Neler geçiyor aklından acaba?"

Defne gülümsedi, "Ne kadar becerikli bir erkek olduğunu düşünüyordum," dedi alaycı bir dille. "Daha önce şömine yakan bir erkek görmemiştim..."

Noyan arkasını döndü, "Görmemene sevindim," dedi, "Biliyorsun ki ilklerini benimle yaşamandan mutluluk duyuyorum." Noyan çapkın bir gülümsemeyle göz kırptı Defne'ye.

Noyan'ın gülüşüyle içi bir hoş oldu Defne'nin. *İlklerim de sonlarım da senin,* demişti ona bir zamanlar ve gerçekten de ruhunda yer edinen tüm ilkleri Noyan'la yaşamıştı. Âşık olduğu, kollarında huzur bulduğu, tenini tenine kattığı, acının en katıksızını yaşadığı ilk ve tek erkekti Noyan. Onun yerine koyabileceği kimse olmamıştı hayatında. Bundan sonra da

olmayacaktı, biliyordu.

Noyan şömineyi yaktıktan sonra doğruldu ve ellerini çırptı, "Hemen geliyorum," dedi ve lavaboya yöneldi. Defne ise duvarda asılı duran soyut tablolara bakıyordu dalgın gözlerle, bir süre sonra sıcaklamaya başlayınca battaniyeyi omuzlarından sıyırdı, paltosunu çıkardı. Elindeki kırmızı şarap şişesiyle salona giren adamı görünce, "Kutlama mı var?" diye sordu muzip muzip.

Noyan koltuğun önündeki sehpanın üzerine yerleştirdi şişeyi ve "Elbette var," dedi çekici bir sesle, "Aslında şöyle söyleyeyim, bu gece dönüşün şerefine içeceğiz."

"Bak sen!" Defne'nin tek kaşı kalkmış, dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Yalnız ben döneli bayağı bir oluyor, biraz geç olmadı mı bu kutlama için?"

Noyan doldurduğu kadehi Defne'ye uzattı. "Ne demişler peri kızı, geç olsun güç olmasın..."

Defne kadehi aldı, "Teşekkür ederim," dedi, Noyan'ın gözlerinin içine bakarak. Tam anlamıyla kayboluyordu o gözlerde, Defne diye bir şey kalmıyordu ondan geriye.

"Geri dönüşüne peri kızı!" Noyan kadehini kaldırdı. "Ait olduğun yere dönüşüne..."

Defne'nin kalbi titreşti bu sözle, hiçbir şey demedi, hafif bir tebessümle kadehini kaldırdı ve Noyan'ın kadehine değdirdi yavaşça. Boğazından aşağı kayan yakıcı sıvıyla biraz daha ısındığını hissetti.

Bu andan sonra hoş bir sohbet başladı ama Noyan gözlerini alamıyordu Defne'nin üzerinden. Hayran gözlerle izliyordu aşkından tutuştuğu kadını, doya doya izliyordu onu, özgürce, gözlerini bir saniye bile çekmeden... Defne'nin yuvarlak yüzüne, hızlı hızlı kırpışan kirpiklerine, pembe yanaklarına baktı hayran hayran. Bakışları, dudaklarında biraz daha fazla durdu istemsizce, "Doyamıyorum seni izlemeye," dedi kendinden geçmişçesine bir sesle. "O kadar özlemişim ki, bu özlemi kelimelerle ifade edebilmem çok güç. Hiçbir sözcük anlatmaya yetmez yüreğimdeki özlemi."

Defne, Noyan'ın aşkla parıldayan gözlerine baktı, eriyordu; tüm kalbiyle, ruhuyla Noyan'a doğru akıyordu. O da en az Noyan kadar özlemişti, ama dillendirmedi...

Noyan, Defne'nin saçlarında dolaştırdı hayran bakışlarını, kızın omzundan göğsüne doğru inen saçlara uzandı, bir tutam

alıp her zaman olduğu gibi burnuna doğru götürdü, bağımlısıydı bu saçların, hayranıydı... "Sen de özledin mi?" diye mırıldandı elinde tuttuğu ipeklerin kokusuna bulanırken. "Varlığımı özledin mi Daphne? Aşkımı hissetmeyi?"

Defne oturduğu yerde kaskatı kesilmişti, iradesi hızla zayıflıyordu. Noyan'ın aşkı eskisinden de yoğundu, aradan geçen zaman daha da alevlendirmişti onu, görebiliyordu. Peki ya o? Farklı mıydı Noyan'dan? Gözlerine yoğunlaşan adama baktı, dili tutulmuştu sanki, cevap veremiyordu onun sorduğu soruya.

"Özledin mi?"

Defne uzun uzun baktı Noyan'ın gözlerine, en sonunda "Özledim," diye mırıldandı.

Noyan'ın yüzü aydınlandı, dudakları coşkulu bir tebessümle aralandı, "O zaman ait olduğun yere gel peri kızı," dedi ve Defne'nin elindeki kadehi sehpaya bıraktı, onu göğsüne doğru çekti, kollarını beline doladı kızın, huzurlu bir iç çekişle sıkı sıkı sardı Daphne'sini.

Bambaşka bir dünyanın kapısı aralanmıştı Defne için, yuvasına dönmüştü, aşkla, sevgiyle, şefkatle sarmalanıyordu eskisi gibi, kuraklaşmış kalbinde binlerce çiçek açıyordu. Noyan'ın kokusuyla çepeçevre kuşatılırken gözlerini yumdu, tatlı bir mırıltı döküldü dudaklarından.

"Daphne'm, güzel kadınım benim... Seni öyle çok seviyorum ki..."

Defne'nin bu sözleri duyacak hali yoktu, gerçeklikten kopmuştu, görmüyordu, duymuyordu, sadece hissediyordu. Hissettikçe yaşama dönüyordu, yaşıyordu, artık nefes alıyordu...

Noyan, peri kızının tepesine sevgi dolu öpücüklerini bırakıyor, kimi zaman onun saçlarını, sırtını okşuyor, kollarında bebek sallar gibi sağa sola sallıyordu onu.

Bu büyülü an sürerken bir süre sonra Noyan, Defne'yi geriye doğru çekti, onun mayışmış gözlerine baktı; yanaklarını avuçlarının arasına aldığında peri kızının göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü, ne yapacağını anlamıştı belli ki. Uzun uzun baktı Defne'nin titreşen kirpiklerinin örttüğü gözlerine, tek tek öptü onları, sevgiyle aşkla yaptı bunu, dudaklarını kızın yanaklarına doğru kaydırdı, adeta öpücük yağmuruna tuttu onu.

Defne sersemlemişti, Noyan'ın kollarında bezden bir bebek gibiydi. Yanakları özgür kalınca gözlerini açtı ve o an... Noyan'ın alev alev gözlerle dudaklarına kilitlendiğini fark etti. O an nefesi kesildi Defne'nin, bayılacak gibi hissetti kendini. Noyan'ın yavaş yavaş yaklaşan dudaklarını görünce ne yapacağını bilemedi, paniklemişti.

Noyan, Defne'nin ensesini kavradı nazikçe, dudaklarını yaklaştırdı ama öpmedi onu, bir süre bekledi Defne'nin heyecanını daha da artırmak isteyerek. Gözlerini kocaman açılmış gözlere sabitledi, "Bu anı o kadar çok hayal ettim ki," dedi boğuk sesiyle, "hayalim gerçek oldu peri kızı..."

Noyan, ipeksi bir öpücük bıraktı Defne'nin dudaklarına, bir tane daha, ardından bir daha. Her öpücükte bu dudaklara ne kadar susamış olduğunu anlıyor daha da coşkuyla doluyordu. Defne ise yaprak gibi titriyordu bu esnada. O kadar özlemişti ki bu öpücükleri, suyuna kavuşan solgun bir çiçek gibi canlanıyordu öpüldükçe. Noyan'ın kollarında yeniden doğuyordu, serpilip büyüyordu sanki. Bir süre sonra kollarını adamın boynuna doladı, iyice yaklaşmıştı Noyan'a, sıcaklığını hissedebiliyordu onun.

Noyan, Defne'nin belini daha sıkı kavrayıp, onu daha da bastırdı kendi bedenine. Öpücüklerinin derinliği artarken içindeki arzu gitgide büyüyor, önüne geçilemez bir hal alıyordu. İki âşık alevlenmişti artık. Defne, Noyan'ın şehvetli, aceleci öpücüklerine aynı şiddette karşılık veriyor, onu daha da çok çekiyordu kendine. Noyan boynuna ıslak öpücüklerini bırakmaya başladığında, Defne başını geriye doğru attı ve keyifli mırıltılar çıkarmaya başladı.

"Defne... Doyamıyorum sana, çok özlemişim..."

Noyan kendinden geçmiş gibiydi, Defne'yi istiyordu, hem de deliler gibi. Önüne geçemediği bu istek öylesine yoğundu ki dayanabilmesi çok güçtü. Defne'nin kokusu arzularını daha da kamçılarken, sırtında gezinen parmaklarla iradesi gitgide zayıflıyordu. Aklında Defne'ye sahip olduğu anlara ait görüntüler vardı hep. Teknede, evde, Hanzade'de defalarca yaşadıkları o tutku dolu anlar... Defne'nin zevk dolu inlemeleri, kollarında hazzın doruklarına tırmanması, kendini kaybederken yüzünün aldığı o ifade... Tüm bunları hatırlamak dayanma sınırlarını iyice zorluyordu Noyan'ın. Dudakları yeniden Defne'ninkileri bulduğunda, elleri istemsizce onun

göğsüne gitti, bu temasıyla peri kızının kasıldığını fark edince dokunuşlarını çok fazla derinleştirmedi. İlk günden çok fazla zorlamak istemiyordu onu. Önlerinde daha çok zaman vardı, Defne artık yanındaydı...

Noyan öpücüklerinin hızını yavaş yavaş azalttı, elini Defne'nin saçlarının arasına daldırdı, okşar gibi gezdirdi parmaklarını. Dudakları birbirinden ayrıldığında Defne'nin uyuşuk gözlerine gülümsedi sıcacık, "Hayata dönüşümüzün şerefine," diye fısıldadı, ardından fazlasıyla sarsılmış kızı göğsüne yasladı, eskisi gibi tek bir ruh oldu onunla birlikte...

Sadece şöminede yanan odunların çıtırtısı vardı salonda, iki âşık birbirlerinin kollarında huzurlu bir sessizliği paylaşıyorlardı.

Defne adeta uyuşmuş gibiydi, Noyan'ın varlığı, içtiği birkaç yudum şarap ve şöminenin yaydığı ısıyla birleşince iyice mayışmıştı. O an huzur nedir diye sorsalar, tam da içinde bulunduğu anı tasvir ederdi. Gözkapakları kurşun gibi ağırdı, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu ama başarılı olmakta güçlük çekiyordu. Nitekim bir süre sonra yorgunluğuna yenik düştü...

Noyan, Defne'nin soluklarının yavaşladığını fark edince yavaşça başını eğdi, o an yüzünde sevgi dolu bir tebessüm oluştu. Peri kızı uyuyakalmıştı kollarında, eskisi gibi... Başını koltuğa dayağında mutluydu Noyan, çok ama çok uzun zamandır bu anların özlemiyle yanıp kavrulmuştu, kimi zaman umutsuzluğa kapılmış, Defne'ye bir daha asla kavuşamayacağını düşünmüştü. Ama şimdi kollarındaydı sevdiği kadın. Gerçek miydi bu? Başını kaldırıp yeniden baktı Defne'ye, elini onun sırtına kaydırdı, yaşadıklarının hayal olmadığından bir kez daha emin oldu. Gerçekliğiyle yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu Noyan'ın.

Yavaş yavaş koltuğa uzandı, dudaklarından belli belirsiz bir mırıltı dökülen kızı yeniden göğsüne yatırdı Noyan, bir elini Defne'nin beline yerleştirdi, diğer eliyle onun saçlarını okşamaya başladı. Senelerce endişeyle, umutsuzlukla yorulmuş yüreği kıpır kıpırdı kollarındaki kızın varlığıyla. Bundan daha mutlu bir an var mıydı yeryüzünde? Sevdiği kadın kollarındaydı yeniden, onun teninin sıcaklığını, eşsiz kokusunu hissedebiliyordu, soluklarının sesi kulaklarını okşuyordu, ona dokunabiliyor, onu öpebiliyordu. Güzel günler bekliyordu onları, hayallerine ulaşmalarına az kalmıştı, hiçbir

engel yoktu önlerinde. Defne'nin tepesine şefkatli öpücüklerini bıraktı Noyan, daha sıkı sarıldı ona ve huzur içinde kapattı gözlerini...

KAKTÜS TEAM

GEÇMİŞTEN İZLER

Ertesi gün işe geldiğinde Defne'nin yüzü ışıl ışıl parlıyordu, yüreği ise tozpembeydi. Aşkının kanatlarına tutunup, yıldızlı gökyüzüne uçmuştu bir gece önce, örselenmiş kalbi aydınlanmış, yeniden umutla dolmuştu.

Noyan'ın dudaklarına bahşettiği öpücükleri hatırlayınca, kesif bir heyecan dalgasıyla sarsıldı yeniden, saç diplerine kadar ürperdi Defne. Tahmininden çok daha fazla sarsmıştı onu o öpücükler; ruhunu kuşatan uçsuz bucaksız bakışlarıyla, özlem dolu cümleleriyle çelikten zırhlarını delip geçmişti Noyan. O deliklerden Noyan'ın aşkının ışığı sızıyordu şimdi, hiç bitmeyen, her gün daha da alevlenen aşkı...

Defne paltosunu çıkarıp koltuğuna yerleşti, gülümsemesi dudaklarında takılı kalmıştı. Noyan'ın kollarında uyanmıştı sabah, başını kaldırdığında onun hâlâ uyuyor olduğunu görmüş, onun sıcacık göğsünün biraz daha tadını çıkarmıştı. Elinde olsa daha saatlerce yatardı o kolların arasında ama İzmir'e geri dönmek zorundalardı, iş vardı.

Defne'nin hayretle fark ettiği bir şey ise, çok ama çok uzun zamandır dün geceki gibi huzurlu bir uyku çekmediğiydi. Noyan'dan sonra tüm uykuları yarım, rüyaları ise kopkoyu kalmıştı. Kâbuslar içinde soluk soluğa uyandığında hep onu aramıştı, yapayalnız yüreğiyle yatağında büzüşmüş, saçlarında dolaşan şefkatli parmakları hayal etmişti hep.

Fakat artık evindeydi...

Kafasındaki acımasız sesleri bir süreliğine susturmuştu Defne. Noyan'ı kıyasıya eleştiren, onu bu kadar çabuk affettiği için hiç susmayan o kötücül sesleri...

Gerçekten affetmiş miydi Noyan'ı? Yaşamış olduğu tüm olumsuzlukları bir kenara koyabilmiş miydi, sünger çekmiş miydi koskoca iki seneye?

Defne'nin yüreği affetme sinyalleri verse de, tam anlamıyla özgür bırakmamıştı aşkını, dili henüz çözülmemişti, gürül gürül akıyordu belki ama, derinden, gizliden...

Kapı çalınca puslu hayallerinden sıyrıldı, içeriye giren arkadaşına gülümsedi Defne.

"Ooo gamzeler ortaya çıktığına göre dün akşamki yemek harika geçmiş, öyle mi?"

Defne kafasını evet dercesine salladı, yanaklarındaki çukurlar daha da belirginleşmişti. Ece koltuğa yerleştikten sonra bacak bacak üstüne attı, "Hadi anlat o zaman," dedi meraklı meraklı.

Defne önce Nuran Hanım'la geçirdiği sıcacık dakikalardan bahsetti, ondan bahsederken yüzünde güller açıyor, gözleri sevgiyle parlıyordu. Kalbi çoktan ısınmıştı sevgisini göstermekten bir an olsun çekinmeyen kadına.

Noyan'la baş başa geçirdiği anlardan bahsederken ise adeta sesi titriyordu. Sanki akşamı yeniden yaşıyor gibiydi. Lafını bitirdiğinde Ece'nin memnuniyeti gözlerinden okunabiliyordu:

"İkiniz de o kadar çok acı çektiniz ki, artık mutlu olmayı hak ediyorsunuz Defne. Ve... Noyan'a bir adım daha yaklaşmış olmana çok sevindim. Biliyorum, güvenini çok sarstı ama sevgisi ilk günden itibaren gerçekti. Noyan seni büyük bir aşkla sevdi, senden hiç vazgeçmedi. O yüzden yeni bir şansı hak ediyor diye düşünüyorum..."

En yakın arkadaşının yüreğinden kopan bu sözler, Defne'nin bilinçaltındaki kuşkuları silip süpürdü. Noyan'a bu kadar çabuk erimesinin sebeplerindendi onun tükenmeyen aşkı. Onun o aşk dolu kalbini, kendi kırık kalbinin yanında gerçekten hissetmese, belki bu kadar çabuk yumuşayamazdı...

O günkü ilk hastasını uğurladıktan sonra telefonundaki mesaja takılı kaldı Defne'nin gözü. Ablasından geliyordu, öğle tatilini birlikte geçirmeyi teklif ediyordu Venüs.

Hemen arama tuşuna bastı Defne, bir süre havadan sudan konuştular Venüs'le, sonrasında ofisin çok yakınında bulunan bir restoranda buluşmak üzere sözleştiler.

Öğle tatilinde dışarıya adımını attığında pırıl pırıl parlayan güneşle içi daha da ısındı Defne'nin. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı, yeniden doğmuş gibiydi sanki. Çevresinde akıp giden yaşamı daha dikkatli inceliyor, daha önce farkına varmadığı ayrıntıları görüyordu hayretle. Noyan'la geçirdiği tek bir gece yetmişti tüm bunlara.

Defne, Sevinç Pastanesi'nin önünden geçip hemen yan taraftaki geniş bulvara geçtikten sonra adımlarını hızlandırdı ve ablasıyla sözleştikleri restorana girdi. Venüs çoktan gelmişti, el salladı onu görünce.

"Ablam..." Defne ablasına sarıldı, yanaklarına bir çift sulu öpücük kondurdu onun.

"Bebeğim, hoş geldin..."

İki kardeş karşılıklı oturdular. Venüs inceler gözlerini Defne'nin üzerinde gezdiriyordu, yüzünde merak ve endişe karışımı izler vardı. "Nasılsın?" diye sordu kardeşinin ışıl ışıl gözlerine bakarak.

Defne telefonunu masanın üzerine yerleştirdi, ardından keyifle arkasına yaslandı. "Çok iyiyim," dedi. "Sen nasılsın ablam?"

Bu karşılıklı hal hatır sorma, havadan sudan konuşma faslını atlattıktan sonra yemeklerini sipariş ettiler Defne masasın üzerindeki beyaz güllerle göz göze geldi bir an, yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. Eğilip minik saksının içindeki gülleri kokladı. Noyan... diye geçirdi içinden.

"Bakıyorum da pek bir neşelisiniz hanımefendi. Neye borçluyuz bunu acaba? Yoksa..." Venüs devam edemedi bir an, Noyan aklına gelince yüzü düşüyordu istemsizce. Kardeşinin parıldayan gözlerinden neler olup bittiğini az çok anlayabiliyordu ama endişeleriyle kendini yiyip bitiriyordu bir yandan da. Noyan denilince zihninde canlanan sahneler pek iç açıcı değildi ne de olsa.

Defne omuzlarını silkti umursamazca, telefonunu eline aldı, gelen birkaç bildirime göz atıyormuş gibi yaptı.

"Neden konuşamıyorsun Defne? Yine gizli saklı mı yürüteceksin ilişkini?"

Defne elindeki telefondan gözünü çekti, uyarı dolu bakışlarını dikti karşısındaki kadına. "Ne ilişkisinden bahsediyorsun?" diye sordu tüm ciddiyetiyle.

"Noyan'la olan ilişkinden bahsediyorum tabii ki. Şu haline bak, iki günde yelkenleri suya indirdin. Geçen gün enişten var diye çok bir şey diyemedim ama o adamın tüm yaptıklarını bu kadar çabuk sineye çekebilmeni aklım almıyor. Unuttun değil mi her şeyi? Nişanlısı olmasına rağmen senin hayatına girdi, sana yalanlar söyledi, üstelik utanmadan bir de..." Venüs'ün yanakları kızardı, devam edemedi.

"Benimle birlikte oldu değil mi?" Defne'nin kalbine binlerce bıçak saplanıyor gibiydi, Venüs yüzüne tokat atsa bu kadar canı yanmazdı belki de. Ablası cinsel ilişki konusunu daha önce hiç dile getirmemişti, Venüs hiçbir zaman onaylamazdı evlilik öncesi bu tarz ilişkileri ama ne olursa olsun o ana kadar hiç dillendirmemişti bunu. Defne öfkelendi

elinde olmadan, dişlerini sıkıyordu, bakışları buz gibiydi. Oturduğu yerde saldırı pozisyonuna geçti, zehir gibi diliyle ablasının canını acıtmak için hazırdı:

"Ben istedim onunla birlikte olmayı!" dedi Defne, ablasının kaşlarının şaşkınlıkla havalandığını görse de umursamadı. "Beni hiçbir şey için zorlamadı abla! Duydun mu? Noyan'ı istedim ve senin o hiç onaylamadığın..."

"Kes, yeter!" Venüs onaylamaz gözlerle bakıyordu kardeşine. "Sen veya o fark etmez. Eğer sağlam bir erkek olsaydı, tüm engellerine rağmen birlikte olmazdı seninle, her anlamda..."

Garsonun getirdiği yemekler bu acı sohbeti bölmüştü. Defne önüne yerleştirilen ızgara tabağına baktı memnuniyetsizce, iştahı kaçmıştı. Oraya gelirken ablasıyla böylesine tatsız bir konuşmaya gireceğini tahmin etmemişti. Çatalını eline aldı ama hemen sonrasında bıraktı. Oflayıp puflamaya başladı. Venüs ise diline hâkim olamadığı için çoktan pişmandı. Üzgün gözlerle kardeşinin eline uzandı:

"Ablacığım, amacım seni üzmek değildi, kusura bakma lütfen. Sadece içim almıyor bir türlü, kabul edemiyorum bu adama gözü kapalı yeniden güvenmeni..."

Defne ablasını anlamaya çalışıyordu, bunun için gerçekten insanüstü bir çaba gösteriyordu. Acı cümleler dilinin ucundaydı, derin bir soluk alıp sakin olmaya çalıştı.

"Gözüm kapalı değil abla. Noyan'la tam anlamıyla başlamış bir ilişkim de yok üstelik. Evet birbirimizi görüyoruz, evet onu görünce heyecanlanıyorum, yüreğimdeki hislerin farkındayım ama yine de dikkatli olmaya çalışıyorum, elimden geldiğince... Noyan'ın geçmişte yaptıklarını unutmuş değilim, oysa her şeyi tek bir kalemde unutmayı o kadar çok isterdim ki. Senden ricam bu konuyla ilgili daha fazla üzerime gelme. Bilmiyorum, bu saatten sonra daha fazla üzülebilir miyim, acıyı öylesine kanıksadım ki, hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline geldi artık. O yüzden korkma olur mu, benim için endişelenmekten vazgeç..."

Venüs ne diyeceğini bilemiyordu, uzun uzun baktı kardeşinin kararlı gözlerine, "Peki," dedi isteksizce, böyle dedi ama içi içini yiyordu yine de. "Evlenecek misin onunla? Kabul edecek misin onun teklifini?"

Defne cevabını bilmediği bir soruyla karşı karşıyaydı. Ne

yapacaktı hakikaten? Noyan'ın sıcacık sevgisi, güzelim sözleri geldi aklına, o aşk dolu kalbi ömrünün sonuna kadar yanı başında hissetmek güzel olmaz mıydı? Son nefesine kadar o güçlü kollarla sarmalanmak... Noyan'a arkasını dönüp gidebilir miydi o saatten sonra? Yapamayacağını biliyordu ama yine de omuzlarını silkti Defne, dudaklarını sarkıttı, "Bilmiyorum abla," dedi. "Zaman gösterecek her şeyi." O an aklını kurcalayan bir konuyu sormaya karar verdi ablasına. "Peki diyelim ki bu teklifi kabul ettim, senin tepkin nasıl olacak bu konuyla ilgili? Noyan ailemize girecek sonuçta değil mi? Yüz yüze bakacaksınız, ya da... Bakacak mısınız?"

Venüs'ün elbette aklındaydı bu husus, Noyan'ın gözlerine eskisi gibi bakabilecek miydi, öfkesi henüz dinmemişken nasıl gülecekti onun yüzüne? Fakat bir yandan da arada Defne vardı, biricik kardeşi. Onun için her şeyi sineye çekebilirdi belki ama o yaz akşamını kolay kolay unutabileceğini sanmıyordu. "Ciddiyetini kanıtlarsa..." dedi ama sonrasında bunalarak, "Of Defne, inan ne diyeceğimi bilemiyorum," diye devam etti. "Noyan'a bağlı her şey, seni gerçekten mutlu edeceğine inanırsak belki de farklılaşır düşüncelerimiz..."

Defne bu sözlerin ardından kendi düşüncelerine dalıp gitti. Acı çekmek, gözyaşı dökmek, endişe içerisinde yaşamak istemiyordu artık. Mutlu olmak istiyordu, hiç olmadığı kadar neşeli ve kaygısız... Çok mu şey istiyordu hayattan, bilmiyordu...

"Peki Joshua? O ne olacak Defne? Konuşuyor musun onunla?"

Defne bu soruyla irkildi bir an, ablasının neden böyle bir soru sorduğuna anlam veremedi. "Eve,t neredeyse her gün konuşuyoruz ama niye bunu sordun ki şimdi?"

"Joshua'yı gördüm Defne, sana âşık olduğu her halinden belli ve görülen o ki sana dair umudu var. Bakışları, her fırsatta sana dokunmaya çalışması, geleceğe dair cümlelerinde daima sana da yer vermesi... Bilmiyorum ama eğer Noyan'la devam edeceksen, Joshua'nın da bu durumu bilmesi gerekiyor."

Defne dudaklarını kemirmeye başlamıştı, huzursuzdu ve gerçekleri hatırlattığı için ablasına kızgındı. "Ben Joshua'ya hiçbir zaman umut vermedim abla," dedi acı bir sesle. "Defalarca söyledim ona, bekleme beni dedim, ama o inatla benden vazgeçmeyeceğini söyledi. Joshua'yla sevgili değiliz,

hiçbir zaman da olmadık."

"Ama o bir gün olacağınızı düşünüyor belli ki."

Defne düşünceler içerisindeydi, duymak istemediği ama aslında doğru olan sözcüklerdi bunlar. Ama nasıl diyecekti, ya da ne? Joshua'ya çok değer veriyordu, Noyan'dan daha çok zaman geçirmiş, acı tatlı tüm zamanlarını paylaşmıştı onunla, ne olursa olsun kaybetmek istemiyordu onu. Noyan'dan bahsetse ne kadar üzüleceğini biliyordu Joshua'nın ve bu konuşmayı sürekli erteliyordu. Oysa aradığı zaman söyleyebilirdi Noyan'la görüştüğünü, fakat her defasında dilinin ucuna gelen cümleleri yutmak durumunda kalıyordu. Bakışlarını ablasıyla birleştirdiğinde tereddütlüydü Defne ve fazlasıyla sıkkın. "Konuşacağım abla," dedi dipsiz bir kuyudan geliyormuş gibi boğuk sesiyle. "En kısa zamanda konuşacağım..."

Defne iyiden iyiye durgunlaşmıştı, sabahki neşesinden eser kalmamıştı. Bir yandan ablasına kızıyordu ama doğrucu tarafı ona hak vermeden edemiyordu. İnsan sevdikleri için endişelenirdi ne de olsa, ablası tüm bunları dile getiriyorsa tamamen onun iyiliği içindi, farkındaydı.

Kahvelerini yudumlarken yan masalarına bebekli bir çift oturdu. Bebeğin babası kızını bebek arabasından alıp kucağına koyduğunda, Defne'nin gözleri ablasına ilişti. Babanın bebeğiyle ilgilenmesini, sevimli sesler çıkararak kızını eğlendirmeye çalışmasını gıptayla izlediğini gördü Venüs'ün. O an bu sahneyle yüreği cız etti Defne'nin. Ablasının üzgün gözleriyle buluştuğunda, "Tüp bebek denemeniz ne zaman olacak abla?" diye sordu.

"Olmayacak. Yeni bir deneme olmayacak..."

Defne'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı, ablasının umutsuzluğunu görebiliyordu, "Neden ki?" diye sordu.

Venüs'ün gözleri buğulanmıştı, kafasını sola yatırdı, tavana dikti bakışlarını, "Halim yok artık," diye karşılık verdi titrek bir sesle. "Gücüm kalmadı. Sürekli hayal kırıklığına uğramaktan sıkıldım. Olmayacak belli ki, bunu ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar iyi."

Defne ablasının eline uzanıp, ona güç vermek istercesine sıktı avucunun içinde. "Pes etmek için erken değil mi abla? Henüz 28 yaşındasın, önünde daha yıllar var. Elbet sen de anneliği tadacaksın."

Venüs umutlu olmak, aklındaki tüm olumsuzlukları kenara bırakmak istiyordu ama elinde değildi. Yorulmuştu mücadele etmekten, zorlu hastane süreçlerinden. "Oluruna bırakacağım her şeyi," dedi. "Belki sonra yeniden deneyebilirim ama bir süre uzak kalmak istiyorum."

İki kardeş bir süre daha oturdular, üzerlerindeki negatif elektrikten kurtulmaya çalıştılar pek başarılı olamasalar da.

Ablasından ayrıldığında Defne'nin keyfi iyice kaçmıştı, donuk gözlerle bakıyordu çevresine, işittiği cümleler durmadan başa sarıyordu zihninde, aklını bulandırıyordu. Odasına girdikten sonra koltuğuna oturdu, telefonunu eline aldı ve o an Noyan'dan gelmiş olan mesajı gördü:

"Benim güzel Daphne'm ne yapıyormuş acaba?"

Defne ekranda gördüğü cümleyi sesli okudu bir kez de. "Benim güzel Daphne'm... Benim..." İçi ürperdi bu sahiplik ifadesiyle. Noyan kararlı adımlarla ilerliyor, her fırsatta daha da zorluyordu kalbinin kapılarını. Bir süre ne yazacağını düşünse de sonrasında onu aramaya karar verdi. Yıllar sonra ilk defa Noyan'ı arayacak olmak bir an garip geldi ona. Eskiden Noyan'ın adı "aşk" olarak kayıtlıydı telefonunda, fakat sonrasında değiştirmiş, sadece "N" yazmıştı. Ekrandaki N'ye dokundu ve beklemeye başladı. Bir an sonra Noyan'ın heyecanla titreşen sesini duyunca Defne'nin yüreği hopladı:

"Daphne'm..."

Bu sahiplenici ses tonunu duymak her defasında içini ısıtıyordu Defne'nin, "Merhaba," dedi sesindeki titremeye engel olamayarak. "Şey... Ben mesajını görünce en iyisi arayayım dedim."

"Çok iyi etmişsin güzelim. Aklımdan bir dakika olsun çıkmıyorsun, merak ettim seni, iyi misin?"

"İyiyim..."

"Hımm, bana sanki pek öyle değilmişsin gibi geldi ama..."

Defne sıkkın şekilde iç çekti, "Yok bir şey," dedi. Ablasıyla olan konuşmalarından bahsedecek değildi.

Noyan bu cevapla tatmin olmamıştı. Defne'nin canını sıkan bir şeyler olduğunu seziyor, ister istemez merak ediyordu. "Bak ne diyeceğim," dedi hevesli bir şekilde. "Bugün ilk seansımızı yapalım mı? Ne dersin?"

Defne gözlerini devirdi, "Ne seansı Allah aşkına?" dedi bezgince, "Böyle bir şey olmayacağını söylemiştim

hatırlarsan…"

"Neyse ki henüz bunamadım Daphne, elbette hatırlıyorum. Konuşma diyeyim o zaman, ya da başka ne istiyorsan…"

Defne önündeki randevu listesini kontrol etti, yoğun bir gün değildi, Noyan'ın teklifini reddetmesi için herhangi bir neden yoktu ki zaten bir süredir bu anı bekliyordu. "Tamam," dedi. "Eğer senin için de uygunsa saat 5 gibi gelebilirsin…"

"Sen söyleyeceksin, ben geleceğim peri kızı. Senin için her saat, her dakika uygunum."

Defne'nin yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme oluştu. "O zaman görüşürüz," dedi telefonu kapatmadan evvel…

Akşam saat 5 gibi içeriye giren adamın yakışıklı çehresi ve kalbine işleyen bakışlarıyla aklındaki tüm olumsuzluklar uçup gitmişti Defne'nin.

"*Bonsoir, mademoiselle!*" (İyi akşamlar hanımefendi.)

Defne Noyan'ın mükemmel bir aksanla sarf ettiği Fransızca cümleyi duyunca gülümsedi, ardından, "*Bonsoir monsieur,*" (İyi akşamlar beyefendi) diye karşılık verdi.

"*Comment allez-vous?*" (Nasılsınız?)

"*Merci, je vais bien. Et vous?*" (Teşekkür ederim, iyiyim, siz nasılsınız?)

Noyan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Fransızca biliyor musun peri kızı? Aksanın gerçekten çok iyi."

Defne şımarık bir ifadeyle gülümsedi. "Senin gibi Fransız lisesinde okumadım ama babam günlük konuşma kalıplarının çoğunu öğretmişti," dedi.

Noyan ayakta dikilen kızın yanına yürüdü, iyice yaklaştı Defne'ye, ensesini kavradı, yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu onun. "O zaman arada bir Fransızca konuşayım seninle," diye fısıldadı Defne'nin kulağına. "Seni ne kadar çok sevdiğimi bir de böyle anlatayım…"

Defne şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı, başını yavaşça çevirdi, dudaklarının hemen yanı başındaki adamla göz göze geldi, o gözlerdeki arzu dolu parıltıları gördü. Etkilenmemesi imkânsızdı bu bakışlardan, tüm duyuları çığlık çığlığaydı… Fakat hemen toparlanarak, "Söz vermiştin," diye mırıldandı…

Noyan hemen kendine geldi, havadaki cinsel elektriği yok etmek istercesine bir neşeyle lafa girdi. "Bazı sözleri tutmak gerçekten çok zor oluyor Daphne. Özellikle söz konusu senken."

Tam yerine oturacakken, masanın üzerinde duran beyaz, metal kutuya ilişti Defne'nin gözleri. Kare kutunun üzerinde renk renk kelebekler vardı, çok iç acıcı ve bir o kadar da sevimliydi. "Bu da nedir?" diye sordu kutuyu işaret ederek.

"Bana soracağına açsana..."

Defne kutuya uzandı, kapağını kaldırdı biraz zorlanarak, kutunun içerisindeki badem şekerlerini görünce yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade oluştu. Gözlerini kaldırdı, "Badem şekeri sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu Noyan'a bakarak.

Noyan'ın yüzündeki gülümseme tüm yüzüne yayıldı, "Ben bilirim peri kızı," dedi kendinden emin. Ece'yle kurduğu ittifakı Defne'nin bilmesine gerek yoktu o an için.

Defne badem şekerine asla hayır diyemezdi, dayanamadı, kutunun içindeki şekerlerden art arda ağzına götürdü, "Çok teşekkür ederim," dedi iştahla şekerleri çiğnerken. "Sen de ister misin?"

Noyan 'hayır' anlamında salladı kafasını, Defne'nin küçük bir çocuk gibi şekerleri ağzına tıkıştırmasını izledi tatlı bir tebessümle. Peri kızı her ne kadar değiştiğini iddia etse de, iki sene önce tanıdığı cıvıl cıvıl kızdı onun gözünde hâlâ. Arkasına gizlendiği sert maske, o farkına varmadan, kendiliğinden düşüyordu kimi zaman, işte o zaman görüyordu eski Defne'nin hâlâ yaşıyor olduğunu...

Defne kutuyu kapattıktan sonra Noyan'a çevirdi bakışlarını. Ciddileşmişti. "Peki o zaman, nereden başlamak istersin? Konuşmak istediğini söyledin bana, anlatacaklarını benden başka kimseye anlatamayacağını söyledin. Seni dinliyorum..."

Noyan oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. Kendisinden bahsetmekten, geçmişe dair konuşmaktan hoşlanan bir adam değildi. Geçmiş, acizliklerini hatırlatıyordu ona, hayatında çok önemli bir yere sahip olması gereken adamın, babasının sevgisizliğini hatırlatıyordu. Hiçbir arkadaşına, ya da hayatına giren hiçbir kadına anlatmamıştı geçmişini, hissettiklerini. İlk defa Defne'yle paylaşacaktı, paylaşmak zorundaydı, ömrünü geçirmek istediği kadın tanımalıydı onu, anlamalıydı... Boğazını temizledi, bir süredir kaçırdığı bakışlarını Defne'ninkilerle birleştirdi Noyan:

"Marmaris tatilimizi hatırlıyor musun Daphne? Hayatın bize bahşettiği o muhteşem iki günü?"

Defne'nin yüzü gölgelendi, nasıl unutabilirdi ki o günleri, hayatı boyunca geçirdiği en aşk dolu, en unutulmaz günlerdi. Noyan'ın evinde baş başa geçirdikleri iki geceyi ve Marmaris tatillerini unutması imkânsızdı. Kafasını aşağı yukarı salladı, "Hatırlıyorum elbette," dedi duygularını sesine yansıtmamaya çalışarak.

"Bir sabah ruhumu sıkıştıran bir melodiyle gözlerimi açmıştım. *Für Elise*..."

Defne'nin göz bebekleri büyüdü, rahatsız edici bir ürperti geçti bedeninden. Noyan'ın ürkütücü gözleri, öfkeyle çarpılmış mimikleri belirdi gözlerinin önünde. Noyan onun kollarını öyle sert sıkmıştı ki, canı yanmıştı o gün. O an hiç farkında olmadan elini koluna götürdü Defne, yukarı aşağı hareket ettirdi.

Noyan yakalamıştı Defne'nin bu hareketini, yüreği pişmanlıkla titredi. O gün fazlasıyla kaba davranmıştı peri kızına. "Sana hiçbir suçun yokken çok kötü davrandım o sabah," dedi pişmanlıkla. "Gözüm dönmüştü resmen, ne yaptığımı ne söylediğimi bilmiyordum bile. Kendime geldiğimde artık çok geçti, yeteri kadar incitmiştim seni..."

Defne sıkıntıyla yumdu gözlerini, hatırlamak istemediği şeylerdi bunlar. "Neden bu olaydan bahsediyorsun şimdi?" diye sordu sıkkın bir sesle.

"O gün sana *Für Elise*'nin unutmak istediğim kötü anılarımı hatırlattığını söylemiştim. Sen de ısrarla bu anılarımın ne olduğunu sormuştun bana."

Defne hatırlıyordu bunları, kafasını olumlu anlamda salladı, "Zamanı geldiğinde anlatacağını söylemiştin," dedi, yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu.

"Evet peri kızı. Söz vermiştik birbirimize o gün. İkimiz de zamanı geldiğinde, geçmişimizle ilgili her şeyi anlatacağımıza dair söz vermiştik. İşte zamanı geldi artık..."

Defne irkildi bu sözlerle. Evet, belki Noyan'ın anlatacaklarını dinlemeye hazırdı ama kendine dair şeyleri anlatmak... İşte bu planları dâhilinde değildi. "Seni dinleyebilirim, ne de olsa sen istedin bu görüşmeyi, ama ben herhangi bir şey anlatmak zorunda değilim Noyan," dedi aceleyle.

Noyan kararlıydı, ne yapıp edecek Defne'nin de konuşmasını sağlayacaktı. İtiraz dolu gözlerle baktı

karşısındaki kıza ve "Neden kaçıyorsun?" diye sordu. "Birbirimizi tanımanın vakti gelmedi mi peri kızı? Ne sen benim hakkımda bir şey biliyorsun, ne de ben senin. Biz bu şekilde sevdik birbirimizi belki ama artık bir adım öteye geçmemiz gerekiyor. Her şeyi bilmek istiyorum sana dair. Geçmişini, hoşlandığın, nefret ettiğin şeyleri, aklına hayaline gelebilecek her şeyi. Seni, Defne'yi öğrenmek istiyorum."

Defne kararsızdı, iki arada bir derede kalmış gibi bakıyordu Noyan'a. Bir süre düşündü bu sözleri, kim bilir belki de anlatabilirdi her şeyi, "Önce seninle başlayalım," dedi, "Sonrasında bakarsın ben de anlatırım merak ettiğin şeyleri..."

Noyan tatmin olmuştu bu cevapla, "Tamam o zaman," dedi gülümseyerek. "Neyse, devam edeyim ben. Sana söz vermiştim, sözümü tutacağım ama önce o gün neden kafayı yemiş bir adam gibi davrandığımı anlatmak istiyorum sana..."

Defne yavaşça arkasına yaslandı, duyacaklarından ötürü şimdiden tedirgin oluyordu, "Dinliyorum seni," dedi.

"Nazım Hanzade..." Noyan sıkıntıyla iç çekti, bakışları karardı, "Bana sevgisi hariç her şeyi sunan biyolojik babam..."

Defne'nin kaşları kalktı bu sözlerle, bakışlarını kaçırdı Noyan'ın koyu gözlerinden.

"Hayatım boyunca maddi anlamda hiç sıkıntı çekmedim, istediğim her şeye sahip olabileceğim kadar çok param oldu her zaman. Fakat... İşte orada kocaman bir fakat var Daphne."

Noyan elini yüzüne götürdü, gözlerini ovaladı bir süre. "Benim veya ablamın isteklerinden önce babamın istekleri gelirdi her zaman. Hayatımızdaki tüm önemli süreçler babamın istediği gibi olmak zorundaydı. Onun istediği okullara gittik, onun arzularına göre şekillendirdik hayatımızı. İtiraz istemezdi, otorite kurmayı severdi, farklı fikirleri asla kabul etmezdi. Çabuk sinirlenir, öfkesiyle karşısına çıkan herkesi ve her şeyi kırar geçerdi..."

Defne'nin tüyleri ürperiyordu bu sözlerle; kendisi de baba sevgisinden mahrum büyümüştü ama en azından babasıyla geçirdiği altı sene boyunca hafızasında yer eden olumsuzluklar yoktu. "Nuran Teyze'ye davranışları da bu şekilde miydi?" diye sordu kendine engel olamayarak.

Noyan evet anlamında başını salladı. "Babam sadece ele güne karşı iyiydi Daphne. Hani el iyisi derler ya bazı insanlar için, aynen öyle işte. Onu tanıyan insanlara Nazım Bey nasıl

bir insandır diye sorsan, herkes onun çok yardımsever, kibar, kadirşinas bir adam olduğunu söyler. Fakat karısına, çocuklarına karşı ne yazık ki böyle değildi. Annemi az çok tanıdın; sevgi dolu, sakin bir kadındır, babamın kabalıklarını, düşüncesizliklerini hep sineye çekmiştir ve ne olursa olsun sevgiyle yaklaşmıştır ona. Zaten babamı annemden başka bir kadının çekebileceğini sanmıyorum, çünkü tek kelimeyle baş belası bir insandı babam."

Defne yerinden kalktı, Noyan'ın karşısındaki koltuğa yerleşti, şimdi daha yakındı ona. "Peki *Für Elise*'yle babanın ne gibi bir ilgisi var?" diye sordu. "Ya da gerçekten bir ilgisi var mı?"

Noyan bir süre sessiz kaldı, zihnine doluşan sahnelerle boğulur gibi oldu. "Elbette ilgisi var," dedi pürüzlü sesiyle. Boğazını temizledi, devam etti:

"Nazım Bey'in bazı takıntıları vardı Daphne, bunlardan biri de çok iyi piyano çalmamızdı. Babamın çalışma odasında siyah bir duvar piyanosu vardı, sekiz yaşındaydım ilk derslerime başladığımda. Çok hoş, genç bir kadındı müzik hocam, fakat bende bir gram yetenek yoktu ne yazık ki. Beceremiyordum, beceremedikçe daha da soğuyup uzaklaşıyordum piyanodan. Hocam sabırla uğraşsa da benden bir halt olmayacağının farkındaydı, nitekim bir süre sonra babamla konuştu, durumumu anlattı. Fakat babam ikna olmadı bu sözlerle, kafaya takmıştı bir kere, başarısızlık onun lügatinde yoktu. Israrla devam etmemi sağladı derslere, üstelik bununla yetinmiyor, her gün bir saat piyano çalışmamı istiyordu. Evde olmadığı zamanlar bol bol kaytarıyordum ama pazar günleri benim için adeta işkenceydi. Yine bir pazar günü çalışma odasında tepemde dikilen babamla birlikte piyano çalışıyordum, o lanet *Für Elise*'ydi o günkü ödevim, fakat bir türlü olmuyordu, babamın istediği gibi çalamıyordum. Onlarca kez denedim, ama olmuyordu işte, üstelik babamın eleştirileri ve azarlarını duydukça elim ayağım daha da dolaşıyordu birbirine. 'Beceriksizsin,' diyordu sürekli, 'Senden bir halt olmaz Noyan,' diyordu. Hiç susmuyordu Daphne, adeta beynimi kemiriyordu sözleriyle. Oturduğum yerde ter içinde kalmıştım, öfkem ise yaşıma göre çok büyüktü, bıkmıştım, son noktama gelmiştim artık. Nasıl oldu bilmiyorum ama en sonunda dayanamayarak yumruğumu geçirdim tuşların

üzerine, ayağa fırladım, 'Yeter!' diye bağırdım. Babam bir an neye uğradığını şaşırdı, fakat hemen sonrasında öfkeyle kararan gözlerini gördüm onun. Buna rağmen dilim durmuyordu, 'Nefret ediyorum senden!' diye bağırdım, art arda defalarca haykırdım bunu, delirmiş gibiydim. Fakat bir an sonra öyle sert bir tokat yedim ki yanağıma, sonrasında bir daha, bir daha... Annem girmiş odaya panikle, babamın elinden o kurtardı beni. Dudağım patlamış, gözyaşlarım ve yapış yapış kanım birbirine karışmıştı. Can havliyle sarıldım annemin boynuna; o da odama taşıdı beni, yatağa yatırdı, onun da gözü yaşlıydı. Sonra uyuyakalmışım."

Defne'nin kanı donmuştu duyduklarından ötürü, inanmak istemiyordu, mantığı almıyordu, kabul edemiyordu duyduklarını. Bir baba nasıl bu kadar acımasız davranabilirdi ki çocuğuna, nasıl bir sevgisizlikti bu. Noyan'ın gözlerine bakıyordu ama tek bir kelime dahi çıkmıyordu ağzından...

"İşte bu yüzden *Für Elise*'yi her işittiğimde yaşadığım o anlar geliyor aklıma; yanaklarımda patlayan tokatlar, gözyaşı, korku, çaresizlik... Aslında sadece *Für Elise*'den değil, genel olarak klasik müzikten nefret ediyorum, piyano başında döktüğüm ecel terlerini hatırlatıyor bana, babamı hatırlatıyor."

Noyan sevdiği kadının ne kadar sarsılmış olduğunun farkındaydı, belli ki onun duymayı umduğu şeyler değildi bunlar. "Babamın ruhumda açtığı yaralardan sadece bir tanesi bu," diye devam etti. "Bunun gibi daha nicesi var."

Defne kafasını sağa sola salladı, şaşkındı, "Neden?" diye sordu inler gibi bir sesle. "Aklım almıyor, bir baba nasıl bu kadar hoyrat olabilir ki?"

Noyan derin bir soluk verdi, "Bilmiyorum Daphne," dedi sıkıntıyla. "Babam annesini kaybettiğinde üç yaşındaymış, dedem çok geçmeden yeniden evlenmiş ama üvey annesi babama bayağı çektirmiş. Kim bilir, belki bundan dolayı böyleydi babam. Ama ne olursa olsun, hiçbir şey haklı çıkarmıyor onu benim gözümde. Ani ölümü bile yaptıklarını unutturamadı bana, her şey tüm canlılığıyla aklımda."

Defne, "Yaşananlar ne yazık ki kolay kolay silinmiyor insanın belleğinden," dedi dalgın gözlerle. "Kalpteki yaralar kapansa da bir gün, izi kalıyor daima. Fakat o izlerle yaşamayı öğreniyorsun bir süre sonra..."

Noyan, Defne'nin gözlerinin içine baktı onun yüreğini

görmek ister gibi, "Peki sen kalbindeki izlerle yaşamayı öğrendin mi Daphne?" diye sordu.

KAKTÜS TEAM

Duyduğu soruyla başta şaşırsa da, sonrasında bakışları sertleşti Defne'nin. Kaşlarını çattı, "Babamın mı, yoksa senin eserin olan izlerden mi bahsediyorsun, anlayamadım?" dedi sert bir sesle.

Noyan cevap veremedi bu soruya, suçlu gözlerle baktı sevdiği kadına. Gergin sessizlik, adeta kara tahtaya sürtünen tırnak gibi tüylerini ürpertiyordu ikisinin de. Nitekim Defne dayanamadı, ayağa kalktı en sonunda, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu kapıya doğru yürürken.

"Sen ne içeceksen ben de aynısından içebilirim," dedi Noyan.

Defne kafasını salladı, odadan çıktı. Esra'yla göz göze geldiğinde, "Ece çıktı mı?" diye sordu.

"Hayır Defne Hanım, içeride, hastası var..."

Defne mutfağa yöneldi, Noyan'ın anlattıklarından ötürü fazlasıyla sarsılmıştı, olumlu şeyler duymayı zaten beklemiyordu ama böylesini de ummamıştı. Üstelik daha buna benzer onca anı vardı Noyan'ın belleğinden silinmeyen. O an Nuran Hanım'ın sözleri geldi aklına. Noyan'ın güçlü görüntüsü altında aslında çok duygusal, hassas bir insan olduğunu söylemişti ama aslında tüm bunlara ek olarak yaralı bir adamdı Noyan.

Kupaları dolaptan çıkarırken ağlamaklıydı Defne, yok saymaya çalışıyordu duyduklarını ama başaramıyordu. Aşkından deli divane olduğu adamla ortak o kadar çok yönleri vardı ki aslında, keşfedememişlerdi birbirlerini, derinlemesine anlayamamışlardı, sabun köpüğü gibi sönüp gitmişlerdi kısacık zamanda. O an kendi kendine söz verdi, kalbindeki tüm izleri anlatacaktı Noyan'a. Hayatındaki iki kahramanının açmış olduğu izleri anlatacaktı ona tüm çıplaklığıyla.

Ellerinde tuttuğu çay kupalarıyla odaya girdiğinde, Noyan'ı elini başına dayamış, kara kara düşünürken buldu Defne. "Sen de benim gibi çay seviyordun," dedi gülümseyerek.

Noyan'ın olumsuz havası anında dağılmıştı, "Hatırlıyorsun," dedi capcanlı bir sesle.

Defne, kupayı uzattı, "Hatırlıyorum tabii ki," dedi tatlı tatlı gülümseyerek, ardından Noyan'ın karşısına oturdu yeniden.

Ortamdaki hüzünlü havayı dağıtmak, Noyan'ı mutlu etmek istemişti ve başarmıştı da.

"Pekiii... Başka neler hatırlıyorsun peri kızı?"

Defne çayından minik bir yudum aldı, soru dolu gözlerini Noyan'a odakladı.

"Nasıl yani?"

"Bana dair hatırladığın şeyler ne?"

Defne dudaklarını büzdü, kaşlarını yukarı aşağı oynattı, düşünüyormuş gibi yapıyordu ama aslında her şeyi hatırlıyordu, Noyan'a dair hiçbir ayrıntıyı unutmamıştı ki, unutamazdı...

"Hımm, aslında hatırlayamıyorum sanki... Yaş ilerliyor tabii, insanın hafızasında kalmıyor hiçbir şey..."

Noyan, "Külahıma anlat," der gibi bakıyordu Defne'ye ama sonrasında "Haklısın tabii," dedi. "Yaşlılık kolay değil..."

"Ne yaşlısı be! Sen kendine bak, asıl yaşlı olan sensin!"

Keyifli kahkahalarıyla Noyan'ın başı geriye gitti. "Yaşlı olduğunu ima eden sensin peri kızı, ben bir şey demedim ki..."

Defne, Noyan'ın gülümsemelerine eşlik etti, sonrasında elinden geldiğince ciddileşmeye çalıştı. "Mesela hamur işlerine olan düşkünlüğün hâlâ aklımda. Sinirli olduğunda üzerine gelinmesinden hoşlanmıyorsun, kıskançsın, domatesi küp küp doğrayamıyorsun, çok iyi oje sürüyorsun..." Defne son sözünden sonra kıkırdamaya başladı. Noyan'ın ise keyfine diyecek yoktu, tatmin olmuş bir ifade vardı yüzünde.

"Yalnız en önemli şeyleri unutmuşsun Daphne'm."

Defne merak içerisindeydi, saniyeler içerisinde hafızasını yokladı ama es geçtiği bir şey olduğunu sanmıyordu. "Neymiş onlar?" diye sordu en sonunda.

Noyan'ın yüzünde çapkın bir gülümseme vardı, "Sana ne kadar düşkün olduğumu unuttun mesela," diye karşılık verdi, ses tonu, bakışları öyle yoğundu ki Defne'nin içi ürperdi. "Sana olan aşkımı... Tutkumu... Gözlerinde nasıl kaybolduğumu... Bunlardan da bahsetsene. Yoksa unuttun mu?"

Defne dut yemiş bülbüle dönmüştü, saçma sapan bir şeyler geveledi ağzında, kendi de ne dediğini bilmiyordu ki... Kısacık bir zaman diliminde uçsuz bucaksız bir aşkı paylaşmışlardı, yaşadıkları anları hatırlamak ise maraton koşucusu gibi nefes nefese kalmasına sebep oluyordu. Kaçırdığı bakışlarını en

sonunda Noyan'ın gözlerine diktiğinde, "Unutmadım," dedi.

Tek bir kelime, tek bir bakış yeterliydi Noyan için, Defne'nin onun aşkına inandığını ve hâlâ ilk günkü gibi sevdiğini görebiliyordu. Renk renk balonlarla kırlarda koşan bir çocuk gibi mutluydu, coşkusu yere göğe sığmıyordu. Defne'yi kucağına oturtup, öpücüklere boğmak istiyordu onu, kanı kaynamıştı yine. Fakat sözü vardı, hâkim oldu taşkın isteklerine. Kulaklarına varan ağzıyla, "Biliyordum unutmadığını," dedi. "Ne de olsa kolay kolay unutulabilecek bir adam değilim..."

Defne'nin yüzünde manidar bir gülümseme oluştu, "Her zamanki gibi çok şımarıksın," dedi. "Ayrıca konuyu darmadağın ettin, ne zaman buraya geldik, ne oldu hiç anlamadım bile..."

Noyan hâlâ gülümsüyordu, olumsuz havası dağılmış, ciddiyeti çoktan kaybolmuştu. Geçmişiyle ilgili konuşmayı daha fazla sürdürmek ise hiç gelmiyordu içinden, "Boş ver," dercesine elini salladı. "Bence buralara gelmemiz çok iyi oldu, seninle birlikteyken negatif şeylerden konuşmayı pek sevmiyorum aslında ama bir yandan da konuşmamız gerektiğinin farkındayım."

Defne başını aşağı yukarı salladı, "Bence de konuşmalıyız," dedi ciddi gözlerle, "Hatta düşündüm de, galiba ben de anlatabilirim geçmişimle ilgili bazı şeyleri."

Noyan'ın gözleri parladı, dudakları mutlu tebessümüyle aralandı, "Az önce bu kadar kesin konuşmuyordun peri kızı," dedi. "Kararının değişmesine sebep olan şey ne?"

"Belki de yalnız olmadığını kanıtlamak istiyorum sana..."

"Yanımda sen olduğun sürece kendimi yalnız hissetmiyorum. Döndüğünden beri yalnız değilim artık..."

Defne uzun uzun baktı karşısındaki adama, o kopkoyu gözlerde kayboldu bir süre, "Dönmeseydim ne yapacaktın Noyan?" diye sordu ardından.

Noyan bu soruyu beklemiyordu. Ama bir an şaşırsa da hemen toparlandı:

"Dönmeseydin yanına gelecektim tabii ki. Senden vazgeçeceğimi mi sandın?"

"Hayatımda başka biri olabilirdi... Başka bir erkeğe gönül vermiş olabilirdim, o zaman ne yapacaktın?"

Noyan'ın bakışları tehlikeli bir hal aldı, öfkeyle kıstı

gözlerini, "Düşüncesi bile kötü," dedi insanın tüylerini ürperten bir sesle. "Daha önce de söylemiştim, seni sonsuza kadar sevecek, sana dokunacak olan tek erkek benim, bunu hiçbir şey değiştiremez."

Defne'nin gözleri açıldı, aklına Joshua geldi istemsizce. Rahatsız oldu, gözlerini kaçırdı bir an, fakat hemen ardından rahatsızlığı kesif bir öfkeye bıraktı yerini, gözleri kıvılcımlar saçmaya başladı. "Bu nasıl bir şımarıklık!" dedi tükürür gibi. "İki sene boyunca yoktun! İki sene Noyan! Duyuyor musun beni, koskoca iki sene! Bu süre zarfında evlenip çocuk sahibi bile olabilirdim ben! Oysa sen sevgili Asu'nla kol kola restoranlarda gezerken, ben acımdan ölmekle meşguldüm."

Defne ayağa fırladı, öfkeli adımlarla odanın içerisinde dolaşmaya başladı. Her zamanki gibi ani tepki verdiğinin farkındaydı ama elinde değildi.

Noyan bu manzaraya kayıtsız kalamazdı. Hemen ayağa kalktı, Defne'nin yanına yürüdü, onun kollarını kavradı.

"Of yaklaşma lütfen!"

Noyan, Defne'nin kurtulmasına izin vermedi, onu kendine doğru çekti, göğsüne yasladı tüm karşı koymalarına aldırmayarak. Defne'nin saçlarını, omuzlarını, sırtını okşadı yatıştırıcı dokunuşlarla. "Çok haklısın," dedi kadife gibi sesiyle. "Ama engellerimi aşmadan gelemezdim yanına, seni yeniden yerle bir edemezdim. Sensiz her gün karanlıktı Daphne, ölümüme uyanıyordum her sabah; gözlerine bakamamak, o tatlı, cıvıl cıvıl sesini duyamamak azaptı benim için. Korkmadım mı sanıyorsun? Başka bir erkeği seveceğinden ölümüne korkuyor, kâbuslar görüyordum. Ne yapardım hiç bilmiyorum, bu olasılığı düşünmek bile öldürüyor beni..."

Defne, Noyan'ın kokusuyla, sözleriyle yatışmıştı; başını kaldırdı, onu seven gözlere baktı, "Seni sevdiğim gibi sevmedim kimseyi," dedi. "Seni kalbimden söküp atmak için çok uğraştım ama başaramamışım."

Noyan kabına sığamıyordu, coşkuyla dolmuştu yine, vermiş olduğu sözü unutup Defne'yi öpücüklere boğmaya başladı. Art arda öpüyordu onu, kendinden geçmiş gibi onlarca öpücük konduruyordu Defne'nin yüzünün her noktasına.

Defne, Noyan'ın kollarında serseme dönmüştü yine, başı bir o yana bir öbür yana savruluyordu. En sonunda

dayanamayarak kıkırdamaya başladı: "Ya ne yapıyorsun Allah aşkına! Bu nasıl bir öpme tarzı!"

"Ne yapayım doyamıyorum sana peri kızı, iki senenin acısını çıkarıyorum galiba..."

"O zaman elinden çekeceğim var desene..."

"Şikâyetçiysen kendime hâkim olurum, arada bir öperim seni, seyrek, çok seyrek..."

Defne, Noyan'ın ciddiyetle bakan gözlerini görünce kıvırmaya başladı. "Yani... Şey... Aslında şikâyet gibi değil de..." Noyan'ın alayla kıvrılan dudağını görünce, "Ya of neyse, ben acıktım galiba," dedi, ardından bakışlarını kaçırdı.

Noyan keyifli bir kahkahanın ardından kollarındaki kızı serbest bıraktı, saatine baktı, altıya geliyordu. "Seni yemeğe götüreyim o zaman, ne dersin?" diye sordu.

"Hımm aslında Ece'ye sözüm vardı ama..."

"Tamam o da gelir, hep birlikte gideriz..."

Defne, "Öyleyse tamam," dedi gülümseyerek. "O zaman gidip bakayım, seansı bitmişse hemen çıkarız..." Defne hızlı adımlarla yürüdü, kapıyı açtı ve tam o esnada Metin'le göz göze geldi, ağzı kulaklarına varmış olan Esra'yla konuşuyordu Metin. Defne bir anlık şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, "Metin?" dedi. "Hayırdır, sen ne arıyorsun burada?"

Metin gevrek gevrek gülümsedi, "Seni aramadığım kesin," dedi, Defne'nin dik bakışlarını görünce, "Elbette ki Ece'yi görmek için geldim," diye ekledi. Bir an sonra Defne'nin yanında beliren Noyan'ı fark edince, "Ooo Noyan merhaba, sen de mi buradaydın?" diye sordu, onların yanına yürüdü, yüzüne sabit bir ifadeyle bakan adama elini uzattı.

İki adam el sıkıştıktan sonra karşılıklı hal hatır sorma faslına girdiler. Kısa bir süre sonra Defne soru dolu gözlerini Metin'e dikti, "Neden geldin?" diye sordu dayanamayarak. "Ece'nin haberi var mıydı geleceğinden?"

Metin kınarcasına baktı Defne'ye, ardından Noyan'a çevirdi bakışlarını, "Ne kadar kibar bir sevgilin var, görüyorsun değil mi?" dedi.

"Of Metin! Cıvıtma da soruma cevap ver."

Metin sıkıntıyla iç çekti, gözlerini devirdi, "Hayır gamzeli, haberi yok," diye karşılık verdi. "Sürpriz yapayım dedim."

"Sürpriz mi?" Defne şaşkın şaşkın bakıyordu Metin'e, karşısındaki adamın şaka yaptığını düşünse de, öyle olmadığını

anlayabiliyordu. "Yıkılmadım, ayaktayım diyorsun yani."

"Ben asla yıkılmam gamzeli, eminim Ece de beni gördüğüne çok sevinecektir."

Defne alayla baktı Metin'e, "Ya, tabii, ne demezsin," dedi.

Onlar konuşurlarken, Ece'nin odasının kapısı açıldı, dolayısıyla herkes konuşmayı bırakıp odadan çıkan kıza ve yanındaki bayan hastasına çevirdi bakışlarını.

Ece tam karşısındaki odanın önünde duran kalabalığı görünce dikkat kesildi, bakışları Metin'i bulduğunda ise heyecandan ne yapacağını bilemedi bir an. Son görüşmelerinden sonra Metin'in aramalarına ve mesajlarına cevap vermemişti, dolayısıyla şimdi bir miktar mahcup hissediyordu kendini. Yüzünün olabildiğince ifadesiz olmasına çalıştı, ardından onu bekleyen üçlünün yanına yürüdü. "Selam," dedi, sesinin titrek çıktığını fark edince hafifçe öksürdü.

Metin elini Ece'nin beline götürdü, eğilip yanaklarını öptü onun. "Selam Juliet," dedi gamsız bir sesle. "Özlemişim seni, nasılsın?"

Sadece Ece değil, Noyan ve Defne de hayretle bakıyordu Metin'e. Metin ise hiç oralı bile değildi, parıltılı gülümsemesiyle gözünü Ece'nin dumura uğramış yüzünden alamıyordu.

Ece yanındaki adamın rahatlığına inanmakta zorluk çekiyordu, Metin sanki ilişkileri varmış gibi bir tavır içerisindeydi. "İyiyim sağ ol," dedi ama başka da bir şey diyemedi.

"İşin bittiyse bir yerlere gidelim, ne dersin?"

Defne ve Ece apışıp kalmışlardı, bir süre alık alık baktılar Metin'in gayet ciddi görünen suratına. İlk toparlanan Defne oldu. "Sen kafayı yedin herhalde?" dedi Metin'e kötü kötü bakarak. "Daha iki gün önce olanları unuttun herhalde."

"Of gamzeli, unutmadım tabii ki."

Ece hemen lafa girdi, "Kusura bakma ama gelemem," dedi kesin bir dille. Aslında içi gidiyordu gitmek için ama riske giremezdi.

En baştan beri olan biteni sessizce dinleyen Noyan, hafifçe öksürdü dikkatleri üzerine çekmek için, "Dilerseniz hep birlikte Hanzade'ye gidebiliriz," dedi. "Kimsenin rahatsız etmesine ya da fotoğraf çekmesine izin vermem..."

"İşte bu harika bir teklif dostum!" Metin kocaman gülümsemesiyle kızlara döndü, "E daha ne duruyorsunuz, hazırlanın kızlar..." dedi pek bir neşeli.

Kızların konuşacak hali kalmamıştı; Defne Ece'ye baktı, Ece Defne'ye. Sözsüz bir iletişimle anlaştılar, ardından pes etmiş bir halde odalarına yürüdüler.

Metin ellerini kavuşturdu keyifli bir ifadeyle ve Noyan'a muzip muzip göz kırptı. "Bundan sonra benim mekân Hanzade," dedi sırıtarak.

Kızlar paltolarını giyip çantalarını aldıktan sonra odalarından çıktılar, Esra da hazırdı, merkezi kilitledikten sonra hep birlikte çıktılar.

Hanzade'ye vardıklarında Noyan, Defne ve Ece mekâna girdiler ilk olarak. Defne çok önceleri Kordon'daki Hanzade'ye gelmişti ama o zamanlar dekorasyonu koyu renklerden oluşuyordu Hanzade'nin ve iç karartıcıydı. Fakat şimdi mekânın genelinde daha canlı renkler hüküm sürüyordu. Kare, dikdörtgen ve daire şeklindeki açık kahverengi masalara, beyaz ve açık yeşil renkteki koltuklar eşlik ediyordu. Masaların üzerinde pırıl pırıl beyaz örtüler, renk renk dekoratif fenerler ve minik saksılarda mevsim çiçekleri vardı. Mekân her anlamda tiril tirildi ve bunda en büyük payı olan Cemre Bey, beyaz takım elbisesinin içinde, ifadesiz bir suratla her zamanki gibi restoranı kolaçan ediyordu.

Restoranın en uç köşesindeki dönerli merdivenin dibinde duran adamı görünce, Defne'nin suratında muzip bir gülümseme oluştu. "Aa Cemre Bey de buradaymış!" dedi abartılı neşesiyle.

Noyan kızları merdivene doğru yönlendirirken, "Evet bu şubede çalışıyor kendisi," dedi.

Kendisine doğru yaklaşan üçlüyü görünce Cemre Bey'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. Çok uzun zamandır Noyan'ın yanında görmüyordu o gözleri velfecri okuyan kızı, saniyeler içerisinde geçmişe gitti ve suratı yavaş yavaş kızarmaya başladı.

"Cemre Bey!"

Cemre Bey, papyonunu düzeltti gergin bir şekilde, "Hoş geldiniz Noyan Bey," dedi duvar gibi ifadesiz suratıyla. Göz ucuyla Defne'ye baktığında, onun muzip bir gülümsemeyle yüzüne baktığını gördü.

Defne ise kahkahalarla gülmemek için dudaklarını ısırıyordu, Cemre Bey'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki, onu potansiyel bir tehlike olarak gördüğü her halinden belli oluyordu. Yüzüne sevimli bir gülümseme kondurdu Defne, "Merhaba Cemre Bey!" diye cıvıldadı. "Sizi çok özlemişim, nasılsınız?"

Cemre Bey, "İyiyim küçük hanım, siz nasılsınız?" dedi mesafeli bir sesle.

"Ben de iyiyim, çok sağ olun. Duydum ki çok yoğunmuşsunuz ve iyi bir yardımcıya ihtiyacınız varmış. Ben de geleyim, işlerin ucundan tutayım dedim..."

Cemre Bey'in saç dipleri havalandı bu sözlerle, görünmez bir düşmandan kurtulmak ister gibi ellerini salladı, "Katiyen!" dedi fazlasıyla yüksek bir sesle. Ardından sesini alçaltarak, "Yardıma, hele sizin yardımınıza hiç ihtiyacım yok küçük hanım," diye devam etti.

Noyan, elini Cemre Bey'in omzuna götürdü, "Korkmayın," dedi otuz iki diş sırıtarak, "Sadece yemek yemeğe geldik." Cemre Bey'in havalanmış kaşları indi, yüzündeki gergin çizgiler yumuşadı, rahatladığı her halinden belli oluyordu. Defne ise Ece'nin kolunda sessiz kıkırtılarla gülüyordu.

Noyan, "Birazdan Metin Karadağ gelecek," dedi Cemre Bey'e hitaben, "Yukarıdaki özel yemek odasına yönlendirin onu..."

Cemre Bey, "Hay hay," dedi başını sallayarak, ardından yana doğru çekilip kibar bir selamlamayla yol verdi onlara.

Yukarı çıkarlarken Ece, "Çok kötüsün Defne," dedi kıkırdayarak. "Adamın resmen kalbine iniyordu. Ne istiyorsun zavallıdan?"

Defne, "Ne yapayım çok özlemişim onunla uğraşmayı," diye karşılık verdi gülerek. "İşin komik tarafı söylediklerimi gerçekten de ciddiye alıyor."

Hep birlikte yukarı çıktıklarında, üst katın alt kat kadar kalabalık olmadığını gördüler. Masaların çevrelediği koridordan yürüyüp, özel toplantı ve yemekler için ayrılmış olan kısma geldiler. Bu bölümde bulunan kahverengi, ahşap masalar, kafes görünümlü, dekoratif tellerle birbirinden ayrılıyordu. Bunun yanı sıra tavandaki sarkıtların loş ışığı kristal kadehlerin üzerine yansıyor, bu otantik ortam hoparlörden yükselen melodilerle birleşince huzurlu, hoş bir

atmosfer oluşturuyordu.

Defne, "Burası çok güzelmiş," dedi beğeni dolu gözlerini çevresinde gezdirerek. "Hem dediğin gibi rahatsız edilmemiz neredeyse imkânsız."

"O yüzden buraya gelelim dedim zaten," dedi Noyan. "Gözlerden ve tabii ki objektiflerden uzak burası..."

Ece de rahatlatmıştı neyse ki, en azından paranoya yapmadan rahat bir akşam geçirebilecekti.

Onlar kendi aralarında sohbet ederlerken Metin geldi. Kafasında siyah, fötr şapka, gözlerinde siyah camlı güneş gözlükleri vardı, kaşmir kabanının yakalarını kaldırmış, boynuna doladığı gri atkısını neredeyse gözünün altına kadar çekmişti. Ona şaşkın şaşkın bakan üçlüyü görünce, "Ne oldu yoksa tanıyamadınız mı?" diye sordu gülerek. Ardından şapkasını ve gözlüğünü çıkardı sırasıyla.

Defne daha fazla dayanamayarak kıkırdamaya başladı. "Bundan sonra sana Sherlock Holmes diyeceğim Metin! Şu haline bak Allah aşkına! Cinayet mahalline intikal eden dedektifler gibi görünüyorsun resmen!"

Masadakiler Defne'nin benzetmesine gülerken, Metin paltosunu çıkarıp Ece'nin yanına oturdu keyifli bir ifadeyle, ona inanamaz gözlerle bakan kızın eline uzanıp dudaklarına götürdü, "Bunların hepsi Juliet için," dedi bariton sesiyle. "Onun rahat edebilmesi için her türlü kılığa girebilirim..."

Ece elini çekmeye çalıştı ama Metin daha da sıkılaştırdı tutuşunu, nitekim bir süre sonra Ece kızarıp bozarmaya başladı. En sonunda dayanamadı, "Elimi alabilir miyim?" diye sordu uyarı dolu bakışlarını Metin'e göndererek.

Metin, Ece'nin elini bıraktı, tıpkı film izler gibi kendilerini izleyen çifte döndü. "Bu arada söylemeyi unuttum, tekrar kavuştuğunuz için gerçekten çok mutluyum. Artık sizden gelecek evlilik haberini bekliyoruz heyecanla..."

Noyan umut dolu gözlerini Defne'ye çevirdi, "Ben de bekliyorum heyecanla," dedi. Defne ise sessiz kalmayı tercih etti, Noyan'a hafif bir tebessüm gönderdi sadece.

Yemeklerin belirlenmesinin ardından Metin ve Defne'nin başı çektiği, neşeli bir sohbet başladı masada. Bir süre sonra ise konu yılbaşı meselesine geldi. Noyan herkese hitaben, "Yılbaşında herhangi bir planınız var mı?" diye sordu. Bu soruyu ilk yanıtlayan Metin oldu:

"Yiğit Aksoy'un yılbaşı partisine davetliyim ama herhangi bir yanıt vermedim ona."

Metin'in Yiğit Aksoy dediği kişi, mücevherat sektöründe adını duyurmuş markalardan biri olan Aksoy Kuyumculuk'un CEO'suydu.

"Ooo Yiğit'le tanışmışsınız bakıyorum," dedi Noyan gülerek.

"Bizim dizinin sponsorlarından biri. Anlaşılan sen de tanıyorsun."

"Elbette tanıyorum, İzmir'in köklü ailelerinden biridir Aksoylar, Yiğit iyi çocuktur, severim kendisini. Partiden haberim var ama Defne ne derse o..."

Defne, Ece'yle göz göze geldi ve o an arkadaşının yüzündeki tereddütlü ifadeyi gördü.

"Şey... Ben... Bilemiyorum açıkçası. Ablamlar aile yemeği organize etmişler, enişte min ailesi de katılacak, benim de katılmam icap edecektir."

Metin hemen lafa atıldı, "Hiç sorun değil gamzeli," dedi kaygısız bir sesle, "Sen yemeğine katılırsın, ondan sonra gideriz." Metin, Ece'ye döndü, "Değil mi Juliet?" dedi tasdik bekleyerek. "Sence de mantıklı değil mi?"

Ece, "Siz gidersiniz tabii," dedi omuzlarını silkerek.

"Ne demek siz gidersiniz, kolumda sen olmadan şuradan şuraya adım atmam!"

Ece en sonunda dayanamadı,"Ya sen hakikaten çıldırmış olmalısın!" diye veryansın etti. "Susuyorum susuyorum ama ben sustukça sen daha da çok üzerime geliyorsun! Sosyetenin partisine seninle katılmam demek, ertesi gün gazetelerde, dergilerde boy boy fotoğraflarımın çıkması demek. Böyle bir şeyin olmasını istemiyorum, neden anlamak istemiyorsun!"

Metin sıkıntıyla iç çekti, arkasını yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Düşünüyordu ama işin içinden bir türlü çıkamıyordu. Şimdiye kadar çevresindeki kızların hepsi, onunla anılmaktan herhangi bir rahatsızlık duymadığı gibi tam tersi memnun bile olmuşlardı, dolayısıyla herhangi bir gizliliğe ihtiyaç duymamıştı. Fakat şimdi durum farklıydı, Ece'nin ondaki yeri apayrıydı ve onun zarar görmesini asla istemezdi.

Masadaki neşeli sesler kesilmiş, herkes kendi düşünce âlemine dalmıştı. Noyan'ın canı sıkılmıştı, yılbaşı gecesi elbette ki Defne'yle olmak istiyordu ama onun

zorunluluklarına saygı duymak zorundaydı bir yandan da. Kim bilir belki de gecenin ilerleyen saatlerinde bir şekilde Defne'yi görebilirdi.

Ece ve Defne ise bariz bir şekilde somurtuyorlardı, Defne hem Ece'yle hem de Noyan'la birlikte olmak istiyor ama nasıl bir ayarlama yapacağını bilemiyordu. Ece'nin ise her ne kadar mantığı gayet güzel konuşsa da, kalbi Metin'den yanaydı. Onunla birlikte geçireceği bir gecenin düşüncesi bile ayaklarını yerden kesiyordu.

Kararsızlığın hüküm sürdüğü masada, dikkatleri dağıtan şey Cemre Bey'in yanlarında belirmesi oldu.

"Noyan Bey, Selen Hanım aşağıda, sizinle bir mevzu hakkında görüşeceklermiş!"

"Yukarı gelmesini söyleseydin."

"Misafirleriniz olduğunu söyleyince..."

Noyan oturduğu yerde hareketlenirken, "Neyse tamam," dedi, ardından masadakilere dönerek, "Kusura bakmayın hemen geliyorum," diye ekledi.

Yavaş yavaş görüş alanından uzaklaşan adamın arkasından bakarken, Defne'nin tek kaşı ilgiyle havalanmıştı. "Selen" adını daha önce hiç duymamıştı. Neden Noyan'ı ayağına kadar çağırıyordu ki? Defne hiç istemese de rahatsız hissetti kendini, üstelik bu yüzden kızmadan da edemedi kendine. İyice saçmalamaya başladığını düşünüyordu ama nedense garip bir his vardı içinde. Metin ve Ece'nin sohbet ettiğini görünce, "Şey... Ben hemen geliyorum," dedi ve ayağa kalktı. Fakat hemen sonrasında geri oturdu yerine, ardından yeniden ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun Defne? İyi misin?"

Defne, "İyiyim," dedi arkadaşına bakarak. Ardından hızla sandalyesini geriye çekti, kendi kendine söylenerek yürümeye başladı. Nereye gidiyordu, ne yapıyordu, neyi araştırıyordu bilmiyordu. Ayakları mantığından bağımsız hareket ediyordu, merdivenleri inerken o kadar düşünceli ve dalgındı ki, yukarı çıkan bir çifte çarptı. Defne aşağı kata indiğinde, inceler bakışlarını restoranın içinde gezdirdi aceleyle, en son isteyeceği şey Noyan tarafından görülmekti...

Saniyeler sonrasında Noyan'ın kolundaki sarışın, tay gibi kadını gördü Defne. Kadının yılışık gülümsemeleri, abartılı kahkahalarla kaşını gözünü oynatması sinirlerinin zıplaması

için kâfiydi. Anlam veremediği rahatsızlığının sebebi işte şimdi belli olmuştu. Noyan'ın kadını aşağıya inen merdivenlere doğru yönlendirdiğini görünce, midesine yumruk yemiş gibi oldu. Damarlarına kıskançlık zehri enjekte edilmiş gibiydi, vücuduna hızla yayılan, kalbini sıkıştıran ölümcül bir zehir... Öyle başa bela bir duyguydu ki bu, en akıllı, en mantıklı insanı bile köle edebilirdi kendine.

Defne ne yapacağını düşündü, merdivenin dibinde öylece duruyor, yanından gelip geçen garsonları, müşterileri görmüyordu bile.

"Küçük Hanım..."

Defne yanı başında beliren adamın sesiyle irkildi, kafasını çevirdiğinde Cemre Bey'le göz göze geldi.

"Bir sorun mu var küçük hanım?"

Defne her zamankinin aksine şaşkın ve tutuktu, daima muzip pırıltılar saçan gözleri kaygıyla bakıyordu şimdi. Kafasını sağa sola salladı, ormanda yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi şaşkındı, "Şey... Noyan'a bakmıştım aslında," dedi en sonunda.

Cemre Bey'in yüzünden donuk bir tebessüm geçti, "Noyan Bey odasındalar," diye cevapladı kızı. "Selen Hanım'la görüşüyorlar."

"Selen Hanım kim ki?"

"Noyan Bey'in arkadaşı ve aynı zamanda önemli bir derneğin başkanıdır kendisi..."

Cemre Bey yanından ayrıldığında Defne kendi kendine söyleniyordu. "Önemli derneğini sevsinler, önemsiz olsa şaşardım zaten..."

Defne her ne kadar saçma olduğunu bilse de, kendine hâkim olamıyordu. Kendini aşağı inen merdivenin başında bulduğunda, zamanında ablasına söylediği söz geldi aklına. "Dedektif gibi bir erkeğin peşine asla düşmem," demişti burnu havada bir tavırla, fakat şimdi tükürdüğünü yalamakla meşguldü. Ağır adımlarla aşağı inerken, "Bir daha asla büyük laf etmeyeceğim," diye mırıldandı.

Koridordaki birkaç kapıya göz atarken şuh bir kadın kahkahası duydu Defne, o an gözünü resmen kan bürüdü. Adımlarını hızlandırdı ve sesin geldiği kapının önüne yürüdü.

"Ah Noyancığım, sen istersen neden olmasın ki? Şahsen ben tüm kalbimle arzu ederim böyle bir şeyi..."

Defne sinirden küplere biniyor, içeri girip gevşek gevşek konuşan kadının ağzının ortasına bir tane indirmek istiyordu. "Allahım ne oluyor bana, içime şeytan mı kaçtı?" diye mırıldanırken yaklaşan ayak seslerini duydu, tam arkasını dönüp kaçacakken kapı aniden açıldı ve o an Noyan'la göz göze geldi Defne. En az Noyan kadar onun yanındaki kadının da şaşkın bir ifade vardı yüzünde.

"Defne!"

Defne gergince gülümsedi, "Efendim?" dedi gayri ihtiyari.

Noyan'ın ne olup bittiğini anlaması uzun sürmedi ama "Bana bakmaya mı geldin?" diye sordu bozuntuya vermeyerek.

Defne hevesle salladı kafasını, "Hımm evet, ben... Sana bir şey soracaktım aslında ama misafirin olduğunu fark edince içeri girmek istemedim..." dedi.

"Ay ne misafiri şekerim, girseydin keşke..."

Defne kadının alıcı gözlerle onu süzdüğünü görebiliyordu. Selen'in bakışlarındaki küçümseyici ifadeyi ve yüzündeki samimiyetsiz gülüşü görünce damarlarındaki kanın alev aldığını hissetti. Hayatta tahammül edemediği şeylerden biri, çevresindekilere tepeden bakmayı alışkanlık haline getirmiş olan insanlardı.

"Selen seni Defne'yle tanıştırayım. Kendisi evleneceğim kadın olmakla beraber, aynı zamanda psikologdur da."

Noyan, Selen'i de tanıttıktan sonra, iki kadının tokalaşmasını izlemeye başladı.

Selen'in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu, kaşları çatıldı, kızın elini sıkarken bakışları iyiden iyiye sertleşmişti. "Evlenmeyi düşündüğünden haberim yoktu şekerim," dedi Noyan'a kısa bir bakış atarak.

Kadının elini sıkarken Defne'nin yüzünde manidar bir gülümseme vardı. "İşte şimdi haberiniz oldu Selen Hanım," dedi gayet keyifli. "Ayrıca ben de sizinle tanıştığım için çok memnunum..."

Selen birkaç manasız laf geveledi ağzında. Morali bariz şekilde bozulmuştu, gözlerinden şeytani parıltılar saçan kıza baktı onaylamaz gözlerle. Noyan gibi bir erkeğin bu fitne fücur kızla ne işi olabilirdi ki? "Neyse ben gideyim şekerim," dedi Noyan'a dönerek, ardından Defne'nin gözünün içine baka baka adamın yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Tanıştığıma

ben de memnun oldum Defneciğim. Umarım yine görüşürüz..."

Kırıta kırıta yürüyen kadının arkasından bakan Defne'nin gözlerinde alevler fışkırıyordu, "Umarım görüşmeyiz geri zekalı," dedi dişlerini sıkarak. Başını çevirdiğinde keyifli bir gülüşle onu izleyen adamla göz göze geldi.

"Ne sırıtıyorsun be!" Defne cevap beklemeden odanın içerisine girdi, fazlasıyla gerilmiş olan kaslarını gevşetmeye çalıştı derin soluklarla.

"Demek bana bir şey soracaktın Daphne! Hadi sor bakalım, bekliyorum..."

Defne hızla arkasını döndü ve Noyan'ın yüzündeki alaycı gülüşü gördü o an. Fakat apışıp kaldı, ne diyeceğini bilemedi, hızlıca ne uydurabileceğini düşündü ama basireti bağlanmış gibi hiçbir şey gelmiyordu aklına. Üstelik Noyan'ın gözlerindeki neşeli pırıltıları görmek daha da bulandırıyordu zihnini.

Noyan, Defne'ye iyice yaklaştı, elini kızın yanağına götürdü, "Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," dedi gülümseyerek. "Ne olup bittiğini görmek için geldin değil mi peri kızı? Kıskançlık damarın tuttuğu için..."

Defne kafasını sağa sola salladı ama Noyan'ın külyutmaz ifadesini görebiliyordu. Daha fazla dayanamayınca arkasını döndü, odanın içindeki oturma takımına doğru yürümeye başladı. "O kadının gözü sende... Eminim sen de farkındasındır bu durumun," dedi uyarı dolu bir sesle.

Noyan, Defne'nin yanına yürüdü, ardından kızın sırtını kendi göğsüne yasladı, kollarıyla onun belini sıkıca sarıp ona doğru sokuldu. "Benim ise gözüm sende," dedi Defne'nin boynuna kadife gibi bir öpücük bırakırken. "Gözüm de, gönlüm de sende peri kızı."

Boynuna art arda değen sıcacık dudaklar, Defne'nin kanını tutuşturmuştu. Kıskançlığı, huysuzluğu anında uçup gitmiş, adeta pamuk gibi olmuştu. Gözlerini yumdu, tenini dağlayan öpücüklerin tadını çıkardı huşu içerisinde.

"Demek evleneceksin benimle..."

Defne'nin kapalı gözleri anında açılıverdi, "Ne?" dedi derin bir rüyadan aniden uyanmış gibi sersemleyerek.

"Selen evlenmeyi düşündüğümden haberi olmadığını söyleyince, 'İşte şimdi haberiniz oldu,' dedin ya, o açıdan

söylüyorum."

Defne, Noyan'ın kollarında döndü, bakışlarını onun arzuyla koyulaşmış gözlerine sabitledi, "Ben o kadının senden umudunu kesmesi için öyle söyledim," dedi. "Fakat buna rağmen, defolup giderken nispet yapar gibi öptü seni."

Noyan, Defne'nin öfkeyle yanıp sönen gözlerine baktı, elini onun yanağında, saçlarında gezdirdi, ardından eğilip Defne'nin dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktı, "Evleneceğim kadın sensin Daphne'm," dedi yoğun bir sesle. "Bana birbirinden güzel çocuklar verecek olan kadın da sensin. Bin yıl beklesen de, değişmeyecek bu gerçek..."

KAKTÜS TEAM

Bu sözlerden sonra Defne yoktu artık, Noyan'ın kollarında buharlaşıp havaya karışmıştı. Noyan'la evlenecekler miydi gerçekten, çocukları olacak mıydı? Noyan'ın bebeklerini taşıyacak olma düşüncesi sanki roller coaster'daymış gibi yoğun bir adrenalin salgılamasına sebep oluyordu Defne'nin. Bedenini sarmalayan heyecanla, göğüs kafesi hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. Düşüncelerini okurcasına bakan gözlerden kaçırdı gözlerini, fakat tam o esnada yanağına değen dudaklarla saç dipleri havalandı Defne'nin, yavaş yavaş kulağına doğru ilerleyen öpücükler heyecanını daha da katladı.

"Seni çok özledim Daphne..."

Noyan'ın fısıldarcasına çıkan sesi o kadar erotikti ki, onun hangi anlamda özlediğini anlaması çok uzun sürmedi Defne'nin. Vücudu alarma geçmişti, sinir uçları ayaktaydı tam anlamıyla, kulağına sürtünen dudakların yarattığı elektrik akımı tüm vücuduna yayılıyor, arzuyla kasılmasına sebep oluyordu. O da çok özlemişti paylaştıkları özel anları; sevgiyle, aşkla, tutkuyla sarmalanmayı. Sırtında, belinde gezinen ellerin baskısıyla Noyan'a daha da yaklaştı Defne, şah damarına doğru inen dudakların bıraktığı ıslak izlerle içindeki arzular iyice kamçılandı. İki yanında duran kollarını kaldırdı, Noyan'ın kaslı omuzlarının üzerine yerleştirdi ama mantıklı iç sesi durmaları gerektiğini söylüyordu aslında. Elbette Noyan'ı istiyordu ama artık eskisi gibi aceleci davranmayacaktı. Defne ellerinin hafif baskısıyla Noyan'ın omuzlarını itti, "Durmalıyız," dedi heyecanlı sesiyle.

Noyan peri kızının söylediğini duydu ama kendini kaptırmış gidiyordu hâlâ, "Biraz daha öpsem olmaz mı?" diye sordu acı çeker gibi.

Defne'nin yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluştu, geriye atmış olduğu başını kaldırdı, böylece Noyan da toparlanmak zorunda kaldı.

Defne kollarını indirdi, Noyan ise sevgiyle kucakladı peri kızını, alnına tatlı bir öpücük kondurdu onun, "Her defasında aklımı başımdan alıyorsun peri kızı," diye mırıldandı.

Yüzüne muzip bir ifade kondurdu Defne, "Aa üstüme iyilik sağlık, ne yapıyorum ki ben?" dedi gülmemeye çalışarak.

Noyan, "Doğru, aslında bir şey yapmıyorsun," diye karşılık verdi gülümseyerek, "Bir de yapsan... Halimi düşünemiyorum."

Defne içine işleyen bakışlardan bir an önce kurtulabilmek için arkasını döndü, saçlarını düzeltiyormuş gibi yaptı. Bir süre sonra Noyan, "Dilersen burada biraz daha vakit geçirebiliriz," dedi, "Metin ve Ece de biraz yalnız kalırlar..."

Defne'nin yüzünde yaramaz bir gülümseme oluştu, "Metin Ece'yi iyice çileden çıkarmasa bari," dedi. "Çok fazla üzerine gidiyor kızın..."

O an gerçekten de Defne'nin söylediği gibi oluyordu; Metin yanında oturan kızı tam anlamıyla ablukaya almıştı. Gözlerini bir saniye olsun çekmiyordu Ece'nin üzerinden, onun fildişi rengi tenini, yuvarlak yüzünü, minicik dudaklarını beğeniyle izliyor, kimi zaman kendinden geçip şiirler okuyordu. O akşam coşkusu tam anlamıyla zirvedeydi Metin'in: Yeni dizisi reyting rekorları kırıyordu, gelen yorumlar, tebrik telefonlarının haddi hesabı yoktu ve tüm bu başarıya ek olarak varlığıyla büyülendiği kadın hemen yanı başında oturuyordu. Ece'nin dili çözülmemiş olsa da, beden dili hislerini açığa vuruyordu tüm çıplaklığıyla. Bakışları her buluştuğunda Ece'nin gözleri büyüyor, heyecanlanmış gibi derin bir nefes alıyordu. Ece, aralarında kasıtlı olarak bir miktar mesafe bırakıyordu, omuzları, bacakları gayri ihtiyari birbirine değdiğinde kasılıyor, çaktırmadan uzaklaşmaya çalışıyordu ondan. Metin kendinden geçip şiirlerini fısıldadığında ise yüzünde ağlamaklı bir ifade oluşuyordu Ece'nin, "yapma," der gibi bakıyordu gözleri. Metin tüm bu tepkilerle daha da coşuyordu; Ece daha önce beraber olduğu hiçbir kadına benzemiyordu. Onun etrafında hep cüretkâr kadınlar olurdu.

"Şu içinde bulunduğumuz zaman dilimi benim için ne kadar kıymetli, biliyor musun Juliet?" dedi Metin, gözünü meyve kokteylini yudumlamakta olan kızın gergin profilinden ayırmadan. "Yanımdasın... Elimde olsa acımasızca akan dakikaları durdururdum bir an bile düşünmeden."

Ece tek kelime etmedi bu sözlere karşılık. Sözlerine, duygularına ket vurmaya çalışıyordu ama içten içe eriyordu. Metin o kadar yakınındaydı ki, onun bakışları, sözleri, ara sıra bedenine temas eden bedeni soluksuz bırakıyordu onu. Neden bu kadar güçsüzdü ki onun karşısında, neden diğer erkeklere

karşı sergilediği acımasız tavırları Metin'e sergileyemiyordu? Üstelik bu güçsüzlüğü belki de yeniden acı çekmesine sebep olacaktı; o an bu düşünceyle ürperdi. Yepyeni bir kalp ağrısını kaldırabilir miydi?

Metin, Ece'nin tereddütlü ifadesini görebiliyordu. Kızın çenesini nazikçe kavradı, kendine doğru çevirdi onun başını ve "Neler geçiyor o güzel kafandan?" diye sordu.

"Hiçbir şey geçmiyor..."

"Kendini bu kadar çok sıkmak zorunda mısın? Adeta diken üstünde oturuyor gibisin. Benimle baş başa olmak bu kadar çok mu korkutuyor seni?"

"Saçmalama!" diye karşılık verdi Ece, dik dik bakıyordu Metin'e, köşeye sıkıştırılmaktan oldu olası hoşlanmazdı.

Metin ise Ece'nin üzerine gitme konusunda kararlıydı. Zorlayacaktı onu, kalbinin zincirlerini kırıncaya kadar uğraşacaktı. "Saçmalamıyorum, doğruları söylüyorum," diye karşılık verdi. "Hâlâ köşe bucak kaçıyorsun benden, yok saymaya çalışıyorsun beni. Oysa bal gibi âşıksın bana!"

Ece başını çevirdi aniden, gözleri kocaman açılmıştı. Kafasını hayır anlamında salladı, "Yok öyle bir şey," dedi panik yüklü sesiyle. "Nereden çıkarıyorsun bunu?"

Metin kendinden emin bir tebessüm gönderdi Ece'ye, "Beden dilin 'aşığım' diye bas bas bağırıyor Juliet," dedi. Sonra yüzünü Ece'nin kızarmış çehresine iyice yaklaştırdı, delici bakışlarını onun panik dolu gözlerine dikti, "Ne kadar uğraşırsan uğraş, yok edemeyeceksin beni," dedi. "Çabaların sonuçsuz kalırken her defasında daha da yaklaşacaksın kalbime, en sonunda da teslim olacaksın bana. Ama inan hiç pişman olmayacaksın, çünkü baş tacım edeceğim seni, hak ettiğin sevgiyi, aşkı, değeri seve seve vereceğim sana..."

Ece çaresiz gözlerle bakıyordu Metin'e, karşı çıkmak istedi bu sözlere ama yapamadı, dili tutulmuş gibiydi, yüreği ve aklı kıyasıya bir savaş içerisindeydi, yüreği Metin'e akıyordu, aklı ise 'Nasıl olacak?' diyordu sürekli.

Metin Ece'nin aklından geçenleri okumuş gibi, "Merak etme, sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim," diye devam etti. "Korktuğun şeylerin hiçbiri olmayacak, güven bana..."

Ürkek gözlerle bakan kıza iyice yaklaştı Metin, onu kendine doğru çekti, yanağına uzun uzadıya bir öpücük bıraktı kızın.

Ardından Shakespeare sonelerinden birini okumaya başladı her zamanki gibi:

"Savaşır gözlerimle gönlüm öldüresiye/ senin güzelliğinin ganimeti yüzünden;/ gözüm kovar gönlümü seni görmesin diye/ gönlüm ister gözüme pay vermemek yüzünden..."

Onlar bambaşka bir âleme yelken açmışken, bir süre sonra Noyan ve Defne belirdi yanlarında. Defne arkadaşının kızarmış yanaklarını gülünce ne olup bittiğini az çok anlamıştı, muzip muzip gülümsedi, "Rahatsız etmedik umarım," dedi.

"Biz de Noyan ve gamzeli nerede kaldı diye konuşuyorduk," dedi Metin aynı muziplikle. "Birbirinizi buldunuz, ayrılamıyorsunuz tabii değil mi?"

Metin usta manevrasıyla bombayı Defne'nin kucağına bırakmıştı; nitekim akşamın kalanı ikisinin eğlenceli atışmalarıyla geçti...

***

Birbirine benzeyen günler ardı ardına geçerken yılbaşına çok az bir zaman kalmıştı. Defne yağmurlu bir Aralık sabahı merkeze geldiğinde düşünceliydi. Yılbaşı için hâlâ net bir cevap verememişti Noyan'a, ne yapacağını hiç bilmiyordu, üstelik ertesi gün annesi de geliyordu. En azından bir saat dahi olsa Noyan'ı görmek istiyordu o gece.

Koltuğuna yerleşirken, keşke aile yemeğine Noyan da katılabilse, diye düşünüp hayıflandı. Ama nasıl olacaktı ki bu, Noyan hangi sıfatla katılacaktı bu yemeğe? Bir arkadaş, sevgili, damat adayı? Enişte sinin ailesi Noyan'ın ailesiyle sıkı fıkıydı, onlar açısından çok beklenmedik olmazdı ama aralarında herhangi bir ilişki olduğunu bilmediklerinden emindi.

Sıkıntıyla iç çekti Defne, randevu listesine göz attı, ardından bilgisayar ekranına döndü. Her sabah olduğu gibi favori gazetelerindeki haberleri incelemeye başladı. Fakat bir an sonra gördüğü haberle adeta nefesi kesildi Defne'nin.

"Fırat-Hilal Doğan evliliğinin üzerinde kara bulutlar mı dolaşıyor?"

Defne haberi aşağı doğru kaydırdı ve aceleyle okumaya başladı. Habere göre babası ve Hilal'in evliliği sallantıdaydı ve bunun sebebi Hilal'in tiyatrodaki oyunculardan birine gönlünü

kaptırmış olmasıydı. Fakat bu iddiaların hem babası hem de Hilal tarafından şiddetle reddedildiği yazıyordu. Konuyla ilgili spekülasyonları okurken Defne'nin adeta kanı donmuştu.

Olabilir miydi böyle bir şey? Hilal gerçekten babasını aldatmış olabilir miydi?

"Neden olmasın ki?" diye mırıldandı dalgın dalgın. Noyan'ı babası ve Hilal'le tanıştırdığı akşam geldi aklına. Hilal'in Noyan'ı beğeni dolu gözlerle incelemesi, ona haddinden fazla ilgi göstermesi... Bu sahneleri dün gibi hatırlıyordu.

Defne bir süre öylece düşündü durdu ama en sonunda kendine engel olamayarak telefona sarıldı, babasını arayacaktı. Titreyen parmaklarla babasının adına dokunduğunda midesine kramplar giriyordu, uzun zamandır konuşmamıştı onunla.

Uzun uzun çaldı telefon, nihayet açıldığında babasının fazlasıyla yorgun gelen sesini işitti Defne.

"Baba?"

"Defne? Kızım..."

Defne gözlerini yumdu acıyla, boğazında kocaman bir yumru oluşmuştu, konuşmaktan korktu.

"Kızım orada mısın?"

Derin bir soluk almaya çalıştı Defne, buğulanan gözlerini kapatıp açtı, "Buradayım baba," dedi. Neyse ki sesi normal çıkmıştı.

"Nasılsın kızım?"

"İyiyim baba, Türkiye'deyim, İzmir'de. Döndüm..."

"Ne zaman döndün? Hiç haber vermedin..."

Defne ne diyeceğini bilemedi, kem küm etti bir süre, ardından "Sen nasılsın baba?" diye sordu. "Sesin keyifsiz geliyor..."

Hattın diğer ucunda bir müddet sessizlik oldu, sonrasında babasının iç geçirdiğini duydu Defne. Bu iç çekiş her şeyin doğru olduğunu anlaması için yeterliydi: Hilal gerçekten de aldatmıştı babasını.

"Gazetedeki haberi gördün değil mi?" diye sordu Fırat Bey.

"Şey... Aslında evet. Ama inanmadım tabii..." Defne yalan söylediği için kötü hissetti kendini ama ne diyebilirdi ki, çok müşkül durumdaydı.

"İnan kızım inan. Her ne kadar reddetmiş olsak da yazılanlar gerçek. Bu evlilik bitti artık."

Defne'nin yüreği sıkıştı bu sözlerle, "Nasıl olur baba!" dedi

yüksek çıkan sesiyle.

"Tiyatromda yetiştirdiğim öğrencilerimden birine kapılmış Hilal. Bir müzikalde başrolü paylaşıyorlardı, orada başlamış ilişkileri, sonrasında işler iyice ilerlemiş. Gözümün önünde olup bitenleri fark etmemişim kızım."

Defne hiç şaşırmamıştı. Babası işine öylesine âşık bir adamdı ki, olan biteni fark etmemiş olması aslında çok normaldi. "Peki bundan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Boşanacağız. Bu saatten sonra devam edebilmemiz imkânsız..."

Babasının ağlamaklı sesini duyunca Defne'nin içi ezildi; acınacak en son kişiydi Fırat Doğan, ama yine de elinde olmadan üzülüyordu onun bu içler acısı haline.

"Affedecektim onu ama o adamın yatağını paylaşmış..."

Defne tokat yemiş gibi afalladı, "Neee!" diye bağırdı gayri ihtiyari.

"Yaa kızım, durumlar pek iç açıcı değil. Şu anda tek düşüncem Buğra'nın bu olaydan zarar görmemesi, o yüzden olabildiğince sessiz sedasız bitirmeye çalışacağım bu evliliği."

"Çok üzgünüm baba..."

"Üzülme kızım..."

Defne babasının ağladığını fark edince, gözlerinden akmaya başlayan yaşlara engel olamadı artık. "Yanına gelmemi ister misin?" diye sordu titrek sesiyle.

"Yorma kendini. Ben yakın zamanda İzmir'e geleceğim zaten, o zaman görüşür, hasret gideririz. Birkaç saatini yaşlı babana ayırırsın değil mi?"

"Elbette baba... Sen yeter ki gel."

Defne telefonu kapatınca gözyaşlarına boğuldu. Masasının üzerine dayandı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Annesine yaşattıklarını şimdi babası yaşıyordu. Deli gibi severken aldatılmayı, göz göre göre aptal yerine konulmayı tadıyordu en acısından.

Değmiş miydi? Yüreği beş para etmez bir kadın için onu seven karısını, üç çocuğunu bırakıp gitmeye değmiş miydi? Arkasında bıraktığı enkazın üstüne inşa ettiği mutluluğu elinden kayıp gitmişti işte. İlahi adalet beklenmeyen bir anda, en acı şekilde tecelli etmişti ama bu saatten sonra gelen adaletin hiçbir anlamı yoktu. Zaman acımasızca geçmişti; babasına en çok ihtiyacı olduğu zamanlar onun fotoğraflarıyla

avunmuş, hatırlayabildiği birkaç silik anıyla yüreğindeki boşluğu doldurmaya çalışmıştı. Eksikti ve ömrünün sonuna kadar bu eksiklikle yan yana olacaktı...

Ayağa kalktı, odanın içerisindeki lavaboya girdi Defne, yanaklarına doğru ince bir yol oluşturmuş makyajını temizledi. Güçlü olmalıydı, olmak zorundaydı, başka çaresi yoktu...

Akşama doğru Noyan geldiğinde hâlâ durgundu Defne. Yoğun bir gün geçirmesine rağmen kafasındaki düşünceleri kenara koymakta çok güçlük çekmişti. Ona doğru yürüyen adamı görünce ayağa kalktı, silik bir tebessümle "Hoş geldin," dedi.

Noyan, Defne'nin küle dönmüş yüzünü görünce olumsuz bir şeyler olduğunu anlamıştı. Sevdiği kadının yanına yürüdü ve alnına minik bir öpücük kondurdu, "Hoş bulduk güzelim," dedi. İnceler bakışlarını Defne'nin yüzünde gezdirdi bir süre, "Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeli ifadesiyle.

Defne başını aşağı yukarı salladı, "Yolunda sayılır," dedi.

Noyan tatmin olmamıştı bu cevapla, "Ne demek sayılır?" dedi. "Belli ki canın bir şeylere sıkılmış."

Defne omuzlarını silkti.

"Bak ne diyeceğim, istersen bugünkü konuşmamızı iptal edelim, hoşuna gidebilecek bir yerlere gidelim. Ne dersin?"

"Aslında kendimi biraz yorgun hissediyorum, eve gitsem daha iyi olacak galiba."

Noyan iyiden iyiye işkillenmeye başlamıştı ama bir şey demedi. Paltosunu giymesi için Defne'ye yardımcı oldu sessizce, ama bir yandan da ne olmuş olabileceğini düşünüyordu.

Defne Ece'yle vedalaştı ardından da Noyan'ın koluna girdi ve birlikte ofisten çıktılar. Yakın olmalarına rağmen yoğun trafikten dolayı apartmanın önüne varmaları on beş dakikadan fazla zamanlarını aldı.

Noyan kontağı kapattıktan sonra Defne'ye döndü, "Seni bu halde bırakmak hiç içime sinmiyor," dedi. "Üzüldüğün bir şeyler var belli ki..." Bir an tereddüt etse de sonrasında devam etti. "Yukarı gelmemi ister misin Daphne'm?"

Defne uzun uzun baktı Noyan'ın gözlerine, "Sen bilirsin," dedi en sonunda.

"Hadi o zaman..."

Noyan arabadan çıkmak için hareketlenince Defne de

çantasını omzuna astı, kapıyı açtı. Asansörle yukarı çıkarken hiç konuşmadılar. Defne sokak kapısını açtıktan sonra yana çekildi, Noyan'ı içeri buyur etti.

Noyan çekingen adımlarla girdi eve, gözlerini çevresinde dolaştırmaya başladı. Paltosunu, atkısını çıkardıktan sonra beyaz, lake portmantoya astı. Defne ise holün hemen karşısındaki salonu işaret etti Noyan'a.

Noyan salona girdikten sonra pencerenin önündeki gri köşe takımına oturdu. Nitekim başka oturacak yer de yoktu zaten, salon oldukça sade döşenmişti. Köşe takımının önünde, yerde, krem rengi, shaggy tarzı bir halı, hemen onun üzerinde de kare, beyaz bir sehpa vardı. Koltuğun sol yanındaki duvar gri duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ve üzerinde alt alta, iki tane beyaz raf vardı. Rafların üzerindeki mumları, dekoratif birkaç eşyayı gördü Noyan. "Güle güle otur," dedi bakışlarını Defne'ye yönelterek.

Defne nazik bir teşekkürün ardından, "İzin verirsen üzerimi değiştirmek istiyorum," dedi ve odasına yöneldi. Rahat edebileceği spor bir pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt giydi üzerine, yüzünü yıkadı, makyajını sildi. Yeniden makyaj yapmadı, sadece çok az bir allık sürdü solgun yanaklarına. Salona geri döndüğünde, "Ne içmek istersin?" diye sordu onu bekleyen adama.

Noyan ayağa kalktı, Defne'nin koluna girdi, "Elbette ki çay içeceğim Daphne," dedi gülümseyerek. "Sana yardım edeyim."

İkili Defne'nin oldukça ufak olan mutfağına adımladılar. Öyle ki iki kişinin ancak sığabileceği büyüklükte ama şirin bir mutfaktı bu, her şeyden önemlisi Defne'ye fazlasıyla yetiyordu.

Noyan su ısıtıcısını doldururken Defne de çay fincanlarını çıkardı; uyum içerisinde hazırladılar çaylarını, ardından yeniden salona geçtiler. Yan yana oturduklarında huzurlu bir sessizliği paylaştılar önce, sonrasında Noyan, "Neler olduğunu anlat hadi," dedi yumuşak sesiyle.

Defne başını çevirdi, Noyan'ın yüzüne baktı acı çeker gibi...

"Hadi Daphne! İnat etme!"

Defne zaman kazanmak isteyerek çayını yudumladı arka arkaya. Ardından fincanını sehpaya bıraktı ağır ağır. Arkasına yaslandığında, "Babam..." diye mırıldandı, sabit bakışları

karşısındaki kapalı televizyonun üzerine odaklanmıştı.

"Kötü bir şey mi oldu babana?"

"Boşanıyormuş!"

Defne'nin sözü havada öylece asılı kaldı, rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Noyan kendini toparladıktan sonra, "Neden peki?" diye sordu.

Defne sıkıntılı bir soluk koyverdi, başını Noyan'a çevirdi, "Gazetelerde görmedin mi?" diye sordu ama onun şaşkın ifadesinden görmediğini anladı.

"Hayır görmedim. Bir iki gündür gazetelere göz atamıyorum."

Defne konuşup konuşmamakta tereddüt etti ama Noyan elbette ki neler olup bittiğini bir şekilde öğrenecekti. Gergin bir şekilde kıpırdandı, yüreğindekileri tüm açıklığıyla ilk defa birine anlatacaktı, bunun huzursuzluğunu yaşasa da, derin bir soluk alıp konuşmaya başladı:

"Uğruna hayatımızı mahvettiği, arkasına bakmadan çekip gittiği kadın, Hilal, babamı aldatmış. Aynen babamın annemi aldattığı gibi..."

Noyan'ın gözleri büyüdü bu sözlerle, şaşkın şaşkın bakıyordu Defne'nin nefretle kısılmış gözlerine, bir şey diyemedi.

"Babam gittiğinde altı yaşındaydım. Kâbus gibi bir akşamdı, çok korkmuş, çaresiz hissetmiştim kendimi. Annem delirmiş gibi bağırıyordu babama, anlam veremediğim şeyler söylüyordu ona. Merdivenin korkuluklarına tutunarak izledim onları, gözyaşlarım oluk oluk akıyordu, ilk defa onları bu şekilde kavga ederken görüyordum. Annem yumruklarını babamın göğsüne savuruyordu hiç durmadan..."

Defne'nin boğazı düğümlendi, gözlerini kapattı çaresizce... Aklına doluşan anıların bir ucunda kendisi vardı. Noyan'a savurduğu yumruklar, attığı tokat geliyordu aklına, benzer bir korkunçluğu o da tatmıştı zamanında.

"Devam et Daphne'm."

Defne yutkundu, hafifçe öksürdü, "Tek kelimeyle korkunçtu," diye mırıldandı. "Annemin acı dolu haykırışları bir an olsun gitmedi kulaklarımdan, insanın tüylerini ürpertecek derecede yoğundu. Ömrüm boyunca unutamayacağım o andaki hislerimi. Bizi bir daha asla

göremeyeceğini söyledi babama. İşte o an kalbim duracak gibi oldu, duyduklarımın kötü bir şaka olmasını istedim. Babam olmadan nasıl bir hayatımız olurdu ki, ne yapardık onsuz? Babam suratına inen tokadın ardından ceketini alıp çıktı; ben de işte o zaman hemen odama koştum, pencerenin önüne tırmandım. Deli gibi bir yağmur, azgın bir fırtına vardı..."

Noyan'ın tüyleri ürperdi bu sözlerle, rahatsızlığı daha da katlandı. Defne her şeyin yerle bir olduğu o talihsiz yaz akşamını tekrar yaşıyordu sanki.

"...babam gidiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum, kalbim panikle çarpıyordu, çıldıracak gibiydim. 'Gitme baba, beni bırakma,' diyordum hıçkırıklarımın arasında, ama gitti... Bahçe kapısını açtı ve arkasına bakmadan çekip gitti. Belki dönüp baksaydı pencerenin önünde çırpınan kızını görebilirdi, ama bakmadı..."

Defne titrek bir soluk aldı, o anları hatırlamak gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Bu anlar neden hiç silinmiyordu ki belleğinden, neden ilk günkü canlılığıyla, en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu her şeyi? Elinde olsa belleğindeki bu can acıtıcı bölümü hiç düşünmeden yok ederdi. Bakışlarını Noyan'ın yüzüne çevirdiğinde onun fazlasıyla sarsılmış olduğunu gördü, adeta paralize olmuş gibi bakıyordu Noyan.

"Kendime eziyet ettim yıllarca, pencereyi açıp avaz avaz bağırmadığım için suçluluk duydum, belki bağırsaydım gitmezdi babam, geri dönerdi... Oysa bu düşüncem ne kadar saçma değil mi? Nasıl dönecekti ki? Sadece annemi değil hepimizi aldatmış, bir başka kadının kollarında evini, çocuklarını ihmal etmiş bir adamdı o. Yüzümüze bakacak hali yoktu."

Noyan karmakarışık hisler içerisindeydi. Yaramaz, cıvıl cıvıl, etrafa neşe saçan Daphne'sinin böyle bir geçmişi olduğunu öğrenmek beklediği bir şey değildi. Üzüntü ve hayranlık karışımı gözlerle bakıyordu Defne'ye, onun hayata karşı bu kadar güçlü durabilmiş olmasını takdir ediyordu. Bir yandan da kesif bir suçluluk duygusuyla sarsılıyordu, yaralı bir kızın kalbinde yepyeni yaralar açmıştı. O an Defne'ye verdiği zararın tahminlerinin de ötesinde olduğunu anladı. Oturduğu yerde un ufak oldu adeta, kendine olan öfkesi, nefreti daha da arttı. "Ne diyeceğimi şaşırmış vaziyetteyim," dedi gergin bir sesle. "Anne ve babanın boşandığını elbette biliyordum ama

böylesine yıkıcı şeylere şahit olduğun aklıma gelmemişti."

Defne, "Nereden bilecektin ki?" dedi. "Kimse bilmez bu ayrıntıları. Anlatmak kolay değil böyle şeyleri. Biz dört kadın çok zor zamanlar geçirdik, babamın arkasında bıraktığı enkazın altında kalmıştık, tek yapabildiğimiz birbirimize kenetlenmek oldu. Fakat hepimizde farklı izler kaldı... Annem bir daha hiçbir erkeğe güvenmedi, kendini yalnızlığa mahkûm etti; oysa çevresinde onunla evlenmek isteyen birçok erkek vardı. Ablam Flora hepimize kol kanat gerdi ama üstlendiği yaşından büyük sorumlulukların altında kaldı, o da bambaşka bir ülkede yalnızlığı tercih etti. Venüs de güvensiz bir kadın oldu. Aldatılacağından o kadar emindi ki, bu düşünceleri yüzünden eniştem gibi bir adamdan çocuk sahibi olmak istemiyordu..."

"Peki ya sen?" diye sordu Noyan. İlgiyle bakıyordu Defne'nin yüzüne.

Defne omuzlarını silkti, dudaklarını aşağı sarkıttı, "Bilmem ki," dedi. Bir süre düşündükten sonra, "Babamla geçirdiğim süre o kadar az ki," diye devam etti. "Ona dair hatırladığım çok az anı var. Akşamları yatağıma yattığımda başucumda oturur, mitolojik hikâyeler anlatırdı bana." Defne devam edemedi, bakışlarını kaçırdı Noyan'dan.

"Mitolojik hikâyeler mi?"

Defne evet anlamında salladı başını, "Mitolojiye çok düşkündür..." dedi mırıltıya yakın sesiyle. "Tıpkı senin gibi."

Noyan huzursuzca kıpırdandı, Defne'nin konuşmaktan çekindiğinin farkındaydı. "Devam et," dedi ısrarla.

"Daphne ve Apollon'un hikâyesini anlatırdı en çok, bana 'Daphne' diye hitap ederdi." Defne gözlerini yumdu, babasının sözlerini tekrarladı: "Hadi Daphne'm kapat gözlerini..."

Noyan'ın kalp atışları hızlanmıştı, şimdi anlıyordu her şeyi. İlk defa "Daphne" diye hitap ettiğinde, Defne'nin nasıl sarsıldığını hatırladı, gözleri çakmak çakmak olmuş, kırgınlıkla bakmıştı yüzüne. Defne defalarca bu şekilde hitap etmemesini ona söylemiş, kimi zaman agresifleşmişti ama o her seferinde ısrarla devam etmişti. Bilseydi, her defasında onun yüreğindeki yarayı kanattığını bilseydi...

Pişmanlık içerisinde kıvranıyor, yüreği sıkışıyordu Noyan'ın. Dayanamadı, Defne'yi göğsüne doğru çekti, "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Bilseydim... Israrla Daphne

demeyi sürdürmezdim sana."

Defne, Noyan'ın vicdan azabı içerisinde kıvrandığını fark edince başını kaldırdı, onun gözleriyle buluşmaya çalıştı.

"Özür dilemene gerek yok. Nereden bilebilirdin ki? Başlarda çok üzülüyordum ama sonrasında alıştım. Hatta bir süre sonra hoşuma bile gitmeye başladığını söyleyebilirim."

"İstersen bundan sonra Daphne demeyeyim sana."

"Of saçmalama lütfen! Anlattığıma pişman etme."

Noyan, Defne'nin burnunun ucunu öptü, "Tamam o zaman," dedi. "Peki babanla başka ortak yönlerimiz var mı?"

Defne'nin yumuşak bakışları yavaş yavaş sertleşti, "Evet var," dedi Noyan'ın meraklı gözlerine bakarak. "İkiniz de beni büyük hayal kırıklığına uğrattınız, kalbimde, ruhumda derin yaralar açtınız..." Noyan'ın fazlasıyla sarsıldığını görse de devam etti Defne:

"Bir kızın hayatındaki ilk kahramanıdır babası. Benim için de öyleydi. Yitik kahramanımdı o benim. Oysa insanın bir babası olmalı: onu seven, ona kol kanat geren, şefkatini, ilgisini eksik etmeyen... Ben seni babamın yerine koydum belki de. Bana sunduğun sevgiye, şefkate öylesine açtım ki, sen benim ikinci kahramanım oldun kısa sürede; sana koşulsuzca inandım, güvendim, en saf duygularımla sevdim seni. Ama sen de yıkıp geçtin beni, kolumu kanadımı kırdın, gözyaşlarımın sebebi oldun."

Noyan ne diyebilirdi ki bu sözlere, Defne yerden göğe kadar haklıydı. Pişmanlıkla bakıyordu sevdiği kadının kırgın gözlerine, o gözlere baktıkça eziliyor, yok oluyordu. "Ne desen haklısın," dedi. "Hiç istemesem de incittim seni, bu yüzden kendimi asla affetmeyeceğim Daphne'm. Fakat anlatacağım her şeyi; seni kaybetmekten korktuğum için düştüğüm tüm yanlışları tek tek anlatacağım."

Defne başını salladı, "Tamam," dedi. Onun için ne kadar zor olsa da dinleyecekti Noyan'ı, anlamaya çalışacaktı onu.

O kadar sıkıntılı bir atmosfer oluşmuştu ki, bunaldığını hissetti Defne. Ayağa kalktı, pencerenin yanına gitti, bahçedeki ağaçların gölgelerini izledi bir süre. "Mutlu olmak istiyorum artık," diye mırıldandı. "Ağlamak, gözyaşı dökmek istemiyorum. Bıktım artık, gerçekten çok bunaldım..."

Noyan yerinden kalkıp Defne'nin yanına gitti hemen, boynuna sokuldu onun, "Merak etme Daphne'm," dedi güven

veren sesiyle. "Bundan sonraki hayatımı seni mutlu etmeye adayacağım. Hatırlıyor musun, mutlu bir yuvanın hayalini kurardık ikimiz de? Her zaman eksikliğini hissettiğimiz sıcacık yuvamızı birlikte kuracaktık. Sen ve ben, ikimiz, birlikte, el ele. Hayallerimizin bir adım ötesindeyiz peri kızı. Ben hazırım, seni bekliyorum..."

Defne arkasını döndü, Noyan'a sıkı sıkı sarıldı. "Bana sarılmana çok ihtiyacım var," dedi. "Şefkatine ihtiyacım var."

Noyan'ın yüreği eridi bu sözlerle. Kalbine sokacakmış gibi göğsüne bastırdı Defne'yi, kollarıyla sarmaladı onu sıkıca, tepesine sevgi dolu öpücüklerini bıraktı. "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. "Sonsuz sevgim de şefkatim de senin peri kızı. Sahip olduğum her şey senin..."

Defne, Noyan'ın kokusuyla uyuşmuş gibiydi, sonsuza dek kalabilirdi bu kollarda. Bir müddet öylece sarıldılar birbirine, sonrasında Defne başını kaldırdı, "Oturalım mı?" diye sordu.

Yeniden yan yana oturdular ama Defne bacaklarını altına alıp Noyan'a sokuldu iyice. Başını onun omzuna yasladı, sol kolunu ise adamın beline sardı. Burnunu Noyan'ın boynuna dayayıp, çok sevdiği o kokuyu derin derin içine çekti. "Canımı çok yaktın ama ben hâlâ seni seviyorum," diye mırıldandı belli belirsiz çıkan sesiyle. "Kalbimi kanattın, ruhumu bin parçaya ayırdın, cehennemi yaşattın bana, ama ben seni hâlâ çok seviyorum. Neden, ha? Neden? Oysa hâlâ kızgınım sana birçok konuda, kırgınım..."

"Çünkü aşkımın gerçek olduğunu biliyorsun, seni ne kadar çok sevdiğimi, sana değer verdiğimi, sensiz olamayacağımı biliyorsun. Ne olursa olsun kalbimiz hep yan yana, sadece birbirine ait, bu hiçbir zaman değişmedi peri kızı..."

YILBAŞI YEMEĞİ

Yılbaşına sadece iki gün kalmıştı. Noyan sabah Hanzade'ye girdiğinde düşünceliydi, yılbaşı gecesine dair Defne'den hâlâ herhangi bir yanıt alabilmiş değildi. Eli kolu bağlanmıştı, bir milim kıpırdayamıyor, ne yapacağını bilememenin çaresizliğini yaşıyordu. Üstelik Defne annesi geldiği için ablasında kalıyordu ve eskisi gibi uzun uzun göremiyordu onu.

Restoranın rutin işlerini kolaçan ettikten sonra odasına geçip hesapları incelemeye başladı Noyan. Telefonu çaldığında gömüldüğü işlerden kafasını kaldırdı ve ekrandaki ismi görünce şaşırmadan edemedi. Rüzgar arıyordu...

Noyan endişe ve merak karışımı hislerle telefonu açtıktan sonra, "Merhaba Rüzgar," dedi tedirgin bir sesle. "Her şey yolunda, değil mi?"

"Merhaba Noyan, merak etme her şey yolunda..."

Karşılıklı hal hatır sorma faslından sonra Rüzgar, "Eğer müsaitsen öğle yemeğini birlikte yiyelim mi?" diye sordu.

Noyan bu teklife şaşırsa da hemen kabul etti. Nitekim merak içerisinde öğleni zor etti. Karşıyaka'da buluşacakları restorana vardığında kafasında onlarca düşünce uçuşuyor, Rüzgar'dan herhangi olumsuz bir cümle duymaktan çekiniyordu. Kadim dostuyla aralarındaki soğukluk tam anlamıyla geçmiş değildi, Rüzgar'ın Hanzade ziyaretinden sonra herhangi bir iletişimleri olmamıştı onunla.

Noyan buluşacakları mekâna girdiğinde, duvar kenarındaki masalardan birinde gördü arkadaşını. Yüzünde sabit bir ifade olsa da, içi içini yiyordu aslında. "Merhaba Rüzgar," dedi adamın yanına yaklaştığında, ona uzatılan eli sıktı, sandalyeyi çekip oturdu. Karşısındaki adamın yüzünü inceledi birkaç saniye, olumsuz bir elektrik almayınca rahatladı ve hafif bir tebessümle havadan sudan konuşmaya başladı.

Yemeklerini sipariş verdikten sonra Rüzgar ciddi bir havaya büründü, "Defne'yle nasıl gidiyor Noyan?" diye sordu.

Noyan oturduğu yerde dikleşti, "İyi gidiyor," diye karşılık verdi fakat daha fazla devam edemedi, ne anlatması gerektiğini bilemiyordu.

Rüzgar, Noyan'ın tereddütlü ifadesini görse de aklındaki soruları sormaya devam etti. "Seni affetti mi?"

Noyan bir süre bu sorunun cevabını düşündü, ardından, "Affettiğini söylemedi, ama beni sevdiğini söyledi," dedi sevinçli gözlerle.

"Seni seviyor ama affetmiyor, doğru anladım değil mi?"

"Affetmiyorum demedi, ama sevdiğini söyledi..."

Rüzgar'ın dudağı alayla kıvrıldı. "Evlenme teklifine de yanıt vermedi herhalde."

Noyan iyiden iyiye gerilmeye başlamıştı, dik dik baktı Rüzgar'a, "Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Rüzgar arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Oldukça rahat görünüyordu. "Bir yere varmaya çalıştığım yok," diye karşılık verdi. "Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Biliyorsun Defne bizde kalıyor ve gözlemlediğim kadarıyla yılbaşı akşamı için kıvranıyor. Ablasıyla konuşurken kulak misafiri oldum, Aksoylar'ın partisinden bahsediyordu..."

Noyan az önceki gerginliğini atmış olmanın rahatlığıyla başını salladı, "Evet gündemde böyle bir şey var ama herhangi bir yanıt alamadım ondan," dedi. "Üzerine çok fazla da gitmek istemedim, malum, Melike Hanım da burada..."

"Evet, tabii." Rüzgar bir süre konuşmadan Noyan'ın yüzünde gezdirdi inceler bakışlarını.

"Yılbaşı akşamı annemlerin de katılacağı bir aile yemeği olacak, haberin vardır belki..."

"Haberim var," diye karşılık verdi Noyan.

"Eğer arzu edersen Defne'ye eşlik edebilirsin o yemekte..."

Noyan bir an yanlış duyduğunu sandı, öne doğru eğildi hayretle, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Elbette ciddiyim. Hatta annem Nuran Teyze'yi de arayıp davet edecekti."

Dudaklarındaki gülümseme tüm yüzüne yayıldı Noyan'ın, "Teşekkür ederim davetin için," dedi. "Elbette ki Defne'ye eşlik etmek isterim. Defne çok sevinecek duyduğunda."

Noyan kontrollü görünmeye çalışıyordu ama içi içine sığmıyordu aslında. Hiç beklemediği bir teklifti bu, üstelik fazlasıyla heyecan vericiydi. Bu yemek sayesinde Defne'nin annesiyle de tanışma fırsatı bulacaktı bir yandan da. Neler olacağını düşündükçe heyecanı daha da katlanıyordu Noyan'ın...

Yılbaşı akşamı geldiğinde Defne odasında, aynanın önünde kendini inceliyordu. Üzerinde zümrüt yeşili, omuzları parlak

taşlarla süslü, dizden bir karış yüksekte bir elbise vardı. Noyan'ın sevmediğini bilse de, saçlarını tepesinde gevşek bir topuz yaptırmıştı, çünkü elbisesinin çok derin bir sırt dekoltesi vardı. Makyajı sadeydi, bileğinde taşlı, zarif bir bileklik vardı, pudra rengi yüksek topukluları ve clutch tipi çantasıyla oldukça hoş görünüyordu.

Fakat büyük bir sorunu vardı Defne'nin. Her an heyecandan düşüp bayılabilirdi. Noyan ve Nuran Teyze'nin de bu yemek davetine katılacağını öğrenince büyük bir sevinç yaşamış, adeta havalara uçmuştu. Annesi Noyan'la ilk defa tanışacaktı, bunun yanı sıra uzun zaman sonra ablası ve Noyan ilk defa karşı karşıya gelecekti. Ortam gergin mi yoksa sıcak mı olacaktı, hiç bilmiyordu. Neyse ki birkaç saatlerini aileleriyle geçirdikten sonra Aksoylar'ın partisine katılacaklardı. Ece'yi de ikna etmişti partiye katılması için; Ece Metin'in de bu partiye geleceğini bildiği için şiddetle reddetmişti başta ama Defne onun ağzından girip burnundan çıkmış, en sonunda aklını çelmişti arkadaşının.

En sevdiği parfümünü bileklerine sıkarken, odaya annesi girdi. Defne başını çevirince siyah, saten tulumu içerisinde göz alıcı görünen annesiyle göz göze geldi. "Harika görünüyorsun annem," dedi hayranlığını gizleyemeyerek. Gerçekten de elli beş yaşında, üç çocuk annesi bir kadın olduğuna inanmak zordu Melike Hanım'ın. Her ne kadar sancılı süreçlerden geçmiş olsa da, zaman acımasız davranmamıştı ona. Düzgün fiziğini düzenli yaptığı pilatese borçluydu belki ama hâlâ çok fazla kırışmamış cildi, şanslı genlerinden kaynaklanıyordu. Kızının yanağına tatlı bir öpücük kondururken, "Sen de çok hoş görünüyorsun hayatım," dedi. "Peki söyle bakalım, heyecanlı mısın?"

Defne'nin gözleri büyüdü, dudakları titredi. "Hem de nasıl. Bir yandan da tedirginim, hani belki... Gerginlik olur mu diye..."

"Herhangi bir olumsuzluk olması için sebep var mı ki?"

"Yok, değil mi?" Defne umut dolu gözlerle bakıyordu annesine.

Melike Hanım, "Yok tabii," dedi gülümseyerek. "Hep birlikte yemeğimizi yiyeceğiz, güzel güzel sohbet edeceğiz. Ve ben... Kızımın kalbindeki adamı daha yakından tanıma fırsatı bulacağım."

Defne pırıl pırıl gülümsedi, annesi Noyan'la yaşadıklarının hepsini bilmiyordu belki ama sancılı bir ayrılık süreci geçirdiklerinden elbette ki haberi vardı. Fakat buna rağmen olumsuz değildi Noyan'a olan yaklaşımı ve bu durum Defne'nin umutla dolmasına sebep oluyordu...

Yemek davetinin gerçekleşeceği Alsancak'taki otele geldiklerinde saat sekizi birkaç dakika geçiyordu. Hiç vakit kaybetmeden otelin balo salonuna geçtiler. Rüzgar'ın ailesi çoktan gelmiş, onları bekliyordu.

Sıcak bir selamlaşma oldu. Rüzgar'ın annesi, babası, ağabeyi ve onun eşi de oradalardı. Yerlerine oturduklarında, Defne gözlerini çevresinde dolaştırmaya başladı. Salondaki masaların neredeyse tamamı doluydu. Tiril tiril beyaz örtülerle kaplı, yuvarlak masaların üzerinde gösterişli şamdanlar, altın rengi kurdelelerle bağlanmış bez peçeteler ve gelişigüzel serpiştirilmiş süslemeler vardı. Orkestra hafif bir tempoda nostaljik parçalar çalıyordu. Genel anlamda sakin ve hoş bir atmosfer vardı içeride. Bir süre masadaki konuşmalara katıldı Defne ama tam anlamıyla kendini verebildiği söylenemezdi; gözleri kapıda, yüreği tetikteydi. Nitekim yarım saat kadar bir süre sonra Noyan ve annesini gördü. Bakışları siyah takımının içerisinde haddinden fazla yakışıklı görünen adama takılı kalmıştı, büyülenmiş gibi bakıyordu gözlerine kilitlenen gözlere.

Masadaki herkes ayağa kalktı, Noyan ve annesiyle selamlaşmaya başladı. Defne bir adım öne çıktı, sıranın kendisine gelmesini bekledi sabırsızlıkla. Önce Nuran Hanım'a sarıldı, yanaklarından öptü onun. "Nasılsınız?" diye sordu.

"İyiyim Defneciğim, sen nasılsın?"

Defne ona nazikçe karşılık verdi, ardından Nuran Hanım'ın yanında beliren adama çevirdi bakışlarını. "Hoş geldin," dedi mahcup mahcup.

Noyan, Defne'yi baştan ayağa süzdü. Hayranlığı gözlerinden okunabiliyordu, ışıl ışıl bakıyordu Defne'nin heyecanla pembeleşmiş yüzüne. Öne doğru eğildi, onun yanaklarına öpücüklerini kondurdu, "Çok hoş buldum Daphne," dedi çekici bir sesle. "Mükemmel görünüyorsun..."

Defne bakışlarını eğdi, hafif tebessümüyle teşekkür etti bu sözlere. Ardından heyecanla çarpan kalbiyle bir adım

gerisindeki annesine çevirdi bakışlarını, "Anne, Noyan'la tanış," dedi titrek sesiyle.

Noyan, Melike Hanım'ın elini dudaklarına götürdü, "Merhaba efendim," dedi en centilmen haliyle. "Nasılsınız?"

Melike Hanım memnun gözlerle süzdü Noyan'ı, "İyiyim Noyan," dedi sevecen bir sesle, "Sen nasılsın?"

Defne'nin gözü annesinin üzerindeydi, gördüğü kadarıyla annesinin ilk izlenimi olumluydu. Fakat sıra ablasına gelince bakışları gölgelendi Defne'nin; çünkü Venüs annesi gibi sevecen bakmıyordu Noyan'a. Noyan da farkındaydı bu durumun. İlk olarak Rüzgar'la tokalaştı, sıra Venüs'e gelince ister istemez gerginliği zirve yaptı. "Merhaba Venüs," dedi nazik tebessümüyle, kadının yüzüne süt dökmüş kedi gibi bakarak.

Venüs karşısındaki adamın elini sıkarken, zihnine doluşan görüntüleri yok etmeye çalışıyordu bir yandan da. O her ne kadar onu tam olarak kabullenememiş olsa da, annesi de Rüzgar da olumluydu Noyan'a karşı. Bir tek o önyargılıydı hâlâ, fakat Defne'nin yalvarırcasına bakan gözleriyle buluşunca yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba Noyan," dedi düz bir sesle.

Herkes yerine oturduktan sonra neyse ki masada sıcak bir sohbet başlamıştı. Defne kaçamak bakışlarını yanında oturan adama çevirdi, Noyan o kadar çekici görünüyordu ki, ona baktıkça eriyordu Defne. En sonunda dayanamadı, Noyan'ın kulağına eğildi yavaşça, "Çok yakışıklısın bu akşam," dedi utana sıkıla.

Noyan'ın yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu, bakışlarını Defne'nin dudaklarına çevirdi. O dudakları öpmemek için büyük bir mücadele içerisindeydi kendiyle. "Sen de çok güzelsin peri kızı," diye mırıldandı, hayran bakışlarını Defne'nin yüzünde gezdiriyordu. "Melekleri kıskandıracak kadar güzel..."

Defne üzerlerindeki bakışlardan habersiz tatlı tatlı gülümsedi Noyan'a, sadece gözleriyle konuştular bir süre, tüm sesler, renkler, yüzler flulaştı.

"Bizim Noyan'ımız da pek yere bakan yürek yakanmış. Güzel kızımızın kalbini çaldığını duyunca hem şaşırdık, hem de çok sevindik. Nasıl da yakışmışsınız birbirinize. Maşallah maşallah."

Defne ve Noyan, Rüzgar'ın annesi Mine Hanım'ın sözleri üzerine kendilerine geldiler. Defne resmen domates gibi kızarmıştı, bakışlarını kime odaklayacağını bilemiyor, gergin bir şekilde tebessüm ediyor, fakat tek kelime dahi edemiyordu. Üstelik Mine Hanım'ın sözleri üzerine, odak noktasının onlar olduğu bir konuşma başlamıştı masada. Defne elinde olsa arkasına bakmadan kaçıp giderdi o masadan; nitekim bir süre sonra çalmaya başlayan telefonunu duyunca beklediği fırsat ayağına geldi. Telefonuna bakınca Joshua'nın adını gördü Defne. Hemen ayağa kalktı, "İzninizle," dedi masadakilere hitaben. Masadan ayrılır ayrılmaz telefonunu açtı, bir yandan da çıkışa doğru yürümeye devam etti.

"Merhaba Joshua..."

"Merhaba güzelim. Keyifler nasıl?"

Defne otelin girişindeki kadife koltuğa oturdu, "Gayet iyi. Sen nasılsın, ne yapıyorsun?" diye sordu ama sesi bir miktar mesafeliydi. Joshua'yla eskisi gibi coşkulu ve sıcak konuşamıyordu. Kendisinin ördüğü, görünmez bir duvar vardı aralarında; sanki çok samimiyet gösterirse Joshua'yı umutlandırmaya devam edecekmiş gibi geliyordu ona.

Joshua, Defne'nin sesindeki uzaklığı fark etmişti ama bozuntuya vermedi. "Ben de iyiyim, malum, yılbaşı hazırlıkları falan işte... Sensiz bir yılbaşı geçirecek olmak canımı sıkıyor, keşke yanında olabilseydim Defne. Çok özledim seni, yokluğun o kadar belli ki."

Defne iyiden iyiye huzursuzlandı, Joshua'nın duymayı beklediği cümleler yoktu dudaklarında, bu yüzden ister istemez suçlu hissediyordu kendini. Konuyu değiştirme gayreti içerisinde, "Yanında olsam seni bol bol sinir ederdim ama," dedi işi şakaya vurarak.

"Ben razıyım Defne, yeter ki yanımda ol..."

Defne'nin yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı, oturduğu yerde sıkıntıyla kıvranıyordu. Neyse ki Joshua, Santa Monica'dakilerden bahsetmeye başladı da, Defne içinde bulunduğu müşkül durumdan bir nebze de olsa kurtulabildi.

Telefonu kapatırlarken birbirlerine yeni yıl dileklerini ilettiler. Joshua, "Az kaldı Defne," dedi özlem dolu bir sesle, "geleceğim yanına, yeniden kocaman sarılacağım sana..."

Defne telefonu kapattıktan sonra öylece kalakaldı. Joshua gelecekti, bundan emindi. Gelecek, her şeyi gözleriyle görecek

ve çok üzülecekti. Kim bilir belki de arkadaşlıkları tamamen bitecekti. Bu ihtimali düşününce suratı asıldı Defne'nin, yüreği daha da sıkıştı. Joshua'yı kaybedecekti, hissedebiliyordu bunu...

Yeniden masaya döndüğünde annesinin ve Noyan'ın koyu bir sohbete dalmış olduğunu gördü Defne. Bu durum az önceki olumsuz havasının dağılmasına sebep oldu, ikilinin iyi anlaştıkları her hallerinden belli oluyordu. Yerine otururken Noyan'ın soru dolu gözleriyle karşılaştı. Belli ki kiminle konuştuğunu merak ediyordu Noyan. Defne, "Joshua aradı," dedi onun sormasına fırsat vermeden.

Noyan bu ismi hatırlayamadı, yüzündeki merak daha da arttı. "O kimdi?" diye sordu.

"Santa Monica'dan, arkadaşım..." diye cevapladı Defne gayet doğal.

Noyan daha fazla üstelemedi ki zaten yemek servisleri de başlamıştı. Yemek huzurlu bir atmosfer içerisinde geçti. Konuşmalar günlük meseleler üzerineydi, kimi zaman keyifli kahkahalar eşlik ediyordu bu konuşmalara. Defne genel olarak dinleyici konumundaydı, yemeğini yiyor, kimi zaman Noyan'ın konuşmalarına karşılıklar veriyordu. Aklının bir köşesine Joshua takılı kalmıştı. O an hiç yeri ve zamanı olmasa da, Joshua'ya söyleyeceği cümleleri tasarlıyordu kafasında.

Saat ona doğru Noyan, Defne'nin kulağına eğildi, "Yavaş yavaş izin isteyelim mi artık?" diye sordu. "Daha Ece'yi de alacağız, ancak gideriz, ne dersin?"

Defne, "Olur tabii ki," diye karşılık verdi. Ardından izin istediler ve ayağa kalktılar, herkesle tek tek kucaklaştılar. Yeni yıl dilekleri art arda havada uçuşurken Melike Hanım, "İstanbul'a dönmeden inşallah görüşme fırsatı buluruz," dedi Noyan'a hitaben. Noyan, "Çok isterim efendim," dedi. Aklının bir köşesinde planlar yapmaya başlamıştı bile.

Otelden çıkıp arabaya bindiklerinde Defne derin bir soluk koyverdi. Her ne kadar sıcak bir ortam olsa da, yine de bayağı bir gerilmişti. Üzerinde dolaşan hayran bakışları fark edince, yüzündeki şımarık gülüşle Noyan'a döndü.

"Arabayı çalıştırmayacaksın herhalde..."

Noyan gözünü Defne'den alamıyordu. Yemek boyunca doya doya izleyememiş, o güzel yüzünü ezberleyememişti peri kızının. Gözleri pırıl pırıl yanan kızın yanağına götürdü elini,

"Bırak da güzelliğini izleyeyim biraz," dedi kısık bir sesle. "Bu nasıl bir güzellik, nasıl bir zarafet böyle. Gözlerimi kamaştırıyorsun..."

Defne'nin midesinde arsız kelebekler uçuşuyordu. Geniş bir tebessümle kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırdı, "Çok kibarsın," dedi en tatlı haliyle.

Noyan, peri kızının çıtkırıldım halini görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Biraz onunla uğraşmak isteyerek, "Yalnız o saçlar hiç olmamış peri kızı," dedi. Defne'nin suratının düştüğünü görünce boğuk bir kahkaha döküldü Noyan'ın dudaklarından.

"Ne yapayım, saçlarımı açık bırakmam mümkün değildi..."

Noyan, "Nedenmiş o?" diye sordu, tek kaşı merakla havalanmıştı.

"Elbisemden dolayı..."

"Elbisenle ne ilgisi var?"

Defne paltosunu çıkardı, oturduğu yerde yavaşça yan döndü, "Sırt dekoltemin bir anlamı kalmazdı o zaman," dedi elbisesin tamamen açık bıraktığı sırtını göstererek.

Noyan beğeni dolu bakışlarını Defne'nin sırtında gezdirmeye başladı, onun incecik belinden kuyruk sokumuna doğru inen çizginin üzerinde parmağını gezdirmek için karşı konulamaz bir istek duydu içinde. Defne tam dönecekken elini onun omzuna götürdü, "Bir dakika," diye mırıldandı.

Defne, Noyan'ın sesindeki arzu dolu tınıyı anında fark etmişti. Başını çevirdi, onun ne yapmak istediğini anlamaya çalıştı. Bir an sonra sırtından beline doğru ilerleyen dokunuşları hissedince tepeden tırnağa ürperdi Defne, başını öne doğru eğdi, heyecanla iç geçirdi. Noyan parmağını öyle yavaş, öyle iç gıdıklayıcı bir şekilde dolaştırıyordu ki sırtında, bir süre sonra istemsizce dudaklarını ısırmaya başladı Defne.

"Tenin benim cennetim Daphne..."

Noyan içinde büyüyen arzuyla eğildi, dudaklarını Defne'nin sırtında gezdirmeye başladı. Her öpücüğüyle peri kızının ürperen tenini görmek coşkuyla doldurdu yüreğini.

Defne soluksuz kalmıştı. Her dokunuş alev gibi yakıyordu tenini, güçlü durmaya çalışsa da yavaş yavaş kırılıyordu direnci. Saniyeler sonra aniden arkasını döndü ve Noyan toparlanmak zorunda kaldı.

Hızlıca paltosunu giydi Defne, "Her fırsatta böyle şeyler

yapmaktan vazgeç," dedi sitemkâr bir tonda.

Noyan'ın dudakları kıvrıldı, "Nasıl şeyler Daphne?" diye sordu alaycı bir merakla. Defne'nin cevap veremediğini görünce, "Seni heyecanlandıran şeyler gibi mi?" diye devam etti.

Defne sıkıntıyla ofladı. "Biraz daha zaman kaybedersek, yılbaşına arabada gireceğiz galiba."

Noyan, "Her zamanki gibi konuyu değiştirmeye çalışıyorsun ama bu seferlik daha fazla üzerine gelmeyeceğim peri kızı," dedi iç titreten gülümsemesiyle. "Fakat... Son bir şey daha var..."

Heyecanlı bir tavırla torpido gözünü açtı Noyan ve minik, lacivert, şık bir kutu çıkardı oradan. Defne, ilgiyle izliyordu Noyan'ı, onun elindeki kutuyu görünce şaşkın bakışlarını sevdiği adama çevirdi.

"Umarım beğenirsin Daphne'm..."

Defne, kendisine uzatılan kutuyu aldığında heyecan ve merak karışımı hisler içerisindeydi. "Bu ne?" diye mırıldandı.

"Ufak bir yılbaşı hediyesi."

Ne diyeceğini şaşırmıştı Defne, bir yandan da delice bir merak içerisindeydi. Teşekkür cümlelerini sıralarken kutunun kapağını yavaşça kaldırdı ve o an damla şeklinde, çevresi sıra sıra pırlanta taşlarla kaplı zümrüt küpeleri gördü. Hemen başını kaldırdı, Noyan'ın beklentiyle bakan gözleriyle buluştu. "Ufak anlayışın bu mu?" diye sordu itiraz dolu bir sesle.

Noyan gayet rahat bir tavırla omuzlarını silkti, "Evet" diye karşılık verdi. "Hem gerçekten de ufak bir küpe ki, çok büyük küpeler taktığını daha önce görmemiştim..."

"Demek bu yüzden yılbaşı gecesi ne giyeceğimi, ne takacağımı tüm ayrıntılarıyla soruyordun."

"Bu geceye özel bir şeyler olmasını istedim," dedi Noyan sırıtarak.

Defne'nin dudakları sarktı, yüzünde üzgün bir ifade oluştu.

"Bu kadar pahalı bir hediyeyi kabul etmem doğru değil..."

"Kime göre doğru değil Daphne? Bir daha duymamış olayım böyle bir sözü!"

Defne her ne kadar küpeyi beğenmiş olsa da, içten içe rahatsız hissediyordu kendini. Onun bu tereddütlü ifadesini gören Noyan kutuyu aldı, içindeki küpeyi çıkardı, ardından Defne'nin kulağına uzandı.

"Bilmem farkında mısın ama bu benim sana aldığım ilk hediye. Lütfen hevesimi kursağımda bırakma. Ha ama beğenmediysen orası ayrı tabii..."

"Hayır, yanlış anladın, tam tersi çok beğendim ama..."

"Ama diye bir şey yok Daphne, konu kapanmıştır."

Noyan bir yandan konuşuyor, bir yandan da küpeleri takmaya çalışıyordu. İşini bitirdiğinde, "Hadi bak bakalım," dedi, aynayı indirdi.

Defne kulağının ucunda sallanan küpelere hayranlıkla baktı: Kıyafetiyle muhteşem bir uyum içerisindeydi küpeler. Noyan'a döndü, onun boynuna sarıldı, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten çok beğendim..." Fakat hemen sonrasında suratında üzgün bir ifade oluştu Defne'nin, "Yalnız benim hediyem evde," dedi dudaklarını sarkıtarak.

Noyan, Defne'nin alnına minik bir öpücük bıraktı. "Benim için en güzel hediye sensin Daphne. Ve... Yanımdasın..."

AKSOYLARIN PARTİSİ

Yaklaşık yarım saat sonra Ece'nin evinin önüne geldiler. Defne geldiklerini haber verdi arkadaşına; beş on dakika sonra da Ece belirdi bahçe kapısının önünde. Siyah paltosunun altından, kırmızı elbisesinin etekleri görünüyordu Ece'nin. Omuzlarına uzanan siyah saçları ve dudaklarındaki kırmızı rujuyla çok alımlı görünüyordu. Arabaya bindiğinde kendisini bekleyen ikiliye selam verdi, ardından paltosunun düğmelerini açtı.

Defne, Ece'nin üzerindeki straplez kesim elbiseye beğeni dolu gözlerle baktı. Ece'nin belini sıkı sıkı saran elbise, tül etekleriyle kalçalardan dize doğru bollaşıyordu. "Bu akşam birileri hiç durmadan şiir okuyacak anlaşılan," dedi Defne ve ardından kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Of Defne, zaten gerginim yeteri kadar, bir de sen üzerime gelme lütfen..."

Ece gerçekten de diken üzerinde gibiydi, Defne'nin ısrarları üzerine bu davete gitmeyi kabul etmişti ama başına gelebilecek olası tehlikelerden korkmuyor değildi. Bildiği tek bir şey vardı: Ne yapıp edip Metin'den olabildiğince uzak duracaktı. Her ne kadar bu durum içini acıtıyor olsa da başka çaresi yoktu.

Defne, Ece'nin tedirgin ifadesini görünce, "Merak etme, her şey yolunda gidecek," dedi. Böyle dedi ama aslında o da içten içe her şeyin yolunda gitmesini diliyordu, eğer olumsuz bir durum olursa ister istemez kendini suçlu hissedeceğinin farkındaydı.

Aksoyların villasına geldiklerinde otoparkın ağzına kadar dolu olduğunu gördüler. Arabayı görevliye teslim ettikten sonra villanın kalabalık girişine doğru yürüdüler.

Kapının önündeki kameraları görünce Ece'nin yüzü asıldı ki başka türlüsü de beklenemezdi zaten, Aksoyların yılbaşı partisinin sosyete dergilerinde yer alması olağan bir durumdu.

Cam kubbeli, mermer sütunlarla çevrili, geniş girişe geldiklerinde misafirlerini karşılayan adamı gördüler. En fazla otuzlu yaşlarında gösteren adamın 1,80'i aşkın boyu, kumral kısa saçlarının çevrelediği geniş bir alnı, sivri bir çenesi vardı. Gülüşü sıcak, çevresindeki insanlara bakışları samimiydi.

Lacivert pantolonunun üzerinde aynı renkte bir ceket, onun altında birkaç düğmesi açık beyaz bir gömlek vardı. Defne, adamın Yiğit Aksoy olduğundan bir an bile şüphe duymadı.

Önlerindeki kalabalık grup villanın içerisine girdiğinde selamlaşma sırası kendilerine geldi. Yiğit, "Hoş geldin Noyan," dedi sıcacık tebessümüyle, Noyan'ın elini sıktıktan sonra Defne ve Ece'ye yöneltti bakışlarını, bilhassa Ece'nin üzerinde daha fazla durdu gözleri. "Yanındaki bu güzel hanımlarla beni tanıştırmayacaksın anlaşılan," dedi Noyan'a hitaben.

Noyan, Yiğit'in muzip gülümsemesine eşlik ederken gözlerini Defne'ye çevirdi, ardından yeniden Yiğit'e döndü ve "Defne Doğan," dedi, "Nişanlım..."

Defne, Noyan'ın *nişanlım* lafını duyunca şaşkınlıktan konuşamadı bir an. Ama bozuntuya vermemeye çalıştı elinden geldiğince, yüzüne nazik bir tebessüm kondurdu ve "Memnun oldum Yiğit Bey," dedi.

Yiğit, Defne'nin elini kibar bir şekilde öptü, "Ben de memnun oldum Defne Hanım," dedi. "Ayrıca tebrik ederim de demem lazım galiba." Aslında Yiğit daha konuşabilirdi ama ilgisiz bakışlarını çevresinde gezdiren kızı merak ediyordu içten içe. Ece'ye döndüğünde Noyan'ın sesini duydu yine.

"Ece Özdemir..."

Yiğit yüzüne en centilmen ifadesini yerleştirdi, Ece'nin eline uzandı, beyaz teni fazlasıyla dikkatini çeken kızın elini uzun bir müddet dudaklarında tuttu, "Sizi tanıdığım için çok memnunum Ece Hanım," dedi. "İzmirli misiniz?"

Ece üzerinde dolaşan beğeni dolu bakışları görebiliyordu, başını salladı hafifçe, "İzmirliyim," dedi.

Noyan Yiğit'in merak dolu bakışlarını fark edince lafa girdi.

"Sen de tanırsın, Yiğit; Ece, Mehmet Sencer'in torunu olur aynı zamanda."

Yiğit'in yüzü aydınlandı hemen, "Mehmet Amca gibi başarılı bir avukatı İzmir'de tanımayan mı var?" dedi. Adamın bakışları yüzünde en ufak bir değişim olmayan kızın üzerindeydi hâlâ. "Böyle güzel bir torunu olduğundan haberim yoktu yalnız..."

Yanakları, boynu pençe pençe kızaran Ece, bu sözlerle gergin bir şekilde kıpırdandı.

Noyan, "Neyse, içeride görüşürüz yine," dedi ve bu sözle en

çok Ece rahatladı. Görkemli villanın içine girerlerken Defne arkadaşının kulağına eğildi, "Hadi gözün aydın," dedi muzip bir dille. "Yeni bir hayranın daha oldu..."

Ece kaşlarını çattı, bu durumdan memnun olmadığı her halinden anlaşılabiliyordu, "Bir an hiç içeri giremeyeceğiz sandım," dedi sıkıntıyla.

"Birazdan yanımıza gelir zaten, bu kadarla kalabileceğini sanmıyorum. Adam gözlerini bir an olsun çekmedi üzerinden."

Paltolarını görevliye teslim ettikten sonra ihtişamlı kristal avizelerin aydınlattığı geniş salona geçtiler. İçerisi birbirinden şık giyimli kadın ve erkeklerle doluydu. Defne ve Ece gözlerini çevrelerinde gezdirdiler ama tanıdık kimse göremediler ki bu durumdan şikâyetçi oldukları söylenemezdi. Kokteyl masalarından birinin önüne geçtiklerinde, Noyan'ın tanıdıkları yanlarında belirmeye başladı. Haliyle Defne ve Ece de tanışma ritüelleriyle uğraşmak durumunda kaldılar.

Bir müddet sonra Ece salonun girişinde bir hareketlilik fark etti. Bakışlarını tam anlamıyla o noktaya odakladığında kalp atışları hızlandı Ece'nin, çünkü Metin gelmişti...

Defne de görmüştü bu manzarayı. "Beklenen konuk en sonunda gelebildi," dedi kıs kıs gülerek. İki kızın bakışları Metin'in üzerindeydi, bilhassa Ece bir saniye olsun ayıramıyordu gözlerini. Metin'in çevresini saran birbirinden güzel kadınları görebiliyordu. Hepsinin hayran bakışları Metin'in üzerindeydi; hatta içlerinden bir tanesi teklifsizce Metin'in koluna girdi ve fazlasıyla ilgili tavırlar sergilemeye başladı. Metin'in bunaldığı her halinden belli oluyordu ama kolunu çekmemişti. Ece çatık kaşlarla izledi bu sahneleri ama aslında kızmaya hakkı olmadığını düşünüyordu bir yandan da. Metin'in gerçekleriydi bunlar, adamın fazlasıyla kanıksamış olduğu ama ona çok can sıkıcı gelen gerçekler...

"Çatma kaşlarını... Bakma sen o yılışıklara, Metin'in gönlü sende."

"Umurumda bile değil, hiç ilgilenmiyorum bile. İsterse milyonlarca kadın olsun çevresinde, bana ne. Ben onun hiçbir şeyi değilim ki..."

Defne burnundan soluyan Ece'ye çevirdi bakışlarını, "Allah'tan umurunda değil," dedi alayla. "Aksi halde olacakları düşünemiyorum..."

İki kız kendi aralarında konuşurlarken, Defne masalarına

doğru yaklaşan Yiğit'i gördü. "Sana demedim mi ben," dedi fısıltıyla. Ece başını çevirdiğinde, üç adım ötesindeki Yiğit'le göz göze geldi.

"Umarım eğleniyorsunuzdur..."

Defne, "Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlenmemiştim," dedi gülümseyerek ama sesindeki muzip tınıları Yiğit anında yakalamıştı. Arkadaşlarıyla konuşan Noyan'a seslendi, "Dostum biraz nişanlınla ilgilensene," dedi. "Ben de bu esnada Ece Hanım'ı dansa kaldırayım..."

Yiğit, Ece'nin gözleriyle buluştu, "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu.

Ece, Yiğit'in omzunun üzerinden Metin'e baktı, yanındaki kadınlarla konuştuğunu gördü adamın. Bakışlarını tekrar Yiğit'e odakladığında, "Elbette," dedi gülümseyerek.

Masaların çevrelediği pistte dans eden kimse yoktu, haliyle herkesin ilgisi piste çıkan Yiğit ve Ece'ye yöneldi. Orkestra Dimitri Şostakoviç'in *İkinci Vals*'ini çalmaya başlayınca, Ece içten içe rahatladı. Bu parçada defalarca vals yapmıştı.

Ece elini Yiğit'in avucuna bıraktı, omurgasını dik konuma getirip diğer elini adamın geniş omzuna yerleştirdi. Çıplak sırtına değen elin temasıyla bir an için irkilse de, çabuk toparladı kendini. Yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu, Yiğit'in memnun ve bir o kadar da yoğun bakan gözlerine sabitledi bakışlarını. Kendini ritme bıraktıktan sonra Yiğit'in kollarında dönmeye başladı. Üzerindeki kırmızı elbisenin bol etekleri çevresinde uçuşurken, oluşturdukları büyülü atmosferin de, üzerlerindeki hayran bakışların da farkında değildi Ece...

Bu ihtişamlı gösteriyi izlerken içten içe öfkeyle dolsa da, Metin'in yüzünde sabit bir ifade vardı. Oysa Ece'nin o adama bu kadar yakın olmasına, Yiğit'in ona hayran gözlerle bakmasına katlanamıyordu. Bir an yanındakilerin konuşmalarına kulak kabartınca, öfkesi tam anlamıyla zirve yaptı Metin'in:

"Bu kız kim?"

"Kim olduğunu bilmem ama Yiğit'in başını döndürdüğü kesin."

"Çok güzel ama..."

"Değil mi, ayrıca çok yakışmışlar birbirlerine..."

Metin daha fazla tahammül edemedi bu konuşmalara.

Kalabalığın arasından sıyrıldı, kızgın adımlarla Defne'nin yanına yürüdü.

"Metin?" Defne, Metin'i sinirli görmeye alışık olmadığı için şaşırmıştı.

Metin'in öldürücü bakışları dans eden ikilinin üzerindeydi hâlâ, "Şunların haline baksana," diye hırladı.

"Ne varmış hallerinde? Ne güzel dans ediyorlar işte."

"Ya tabii, ne var ki hallerinde..."

Defne her ne kadar ciddi olmaya çalışsa da kahkahalarla gülmemek için zor tutuyordu kendini. Metin gerçekten de âşıktı Ece'ye, bunu görmek anlamlandıramadığı bir şekilde hoşuna gidiyordu. Defne, "Yiğit Bey çok ilgili Ece'yle," dedi yangına körükle giderek. "Bu ilgisini göstermekten de pek çekinmiyor..."

"Ben o Yiğit Bey'e ne yapacağımı biliyorum..." Metin öne doğru hamle yapınca, Defne hemen onun koluna yapıştı. "Saçmalama! Ne yapacaksın! Müzik bitiyor zaten..."

Metin öfkeyle yumruklarını sıkarken, müzik nihayet sonlanmıştı. Ece elini adamın omzundan indirdi ama hemen sonrasında ellerini Yiğit'in avuçlarının içinde buldu. Adam ellerini sırasıyla öperken üzerlerindeki bakışları gördü Ece ve bu durum onun utanmasına sebep oldu.

Yiğit Ece'nin kolunu kolunun üzerine yerleştirdikten sonra, "Sizi annem ve babamla tanıştırmak isterim," dedi, "Mehmet Amca'nın torunu olduğunuzu duyunca, eminim onlar da benim kadar şaşıracaklardır."

Ece karşı çıkmaya fırsat bulamadı; Yiğit onu kalabalık bir gruba doğru yönlendirmeye başlamıştı bile.

Metin bu gidişi görünce daha da hiddetlendi. Normalde hiçbir kadını kıskanmazdı, hayatında ilk defa bu duyguyu tadıyordu ve bundan dolayı çok rahatsızdı. Tanıyamıyordu kendini, ruhunda başkaldıran şiddet dolu istekleri hayretle karşılıyordu. Defne'ye sert bir bakış fırlattıktan sonra burnundan solur vaziyette kalabalığa karıştı...

"Daphne'm... Dans edelim mi?"

Defne gülümseyerek başını salladı, ardından Noyan'ın koluna girdi. Dans pisti dans eden çiftlerle doluydu, onların arasında kendilerine yer buldular. Defne, Noyan'a sarılırken en son ne zaman dans ettiklerini düşündü, sonrasında Tunç'un doğum gününde yaptıkları romantik dans geldi aklına. Çok

uzun zaman olmuştu…

Başını kaldırıp Noyan'ın gözleriyle buluştuğunda onun da kendisi gibi düşünceler içerisinde olduğunu gördü Defne. Nitekim Noyan konuşmaya başlayınca, aynı şeyi düşünmüş olduklarını fark etti.

"Seni bu şekilde kollarımda tutmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki Daphne. Çok özlemişim, çok..."

"Ben de çok özlemişim," dedi Defne, hipnotize olmuş gibi bakıyordu Noyan'ın aşkla parlayan gözlerine. "Özlem bizim ilişkimizin vazgeçilmez bir parçası oldu galiba."

Noyan burnunu Defne'nin saçlarına gömdü, "Bir dakika bile yanımdan ayrılmanı istemiyorum," dedi. "Uzak olduğumuz zaman kendimi yapayalnız hissediyorum..." Noyan muzip bir ses tonuyla devam etti. "Gel sen teklifimi düşün, terapi merkezini Hanzade'ye taşıyalım. Böylece 7/24 yanımda olursun, ne dersin?"

Defne ikinci defa duyduğu bu teklif üzerine gülmeye başladı. "Bu sefer de sıkılıp kaçacak yer ararsın ama..."

Noyan, Defne'yi yavaşça arkaya doğru eğdi, "Saçmalama," dedi onun gözlerine bakarak. "Senden sıkılabileceğimi nasıl düşünürsün?"

Defne'nin ciddi havası çoktan dağılmıştı, "Bu arada unuttum sanma," dedi konuyu değiştirerek. "Bu akşam herkese beni nişanlın olarak takdim ettin ama nedense ben nişanlandığımızı hiç hatırlamıyorum."

Noyan, Defne'nin yüzündeki yaramaz ifadeyi görebiliyordu, "Ne yapabilirdim ki," dedi gülümseyerek, "Seni arkadaşım olarak tanıtamazdım, sevgilim desem çok hafif kaçardı. Sen benim hayatımı birleştireceğim kadın olduğuna göre, en iyisi seni nişanlım olarak takdim edeyim dedim."

"Peki ya evlilik teklifini kabul etmezsem..."

Noyan kendinden emin bir gülüş gönderdi peri kızına, kulağına doğru eğildi onun, "Edeceksin..." diye fısıldadı.

Onlar danslarına devam ederken Ece de Yiğit'le baş başa bir sohbetin içerisindeydi. Yiğit saygılı, kibar bir adamdı ama Ece'nin aklı fikri Metin'deydi. Adamın konuşmalarına odaklanmaya çalışsa da sık sık bakışları kalabalığa kayıyor, Yiğit'in söylediklerinin bir kısmını kaçırıyordu. Nitekim bir süre sonra sert bakışlarıyla yanlarına doğru yürüyen adamı görünce konuşmadan tamamen koptu.

Metin her ne kadar öfkeli olsa da sakin davranması gerektiğinin farkındaydı; yapacağı tek bir şey vardı: oyunculuk yeteneğini kullanacaktı. İkilinin yanına yaklaştıktan sonra gülümseyerek selam verdi onlara. Yiğit'le dizisiyle ilgili sohbet etti bir süre, ama bakışları sık sık Ece'ye kayıyor, onun gerginliğini sezdikçe daha da geriliyordu Metin. Bir müddet sonra görevlilerden biri gelip Yiğit'in kulağına bir şeyler fısıldadı, o da bunun üzerine Ece ve Metin'e döndü: "Ufak bir sorun varmış galiba, izninizle," dedi ve hızlı adımlarla onların yanından ayrıldı.

Metin, "En sonunda baş başa kalabildik Juliet," dedi Ece'ye bakarak. "Anlaşılan gece boyunca kaçmaya niyetlisin benden."

Ece ağlamaklı gözlerle baktı Metin'e, çaresiz hissediyordu kendini, "Ne yapmamı bekliyorsun?" dedi cansız bir sesle. "Gazetecileri görmedin mi?"

Metin bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Elbette gördüm. Ama... Başka şeyler de gördüm. Hiç hoşuma gitmeyen, beni öfkelendiren..." Ece'nin soru dolu gözlerini görünce konuşmaya devam etti Metin.

"Yiğit Aksoy'un radarında olduğunun farkındasın ama buna rağmen onun yanından ayrılmıyorsun. Gözümün içine baka baka yapıyorsun bunu üstelik. Ne yapmaya çalıştığını öğrenebilir miyim? Amacın ne? Bu şekilde mi yok edeceksin beni?"

Ece kapana kısılmış gibi hissetti kendini, fakat hemen sonrasında kendini koruma içgüdüsüyle savunmaya geçti.

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum; Yiğit Bey nazik bir beyefendi sadece. Hem sen asıl kendine bak! Kadın hayranların ağzının içine düşerken ben bir şey söylüyor muyum sana?"

"Hayranlarım umurumda bile değil; bunu sen de çok iyi biliyorsun ama buna rağmen Yiğit'le göz göze, el ele dans edebiliyorsun. Yapma bunu Ece... Yapma!"

Onlar gergin bir konuşma içerisindeyken Mert ve Tunç gelmişlerdi partiye. İkisi de İstanbul'da günlerini gün ettikten sonra en sonunda baba ocağına dönmüşlerdi. Mert'in kısa süreli birkaç ilişkisi olmuştu ama Tunç hergeleliklerine hiç ara vermeden devam etmişti. İkili içkilerini alıp masalardan birinin önüne geçtiklerinde dans pistindeki Noyan ve Defne'yi gördüler.

Tunç, "Ooo senin eski kırığın da buradaymış," dedi sırıtarak. "Bulmuşlar yine birbirlerini. Baksana şunların hallerine..."

Mert çok uzun zamandır ilk defa görüyordu Defne'yi. Uzun uzun inceledi onu. Daha da güzelleşmişti Defne, eski çocuksu havasından eser kalmamıştı, büyümüştü sanki. Tek değişmeyen şey kollarında olduğu adama hâlâ aşk dolu gözlerle bakmasıydı. Her ne kadar hiç arzu etmese de, Mert'in kıskançlık hisleri açığa çıktı yeniden. Asu'yu bu ikilinin başına musallat etmişti ama çabalarının sonuçsuz kaldığını görebiliyordu.

"Ne o dostum, bakmalara doyamadın resmen? Özlemiş misin Defneciğini?"

Mert ters ters baktı Tunç'a ve "Kes dalgayı!" dedi sert bir sesle. "Defne'yi özlemem için hiçbir sebep yok ortada," diye yalan söyledi. "Ondan hâlâ nefret ediyorum..."

Tunç kafasını sağa sola salladı, "Çok ayıp," dedi dalgacı bir gülüşle. "İnsan eski sevgilisinden nefret eder mi hiç?"

Mert arkadaşına tam cevap verecekti ki, Metin'in yanındaki esmer kıza ilişti gözleri. "Senin eski sevgilin de buradaymış," dedi sırıtarak.

Tunç, kırmızılar içindeki kızı görünce bir an için afalladı, Ece'ye ilişkin anılar doluştu aklına. Gözünü kırpmadan harcadığı kızlardan sadece biriydi Ece ama ona yaptıklarından ötürü çok az da olsa pişmanlık duymuyor değildi kimi zaman. Bu pişmanlık her seferinde çok çabuk geçse de, ailesinin Ece gibi bir kızla evlenmesini arzu ettiğinin farkındaydı Tunç.

"Senin kızın gözü yükseklerde anlaşılan. Baksana büyük oynuyor..."

Tunç, inceler bakışlarını hararetli bir konuşma içerisinde oldukları belli olan ikilinin üzerinde dolaştırdı. "Ece'nin adı Metin'le yan yana anılmıştı, değil mi?" diye sordu Mert'e dönerek.

"Öyle oldu ama sonrasında tüm haberler aniden kesildi. Bir daha adlarını anan olmadı. Belki de asparagas haberdi."

Tunç, gözlerini bir saniye olsun ikilinin üzerinden çekmiyordu, "Hiç sanmam," diye mırıldandı. Bir an sonra Ece'nin asık bir suratla Metin'in yanından ayrıldığını gördü, Metin ise salonun kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Arkadaşına döndü hemen. "Birazdan geliyorum," dedi yüzündeki hain gülüşe engel olamayarak.

Hızlıca çıkışa doğru adımladı Tunç ama Metin'in dışarı çıkmayıp, kapının solundaki koridora yürüdüğünü gördü. Adımlarını sıklaştırdı ve takip ettiği adamın lavaboya girdiğini gördü. Kapıyı açıp girdiğinde, içeride sadece Metin'in olduğunu gördü, ellerini yıkıyordu. Tunç adamın yanındaki lavabonun başına geldi, musluğu açtı, tıpkı onun gibi ellerini yıkamaya başladı. Sonra başını ona çevirdi ve "Sizi görmek ne büyük mutluluk, Metin Bey," dedi.

Metin onun gibi kıvırcık saçlı, esmer tenli adama yöneltti bakışlarını, ilgisiz gözlerle tebessüm etmekle yetindi ona. Tunç ise konuşmaya devam etti:

"Ne güzel bir akşam, değil mi? Yılbaşı organizasyonlarını oldum olası sevmişimdir. İnsan uzun zamandır görmediği dostlarla karşılaşıyor, hasret gideriyor."

Metin elini kurularken, fazlasıyla keyifli görünen adamın gözlerine bakıyordu anlamsız anlamsız. "Ya tabii," dedi onu geçiştirmeye çalışarak, adamın şeytani bakışlarından rahatsızlık duymuştu. Tam dışarıya doğru adımlıyordu ki adamın yeniden konuşmaya başladığını duydu:

"Bendeki şansa bakın ki bu güzel akşam eski sevgilimle karşılaştım, Ece Özdemir..."

Ece'nin adını duyunca Metin olduğu yerde kalakaldı, arkasını döndü ve pis pis sırıtan adamla göz göze geldi.

"Yaaa, ben de çok şaşırdım görünce. Uzun zaman oldu tabii, iki sene önceye dair bir beraberlikti bizimki." Tunç yeni bir keşif yapmış gibi bir heyecan ve şaşkınlıkla, "Aa, hatta o yaz siz de Çeşme'deydiniz," dedi. "Tiyatro oyununuz için gelmiştiniz galiba."

Metin'in yüzü yavaş yavaş kararmaya başladı, karşısındaki gevşek gülüşlü adamın kim olduğunu anlamıştı. Ece'nin kalbini paramparça eden şerefsizdi bu. Tunç'un yanına yürüdü, tam karşısında durdu onun, mimiklerinde en ufak bir değişim yoktu ama gözleri kıvılcımlar saçıyordu Metin'in. "Ece'den uzak dur!" dedi tehditkâr bir sesle.

Tunç bir parça bile etkilenmemişti karşısındaki adamın tehlikeli ifadesinden. "Neden ki?" diye sordu. "Yoksa şimdi de seni mi memnun ediyor?"

Bu sözlerle Metin'in tepesi attı, "Ne diyorsun lan sen!?" diye bağırdı hiddetle.

"Hemen kızma dostum! Sakin ol! Kötü bir şey söylemedim

ki! Anlaşılan Ece sana anlatmamış aramızdaki ilişkinin mahiyetini." Tunç hain bakışlarını Metin'in gözlerine dikti. "Ece ilk benim oldu, o güzelim bedenini ilk olarak bana sundu. Koskoca Metin Karadağ'ı değil, beni tercih etti. Oysa o zamanlar sen de peşinde pervaneydin onun, ama buna rağmen Ece beni istedi. Ben de istediğini verdim ona, defalarca büyük bir zevkle yaptım bunu. Şimdi sıra senin, dilediğin kadar sahip olabilirsin o güzelliğe. Eminim çok memnun kalacaksın..."

Metin karşısındaki adamın pişkin bir ifadeyle söylediği sözleri duyunca, gazap içerisinde alev aldı. Ani bir hareketle Tunç'un boğazına sarıldı, onu sertçe duvara çarptı, "Bir daha Ece'nin adını o leş ağzına almayacaksın!" diye haykırdı. Tunç'un boğazını öyle sert sıkıyordu ki, kendinden geçmiş gibiydi adeta, böylesine yakıcı bir öfkeyi tatmamıştı öncesinde. Hayatında ağzına almadığı küfürleri art arda savururken, bir an sonra kendini kaybederek çenesine sert bir yumruk attı Tunç'un. Delirmiş gibiydi, azgın öfkesini dizginleyemiyordu Metin. Tunç'un hamlelerini ustaca geçiştirirken, karın boşluğuna sağlam bir yumruk geçirdi onun, art arda yumruklarını savururken bambaşka bir adam çıkmıştı Metin'in içinden...

Tunç iki büklüm olmuştu ama hiç pişman değildi, söyleyeceğini söylemiş, amacına ulaşmıştı. Metin'in kucağına bıraktığı bomba Ece'nin elinde patlayacaktı. Art arda öksürüklerle yerde kıvranırken Metin'in kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Görev tamamlanmıştı...

Metin dışarı çıktığında hayal âleminde gibiydi. Kapının önünde bir süre öylece durdu, kendine gelmeye çalıştı. Hâlâ sıkılı duran yumruklarını gevşetti, birkaç sarsak adım attı öne doğru.

"Ece benim oldu, beni tercih etti..."

Kulaklarında hiç durmadan bu sözler yankılanıyordu, o pislik herifin memnun ifadesi gitmiyordu gözlerinin önünden. Her ne kadar tam tersini düşünmeye çalışsa da, Ece'nin bu yüreği beş para etmez adamı tercih ettiğini biliyordu; sırf bu pislik için tüm yakınlaşmalarını geri çevirmiş, adeta yok saymıştı onu. Salona doğru yürürken nefes almakta güçlük çekiyordu Metin, kıskançlık hissi demirden bir el gibi boğazını sıkıyordu. O adam dokunmuş muydu Ece'ye, sahip olmuş muydu ona? Doğru muydu söyledikleri? Ece böylesine adi bir

herifle beraber olmuş olabilir miydi? Aklındaki sorular boğulacak gibi olmasına sebep oluyordu Metin'in.

Işıklar içerisindeki salona döndüğünde, hemen tanıdıklar belirdi Metin'in yanında, ama hiçbirini görmüyor, duymuyordu Metin. Uzaktaki masanın önündeki kıza kilitlenmişti gözleri. Ece yanındaki adamı, Yiğit'i dinliyordu ilgiyle, kimi zaman kaşları şaşkınlıkla havalanıyor, kimi zaman dudaklarında hoş bir tebessüm oluşuyordu kızın. Ondan bucak bucak kaçarken, Yiğit'le gülüşüp sohbet edebiliyordu Ece. Ece'nin bitmek bilmeyen reddedişi bir tek onaydı.

Metin başını yere eğdi, derin bir soluk aldı, mantığı tamamen devre dışı kalmıştı ama bu durumun farkında bile değildi. Bir süre öylece durdu ve düşündü ama düşünceleri zehirliydi. Başını kaldırdığında Ece'yle göz göze geldi, o gözlerdeki çaresizliği, hüznü gördü. Uzun uzun baktı ona kırgın gözlerle, ardından arkasını dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı kararlı adımlarla.

Metin'in salondan yürüyüp çıktığını görünce, Ece'nin yüreğinde kocaman bir boşluk oluştu. Yanında hâlâ konuşmakta olan adama baktı özür diler gibi, "İzninizle, hemen geliyorum," dedi. Ayağındaki yüksek topuklulara aldırmadan koşar adımlarla salondan çıktı, küme küme kalabalıklara göz atsa da Metin'i göremedi. Çevresindeki ilgi ve merak dolu bakışlara aldırmadan dışarı çıktı Ece, kollarına, boynuna değen buz gibi havayla iliklerine kadar titredi, kollarını ürpermiş bedenine sardı. Dışarıda kimseyi göremedi, tam arkasını dönüp içeriye girecekti ki Metin'in siyah arabasını gördü, evin önünden geçtiği gibi ağaçlarla çevrili yolda kaybolup gitmişti Metin.

Bu gerçek tahmininden daha ağır geldi Ece'ye. Bakışları buğulandı, dudakları sarktı. Sızlayan yüreğiyle yürümeye başladı gerisin geriye. Metin çok öfkelenmişti - Ece biliyordu bunu, üstelik ona hak veriyordu da. Yiğit'in ilgili tavırları, gece boyunca ondan uzak durmaya çalışması fazlasıyla germişti Metin'i...

Üzgün gözlerle salona girdiğinde beyninden vurulmuşa döndü Ece, az önceki düşüncelerinin hepsi zihninden silinip gitmişti. Kocaman ayrılmış gözleriyle karşısında dikilen adama bakıyordu.

"Ececiğim, bu ne hoş bir tesadüf."

Ece elini delicesine çarpan kalbine götürdü, midesine giren kramplarla öğürecek gibi oldu. Tunç'un yüzündeki sinsi gülümsemeyi gördükçe kusma isteği geliyordu üzerine. "Ne yüzle çıkıyorsun karşıma?" dedi zar zor çıkan sesiyle.

Tunç'un gülüşü genişledi, tüm yüzüne yayıldı. "Eski sevgilime merhaba demek istedim, ne var bunda?"

Ece'nin yüzü tiksintiyle buruştu, "Yüzünü görmek midemi bulandırıyor," diye hırladı, ardından adamın yanından yürüyüp gitmek için hamle yaptı, fakat kolunu kavrayan eli hissedince korkuyla irkildi.

"Bu yüzü daha çok göreceksin Ece. İzmir'deyim artık, döndüm. O yüzden alışsan iyi edersin..."

Ece sertçe çekti kolunu, "Eğer yanıma yaklaşırsan seni doğduğuna pişman ederim!" dedi tehdit dolu gözlerle. Tunç'un yanından yürüyüp gitti ama zihni çığlık çığlığaydı Ece'nin, Tunç gerçekten de dönmüş olabilir miydi? Onunla yeniden karşılaşma düşüncesi çıldıracak gibi olmasına sebep oluyordu.

Defne'nin yanına gittiğinde, arkadaşının soru dolu gözleriyle karşılaştı Ece.

"Bu suratının hali ne böyle?

Ece yaşadıklarının hangi birini anlatacağını şaşırmış vaziyetteydi, "Metin gitti," diye mırıldandı cansız sesiyle. "Kızdı bana, gördüm gözlerinde..."

Defne'nin kaşları kalktı, neden diye sormadı çünkü Metin'in öfkesine yakinen şahit olmuştu. Telefonunu çıkardı, "Arayayım istersen," dedi Ece'ye bakarak.

Ece, "Hayır, sakın," diye karşılık verdi. "Hem ne değişecek ki? Gitti artık..."

"Peki, sen bilirsin..."

Ece tedirgin bakışlarını çevresinde gezdirdikten sonra, "Lanet olası Tunç burada," dedi fısıltıyla. "Az önce karşıma çıktı, ileri geri konuştu pislik..."

Defne'nin gözleri kocaman ayrılmıştı, o da Ece gibi çevresini incelemeye başladı gerginlikle, "O buradaysa belki Mert aptalı da buradadır," dedi.

İki kız gözleriyle kalabalığı tararken bir süre sonra yanlarına yaklaşan Yiğit'i gördüler. Yiğit, "Yeni yıla girmemize çok az bir süre kaldı," dedi. "Bahçede havai fişek gösterileri olacak, dilerseniz o tarafa geçelim..."

Defne ve Noyan kol kola girip bahçeye doğru yürümeye

başladılar, Yiğit ise Ece'ye kolunu uzatarak, "Gidelim," dedi. Ece adamın koluna girdi, yüzündeki gergin ifadeyi düzeltmeye çalıştı elinden geldiğince ama aklı da fikri de Metin'de kalmıştı.

Yepyeni umutlarla dolu yeni bir yıla girilirken, bahçede muhteşem bir havai fişek gösterisi başladı. Noyan, Defne'yi göğsüne yasladı, sevdiği kadının yanağını öptü, "Birlikte geçirdiğimiz ilk yılbaşı," dedi keyifle. "Daha nicelerini birlikte geçireceğiz Daphne'm, el ele, kalp kalbe..."

Defne yeni yıla sevdiği adamın kollarında girdiği için mutluydu, sıcacık gülümsedi Noyan'a, ardından parmak uçlarında yükselip onun dudağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Umarım yeni yıl bize mutluluk getirir," dedi umut dolu gözlerle. Dileğinin gerçek olmasını o kadar çok istiyordu ki...

KAKTÜS TEAM

DAYANIKLILIK TESTİ

Yılbaşı gecesi Aksoylar'ın partisinden ayrıldıklarında saat sabah 4'e geliyordu. Defne, Noyan'ın kolunda arabaya doğru yürürken sık sık tökezliyordu. Ayağındaki topuklu ayakkabılarla haddinden fazla ayakta kalmış, çok yorulmuştu.

Ece'nin suratı ise sirke satıyordu. Gecenin kalanında Tunç'u bir daha görmemişti ama o kısacık konuşma zaten fazlasıyla yetmişti ona. Fakat her şeyden de öte, Metin'in tek kelime etmeden çekip gitmesi adeta yüreğine oturmuştu Ece'nin. Yeni bir yıla ne yazık ki hüzün, endişe, korku karışımı duygularla girmişti.

Arabaya yerleştiklerinde Defne öne doğru eğildi, ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Elini nabız gibi atan ayağına bastırırken, "Yarın yürüyemeyeceğim galiba," dedi sıkıntıyla.

Noyan, "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Ben olsam bir hafta yürüyemezdim herhalde."

Defne, sesi soluğu çıkmayan arkadaşına döndü, Ece'nin mutsuz gözlerle ve dalgın bir şekilde dışarıyı izlediğini görünce yüzü gölgelendi. Elini uzatıp dizine dokundu Ece'nin. "Asma suratını," dedi. "Metin bir anlık sinirle o şekilde hareket etmiştir."

Ece karşılık vermedi bu sözlere, yüreğindeki sıkıntıyla sokak lambalarının aydınlattığı yolları seyre daldı yine. Defne ise içindeki suçluluk duygusuyla boğuşuyordu. Ece'ye çok ısrar etmişti bu parti için, arkadaşı onu kırmamıştı ama üzülen Ece olmuştu sonunda. Bunun yanı sıra Tunç ve Mert'in partiye katılabileceği asla aklına gelmemişti Defne'nin. Sonra da Mert'le karşılaşabilme olasılığından korkarak tüm gece Noyan'ın yanından ayrılmamış, lavaboya bile gitmemişti...

Karşıyaka'ya kadar arabanın içerisinde sessizlik hüküm sürdü. Defne uyumamak için kendisiyle mücadele içerisindeydi, gözleri sık sık kapanıyor, zihnindeki düşünceler birbirine karışıyordu. Ece'yi evine bıraktıklarında Noyan, "Ablanlara mı gideceksin?" diye sordu Defne'ye.

Defne kafasını sağa sola salladı, "Evime gideceğim," diye mırıldandı cansız bir sesle. Noyan, aldığı cevap üzerine Alsancak'a doğru yola koyuldu hemen...

Yol boyunca Noyan'ın konuşmalarını kısa cümlelerle

geçiştirdi Defne, sohbet edecek hali yoktu, klimanın yaydığı sıcaklıkla iyice gevşemişti. Nitekim daha yolun yarısında daha fazla kendiyle mücadele edemedi ve uyuyakaldı.

Defne'nin sızdığını gören Noyan'ın yüzünde muzip bir gülümseme oluştu; çok bile dayanmıştı peri kızı. Alsancak'taki apartmanın önünde park ettiğinde, Defne'yi uyandırıp uyandırmama konusunda kararsızlık yaşasa da sonrasında, "Daphne'm..." diye ona seslendi yavaşça. Defne'nin hiç kıpırdamadığını görünce, onun kucağında duran çantaya uzandı, içindeki anahtarı çıkarıp cebine yerleştirdi. Sonrasında elini Defne'nin omzuna dayadı, hafifçe sarstı onu... "Daphne'm, güzelim... Hadi uyan, eve geldik..."

Defne derin uykusundan sıçrayarak uyandı, şaşkın şaşkın çevresine bakındı ama görüş alanı oldukça pusluydu, tek yapabildiği kafasını sallamak oldu. Noyan arabadan çıktı, Defne'nin kapısını açtı, elini uzattı ona doğru. Fakat aynı esnada Defne'nin çıplak ayaklarını fark etti, hemen eğildi, ayakkabılarını peri kızının ayağına giydirdi tek tek, Defne ise bu esnada gözleri kapalı bir halde oturuyordu hâlâ.

"Hadi elimi tut."

Elini Noyan'ın eline yerleştirdi Defne, rüyadaymış gibi ağır ağır çıktı arabadan. Kolunu Noyan'ın beline doladı, başını omzuna yerleştirdi onun, "Çok uykum var," diye mızmızlanmaya başladı ekşi bir suratla.

"Eve girelim, hemen uyursun güzelim."

Yukarı çıktıklarında Noyan kapıyı açtı, Defne'yi içeri soktu, "İşte geldik," dedi. Defne başını sallayıp, hiçbir şey söylemeden hemen odasına yürüdü sarsak adımlarla, yarı açık gözleriyle yatağını görünce, hiç düşünmeden örtünün üzerine uzandı yüz üstü ve anında kapandı bilinci.

Noyan bu sahneyi görünce kendi kendine gülümsedi. Benzer bir durumu Marmaris tatillerinde, gece geç saatte otele döndüklerinde de yaşamışlardı. Defne'nin yanına doğru yürüdü yüzündeki dev tebessümle, peri kızı ellerini başının üzerinde birleştirmişti, solukları düzenli ve sessizdi.

Noyan ne yapması gerektiğini düşündü bir süre: Öylece bırakmalı mıydı Defne'yi, yoksa üzerini çıkarmalı mıydı onun? Kararsızlık içerisinde yatağın kenarına oturdu, hayranlıkla, sevgiyle baktı peri kızının güzel yüzüne. Aşkı yüreğini zorluyor, tüm varlığıyla Defne'ye doğru akıyordu.

Daha öncesinde tatmadığı duygulardı bunlar, şiddetli bir aşk, yere göğe sığmayan bir sevgi, şefkatin, tutkunun en yoğun haliydi Noyan'ın yüreğinden taşan...

Dudaklarındaki gülümsemeyle ayağa kalktı Noyan, üzerindeki ceketi ve kravatı çıkarıp çiçekli, sallanan koltuğun üzerine bıraktı. Gömleğinin birkaç düğmesini açtıktan sonra derin bir soluk aldı, rahatlamıştı. Defne'nin ayakucuna yürüdü yeniden, eğilip sırasıyla onun ayakkabılarını çıkardı yavaş hareketlerle, düzgün bir şekilde kenara koydu onları. Hemen sonrasında yeniden yanına oturdu peri kızının, hâlâ toplu duran saçlarına baktı özlemle. Elini o çok sevdiği ipeklerin üzerine yerleştirdi, pırıl pırıl parlayan taşlı tokaları hiç zorlanmadan, sırasıyla çekti. Gevşek topuz hemen kendini bırakmış, Noyan'ın keyfi yerine gelmişti. Seviyordu bu güzelim saçları, onlara dokunmayı, koklamayı, özgürce salındıklarını görmeyi seviyordu. Yavaşça okşadı parmaklarının arasındaki saçları, burnunu dayayıp kokusuna bulandı onların, huzurla doldu. Çocukluğundan beri saç bağımlısıydı, geceleri annesinin kollarında uyurken sürekli onun saçlarını karıştırır, ancak bu şekilde uykuya dalabilirdi, bu takıntısı hâlâ geçmemişti esasında.

Noyan başını kaldırdığında peri kızının hâlâ huzur içinde uyuyor olduğunu gördü. Bir süre kararsızlık yaşasa da, içindeki isteğe mani olamadı, parmaklarını onun sırtındaki düğmelere götürdü. Alt alta dizili üç düğmeyi sırasıyla çözdü nefesini tutarak, böylece elbise yana doğru açıldı ve Defne'nin sırtı tamamen gözlerinin önüne serildi. O an içinde büyüyen heyecana engel olamadı, tuttuğu soluğunu yavaşça bırakıverdi Noyan. Parıltılı bakışları sevdiği kadının pürüzsüz sırtında takılı kalmıştı...

Kendini az da olsa toparladığında, elbiseyi dikkatli bir şekilde aşağı doğru indirmeye başladı. Üst kısmı Defne'nin kalçalarına kadar indirdiğinde mola verdi, hızlanan kalp atışlarını düzene sokmaya çalıştı. Ardından derin bir soluk aldı ve elbiseyi tamamen üzerinden sıyırdı Defne'nin. Bir an sonra şeffaf çorabın altından görünen beyaz, dantelli tanga külota ilişti Noyan'ın irileşen gözleri. Sıcakladığını hissetti, gömleğinin birkaç düğmesini daha açtı. Noyan'ın arzuyla yanan gözleri Defne'nin kalçalarında geziniyordu arsızca. Çok özlemişti sevdiği kadına özgürce dokunmayı, onun vücudunun

her köşesini sevmeyi, sıcaklığını hissetmeyi... Noyan'ın tüm benliği bu ihtiyaçla kıvranıyor, adeta acı çekiyordu. Bu baştan çıkarıcı manzaradan gözlerini zar zor çekebildi, derin bir solukla Defne'nin çorabını çıkarmaya başladı bu sefer de, ama ellerinin değdiği o sıcacık ten, sevdiği kadınla yaşamış olduğu şehvet dolu anların gözlerinin önüne doluşmasına sebep oluyordu.

Nihayet Defne'nin üzerindeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra sevdiği kadını tepeden tırnağa izlemeye başladı Noyan. Peri kızının incecik beli, yuvarlak kalçaları, düzgün bacakları olanca güzelliğiyle gözlerinin önündeydi. Solukları hızlanmıştı, alnı ise ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı Noyan'ın. Bedeni yeni yetme ergenler gibi olmadık tepkiler verirken, elini sıkıntıyla pantolonuna doğru götürdü, daha fazla bu işkenceye dayanamayacaktı. Dokunmak, öpmek istiyordu Defne'nin vücudunu, onun her noktasını doya doya sevmek istiyordu. Çok özlemişti sevdiği kadını...

Noyan ayağa kalktı, art arda soluklar alarak odanın içerisinde birkaç tur attı. Sonrasında kapının yanındaki dolabı açtı ve Defne'nin üzerine örtecek bir şeyler aradı. Nihayet çekmecelerden birinde kaşmir bir battaniye buldu. Hemen aldı onu, Defne'nin üzerine örttü yavaşça. Birazcık da olsa rahatlamış bir halde, üzerindeki gömleği ve pantolonu çıkardı, ardından Defne'nin yanına uzandı. İyice sokuldu ona, elini Defne'nin beline götürüp sıkıca sardı onu, burnunu peri kızının saçlarının arasına gömdü.

Cennetindeydi... Huzurun, mutluluğun kollarındaydı. Yeni yılın bu ilk günü Defne yanındaydı, onun aşkını hissedebiliyordu eskisi gibi, güzel gözlerine bakabiliyor, içini ısıtan gülüşünü görebiliyordu. Bundan daha büyük bir mutluluk yoktu onun için, gelecek güzel günlerin, Defne'ye yaşatacağı mutlu anların hayali vardı aklında. Düşündükçe içi içine sığmıyordu Noyan'ın...

Eğilip sevdiği kadının kapalı duran gözlerine baktı Noyan, ardından bacağını onun bacağının üzerine yerleştirdi. Defne'nin sıcaklığını hissetmek adeta terapi etkisi yaratıyordu üzerinde, huzurla doluyordu. Yüzündeki mutlu tebessümle peri kızının saçlarını eline doladı yavaşça, daha da sokuldu ona. Gözlerini yumduğunda aslında ne kadar uykusu olduğunu fark etti, dakikalar sonra derin bir uykuya daldı...

Defne sabah gözlerini açtığında, stor perdeden sızan ışığı gördü. Gözlerini kırpıştırdı hızlı hızlı ve o an belindeki ağırlığı hissetti.

Çıplak tenindeki ağırlığı...

Üzerindeki battaniyeyi yavaşça kaldırdığında üzerinde sadece külotuyla yatıyor olduğunu gördü. Heyecanla hoplayan kalbiyle başını yastıktan kaldırmaya çalıştı ama dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü. Saçları sıkışmıştı...

Defne yattığı yerde sırt üstü dönmeye çalıştı, zor olsa da başardı. Göz ucuyla Noyan'a bakabildiğinde onun hâlâ uyuyor olduğunu gördü. Yüzünde koskocaman bir gülümseme oluştu ama bir yandan da heyecanlanmadan edemedi. Görünen o ki üzerindeki elbiseyi Noyan çıkarmıştı ve... Eskisi gibi beraber, kucak kucağa uyumuşlardı.

Defne'nin gülümsemesi kulaklarına varmıştı, kalbinin atışları göğüs kafesini zorluyordu. Geceye dair ayrıntıları hatırlamaya çalışıyordu ama aklında en son kalan şey kendini perişan bir halde yatağa bıraktığıydı. Ondan sonrası koskoca karanlık bir boşluktu.

Bir süre yılbaşı partisinde yaşadıklarını düşündü Defne. Ardından yataktan kalkıp üzerine bir şeyler giymeye karar verdi. Ama önce saçlarını kurtarmalıydı...

Elini battaniyenin altından çıkardı, saçlarını üstten sıkıca kavrayıp Noyan'ın kolunun altından parça parça çekmeye başladı. Kimi zaman canı yansa da yılmadan devam etti. Uzun bir uğraştan sonra neyse ki saçlarını özgürlüğüne kavuşturabilmiş ve Noyan'ı da uyandırmamıştı Defne. Soluğunu bıraktıktan sonra keyifle yan tarafına döndü ve her defasında yüreğini kanatlandıran yakışıklı yüzü seyre daldı keyif içerisinde. Noyan'ın alnına düşen saçlarında, gözlerini örten uzun kirpiklerinde dolaştırdı âşık bakışlarını. Uçsuz bucaksız sevgisini tüm benliğinde hissedebiliyordu Defne, baharda neşeyle cıvıldayan yaramaz kuşlar gibi şendi. Acıyla yoğrulmuş olsa da, yüreği bahar bahçesiydi. Tüm bu duyguların kaynağı ise hemen yanı başında duruyordu. Daha fazla dayanamayacaktı Defne, içinde büyüyen isteğe karşı koyamıyordu. Yavaşça öne doğru yaklaştı ve Noyan'ın dudaklarına bastırdı susamış dudaklarını. Bir süre kıpırdamadan öylece durdu, sevdiği adamın sıcacık dudaklarının tadını çıkardı. Bir süre sonra geriye çekilip

yumduğu gözlerini açtığında, Defne'nin dudaklarından sesli bir korku nidası döküldü. Noyan yaramaz bir gülüşle ona bakıyordu.

"Şey... Günaydın... Ben..."

Boğuk kahkahasıyla Noyan'ın omuzları sarsıldı, "Günaydın peri kızı," dedi fazlasıyla neşeli bir sesle. "Yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir çocuk gibi bakıyorsun yüzüme."

Defne bu sözlerle kızarıp bozardı iyice, bir şey diyemedi. Noyan'ın ise keyfine diyecek yoktu. Cennetinde uyanmıştı, çok ama çok uzun zamandır böylesine huzurlu bir uyku çekmemişti. Ona bu duyguları yaşatan kadın ise utangaç gözlerle onun yüzüne bakıyordu.

"İstersen öpücüğüne kaldığın yerden devam edebilirsin."

Defne'nin tek kaşı manidar bir şekilde havalandı, "Çok işgüzarsın," dedi. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Sana yeniden kavuşmuşken hiçbir fırsatı kaçıramam peri kızı..."

Noyan yattığı yerde yavaş yavaş yana kaymaya başladı, Defne'ye iyice yaklaştığında onun gözlerinin iyice büyüdüğünü gördü. "Şöyle sıkı sıkı sarılayım sana..."

Defne ani bir reflekse geriye kaçınca Noyan'ın kolları boş kaldı, soru dolu gözlerle baktı sevdiği kadına.

"Sarılmayayım mı?"

Defne, "Bence hiç sarılma," dedi gözlerini kaçırarak, yanakları iyice alev almıştı.

"Neden Daphne?"

"Şey... Çünkü..." Defne kaşlarını çattı. "Sanki elbisemi çıkaran sen değilmişsin gibi neden diye soruyorsun bir de. Çıplağım işte..."

Noyan'ın yüzündeki yaramaz gülüş iyice genişledi, "Tabii, seni hiç çıplak görmedim, haklısın," dedi alaycı bir dille. Ardından Defne'nin karşı koymasına fırsat vermeden, kolundan tuttuğu gibi çıplak göğsüne dayadı onu.

Defne'nin heyecandan nutku tutulmuş, tüm bedeni yay gibi gerilmişti, Noyan'ın omuzlarına dayadı titreyen ellerini, "Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese kalmış bir halde.

"Ne yapabilirim, sevdiğim kadına sarılmaya çalışıyorum sadece..."

Noyan her ne kadar sakin görünmeye çalışsa da, tepeden

tırnağa alarma geçmişti. Göğsüne değen yumuşacık göğüsler, kollarındaki kıvrımlı beden arzuyla dolmasına sebep olmuştu. Kopkoyu bakışlarıyla Defne'nin boynuna doğru sokulup, kokusunu içine çekti onun.

"Neler istiyorum bir bilsen..."

Defne, Noyan'ın kollarında her an bayılabilirdi, uğradığı bu baştan çıkarıcı saldırıyla eli ayağı uyuşmuştu. Kalp atışlarıyla kulakları uğuldarken bir yandan da kasıkları sızlıyordu ince ince. Bir adım sonrasını biliyordu. Noyan'la yarı çıplak bir halde aynı yatakta, kucak kucağaydılar. İradesi tek bir dokunuşla yerle bir olabilirdi Defne'nin, hiç düşünmeden eskisi gibi Noyan'a teslim olabilirdi. İstiyordu, arzuluyordu onu. Noyan'ın teninin sıcaklığı, o âşık olduğu kokusu en ilkel duygularını açığa çıkarıyordu. Bir an sonra boynuna değen dudakların sıcaklığıyla dudaklarından cılız bir mırıltı döküldü Defne'nin. Adeta kendinden geçmiş gibiydi sevdiği adamın kollarında.

"Kokun, teninin tadı... Çıldırtıcı..."

Noyan, Defne'yi arkasındaki yastığa yatırdı, ardından ağırlığını yavaş yavaş onun üzerine verdi. Defne daha ne olduğunu anlamadan üzerinde buldu Noyan'ı, bacaklarının arasındaki adamın ağırlığıyla yatağa gömüldü iyice. Onu özlemişti, tahmin ettiğinden daha fazla hem de. Dudaklarına kapanan dudaklara içtenlikle karşılık verirken, kasıklarına değen sertlik daha da çıldırttı Defne'yi.

"Seni istiyorum Daphne... Eskisi gibi..."

Defne içinde bulunduğu şehvet dolu dünyadan kurtulmaya çalışsa da başaramıyordu. Aklı, mantığı devre dışı kalmıştı. Arzuyla karşılık veriyordu Noyan'ın öpücüklerine, elleri, bacakları, kalçaları hiç durmuyordu. Noyan ise kollarının arasında zevkle kıvranan kızın arzu dolu hallerini gördükçe daha da istekle doluyor, öpücüklerinin, dokunuşlarının şiddetini daha da arttırıyordu.

Fakat...

Defne'nin çantasından yükselen telefonun sesiyle, bu şehvet kıvılcımlarının uçuştuğu ortam bir anda bozuluverdi. Defne gözlerini açtı, başını yastıktan kaldırıp sağına soluna bakınmaya başladı.

"Telefon çalıyor!"

Noyan başını kaldırdı, sersem gözlerle baktı Defne'nin

gözlerine. "Ne?"

"Telefon! Duymuyor musun?"

Defne ellerini Noyan'ın göğsüne dayadı, "Annemler olabilir," dedi kocaman açılmış gözleriyle. Noyan hemen Defne'nin üzerinden yana kaydı, soluk soluğa kalmıştı. Defne ise yatağın üzerindeki battaniyeyi bedenine sarıp ayağa kalktı, çantasına yürüyüp telefonunu çıkardı. Annesinden gelmişti arama, hemen geri arama tuşuna bastı.

"Efendim anne..."

"Günaydın meleğim. Ne yapıyorsun, merak ettik seni?"

Defne yatağın üzerinde sırt üstü yatan adam baktı bir an, "Günaydın anne," dedi titrek bir sesle. "Hiç. Yeni uyandım. Çok geç geldim eve..." Defne partiden bahsetti bir süre, sonrasında annesinin onu fazlasıyla heyecanlandıran sözlerini duydu:

"Bebeğim birkaç gün sonra gideceğim biliyorsun. Bak ne diyeceğim, bu akşam Noyan'ı ve annesini yemeğe mi alsak acaba? Dün gece Noyan'la çok fazla beraber olamadık biliyorsun..."

Defne şaşkın şaşkın Noyan'ın yüzüne bakıyordu.

"Şey... Bilmiyorum ki anne. Ben söyleyeyim, eğer müsaitlerse neden olmasın..."

Telefonu kapattığında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde oturan adamla göz göze geldi Defne. "Annem... Akşam yemeğine davet ediyor seni ve Nuran Teyze'yi."

Noyan'ın gözleri heyecanla parıldadı, "Gerçekten mi?" diye sordu. Defne'nin başını olumlu anlamda salladığını görünce, "Seve seve," dedi keyiflenerek. "Anneni çok sevdim. Çok samimi ve ayrıca şunu söylemeden geçemeyeceğim, güzelliğinizi annenizden almışsınız. Özellikle sen Daphne'm. Annenin kopyasısın adeta."

Defne tatlı tatlı sırıttı, "Evet, güzel olduğum sıklıkla söylenir," dedi şakacı bir şekilde göz kırparak.

"Ama bana ait bir güzellik bu. Sadece bana ait."

Noyan, Defne'nin çıplak omuzlarına, karman çorman olmuş saçlarına baktı ışıltılı gözleriyle. Yanakları hâlâ pembeydi peri kızının, gülümsemesi ise dudaklarında titreşiyordu. Noyan kollarını açtı, "Hadi gel yanıma," dedi gülümseyerek.

Defne bir adım geriye gitti, "Yok, ben hiç gelmeyeyim," diye karşılık verdi. "Yeni yılın ilk günü kalp krizi geçirmek

istemiyorum."

Noyan'ın bembeyaz dişleri açığa çıktı bu sözlerle. "Korkma peri kızı. Azıcık öpeceğim sadece."

Defne battaniyesine tutundu sıkıca, "Sorun da o ya zaten," dedi, "Sen öpmeye başlayınca... Ben..."

Noyan'ın yüzünde çapkın bir gülüş oluştu. "Sen?"

"Eee... Ben... Of ya! Gelme üzerime işte. Biliyorsun ne olduğunu."

"Cazibeme dayanamıyor musun peri kızı?"

Noyan'ın alaycı kahkahalarını duyunca kaşlarını çattı Defne, "Çok şımarıksın!" dedi kınayan bir tonda. "Asıl sen benim cazibeme dayanamıyorsun, eline geçen her fırsatı değerlendirmeden duramıyorsun." Defne saçlarını savurup kapıya doğru yürümeye başlayınca Noyan, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Banyoya tabii ki..."

"Battaniyeyi bıraksaydın bari. İki saattir titriyorum burada..."

"Bilmem farkında mısın ama altında yatak örtüsü var, ona sarılabilirsin!" Defne kapıdan çıkarken, "İyi denemeydi," dedi şımarık bir şekilde Noyan'a gülümseyerek.

Defne hızlıca duşa girerken, Noyan da çay hazırlamak için mutfağa geçti. Pembe tonların hâkim olduğu mutfakta gezdirdi gözlerini, camın önündeki çiçeklere, perdenin üzerine tutturulmuş sevimli figürlere baktı yüzündeki gülümsemeyle. Sevdiği kadının dünyasındaydı, ona çok iyi gelen, ruhundaki eksik parçaları tamamlayan bir dünyada…"

Bir süre sonra banyo kapısının açıldığını işitince içeri doğru seslendi Noyan.

"Çayın hazır Daphne'm..."

Defne üzerine spor taytını ve önden fermuarlı ceketini geçirdi hemen, saçlarını hızlıca kuruttuktan sonra koşar adımlarla odadan çıktı. Mutfağa girdiğinde Noyan'ı üzerindeki pantolonu ve düğmeleri açık gömleğiyle oturur halde buldu. "Sabahları kahvaltıdan önce içtiğim çayı unutmamışsın," dedi Noyan'ın karşısındaki sandalyeye yerleşirken.

"Elbette unutmadım. Unutamadığım bir şey daha var ki, o da enfes kreplerin."

Defne geçmişe gitti bir an, Noyan'ın evinde kaldığı zaman yapmıştı krep. Düşüncelerinden sıyrıldığında, "O zamanlar

daha yeniydi ilişkimiz," dedi. "Heyecanlıydım ama bir yandan da şaşkındım. O kadar didişmiştik ki seninle, kimi zaman hakikaten boğazlamak istemiştim seni. Bu hislerimin aşka dönüşeceği asla gelmezdi aklıma."

Noyan, "Ablanların kapısının önünde karşılaştığımız o sabahı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlamaz mıyım?" dedi Defne alayla. "İlk o zaman sinir olmuştum sana. Buz gibi gözlerle uzun uzun süzmüştün beni, lütfedip bir merhaba bile dememiştin."

Erkeksi bir kıkırtıyla başı geriye gitti Noyan'ın, "Hakikaten çok kabaymışım," dedi. "Fakat o an seni gördüğümde ve sonrasında senin Rüzgar'ın düğününde gördüğüm kız olduğunu anlayınca... İşte o zaman anladım aramızda bir şeyler olacağını. Seninle yeniden karşılaşabileceğim hiç yoktu aklımda, benim için hoş bir sürpriz oldu."

"Hoş ve sıcak bir sürpriz." Defne kıkırdamaya başladı. "Şu an düşününce nasıl yapmışım öyle bir hareketi diyorum ama çok öfkelenmiştim sana."

"Öfkelendiğinin farkındaydım, öyle ki ablanın uyarı dolu bakışlarına aldırmadan kıyasıya savaşıyordun benimle. Eminim sonrasında Venüs'ten epey azar işitmişsindir."

"Yaa, hem nasıl. Sen gittikten sonra Ecelere kaçtım korkumdan."

İki sevgili karşılıklı gülüştükten sonra Noyan'ın bakışları ciddileşti. "Venüs hâlâ kızgın bana, değil mi?" diye sordu gergin bir sesle.

Defne üzgün bir şekilde başını salladı. "Kızgın değil demek isterdim ama eminim sen de fark etmişsindir. Korkuyor... Beni yeniden incitmenden, acı çekmemden korkuyor. Kızamıyorum ona, çünkü ikimiz de hatalı davrandık. O yaz ablama o kadar çok yalan söyledim ki, düşündükçe mahvoluyorum. Şimdi ise her şeyi söylüyorum ona. Her ne kadar söylediklerim yüzünden üzerime gelip moralimi bozsa da, bu sefer dürüstüm ona karşı. Eminim zamanla alışacaktır sana, anlayacaktır bazı şeyleri. Ben seni anladıkça ve ona da anlattıkça her şey daha iyi olacaktır."

"Umarım dediğin gibi olur..."

Noyan derin düşüncelere dalmıştı. Her ne kadar canı sıkılıyor olsa da Venüs'ü kesinlikle suçlayamıyordu, çünkü benzer bir durumla kendisi karşılaşsa tepkisi Venüs'ünkinden

çok daha ağır olurdu. Noyan bu suçluluğu daima taşıyacaktı üzerinde, Venüs'ün gözlerine her baktığında yaptığı hatayı hatırlayacaktı, farkındaydı bunun.

Defne sevdiği adamın asılan yüzünü görünce konuyu değiştirmek istedi, neşeli bir ifadeyle ayağa kalktı, "Yeni yıl hediyen için hazır mısın?" diye cıvıldadı.

Noyan'ın dalgın bakışları canlanmıştı, "Hazırım tabii ki," dedi gülümseyerek.

Defne koşar adımlarla çıktı mutfaktan, elindeki fıstık yeşili zarfla geri döndüğünde yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Noyan'ın meraklı bakışlarının altında, elindeki zarfı uzattı ona doğru.

"İşte yeni yıl hediyen!"

Defne'nin cıvıl cıvıl sesiyle Noyan'ın içi kıpır kıpır oldu, peri kızını kolundan tutup kucağına oturttu, "Ne varmış acaba bu zarfın içinde?" dedi merakla. Becerikli hareketlerle, zarfı çok fazla örselemeden açtı ve içindeki katlanmış kâğıtları gördü. Noyan'ın kaşları şaşkınlıkla havalanırken merakı daha da katlanmıştı. Kâğıtları çıkarırken popüler tur şirketlerinden birinin adı ilişti gözüne. Başını kaldırıp heyecanla kendisini izleyen kızla göz göze geldi.

"Tatil mi satın aldın, Daphne?"

Defne başını salladı, "Evet, iki kişilik Uludağ tatili," diye karşılık verdi gülümseyerek. "İkinci kişinin kim olacağı tamamen sana kalmış tabii."

Noyan keyifle kıkırdamaya başladı.

"Öyle mi? O zaman bu ikinci kişinin kim olacağını düşünmeye başlayayım hemen. Uludağ'a gitmemiş birilerini bulabilirsem, belki..."

Defne elini havaya kaldırdı muzip bir şekilde, "Şansa bak ki ben gitmedim," dedi Noyan'ın kahkahalarına eşlik ederken.

Noyan, sevdiği kadının dudaklarına sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

"Şansa bak ki benim de aklıma gelen ilk kişi sen oldun Daphne'm."

Defne sevinçle ellerini çırptı, "O zaman tatil paketin hayırlı olsun, güle güle kullan!" dedi muzip bir dille.

"Sanki bana değil de kendine hediye almış gibisin peri kızı..."

Defne, Noyan'ın alaycı gülüşünü görünce, "Tamamen

iftira!" diye karşı çıktı sahte bir kızgınlıkla. "Biraz kafanı dinlersin, değişiklik olur diye düşünmüştüm ama beğenmediysen..."

Noyan, Defne'nin devam etmesine izin vermedi, parmağını onun dudağına yasladı, "Çok beğendim," dedi. "Sen olacaksın yanımda, her şeyden önemlisi bu zaten..."

Defne sıcacık bir gülüş gönderdi Noyan'a, eğilip onun dudaklarına minik bir öpücük bıraktı, ardından uzun uzun sarıldı sevdiği adama. Bir süre sonra başını kaldırdığında neşeli bir gülümseme vardı gözlerinde.

"O zaman sıra geldi o unutamadığın kreplerimi hazırlamaya!"

"İşte buna asla hayır diyemem."

İki sevgili yerlerinden kalktıktan sonra Defne malzemeleri çıkardı buzdolabından. En sık kullandığı cam kâsesini tezgâhın üzerine yerleştirdikten sonra Noyan'a çevirdi başını:

"Yumurta kırmayı biliyor musun?"

Noyan'ın dudakları muzip bir gülüşle kıvrıldı.

"O kadar da değil Daphne. Beş yaşındaki çocuk bile bilir yumurta kırmayı."

"Ne bileyim, hani belki bilmiyor olabilirsin diye düşündüm..."

Defne'nin sesindeki alaycı tınıları fark eden Noyan, Defne'nin arkasına geçti, bedenini onun sırtına yasladı, kollarıyla belini kavradı kızın.

"Şimdi göreceksin nasıl güzel yumurta kırdığımı..."

Noyan burnunu Defne'nin boynuna dayadı, dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirdi onun kuytularında. Ardından pozisyonunu hiç bozmadan ellerini tezgâha doğru uzattı, yumurtaları alıp tek tek kırmaya başladı.

Defne'nin gözleri Noyan'ın ellerindeydi ama görmüyordu onları. Tezgâh ve Noyan'ın bedeni arasında sıkışmış bir halde tüm duyuları ayaktaydı.

Noyan yumurtaları kırdıktan sonra Defne'nin kulağına dayadı dudaklarını, "Şimdi sırada ne var peri kızı?" diye sordu çekici bir sesle.

Defne bulanan aklını toplamaya çalıştı. Sırada ne vardı hakikaten? Boş gözlerle baktı tezgâhın üzerinde duran malzemelere.

"Unuttun mu yoksa?"

Defne arkasını dönmeye çalıştı ama belini daha da sıkı kavrayan kollar izin vermedi ona.

"Hayır peri kızı. Devam et hadi."

"Bu halde nasıl devam etmemi bekliyorsun?"

"Ne varmış ki halinde?" Defne'nin cevap vermemesi üzerine Noyan konuşmaya devam etti. "Öpücüklerime dayanamıyor musun yoksa!"

Defne dişlerini sıktı, yüzüne umursamaz bir ifade kondurmaya çalıştı, "Elbette dayanabilirim," dedi kendinden emin.

"O zaman ne kadar dayanıklı olduğunu göster bana..."

Defne süt şişesine uzanırken, boynuna kapanan dudaklarla tepeden tırnağa titredi, öyle ki şişeyi düşürüyordu neredeyse. Karnında gezinen ellerle ürperirken sağa sola saçtığı malzemeleri zar zor kâsenin içerisine koyabildi. Sıra çırpma işlemine gelince ise aklına gelen planla gözlerinde şeytani kıvılcımlar uçuşmaya başladı Defne'nin. Mikseri eline aldığında hınzırca bir gülümseme vardı Defne'nin suratında. Saçlarını omzunun sağ tarafına aldıktan sonra kâseyi göz hizasına kadar kaldırdı Defne, ardından mikseri çalıştırdı. Fakat aleti karışımın yüzeyinde tuttuğu için, kıvamlı hamur Noyan'ın başına doğru uçuşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen!"

Noyan geriye doğru kaçarken, Defne karnını tuta tuta gülüyordu.

"Hiç... Krep hamuruna ne kadar dayanıklı olduğunu ölçmeye çalışıyorum ama gördüğüm kadarıyla pek bir zayıfsın."

Noyan yüzüne, gözüne, saçlarına yapışan hamurları silmeye çalışırken, "Seni yaramaz cadı!" dedi sahte bir kızgınlıkla. Hemen ardından, "Cezanı şimdi mi vereyim, yoksa sonra mı tercih edersin?" diye sordu manidar bakışlarıyla.

Kendi üzerindeki lekeleri silerken Defne'nin yüzünde şımarık bir gülümseme vardı.

"Valla ben hiç almasam aslında. Olmaz mı?"

Noyan, Defne'yi kolundan tuttuğu gibi onu sertçe kendi bedenine yasladı. Sevdiği kadının dudaklarına kapanmadan önce, "Olmaz peri kızı," diye fısıldadı...

İTİRAF

Yılbaşından sonraki ilk hafta Defne için oldukça hareketli geçti. Annesi İstanbul'a dönünceye kadar neredeyse her gün Noyan'la birlikte vakit geçirdiler. Melike Hanım, Noyan'a iyiden iyiye ısınmış ve sevmişti onu. Noyan, Venüs'ün yanında hâlâ bir miktar tedirgin olsa da, onun da tavrının eskisi kadar sert olmadığının farkındaydı.

Melike Hanım İstanbul'a döndükten sonra Defne'nin hayatı da eski akışına geri döndü. Pazartesi merkeze geldiğinde eşyalarını bırakır bırakmaz Ece'nin odasına geçti Defne, yılbaşı partisinden beri Ece'nin morali çok bozuktu. Metin o geceden sonra bir kez olsun Ece'yi aramamış ya da yanına gelmemişti onun. Defne bir iki gün geçtikten sonra dayanamayıp aramıştı Metin'i ama o esnada çekimde olduğu için derinlemesine konuşamamıştı adamla. Metin ya gerçekten çok kızmıştı ya da söylediği gibi çok yoğundu.

Ece'nin odasına girdiğinde arkadaşını telefonunu kurcalarken buldu Defne. Yüzü asıktı Ece'nin, dudakları ince bir çizgi gibiydi. Defne, "Günaydın," dedi kapıyı ardından kapatırken. Ece'nin başını kaldırıp ona baktığını gördü, fakat hemen ardından yeniden telefonuna kilitlenmişti arkadaşı.

"Günaydın Defne..."

"Ne oldu yine? Canını sıkan bir haber mi var?"

Ece kafasını sağa sola salladı, "Hayır," diye inledi, "Tam tersi hiçbir haber yok."

"E olumsuz bir haber olmaması daha iyi değil mi? En azından biliyoruz ki Metin uslu uslu dizisiyle ilgileniyor, yaramazlıklar yapmıyor."

Ece bıkkınlıkla gözlerini devirdi, "Allah razı olsun ondan," dedi.

Defne koltuğuna yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Gözlerinde muzip kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Sen de bir acayipsin ama. Hem adamdan kaçıyorsun, hem de seni aramasını ya da sana yakın olmasını bekliyorsun. Demek ki Metin artık umudu kesti senden."

Defne bilerek böyle söylemiş, Ece'nin tepkisini ölçmek istemişti. Nitekim tahmin ettiği gibi oldu, Ece'nin gözlerinden koyu gölgeler geçti, canının sıkıldığı her halinden belli

oluyordu. Ama bunu görmesine rağmen konuşmaya devam etti Defne:

"Özellikle o gece adamın gözünün içine baka baka Yiğit'le dans etmen, sürekli onunla beraber olman bardağı taşıran nokta oldu."

"Ne yapayım Defne? Görmedin mi adamı? Bir an olsun yanımdan ayrılmadı gece boyu."

"Yiğit de seni bekliyormuş herhalde. Gözde CEO'muzun sevgilisi olmaması gerçekten de çok ilginç. O geceden sonra aradı mı seni peki?"

Ece sıkıntıyla iç çekti, "Aradı tabii," dedi. "Yemeğe davet etti beni ama uyduruk bir bahaneyle nazikçe geri çevirdim onu."

Defne yayvan yayvan gülümsedi. "Benim gönlüm Metin Karadağ'da Yiğitçiğim deseydin keşke. Bak bakalım bir daha arayabiliyor mu?"

"Of Defne! Sana da malzeme çıktı resmen!"

"Oflama şekerim, böyle kıvranacağına ara Metin'i, gerekirse üste çıkıp hesap sor ondan. Kız, bağır, çağır ama böyle tepkisiz kalma."

Ece derin düşüncelere daldı. Arayabilir miydi Metin'i, Defne'nin söylediklerini yapabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Ama yüreğindeki sıkıntı hissinden de bir türlü kurtulamıyordu. Metin'in gözlerindeki isyanı, kırgınlığı görmüştü, adam arkasına bakmamıştı giderken, bir an bile tereddüt etmemişti. Son noktayı koymuştu belki de, bıkmıştı ya da belki bu ilişkinin çıkmaz sokaklara gebe olduğunu o da anlamıştı. Aklındaki her olasılık canını sıkıyordu Ece'nin, dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissediyordu kendini. Ne yapacağını, adımlarını nasıl atacağını hiç bilmiyordu. Kapana kısılmış gibi çaresizdi.

O gün merkezden çıktıktan sonra Masal'la buluşmak üzere Bornova-Forum'a gitti Ece. Eve gidip kendi düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu. İki kız önce birkaç mağazayı gezdiler, ardından yemek yemek için restoranlardan birine oturdular. Ece her ne kadar Masal'ın konuşmalarına, neşeli kahkahalarına eşlik etmek istese de fazlasıyla durgundu. Yemek boyunca genellikle dinleyici konumunda oldu Ece, Masal'ın meraklı sorularını ise elinden geldiğince geçiştirdi. Saat dokuza doğru Forum'dan çıktıklarında Ece,

"Bostanlı'daki Zeytin Club'a gitmeye ne dersin?" diye sordu arkadaşına.

Masal'ın suratında şaşkın bir ifade oluştu. "Ne alaka Ece? Biliyorsun orası rock bar ve bildiğim kadarıyla rock müzikten nefret edersin sen."

Ece bir an için gözlerini kaçırdı, Metin'in set arkadaşlarının genellikle o kulüpte takıldığını görmüştü gazetede, kim bilir belki de Metin'e orada rastlayabilirdi. Bozuntuya vermemeye çalışarak, "Yaa... Şey... O kadar methettiler ki, merak ettim açıkçası," dedi.

Masal dünden razıydı bu teklife, "Tamam o zaman," dedi gülümseyerek. İki kız gülüşerek Ece'nin arabasına bindiler ve yola koyuldular. Ece yol boyunca Masal'ın konuşmalarına eşlik etti ve neşeli görünmeye çalıştı ama aslında içten içe çok gergindi. O mekâna gitmekle doğru bir karar verip vermediği konusunda kararsızdı, her şeyden öte Metin'e orada rastlarsa ne yapacaktı hiç bilmiyordu. Herhangi bir eylem planı yoktu, bir anlık kararla böyle bir teklifi ortaya atmıştı ki Metin'i orada görme olasılığının ne kadar olduğuna dair bile fikri yoktu.

Zeytin Club'a girdiklerinde Ece'nin suratı ekşidi. Mekânın iç karartıcı dekorunun yanı sıra, ağır bir havası vardı aynı zamanda. İçeride genellikle gençler vardı. Daire şeklindeki geniş alanın ön kısmına yüksek bir sahne kurulmuştu; dört kişiden oluşan rock grubunun solisti şarkılarını söylerken sahnenin önündeki kalabalık kendinden geçmişçesine bu gürültülü şarkılara eşlik ediyordu. Bu grubun arkasında kalan masalara doğru yürürken Ece'nin gözleri etrafı tarıyordu, nitekim cam kenarındaki masalardan birinde Metin ve erkek arkadaşlarını görünce eli ayağı boşaldı aniden...

"Aa Metin Karadağ da buradaymış!" Masal'ın gözlerindeki heyecan parıltıları bir süre sonra yerini kesif bir şüpheye bıraktı. Ece'ye döndü, "Yoksa Metin'in burada olacağını biliyor muydun?" diye sordu meraklı gözlerle.

Ece hemen savunmaya geçti.

"Nereden bileceğim Allah aşkına? Adama GPS mi taktım sanki? Tamamen tesadüf işte."

İki kız boş bir masaya doğru yönelirlerken Ece, Metin'le göz göze geldi. Heyecanla çarpan kalbiyle kulakları uğulduyordu Ece'nin. Fakat Metin'in yüzünde herhangi bir ifade değişimi olmadı, boş gözlerle onun suratına baktı, ardından kafasını

çevirip arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti.

Bu saniyeler süren an Ece için şok etkisi yarattı. Sandalyesine otururken Masal'ı hiç duymuyordu bile, paralize olmuş gibi bir ifade vardı Ece'nin yüzünde, yüreğinde ise koskocaman bir hayal kırıklığı.

"Ne oldu Ece? Niye suratın düştü?"

Ece sahte bir gülümseme kondurdu yüzüne, "Yoo sana öyle gelmiş," dedi. Masal'ın tek kaşının manidar bir şekilde havalandığını görünce, "Ya gerçekten, bir şey yok," diye ısrar etti.

"Senin bu Metin Karadağ'la aranda bir şeyler var ama inatla reddediyorsun bunu. Oysa arkadaşın olduğumu sanıyordum."

Masal'ın kırgın gözlerini görünce, Ece iyice rahatsız oldu, elini arkadaşının elinin üzerine koydu, "Elbette arkadaşımsın," dedi yatıştırıcı bir sesle. Bir an kararsız kaldı, sonrasında başını yukarı aşağı salladı Ece, pes etmişti.

"Tamam, sana her şeyi en başından itibaren anlatacağım..."

İki kız siparişlerini verdikten sonra kafa kafaya verip sohbete başladılar. Ece'nin gözü sık sık Metin'e takılsa da, onun dikkatinin tamamen arkadaşlarının üzerinde olduğunu görebiliyordu. Oysa Metin'in bakışları sık sık Ece'ye takılıyordu, kızın gerginliğinin ve hayal kırıklığının farkındaydı ama her ne kadar onun için çok güç olsa da iradeli davranmaya kararlıydı. Tunç'un art niyetli konuşmalarının ardından yüreğinde değişen bir şey olmamıştı Metin'in, Ece'ye olan sevgisi hâlâ ilk günkü gibi sürüyordu ama... Sürekli reddedilmekten yorulmuştu artık.

Ece her şeyi anlattığında Masal'ın yüzünde inanamaz bir ifade vardı. "Sen o salak Tunç için koskoca Metin Karadağ'ı mı reddettin?" diye sordu. Gözleri şaşkınlıkla ayrılmıştı Masal'ın. "Sana gerçekten inanamıyorum Ece!"

"Ne yapsaydım? Tunç'la ilişkim varken Metin'e mi koşsaydım? Adil olur muydu bu?"

"Tunç da senin gibi düşünseydi keşke! O şeref yoksunu yaratık seni..."

Ece dayanamadı, suratını buruşturdu tiksintiyle, "Yalvarırım devam etme," dedi. "Tunç'un gerçek yüzünü bilsem bir dakika bile durmazdım onun yanında. Öğrendiğimde ise çok geçti."

"Ama artık kimse yok hayatında, Metin'i reddetmen için hiçbir sebep yok ortada."

"İyi de Metin çok göz önünde bir oyuncu. Ben bu camianın dışındayım, apayrı hayatlarımız var. Babamın söylediklerini anlattım sana. Nasıl olacak, nasıl yürüteceğim bu ilişkiyi? Sonu var mı ki bunun?"

Masal bezgin bir suratla arkasına yaslandı.

"Dereyi görmeden paçaları sıvamak istiyorsun. İlla göz önünde olmanız gerekmiyor. İzmir'deki tüm mekânların önünde gazeteciler mi bekliyor sanıyorsun. Sakin, sessiz, kendi halinde mekânlara gidersiniz."

"Gazetede gördüğün o fotoğrafları gazeteciler çekmedi zaten, amatör bir çekimdi o."

"Off Ece! O zaman dışarıya adım atmazsınız, Metin'in evinde takılırsınız sürekli. Sen istedikten sonra elbet bir yol bulunur. Yeter ki kalbinin kapılarını kapatma."

Ece alkolsüz kokteylinin süslemelerine baktı dalgın gözlerle, "Ben değil ama Metin kalbinin kapılarını kapatmış gibi görünüyor," dedi üzgün üzgün.

Masal'ın bakışları Metin'e kaydı hemen, adamın uzun uzun Ece'ye baktığını görünce yüzünde muzip bir gülümseme oluştu kızın. "Hiç sanmam," dedi kendinden emin.

Tam o esnada Metin'in ayağa kalktığını gördü Masal, iki kız gözleriyle adamı takip ettiler. Metin'in lavaboların bulunduğu koridora yöneldiğini gören Masal, "Hadi kalk," dedi heyecanlı el hareketleriyle.

Ece apışıp kaldı bu söz üzerine, "Niye ki?" diye sordu Masal'ın heyecanına anlam veremeyerek.

"Sen de lavaboya git, bakarsın Metin'le karşılaşırsınız."

"Of saçmalama!"

"Kızım kalk diyorum sana! Hiç işini bilmiyorsun. Bir bak bakalım yüz yüze geldiğinizde tepkisi nasıl olacak adamın."

Ece oturduğu yerde hareketlenirken bir yandan da söylenmeyi ihmal etmiyordu. Fakat titrek bacaklarıyla lavaboya doğru yürürken, heyecandan çıldıracak gibiydi. Dar koridora geçtiğinde lavabo kapısını kapatan Metin'le göz göze geldi Ece. O an aniden durdu ve ne yapacağını bilemez bir halde öylece kalakaldı.

Metin kapının önünde duruyordu hâlâ, bakışları yumuşayacak gibi olsa da oyunculuğunu kullandı, soğuk bir maske taktı yüzüne, tek kelime etmeden Ece'nin yanından yürüyüp gitti. Sanki onu hiç tanımıyormuş gibi, sanki yüreği

ona karşı bomboşmuş gibi...

Ece midesine sert bir yumruk yemiş gibi afallamıştı, gözyaşları kirpiklerinde titreşirken boğazı düğüm düğüm oldu. Yüreği isyanlardaydı, çığlık çığlığa bağırıyordu hiç susmadan. Öne doğru güçsüz bir adım attı, kendini iyi hissetmiyordu, elini duvara dayadı destek almak ister gibi, soluklandı bir süre.

Bitmişti...

Metin vazgeçmişti...

Sarf ettiği süslü cümlelerin, verdiği tüm sözlerin hepsi palavraydı Metin'in. Yüreğindeki sevgi iddia ettiği gibi büyük olsaydı bu kadar kolay vazgeçebilir miydi ondan?

"Yalancı..." Ece'nin yüreğindeki yıkıntı, yerini kesif bir öfkeye bıraktı. Gözleri alev alev yanmaya başladı, aklı da yüreği de başkaldırıyordu az önce yaşadığı sahneye.

Ece öfkeli adımlarla girdi lavaboya, aynadaki aksine baktı nefret dolu gözlerle.

"Hepiniz aynısınız! Yalancı! Sahte! Nefret ediyorum hepinizden! İğreniyorum!"

Ece akan sudan avucuna alıp aynaya fırlattı sanki karşısında düşmanı varmış gibi bir hışımla. Derin derin soluklar aldı sakinleşebilmek için, pek başarılı olamadı. Lavabodan çıktı, Masal'ın yanına döndü yeniden.

"Ne oldu? Nerede kaldın?"

Ece çantasına uzandı sıkkın gözlerle.

"Bir şey olmadı. Hadi kalk, gidelim buradan. Ne iğrenç bir yer zaten. Nereden gelelim dediysem, kafam şişti bu aptal müzikten."

Masal hiç karşı çıkmadı arkadaşına, başını sallamakla yetindi sadece, ama içten içe ne olduğunu merak ediyordu deliler gibi.

İki kız arabaya bindiklerinde Ece'ye döndü Masal, "Kavga mı ettiniz?" diye sordu.

"Ne kavgası!? Adam beni tanımamazlıktan geldi resmen. Dengesiz, şımarık Shakespeare bozuntusu!"

Masal dudaklarını ısırdı. "Neden böyle yaptı ki?"

"Çünkü o da üçkâğıtçının teki. Bendeki salaklık, oyuncu be bu, oyuncu!"

"Sakin ol lütfen! Öfkenle kendine zarar veriyorsun."

Ece arabayı çalıştırırken, "Ben yeteri kadar zarar görmüşüm zaten," dedi ağlamaklı bir yüzle. "Bir insan bu kadar mı

talihsiz olur, karşısına hiç mi adam gibi biri çıkmaz? Ne kadar şanssızım."

Masal ne diyeceğini şaşırmış bir haldeydi, birkaç yatıştırıcı cümle sarf etti ama ne dese ne yapsa Ece'ye deva olamayacağını biliyordu.

Ece, Masal'ı evine bıraktıktan sonra kendi evine doğru sürmeye başladı arabayı. Gece gibi karanlıktı zihni, olumsuz düşünceler ele geçirmişti benliğini, yüreği ise soğumamıştı henüz. Öfkeyle yanıp kavruluyordu, hınçlanıyordu Metin'e; tüm acılarını, hayal kırıklıklarını ondan çıkarmak istiyordu.

Evin önüne park ettiğinde bir süre çıkmadı arabadan Ece, sakinleşmeye çalıştı. Bu halde eve çıkarsa bir sürü soruyla karşılaşacağını biliyordu. Geceyi izledi bir süre, derin derin soluklarla doldurdu ciğerlerini ama nafileydi. Çıldıracak gibi hissediyordu kendini. En sonunda dayanamadı çantasını açıp telefonunu çıkardı, Metin'e mesaj yazmaya başladı.

Ece'nin elleri titriyor, parmakları sürekli yanlış harflere basıyordu. "Neredesin? Seninle konuşmam lazım!" diye yazdı bin bir uğraş sonucunda. Ardından deliler gibi çarpan kalbiyle beklemeye başladı. Yanıt 3-4 dakika sonra geldi:

"Evdeyim..."

Ece başını kaldırdı, ne yazacağını düşündü bir süre. "Konuşmalıyız..." yazdı yeniden.

"O zaman buraya gel, konuşalım."

Bir an için gidip gitmeme konusunda kararsızlık yaşasa da, sonrasında adresi istedi Ece. Metin'in verdiği adres Bornova'da bir siteye aitti. Hızla arabayı oraya doğru sürdü.

Ece bir anlık kararla yazmıştı mesajı ama neden gidiyordu ki Metin'in evine? Ne diyecek, ne yapacaktı? Hakkı var mıydı ona tepki göstermeye ya da hesap sormaya? Metin'le hali hazırda süren bir ilişkisi bile yoktu ki.

Zihnini ele geçiren bu düşüncelerle kararsızlığı zirve yaptı Ece'nin. Ayağını gazdan çekerken gözleri dalgınlaştı, geri dönmenin eşiğine geldi. Fakat içinden bir ses vazgeçmemesini söylüyordu. O sese kulak verdi, gaza yeniden yüklendi, ne olursa olsun gidecek ve Metin'le yüzleşecekti...

Yarım saat sonra Bornova'daki lüks sitenin önüne geldiğinde gerginlikten dudaklarını kemiriyordu Ece. Arabadan indi, asansöre binip beşinci katın düğmesine bastı. Kahverengi çelik kapının önüne geldiğinde titreyen

parmaklarıyla zile bastı. Kapının önünde beklediği saniyeler sanki yıllar gibi geldi ona.

Kapı açıldı...

Karşısında tüm azametiyle beliren adamın yüzü ifadesiz, bakışları buz gibiydi. Metin, "Hoş geldin," dedi düz bir sesle, kapıyı ardına kadar açıp yana doğru çekildi.

Ece öylece duruyordu kapının önünde. Sanki... İstenmediği bir yere gelmiş gibi kötü hissetti kendini, o an kaçıp gitmek istese de bir milim kıpırdayamadı yerinden.

"Orada öylece dikilecek misin?"

Metin'in sesi çok uzaklardan geliyordu sanki. Bakışları adamın koyu gözleriyle buluştuğunda irkilerek kendine geldi Ece, uyuşmuş bacaklarıyla öne doğru güçsüz bir adım atıp, evin içine girdi. Çevresine hiç bakmadan salona doğru yürümeye başladı.

Metin, kısa bir süre sonra Ece'nin yanında belirdi, dev boyutlardaki LCD televizyonun karşısındaki siyah koltuğu işaret etti Ece'ye, "Otursana," dedi.

Ece başını salladı, koltuğa çöktü düşmüş omuzlarıyla.

"Ne içmek istersin? Kahve, çay, sert bir içki ya da... BİR BARDAK SOĞUK SU?"

Ece, Metin'in ses tonundaki manidarlığı fark etmişti. Özellikle "bir bardak soğuk su" derken sesi belirgin bir şekilde alaycı çıkmıştı adamın. Ece başını kaldırdı, dik dik baktı Metin'in gözlerine, "Hiçbir şey istemem," dedi hırlar gibi.

Metin, Ece'nin çaprazındaki koltuğa yerleşti, yüzündeki sabit ifadeyi korumaya çalışıyor, adeta tiyatro sahnesindeymiş gibi rol kesiyordu. Oysa içten içe Ece'nin yanına gidip ona sarılmamak için zor tutuyordu kendini. Kızın yaşadığı ikilemi görüyordu, Ece'nin gözlerindeki hüzün ve çaresizlik aşikârdı. Fakat tüm bunların farkında olmasına rağmen dirayetli olacak, Ece'yi olabildiğince zorlayacaktı Metin. Kollarını göğsünde birleştirdi, gözlerine mesafeli bir ifade yerleştirdi:

"Konuşmak istediğini yazdın. Evet... Seni dinliyorum Ece..."

Ece'nin dili tutulmuş gibiydi, yüzüne soğuk gözlerle bakan adam tanıdığı bildiği Metin değildi. Bilinmezlik içerisinde kıvranıyordu Ece, bir insan birdenbire bu ölçüde nasıl değişebilirdi ki? Anlam verebilmesi imkânsızdı buna. İçinde bulunduğu şok dalgasından güçlükle de olsa sıyrılabildiğinde,

sorgulayıcı gözlerini Metin'e dikti:

"Kimsin sen?"

Metin kaşlarını çattı bu soruyla, "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu insanı irrite eden bir gülüşle.

Ece'nin suratı karardı, "Kimsin sen diyorum?" diye tekrarladı yükselen sesiyle.

"Hımm bir düşüneyim bakalım? Hakikaten kimim ben acaba? Erzurumlu bir ailenin haşarı oğlu Metin, başarılı oyuncu Metin Karadağ ya da Juliet'in amansız aşığı Romeo. Soruyorum sana, hangisiyim ben?"

"Sen kimsin biliyor musun? Üçkâğıtçının, şarlatanın tekisin! Tek ayak üstünde bin tane numara çeviren yalancının tekisin! Daha sayayım mı?"

Metin'in yüzü çarpıldı bu sözlerle, öfkeyle çenesi seğirirken bakışları Ece'yi kesip biçiyordu adeta.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin!"

Ece, Metin'in ürkütücü bakışlarını görse de ağzına geleni saymaya devam etti:

"Daha bir hafta önceye kadar süslü cümlelerinle başımı döndürmeye çalışıyor, tutamayacağın sözler veriyordun bana. Ne oldu da bir hafta içerisinde yüzüme bile bakamayacak hale geldin?"

Metin acı acı güldü. "İstediğin bu değil miydi Ece? Tüm gayretin beni kendinden uzaklaştırmak değil miydi?" Sonra delici bakışlarını Ece'nin tedirgin gözlerine dikti, "Her defasında beni reddeden sen değil miydin?" diye bağırdı oldukça yüksek bir sesle.

Ece oturduğu yerde korkuyla sıçradı, Metin'i bu şekilde öfkeli görmeye alışık değildi, iliklerine kadar ürperdi yüreğini delik deşik eden bakışlarla. Kendini savunma ihtiyacı içerisinde lafa başladığında Ece'nin sesi titriyor, sık sık kekeliyordu...

"Ben... O zamanlar başka birini..."

"Kes! Sakın! Sakın o herife olan sevginden bahsetme bana! Duymak istemiyorum!"

Ece'nin gözleri doldu. "Senden etkilendim, çok etkilendim. Ama yanlış zamanda karşılaştık."

"Söz konusu bensem, senin için doğru bir zaman yok Ece. İlk defa karşılaştığın Yiğit'e bile daha yakınsın benden, uzak olduğun tek erkek benim şu lanet olası yeryüzünde!

Bahanelerin, korkuların hep bana! İşte bu yüzden senden uzak durma kararı aldım. Artık huzura kavuşabilirsin! Çünkü Metin diye biri YOK ARTIK hayatında!"

Ece'nin gözünden bir damla yaş süzüldü yanağına doğru, canı acıyor, yüreği paramparça oluyordu bu sözlerle.

"Yaşadıklarımı, yaralı kalbimi bildiğini söyledin! Ama aslında tüm bunları söylerken bir an olsun benim yerime koymadın kendini! Sen sadece istiyorsun, bencilce, hiçbir şey düşünmeden, hesap etmeden istiyorsun! Sabrın yok beklemeye, tahammülün yok! Benden vazgeçemeyeceğini söylemiştin ama ilk fırsatta vazgeçtin!"

Sesi çatlayınca daha fazla devam edemedi Ece, gergin bir şekilde öksürüp kendine gelmeye çalıştı.

Metin, tüm bu sözleri dalgasız deniz gibi sakin bir yüzle, fakat tam tersi azgın dalgaların yerle bir ettiği bir yürekle dinlemişti. Aceleci olduğunun farkındaydı, ama sevgisi gerçekti, istediği Ece'nin kaçmaktan artık vazgeçmesi, en azından ona bir şans vermesiydi. Metin parmağını havaya kaldırdı, suçlayıcı bir tarzda Ece'ye doğru yöneltti:

"Seni başka erkeklerin kollarında görmeye tahammülüm yok!" dedi tıslarcasına. "Başka erkeklerin sana dokunmasına, seninle flört etmesine ve senin tüm bunlara çanak tutmana sabrım yok Ece! Yapmayacaktın! Gözümün içine baka baka o adama ümit vermeyecektin! Fakat artık ne istiyorsan yapabilirsin!" Metin kısa bir es verdi sözlerine, daha da acımasız bir ifadeye büründü. "Çünkü... Yokum artık! Yoksun!"

Yiğit'e dair işittikleri Ece'nin yüreğine oturdu, kendini savunacak bir şey diyemedi, çünkü o partide adama haddinden fazla ümit vermişti. Gözlerini kaçırdı pişmanlıkla, "Son sözün bu mu?" diye sordu titrek sesiyle.

"Son sözüm bu!"

Ece'nin gözünden bir damla daha düştü, gitmesi gerektiğinin farkındaydı, cansız bacaklarıyla ayağa kalkarken kötü bir kâbusun başrolünde gibiydi, çantasına uzandı, Metin'e hiç bakmadan arkasını döndü, kapıya doğru yürümeye başladı. Gözyaşları artık özgürce ama sessizce akmaya başlamıştı Ece'nin. Yaprak gibi titreyen elleriyle sokak kapısının kolunu kavradı, aşağı indirdi ama kapı açılmadı. Birkaç defa daha denedi ama görünen o ki kapı kilitliydi. Ece sağına soluna

bakındı belki bir anahtar görebilir diye ama sonuç olumsuzdu. Tam arkasını dönüp gerisin geri salona gidecekti ki, az ötesinde beliren adamla göz göze geldi.

"Kapı..." dedi Ece, yaşlı gözlerinin görülmesinden dolayı huzursuzdu.

"Kilitli..." Metin esrarengiz bir havaya bürünmüştü.

"Neden?"

"Çünkü... Bana âşık olduğunu itiraf etmeden hiçbir yere gidemezsin!"

Ece'nin ıslak gözleri şaşkınlıkla ayrıldı.

"Nasıl?"

Metin ileriye doğru birkaç adım attı, Ece'ye iyice yaklaşıp tam karşısında durdu onun. Gözlerinin en derinlerine baktı Ece'nin.

"Hadi söyle! Seni seviyorum Metin de! Tüm çelişkilerime rağmen sensiz olamıyorum, uzaklaşma benden, sevgini esirgeme de!"

Bu sözlerle Ece'nin gözyaşları sicim gibi akmaya başladı. Metin'in gözlerindeki sevgiyi, şefkati görmüş, anında çözülüvermişti. Metin'in kollarına atılırken, Ece'nin dudaklarından acı dolu bir hıçkırık döküldü.

"Seviyorum seni! Ama bu senin acımasız bir oyuncu olduğun gerçeğini değiştirmiyor!"

Metin'in yüzünde mutlu bir tebessüm oluştu, kollarında hüngür hüngür ağlayan kızı sevgiyle sardı, "Ben de seni seviyorum Juliet," diye mırıldandı. Ece'nin alnına, yanaklarına öpücüklerini bırakırken, sevdiği kadının kalbinin kapılarını açmış olmaktan dolayı mutluydu. "Oyuncu dediğin yeri geldiğinde acımasız da olmalıdır," diye devam etti gülerek.

Ece yaşlı yüzünü Metin'e çevirdi. "Saçmalama! Daha önce hiç duymadım böyle bir şeyi!" Gözlerini sildi elinin tersiyle, burnunu çekti birkaç defa. "Az önce söylediklerin... Bunların hepsi oyunun birer parçası mıydı?"

Metin, Ece'nin elini tuttu sıkıca, "Hadi gel," dedi yumuşak bir sesle. Ece'yi yeniden salona götürdü, yine aynı yere oturttu onu, fakat bu sefer hemen yanı başına yerleşti onun. "Az önce söylediklerimin büyük çoğunluğu gerçekti," derken yüzünde ciddi bir ifade vardı Metin'in.

"Sana öfkelendim ve kırıldım, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok. Düşünsene... Gönlünü hiç düşünmeden açtığın

kadın göz göre göre uzaklaşmaya çalışıyor senden, kaçıyor. Duygularından, onu gerçekten seven bir erkekten hiç düşünmeden kaçıyor. Bu uğurda da saçma sapan şeyler yapıyor. Oysa biliyorsun, onun da yüreği boş değil sana karşı, sadece korkuyor. Hâlbuki aşk, sevgi denen yüce duygular korkulardan bağımsız olmalı, özünde ölçüsüzlük olmalı. Elinde ateşi tutuyorsan elbet ki yanabilirsin, ama yanma korkusuyla onu bırakırsan ışıksız kalırsın, yüreğini ebedi bir ıssızlığa mahkûm edersin. Böylesini mi tercih ediyorsun Ece?"

Ece dalgın gözlerle başını sağa sola salladı.

"Sen benim ruhumu aydınlatan ışığımsın ya, eğer istersen ben de senin ışığın olabilirim. Yaralarını sarabilirim, yüreğindeki izleri yok edebilirim."

Metin'in kopkoyu gözlerinde hapsoldu Ece, o gözlerdeki samimiyeti, inancı görebiliyordu. Hüzünlü bir gülümseme gönderdi Metin'e, ona doğru yaklaştı, başını onun omzuna dayadı. Konuşurken sesi titriyordu:

"Canımı acıtmayacaksın, değil mi? Üzmeyeceksin beni, kalbimde yepyeni yaralar açmayacaksın?"

Metin elini Ece'nin sırtında gezdirmeye başladı, onun yalvarırcasına çıkan ses tonu çok dokunaklı geldi ona.

"Seni bilerek, isteyerek asla üzmem Ece, üzemem. Benim sana sunacağım yegâne şey sevgimdir, seni iyileştirecek, hayata yeniden umutla bakmanı sağlayacak, asla vazgeçemeyeceğin bir sevgi..."

Ece özenle sarmalanırken, her şeyin Metin'in söylediği gibi olmasını diliyordu. Korkuları elbette ki bitmemişti ama deneyecekti, kendine ve Metin'e bir şans verecekti.

Ya yeniden doğacaktı bu aşkla, ya da can verecekti bu yolda...

ÖLÇÜSÜZLÜK

Ertesi sabah Ece yoğun bir baş ağrısıyla gözlerini açtı yeni güne. Başını yastıktan kaldırdı ama hemen geri bıraktı kendini. Zonklayan şakaklarının yanı sıra kazan gibiydi kafası. Sanki grip olacakmış gibi kırgın hissediyordu kendini. Suratını buruşturdu can sıkıntısıyla, kendi kendine söylenmeye başladı:

"Yaa hayır! Hasta olmak istemiyorum! En azından şimdi değil!"

Telefonuna uzandı saatine bakmak için. Ama o an hastalığını da, can acısını da unuttu Ece. Metin'den mesaj vardı, belli ki çok erken bir saatte uyanmıştı Metin.

"Bu sabah güneş daha bir parlak, dünya daha yaşanılası bir yer. Senin de gönlüne güneş doğdu mu peki? Nasılsın bu sabah?"

Ece ekrandaki mesajı defalarca okudu, serotonini tavan yapmış, yüzünde adeta güller açmıştı. Hülyalı gözlerle telefona bakarken cevap yazmaya başladı hemen. Fakat tam bu esnada kapı tıklatılınca, telefonu yorganın altına sakladı ve heyecanının izlerini yüzünden silmeye çalıştı.

"Çiçeğim, kalkmadın mı daha?"

"Kalkamadım," dedi Ece, "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, hasta oluyorum sanki..."

Nevin Hanım endişeli bir yüzle Ece'nin yanına oturdu, elini kızının alnında, boynunda gezdirdi, "Ateşin var sanki," diye mırıldandı. "Bugün işe gitme, dinlen kızım. Daha kötü olursun yoksa..."

Ece ateş lafını duyunca huzursuzca kıpırdandı yattığı yerde, daha da hasta hissetti kendini. Bir süre düşündükten sonra başını salladı uysal bir şekilde, "Tamam anne," diye karşılık verdi. "Esra'yı arayayım da bugünkü randevularımı iptal etsin."

Nevin Hanım lafının dinlenmesinden ötürü memnundu, kızının alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktı, "Hemen kahvaltını hazırlayayım, ardından ilacını iç," dedi.

Ece odadan çıkan annesini hiç kıpırdamadan takip etti, kapı kapanır kapanmaz ise hemen telefonu çıkardı ve yazmaya kaldığı yerden devam etti:

"Gönlüme güneş doğdu ama hastayım :(İşe gidemeyeceğim,

evdeyim bugün."

Mesajını gönderdikten iki-üç dakika sonra telefonu çalmaya başladı Ece'nin. Metin'in adını görünce hemen açtı telefonu.

"Juliet'im, neyin var? Neden hastasın?"

"Önemli bir şey değil, hafif kırgınlık var üzerimde," derken Ece'nin kirpikleri kelebek kanatları gibi titreşiyordu.

Metin her zamanki gibi neşeli, canlı, esprili konuşuyordu ama Ece hafif tutuktu. Bir önceki gece yaşadıklarından sonra Metin'e ne ölçüde samimi davranması gerektiğini bilemiyordu. Yaşadıkları o krizden sonra her şey tatlıya bağlanmış, geceyi mutlu sonlandırmışlardı ama bundan sonrasında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Telefonu kapattığında, yüzündeki pırıltılar bir süre daha sürdü Ece'nin, fakat sonrasında başına saplanan yeni bir ağrıyla dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü. Gözlerini kapatıp yorganını başının üzerine çekti, annesi kahvaltı tepsisini getirinceye kadar bir süre daha dinlendi.

Öğlen saatlerinde ise misafiri vardı Ece'nin, Defne arkadaşının hasta olduğunu öğrenince hemen onun yanına koşmuştu. Ece'nin odasına girince, arkadaşını solgun bir yüzle yatağında dinlenir bir halde buldu Defne.

"Ne oldu sana böyle? Dün hiçbir şeyin yoktu oysa." Defne çantasını çalışma masasının üzerine bırakıp Ece'nin yanına oturdu. Tam eğilip arkadaşını öpecekken Ece geriye doğru kaçtı.

"Çok yaklaşma bana Defne, bulaşıcı olabilir, senin de hasta olmanı istemem."

Defne başını salladı, yatağın yanına sandalye çekip oturdu. İnceler gözlerini arkadaşının üzerinde dolaştırırken, "Hastasın ama sanki... Ne bileyim, değişik bir parıltı var gibi gözlerinde," dedi şüpheyle.

Ece'nin yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, "Neler oldu bir bilsen..." dedi heyecanlı bir tavırla.

Ece'nin heyecanı Defne'ye de geçmişti.

"Kesin Metin'le ilgili. Hadi anlat, ne oldu? Görüşebildiniz mi sonunda?"

"Aslında... Dün resmen sinir harbi yaşattı bana. Zeytin'e gittik dün Masal'la; Metin de oradaydı, inanamayacaksın belki ama beni resmen görmemezliğe geldi..."

"Ne! Manyak mı bu adam! İyice abartmış artık!"

Ece gece boyunca yaşanan her şeyi en ince detayına kadar arkadaşına anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Defne'nin yüzünde inanamaz bir ifade vardı.

"Bu Metin'den korkmaya başladım artık. Adama bak ya! Uyguladığı taktiklere bak! Nasıl da darmadağın etmiş seni."

"Öyle diyorsun ama o gece Yiğit'le olan samimiyetim gerçekten kızdırmış onu."

"Telefon numaranı da verdiğini duysa ne yapar artık bilmem."

Ece sıkıntıyla of çekip arkasına yaslandı. "Hadi Yiğit'i boş ver de asıl Tunç'tan korkuyorum ben. Artık İzmir'de ne de olsa, karşılaşma olasılığımız o kadar yüksek ki."

Defne bir süre bu olasılığı düşündü, aralarında hiçbir konuşma geçmese dahi arkadaşının o pisliği görünce yaşayacağı bunalımı az çok tahmin edebiliyordu. Fakat ellerinden ne gelirdi ki, Tunç'u İzmir'den zorla gönderecek halleri yoktu. "Umarım karşılaşmazsınız bir daha," dedi dalgın bir sesle.

Defne gittikten sonra Ece bir iki saat kadar daha uyudu. Ateşi düşmüştü ama hâlâ halsiz hissediyordu kendini. Akşama doğru elinde koca bir bardak portakal suyuyla yanı başında beliren annesini görünce suratını buruşturdu Ece.

"Anne yalvarırım yeter artık! Sabahtan beri bu kaçıncı bardak! İçim dışım portakal suyu oldu!"

Nevin Hanım'ın yüzünde en ufak bir değişim olmadı, hedefe kilitlenmiş bir halde Ece'nin yanına oturdu. "Senin bol bol C vitamini alman lazım bebeğim," diyerek elindeki bardağı kızının dudaklarına dayadı. Allah'tan kapı çaldı da, Ece annesinin bunaltıcı dayatmasından kurtulabildi.

Nevin Hanım odadan çıkarken, "Hepsini içiyorsun onun," diye tembihledi kızını ama kapı kapanır kapanmaz Ece yataktan çıkıp banyoya yöneldi hemen. Elindeki bardağı lavaboya boşaltırken azıcık suçluluk hissetse de, odasına döndüğünde her şeyi unutmuştu...

Nevin Hanım kapıyı açtığında adeta dumura uğradı. Dizilerini ilgiyle takip ettiği ünlü oyuncu Metin Karadağ, elinde kocaman bir gül buketiyle ve gülümseyen yüzüyle karşısında duruyordu.

"Merhaba efendim, nasılsınız?"

Nevin Hanım şaşkın gözlerle karşısındaki adama bakıyor

ama konuşamıyordu, öylesine afallamıştı ki. Bir süre sonra kabalık yaptığının farkına varınca, "Merhaba Metin Bey," dedi ama ses tonundan içinde bulunduğu şaşkınlık hali belli oluyordu. "İyiyim, siz nasılsınız?"

Metin, "Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedikten sonra "Böyle çat kapı geldim kusura bakmayın ama Ece'yi merak ettim," diye devam etti. "Girebilir miyim?"

Nevin Hanım tutukluğunu üzerinden atmaya çalışıp yana çekildi, "Buyurun tabii," diyerek Metin'e yol verdi.

Metin elindeki çiçekleri uzattıktan sonra Nevin Hanım'ın yönlendirmesiyle salona geçti. Klasik tarzda döşenmiş salona girdiğinde, gözüne ilk çarpan şey Ece'ye ait fotoğraflar oldu. Ece'nin çocukluk fotoğraflarının yanı sıra, mezuniyetinde çekilmiş fotoğrafları da konsolun üzerini süslemekteydi. Gülümseyen gözlerini fotoğrafların üzerinde gezdirirken, Nevin Hanım'ın az öncekine göre daha canlı çıkan sesini işitti Metin.

"Kusura bakmayın az önceki şaşkınlığım için. Bir an sizi öyle kapıda görünce..."

"Asıl siz kusura bakmayın, habersiz çıkıp geldim öylece."

"Ne kusuru... İzin verirseniz geldiğinizi Ece'ye haber vereyim. Eminim o da en az benim kadar şaşıracaktır."

Metin nazik bir şekilde başını sallarken, Nevin Hanım salondan acele adımlarla çıktı. Ece'nin odasına girdiğinde, kızını yatağın üzerinde kitap okurken buldu. Portakal suyu bardağı ise boştu.

"Ece..."

Ece başını kaldırınca annesinin halinde bir gariplik olduğunu sezdi. "Efendim anne," dedi soru dolu bakışlarıyla.

"Hani sen bu adamla görüşmüyordun kızım?"

"Hangi adamla?" Ece'nin bilinmezliği iyice artmıştı.

"Metin Karadağ'la tabii ki."

Ece bir an için, "Görüşmüyorum zaten," diyecekti ama önsezileri olağanüstü bir durum olduğunu söylüyordu ona. "Ne alaka anne?" diye sorarken gözleri korkuyla büyümüştü Ece'nin.

"Çünkü şu anda kendisi salonumuzda oturuyor..."

Ece'nin gözleri yuvalarından uğradı bu sözle. "Nee!" diye bağırırken, tavan yapmış adrenaliyle çoktan ayağa fırlamıştı.

"Yaa kızım, aynen. Seni merak etmiş, hasta olduğunu

nereden biliyorsa artık."

Ece bu imalı sözleri duymamazlıktan geldi, panik olmuştu. Odanın içinde bir o yana bir öbür yana yürüyor, ne yapacağını düşünüyordu. Başını kaldırdığında yüzünde suçlu bir ifade vardı Ece'nin.

"Anne ben... Gerçekten her şeyi anlatabilirim... Ben..."

Nevin Hanım, elini Ece'nin omzuna koydu, gözlerinin içine baktı kızının, "Tamam kızım, sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sen ne kadar yok desen de bir şeyler olduğunu seziyordum zaten."

Ece'nin ağlamaklıydı yüzü, "Anne ne olur babama bir şey söyleme, olur mu?" diye yalvardı. "En azından bir süreliğine."

"Tamam kızım, endişelenme. Yalnız..."

Ece annesinin ne söyleyeceğini anlamıştı, "Biliyorum," dedi kafasını sallayarak. "Dikkat edeceğim. Her anlamda..."

Nevin Hanım her ne kadar endişeli olsa da, sakin görünmeye çalışıyordu. Müşfik bir gülümseme gönderdi kızına, "Üzerini giyin de salona gel," dedi. "Adamcağız seni bekliyor."

Annesi çıkınca Ece aptala dönmüş bir halde yatağına çöktü. İnanamıyordu. Metin hangi akla hizmetle hiç haber vermeden çıkıp gelebilmişti. "Bu adam hakikaten deli," diye mırıldandı kendi kendine. Çekinme duygusu yoktu Metin'de, anlık istekleriyle hiç düşünmeden pervasızca hareket edebiliyordu.

Ece şaşkınlığından az da olsa kurtulduktan sonra ayağa kalktı, üzerindeki pijamalara bakarken heyecanı yine artmaya başladı. Dolabını açtı, ne giyeceğini düşündü bir süre. Spor bir kıyafet mi, yoksa günlük bir şeyler mi giymeliydi? Yaşadığı kararsızlıkla delirecek gibi oldu bir an. Beş dakikalık bir mücadelenin sonunda jakarlı, triko, düz kesim bir elbise giymeye karar verdi Ece. En azından bu şekilde hem spor, hem de derli toplu bir görüntüsü olabilirdi.

Ece elini yüzünü yıkadıktan sonra üzerini giydi hemen, saçlarını hızlıca fırçalayıp yüzüne hafif bir allık sürdü. Ev babetlerini ayağına geçirirken heyecandan neredeyse yere kapaklanıyordu.

Odadan çıkıp salona doğru yürürken, Metin ve annesinin seslerini duydu Ece. Koyu bir sohbet içerisinde oldukları belli oluyordu ikilinin, bu durum biraz da olsa rahatlattı onu. Çekingen adımlarla salona geçtiğinde, Ece'nin bakışları Metin'i buldu hemen. Üzerindeki açık bej, yuvarlak yaka

kazağı ve koyu kahverengi pantolonuyla sade ama dikkat çekici bir görüntüsü vardı adamın. Onu görünce hemen ayağa fırlamış ve yanına doğru yürümeye başlamıştı Metin.

"Juliet!"

Bu hitabı duyunca Ece'nin gözleri "Ne diyorsun sen?" dercesine ayrıldı. Metin sanki baş başalarmış gibi gayet rahat konuşup, hareket edebiliyordu. Bakışları kısa bir an annesiyle buluştu Ece'nin ama neyse ki o bu seslenişi hiç duymamış gibi görünüyordu.

Metin, Ece'nin yanaklarını avuçlarının arasına aldı, "Geçmiş olsun, nasıl oldun?" diye sordu ilgiyle. Ece'nin uyarı dolu bakışlarından bir parça bile etkilenmediği belli oluyordu.

Ece bir adım geriye gitti, yanaklarını Metin'in elinden kurtardı, "İyiyim merak etme," diye yanıtladı onu. "Sabaha göre çok daha iyiyim."

"Oh, ne kadar sevindim anlatamam. Telefonda sesin o kadar cansız geliyordu ki, ister istemez endişelendim senin için. Set biter bitmez gelip kendi gözlerimle görmek istedim..."

Ece'nin suratı ağlamaklıydı, Metin biraz daha kendini kaptırıp bir gece önce baş başa geçirdikleri anlardan da bahsedecek diye tedirgin oldu Ece. Bir an sonra gözleri masanın üzerinde duran çiçeklere takılınca, "Çiçekler benim için mi?" diye sordu konuyu değiştirme telaşı içerisinde. Metin'in başını salladığını görünce, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Oturalım mı?"

Ece uyuşmuş bacaklarıyla yürüyüp annesinin yanına oturdu sessizce. Metin ise sanki ev sahibi oymuş gibi rahattı. Kısa bir müddet sonra Nevin Hanım ikiliyi baş başa bırakmak isteyerek ayağa kalktı, "Kahve alır mısınız Metin Bey?" diye sordu.

"Zahmet olmayacaksa alırım," diye cevapladı Metin.

Nevin Hanım salondan çıkınca, Ece öldürücü bakışlarını Metin'in üzerine dikti hemen:

"Sen aklını mı kaçırdın? Ne işin var senin burada? Beni ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mısın? Aşkın özünde ölçüsüzlük olmalı dediğinde, bu kadar ölçüsüz olabileceğini tahmin etmemiştim!"

Metin'in yüzündeki gülümseme hiç bozulmamıştı, karşısındaki kızın al al olmuş yanaklarına bakıyordu hayran gözlerle.

"Hoş buldum Juliet, çok sağ ol bu sıcak karşılaman için."

Ece elini alnına götürdü bezgin bir biçimde. "Annem aramızda herhangi bir şey olduğunu bilmiyordu. Bugüne kadar tabii..."

Metin istifini hiç bozmadı, kollarını göğsünde birleştirdi gamsız ifadesiyle. "Bilmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Hatta babanla da görüşmek isterim en kısa zamanda."

"Hazır görüşmüşken olmadı Allah'ın emrini de al da tam olsun."

Metin, Ece'nin alaycı ifadesini görünce, "Benim için uygun tabii," dedi. "Takarım yüzüğü parmağına, sen de rahat edersin ben de."

Ece şüpheyle bakıyordu Metin'e, karşısındaki adamın dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Karşıma geçmiş bir de dalga geçiyorsun benimle."

Metin oturduğu yerde dikleşti, gözlerine ciddi bir ifade kondurdu. "Dalga geçmiyorum Ece. Tam tersi gayet ciddiyim. Ailenden gizli saklı işler çevirmeni istemiyorum, annen de baban da bilsin aramızdaki ilişkiyi. Saklayacak bir şeyimiz yok, ikimiz de bekâr insanlarız, birbirimizi sevmemiz garipsenecek bir durum değil."

Ece ne diyebilirdi ki? Metin haklıydı; o da sessizce kabullendi bu sözleri. Annesinin ılımlı olacağını biliyordu ama babasıyla mücadele etmesi gerekecekti. Fakat... Başa gelen çekilirdi. Ece senelerdir hayran olduğu adama baktı heyecanla çarpan kalbiyle. O an tüm sıkıntıları göğüsleyebileceğini düşündü, yapabilirdi, mücadele edebilirdi. "Tamam," dedi cılız bir sesle. "Fakat senden ricam, babamla tanışman bu şekilde aniden olmasın. Öncesinde onu biraz hazırlamak isterim."

"Tamam Juliet, sen hiç merak etme," derken Metin'in yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

İçeri giren Nevin Hanım'ı gören ikili konuşmalarına ara verip, yüzlerine ihtiyatlı tebessümler yerleştirdiler.

Nevin Hanım Metin'in kahvesini ikram ettikten sonra Ece'ye çevirdi yönünü, "Sana sahlep yaptım," dedi ona bakarak. "İyi gelir boğazına."

Ece, sahlep fincanını alırken, "Boğazımda ağrı yok ki," diye karşılık verdi annesine.

"Olsun kızım sen iç yine de."

"Tabii tabii, içmen lazım Juliet."

Ece "sen ne karışıyorsun" dercesine ters ters baktı Metin'e, Metin ise hiç oralı olmadan Nevin Hanım'la sohbete başladı. Ece bu konuşmaya ara ara dâhil oluyor ama içten içe sevinmeden edemiyordu. Annesinin yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla, Metin onun da kalbini adeta fethetmişti. Tabii aynı durum babası için de geçerli olur muydu, bilemiyordu Ece...

Kahveler içilirken salonda Metin'in başı çektiği keyifli bir sohbet hüküm sürüyordu aynı zamanda. Nevin Hanım, Metin'in yeni dizisiyle ilgili merak ettiği şeyleri sorarken, Ece sessiz bir şekilde ikilinin arasında geçen sohbeti izliyordu. Bir süre sonra Metin oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı, "Ben artık kalkayım, malum hasta ziyaretinin kısa olanı makbuldür," dedi gülümseyerek.

Nevin Hanım kocasının Bursa'da, kongrede olmasının verdiği rahatlıkla, "Akşam yemeğine kalın lütfen," dedi. "Tabii eğer müsaitseniz."

Ece şaşkın gözlerle bakıyordu annesine. Babası eve geç saatte dönecekti ama yine de annesinin hiçbir hazırlığı olmadan böyle bir teklifi yapmasına şaşırmıştı.

Metin ise bu teklifi bekliyormuş gibi, "Müsaitim tabii," diye karşılık verdi Nevin Hanım'a. "Seve seve kalırım."

Nevin Hanım bir hevesle ayağa kalkarken, Ece manidar gözlerle Metin'e bakıyordu. Annesi salondan çıkınca, "İstersen akşam yatıya da kal," dedi alaycı alaycı gülerek.

Metin yerinden kalkıp Ece'nin yanına oturdu boğuk kahkahasıyla. "Eğer koynunda yatacaksam neden olmasın," dedi Ece'nin boynuna sokularak.

Ece kızarmış yanaklarıyla geriye doğru kaçtı panikle. "Ne yapıyorsun? Annem içeride!" diye fısıldadı gerginlikle. "Bu rahatlığın beni öldürecek, cidden yakında kalpten gidersem şaşırma."

Metin, koltuğun ucuna yapışmış kıza baktı otuz iki diş gülümseyerek.

"Ne güzel işte Juliet. Birbirimizi dengeliyoruz. Ben rahatım sen ise olabildiğince gergin. Düşünsene ya ikimiz de çok rahat ya da çok gergin olsaydık. Halimiz nasıl olurdu o zaman."

"Şu an hiçbir şey düşünemeyeceğim. İzin verirsen gidip anneme bakayım." Ece kalkmak için hareketlenince, Metin de

hemen ayağa kalktı.

"Ben de elimi yıkayayım o zaman. Zahmet olmazsa lavaboyu gösterebilir misiniz Ece Hanım?"

Ece, Metin'in alayla parlayan gözlerini görünce, "Elbette Metin Bey," diye karşılık verdi. "Beni takip edin lütfen."

Ece, Metin'e lavaboyu gösterdikten sonra mutfağa geçti hemen. "Ne hazırlayacaksın anne?" diye sordu tezgâhın önünde salata malzemelerini yıkayan kadının yanına giderek.

"Et çıkarmıştım, onu fırına atacağım. Yanına da salata, zeytinyağlı enginar, kuşkonmaz, birkaç yoğurtlu meze..."

"Of, bunların hepsini nasıl yapacaksın şimdi?" diye sordu Ece, bir yandan da annesinin yıkadığı sebzeleri süzgece yerleştiriyordu.

"Saydıklarımın çoğu buzlukta hazır zaten. Merak etme, çok zamanımı almaz."

"Misafirimize tüm hünerlerini göstermekte kararlısın yani..."

Anne kız gülüşürlerken içeri giren adamı fark etmemişlerdi bile.

"Evet hanımlar, yardıma geldim. Söyleyin bakalım, ne yapmamı istersiniz?"

Ece arkasını döndüğünde ellerini ovuşturan adamla göz göze geldi. Metin Ece'nin afalladığını görünce, "Öyle şaşkın şaşkın bakma Juliet," dedi gülümseyerek. "Mutfakta tam anlamıyla dâhi olduğum söylenir."

"Desenize Ece'nin tam tersisiniz. Benim güzel kızım hiç bilmez mutfak işlerini."

Metin mutfağın tam ortasındaki masanın önüne yürüdü, yüksek taburelerden birinin üzerine tırmandı. "Hiç merak etmeyin Nevin Hanım, ben ona öğretirim."

Nevin Hanım bu söz üzerine gülerken, Ece alık alık bakıyordu Metin'in yüzüne. Annesi Metin'in tüm şakalarına daha ilk günden ayak uydururken, Ece hâlâ alışamamıştı Metin'in gayri ciddi havasına.

Nevin Hanım salata malzemelerin bulunduğu kabı Metin'in önüne yerleştirdi. "O zaman salatayı size teslim ediyorum," dedi gülümseyerek.

Ece hemen atıldı. "Ben yaparım anne."

"Tamam işte, birlikte yaparsınız."

Metin, Ece'ye göz kırptı. "Böylesine güzel bir yamakla çalışacak olmak çok heyecan verici, inşallah elimi falan

kesmem."

Ece parmağını dudağına götürdü "sus" dercesine, Metin'in bu uluorta konuşmaları karşısında ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Neyse ki bir süre sonra Nevin Hanım yeni bir sohbet konusu açtı da, Ece de biraz olsun rahatladı.

Hep birlikte uyum içerisinde çalışırlarken Nevin Hanım'ın gençlik yıllarından, İzmir'in eski zamanlarından, değişen alışkanlıklardan bahsettiler. Etleri fırına attıklarında soğuk yemeklerin de hepsi hazırdı. Ece içecek bir şeyler hazırlarken, çalan kapının sesini duydular. Nevin Hanım ikiliyi mutfakta bıraktıktan sonra kapının önüne geldi, kapıyı açtığında ise şaşırmadan edemedi. Kocası Nedim Bey, elindeki bavuluyla kapının önünde duruyordu.

"Aa, sen gece yarısı gelmeyecek miydin?"

Nedim Bey karısının yüzündeki gergin ifadeye anlam veremedi, "Hoş bulduk Nevin," dedi imalı gözlerle. "Anlaşılan eve geldiğime pek sevinmedin."

Nevin Hanım kendini toparlayıp, yana çekildi hemen. "Olur mu hiç? Sadece... Şey... Şaşırdım biraz..."

Nedim Bey, paltosunu ve kaşkolunu çıkarırken, "Öğleden sonraki bildiriler sabaha kayınca işim erken bitti," dedi. "Ben de bir önceki uçuş saatine kaydırdım biletimi."

"Keşke haber verseydin..."

Nedim Bey, karısının tavırlarındaki gerginliğin, tutukluğun farkındaydı. "Sürpriz olsun istedim ama anladığım kadarıyla haber verseymişim daha iyi olacakmış," dedi. Lafını bitirdikten sonra içeri geçmek için hamle yaptı ama karısının engeliyle karşılaştı.

"Nedim..." Nevin Hanım suçlu suçlu bakıyordu kocasının gözlerine.

"Söyle Nevin. Sorun ne?"

"Şey... İçeride, mutfakta konuğumuz var."

"Konuk mu? Kim geldi?"

Nevin Hanım ellerini kocasının kollarına yerleştirdi, "Rica ediyorum ters bir tepki verme," diye yalvardı. "Misafirimiz sonuçta. Adam tüm iyi niyetiyle kalkıp gelmiş, oldukça nazik, efendi biri."

Nedim Bey iyiden iyiye sabırsızlanmaya başlamıştı, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu karısının lafını keserek.

"Metin Karadağ," derken Nevin Hanım'ın sesi neredeyse

zor duyulacaktı.

"Neee!"

"Ece bugün hastaydı ya, onu ziyarete gelmiş."

Nedim Bey hem şaşkın hem de kızgındı. "Ne sıfatla?" derken ses tonundan ne kadar gergin olduğu anlaşılabiliyordu. "Hani aralarında bir şey yoktu. Ece yalan mı söyledi bize?"

Nevin Hanım çaresiz gözlerle baktı kocasına, ileri doğru atılan kocasına izin vermedi, "Lütfen," diye yalvardı. "Ece yalan söylemedi tabii ama belli ki bu adam kızımızı seviyor, onu önemsiyor."

"Bırak Allah'ını seversen. Siz kadınların bu romantikliği öldürecek beni."

"Lütfen Nedim! Az sonra yemeğe oturacağız. Kızının hatırı için kendine hâkim ol, olur mu? Biricik kızımızın üzülmesini ya da mahcup olmasını istemezsin, değil mi?"

Nedim Bey burnundan derin bir soluk verdi. "Tamam, ama sonrasında ikinizle de konuşacağım bu konuyu."

Ece ve Metin bir yandan çaylarını içiyor, bir yandan gülüşüyorlardı. Bulundukları ortamdan o kadar soyutlanmışlardı ki, mutfak kapısının önünde beliren ikiliyi fark etmediler bile. Fakat bir an sonra erkeksi bir öksürük sesi yankılandı mutfakta. Kapıdan tarafa başını çevirince, Ece başına sert bir darbe almış gibi sersemledi. Babasının soğuk ve bir o kadar mesafeli bakışlarının menzilinde hemen ayağa kalktı ve "Hoş geldin baba," dedi titrek sesiyle. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi Ece'nin, yaramazlık yaparken yakalanmış gibi suçlu bir ifade vardı gözlerinde.

Nedim Bey'in bakışları Metin'e kilitlenmişti, "Hoş buldum kızım," derken ileriye doğru birkaç geniş adım attı.

"Nedimciğim, seni Metin Karadağ'la tanıştırayım."

Metin her ne kadar gergin olsa da bunu ustalıkla sakladı, salon beyefendisi edasıyla elini karşısındaki adama uzattı, "Merhaba efendim," dedi saygılı bir tonda. "Sizi tanımak büyük bir mutluluk benim için."

Nedim Bey, "Ben de memnun oldum Metin Bey," dedi resmi bir tavırla. "Umarım rahatınız yerindedir."

Metin adamın sesindeki nüktedanlığı fark etmişti ama hiç bozuntuya vermedi. "Çok iyiyim, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Siz nasılsınız?"

Nedim Bey iyi olduğunu söyledikten sonra karısına ve

kızına döndü.

"Metin Bey'i neden mutfakta ağırlıyorsunuz?"

"Yemeği birlikte hazırladık," diye karşılık verdi Nevin Hanım.

"Oh, oh, ne güzel. Metin Bey evin ferdi olmuş adeta."

Ece hemen atıldı. "Babacığım, yemekten önce yorgunluk kahvesi içmek ister misin?" diye sorarken, amacı konuyu değiştirmekti.

Nedim Bey hayır anlamında kaldırdı elini, "Üzerimi değiştirmek istiyorum izninizle," dedi.

Babası annesiyle birlikte mutfaktan çıkınca, Ece hemen Metin'e döndü.

"Babama aramızda herhangi bir ilişki olmadığını söylemiştim. Şu anda resmen yalancı konumuna düştüm. Ah Metin, beni ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mısın?"

Metin Ece'nin ağlamaklı yüzünü görünce ister istemez suçlu hissetti kendini. "Kesinlikle böyle bir amacım yoktu ama..." Metin ne diyeceğini bilemiyordu. Ece'nin gerginliğini gördükçe o da geriliyordu, üstelik Nedim Bey'in bakışlarındaki soğukluğu görmek hakkındaki düşüncelerin ne durumda olduğuna dair ipucu vermişti ona. Fakat artık zamanı geri alamazdı, dolayısıyla Nedim Bey'in kalbini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ece'nin elini tutup dudaklarına götürdü Metin, "Telaşlanma," dedi, "babanla konuşacağım mantıklı bir biçimde. Olması gereken de bu zaten. Benim için sıradan bir kız değilsin, önemlisin, dolayısıyla her şey nasıl olması gerekiyorsa o şekilde olmalı. Haliyle ailenin düşünceleri benim için önemli."

Ece, "Tamam," dedi ama sakin olabileceğini pek sanmıyordu. Babasının sarf ettiği sözleri, verdiği sert tepkiyi Metin bilmiyordu. Olur da babasının ağzından ters bir laf çıkarsa, Metin'e karşı çok mahcup olacaktı...

Neyse ki yemek genel anlamda sorunsuz geçti. Nedim Bey eşi kadar sıcak değildi Metin'e karşı ama ters bir söz etmedi ona kızının hatırına. Uygun anı bekliyordu aklındakileri dillendirmek için. Nitekim o an da yemekten sonra geldi. Ece ve annesi mutfaktayken, Metin ve Nedim Bey karşılıklı oturuyorlardı. Nedim Bey oturduğu yerde dik bir konum aldı, soru dolu bakışlarını Metin'in yüzüne dikti:

"Merak ettiğim bir husus var Metin Bey. Kızımla olan ilişkinizin mahiyeti ne? Kendisi az çok bir şeyler anlattı ama hakikati sizin ağzınızdan duymak isterim."

Metin hafifçe öksürdü, boğazını temizledi, kontrollü bir tebessüm yerleştirdi yüzüne, "Lafı evirip çevirmeyeceğim," dedi dürüstçe. "Ece'yi seviyorum. Kızınız benim için çok kıymetli, niyetim ise ciddi."

Nedim Bey'in kaşları şaşkınlıkla havalansa da, bir süre sonra alaycı bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Demek ciddi ha? Nasıl bir ciddilik bu?"

Metin ne cevap vereceğini bilemedi bir an, köşeye sıkışmış hissetse de kendini, bu durumunu belli etmedi.

"Yani... Daha önce geleceğe dair hiçbir şey düşünmedim kimseyle, fakat bu sefer durum farklı. Bir ailem olacaksa, bu, Ece'yle olmalı diye düşünüyorum."

"Sözleriniz çok etkileyici ama ikinizi yan yana düşündünüz mü hiç? Apayrı hayatlarınız, çevreleriniz, yaşayışlarınız var. Kadınlarla olan münasebetlerinize hiç değinmeyeceğim, çünkü o ayrı bir tez konusu. Benim kızım böyle bir ortamda sadece acı çeker. Ve... O acı çekerse, şimdi olduğu gibi sakin sakin karşınızda oturuyor olmam Metin Bey. Benim hayatta sahip olduğum en değerli varlıkların başında geliyor Ece, bu yaşına kadar prensesler gibi büyüttüm onu, bir dediğini iki etmedim. Haliyle onun kalbini kıracak, onu üzecek kişi karşısında beni bulur."

Metin sessizce dinledi bu sözleri, bozulmadı, sinirlenmedi, hatta tam aksine çok normal buldu bunu. Her baba gibi Nedim Bey de kızının mutluluğunu düşünüyordu. "Sizi çok iyi anlıyorum," dedi mantıklı bir şekilde. "Ama dediğim gibi, Ece'nin kalbimdeki yeri apayrı. Onu üzmek adına hiçbir şey yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. Onu tüm kalbimle seviyorum, onun da beni sevdiğini biliyorum. Sizden ricam bu sevgiye bir şans vermeniz."

Nedim Bey uzun uzun süzdü Metin'i, her ne kadar basından edindiği izlenimler çok iç açıcı olmasa da, adamın samimiyeti ve açık sözlülüğü hoşuna gitmişti. Sözlerinde ciddi olduğu belliydi Metin'in ama yaşadığı parıltılı hayat sebebiyle endişelenmeden edemiyordu Nedim Bey. Uyarı dolu gözlerle baktı Metin'e:

"Kızımın adını hiçbir yerde görmek istemiyorum, aynı

şekilde saygısızca özel hayatına girilmesini de. Saygı çerçevesi içerisinde, düzeyli bir biçimde sevginizi yaşayabilirsiniz. Umarım... Sözlerinizin arkasında durursunuz Metin Bey..."

Metin'in yüzü aydınlandı, kafasını hızlı hızlı salladı heyecanla, "Duracağımdan emin olabilirsiniz," dedi. "Anlayışınız için çok teşekkür ederim Nedim Bey. İnanın hiç pişman olmayacaksınız..."

KAKTÜS TEAM

HESAPLAŞMA

Perşembe günü akşamı, Defne son hastasını uğurladıktan sonra düşünceli bir ifadeyle koltuğuna oturdu. Çok fazla randevusu yoktu o gün, sakin bir gün geçirmişti, ama öğle saatlerinde aldığı telefon hem gerilmesine hem de heyecanlanmasına sebep olmuştu.

Babası aramış, Cumartesi günü İzmir'e geleceğini söylemişti. Ve elbette ki yıllardır yüzünü görmediği kızını görmek istediğini belirtmişti.

Çok uzun zaman olmuştu Defne babasını görmeyeli, ona sarılıp kokusunu içine çekmeyeli. Her ne kadar defalarca hayal kırıklığına uğratsa da onu, yine de özlüyordu babasını, nefret edemiyordu ondan. Oysa şimdi çok iyi biliyordu ki babası yine gelecek, iyice keşmekeşe dönmüş hayatından bahsedip sızlanacak ve... Gidecekti.

Bunun olacağını biliyordu Defne, her ne kadar bu duruma hazırlıklı olsa da üzüleceğini biliyordu ama babasını reddetmeye gönlü razı değildi. Ne olursa olsun Fırat Doğan onun babasıydı. Sadece... Elinden geldiğince üzülmemeye çalışacak, beklenti içine kesinlikle girmeyecekti.

Defne dalgın dalgın telefonuna bakarken kapı çaldı, saniyeler sonra Noyan girdi içeri. Noyan'ın aksine, yüzünde solgun bir gülümseme vardı Defne'nin.

"Benim güzel Daphne'm ne yapıyormuş acaba?"

Noyan ayağa kalkan ve ona doğru yürüyen kızı kollarının arasına aldı, dudaklarına minik bir öpücük yerleştirdi onun.

"Ne yapayım... İşim bitti, öylesine oturuyordum."

"Daha erken değil mi?"

Defne omuzlarını silkti. "Evet erken ama şu an için başka hastam görünmüyor."

Noyan kolunu Defne'nin omzuna attı. "O zaman ben seve seve hastan olabilirim senin ki hastanım zaten."

İki sevgili karşılıklı oturduklarında Noyan, "Sende yine bir şeyler var gibi ama..." diye lafa başladı. İnceler bakışlarını Defne'nin yüzünde gezdiriyordu. Neşesi olmadığı belliydi peri kızının.

Defne sıkkın gözlerle baktı Noyan'a, "Hafta sonu babam geliyor," dedi.

"E güzel bir haber değil mi bu?"

"Babamı özledim ama babamın da beni aynı şekilde özlediğini hiç sanmıyorum," dedikten sonra gözlerini kaçırdı Defne. Kimi zaman insan başkaları adına utanırdı ya, şimdi de Defne babası adına utanıyordu. Babasıyla son defa Çeşme'de, Hanzade'de görüşmüşlerdi ve yaşadıklarına Noyan da yakinen şahit olmuştu; o geceki hayal kırıklığını, yaşadığı bunalımı unutabilmesi mümkün değildi Defne'nin.

Sevdiği kadının üzgün hali çok dokunaklı geldi Noyan'a, o kadar iyi anlıyordu ki onun hissettiklerini. O da senelerce sıcacık bir gülüş, içten bir kucaklayış beklemişti babasından ama kolları hep boş kalmıştı. Defne'ye umut vermek istese de tüm kalbiyle, onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Sende mi kalacak?" diye sordu sessizliği bozmak isteyerek.

"Çok isterim kalmasını ama kalır mı bilmiyorum," diye cevapladı Defne.

"Bence kalır Daphne'm, eminim o da özlemiştir seni. Eğer istersen hep birlikte de vakit geçirebiliriz. Babanla tanışmayı çok isterim."

Defne'nin yüzü aydınlandı. "Neden olmasın? Çok isterim tabii ki."

Noyan bir süre sonra ciddi bir havaya büründü, "Senden bir isteğim var yalnız," dedi, Defne'nin soru dolu gözlerini görünce devam etti:

"Babandan bahsederken her seferinde kızarıp bozarıyorsun. Oysa bu konuyla ilgili utanacağın en son insan benim Daphne'm. Biliyorsun... Baba konusunda aynı kaderi paylaşıyoruz seninle. Ha belki benim babam bizi terk edip gitmedi ama inan kimi zaman gitmesini çok istedim. Bu yüzden suçluluk duydum, kendi kendime eziyet ettim ama babam evde olmadığında daha huzurluydum. Çok acı bir gerçek bu ne yazık ki.

Defne başını salladı üzgün üzgün. "Elimde değil," diye karşılık verdi Noyan'a. "Babam benim için hep tabu gibi bir şey oldu, en yakın arkadaşlarımla bile konuşamadım onun hakkında. Bana acımalarını istemedim ve o yüzden her şey yolundaymış gibi davrandım hep. Ona olan özlemim yoktu, babamla istediğimiz her zaman görüşebiliyorduk, boşanmış olsalar dahi babamın ilgisi hiç eksilmemişti üzerimizden. Böyle anlatıyordum herkese, gözlerine baka baka yalan

söylüyordum arkadaşlarımın. Oysa... Babama olan özlemimden kalbim sızlıyordu, oğlu ve karısıyla çekilmiş fotoğraflarını gazetede her gördüğümde gizli gizli ağlıyordum, bizimle de ilgilensin istiyordum ama o yoktu. Geceleri karanlıktan korktuğumda yoktu, başarılarımda, mutluluklarımda, hayal kırıklıklarımda başımı omzuna dayayabileceğim, destek alabileceğim bir babam yoktu. Sevecen bir annem ve fazlasıyla ilgili ablalarım vardı ama... Hayatta hiçbir şey insanın babasının yerini tutmuyor. Baba demek akşam gözünü güvenle kapatmak demek, yeri geldiğinde sığınabileceğin huzurlu bir liman demek..."

Defne sözlerine mola verdiğinde, bir nebze de olsa rahatlamış hissetti kendini. Özgürce konuşabilmek, içini dökebilmek iyi gelmişti ona. Noyan'ın karşısında her zaman olduğu gibi Defne'nin ruhu çıplaktı, yüreği bir tek ona dile geliyordu özgürce.

Noyan'ın ise gözleri buğuluydu Defne'ye bakarken, dinledikleri ok gibi kalbine saplanmış, yaralarını açığa çıkarmıştı. "Sana katılıyorum Daphne'm," derken sesi hüzünlüydü. Oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı, boğazını temizledi birkaç defa öksürerek, ardından yüreğindekileri dökmeye başladı Noyan:

"İnsanın babasını her zaman yanında hissetmeye ihtiyacı var. Senin baban yanınızda değilmiş, dolayısıyla hayatında hep bir eksiklik hissetmişsin. Peki ben?" Noyan'ın yüzü karardı aniden. "Benim babam bedenen yanımızdaydı ama... Buna rağmen yoktu. İnsan yokluğa bir süre sonra alışıyor, özlese de, acı çekse de yine de bir yere kadar kanıksıyor bu durumu. Ama varken özlemek... İşte bu çok kötü. Okuldan eve geldiğinde hızlıca ödevlerini bitirip, baban eve dönmeden yatağa girmek istemek, herkesin iple çektiği hafta sonlarının gelmesini hiç istememek, baban evdeyken sürekli gergin hissetmek, her an işitebileceğin azarların tedirginliğiyle yaşamak, baban annene kaba davranırken içten içe hınçla dolmak, babandan daha da şiddetle nefret etmek..."

Noyan, Defne'nin sarsılmış ifadesini görünce, "Daha sayayım mı?" dedi. "O kadar çok ki, saymakla bitmez. Bir baba düşün ki, oğlu karanlıktan korkup annesiyle babasının yanına sığınmak istediğinde bağırıp çağırsın, erkek olmamakla suçlasın onu. Benim babam böyle gaddar bir adamdı. Korkuyla

çarpan kalbimle odama döner, yeniden yatağıma girip sessizce ağlardım. Çok korkardım Daphne, çok... Kısa süre sonra babamın anneme bağırışlarını duyardım. "Gitme yanına," diye bağırırdı anneme, "Erkek olmayı öğrensin azıcık, senin yüzünden hanım evladı olacak," derdi yanıma gelmek isteyen anneme. Annem gelirdi, ne olursa olsun gelirdi yanıma ama ben hâlâ karanlıkta uyuyamıyorum. Seninle ortak olan diğer bir yanımız da bu."

Defne'nin içi acıdı duyduğu sözlerle. O da küçükken karanlıktan çok korkardı ama istediği her zaman anne ve babasının yanına gider, onların arasında yatardı. Ne babasından ne de annesinden herhangi bir olumsuz tepki asla almamıştı. "Babanın içinde bulunduğu ruhsal duruma anlam verebilmem imkânsız," diye mırıldandı hayret dolu bir sesle. "Geçmişine dair öfkesini ailesinden çıkarmış adeta."

"Babamın ruhsal bir durumu olduğuna inanmıyorum, çünkü o görüp görebileceğin en ruhsuz adamdı. Asık bir surat, otoriter bakışlar, sorgulayıcı, eleştirel bir dil, mütemadiyen üstünlük kurma isteği ve taşlaşmış bir kalp. İşte babamın özeti bu..."

Defne bir süre bu sözleri düşündükten sonra aklına aniden gelen bir soruyla yeniden Noyan'a çevirdi bakışlarını. "Hatırlıyor musun?" diye söze başladı. "Teknede karidesli makarna yaptığımız o gün, sana, 'Domates kesmeyi bilmeyen restoran sahibi olur mu?' demiştim. Sen de laf arasında işletme okuduğunu, sana kalsa asla okumayacağını dile getirmiş, ama lafına devam etmemiştin. O an canının sıkıldığını fark edip üzerine gelmek istememiştim. İşletme okumanı baban istedi değil mi, hatta belki de seni buna zorladı?"

Noyan acı bir şekilde güldü.

"Bu da soru mu Daphne? Nazım Bey'in istekleri istisnasız yerine getirilmeliydi ki başka şansımız da yoktu zaten. Benim hayalim doktor olmaktı, belki de çocukluğumun büyük çoğunluğu hastanelerde geçtiği için böyle bir hayalim oldu ama ne yazık ki babamın hayalleri başkaydı. Ablamın da benim de işletme okumamızı istiyordu ve yaşanan büyük tartışmaların sonucunda kazanan o oldu. İkimiz de işletme fakültesini bitirdik onun arzu ettiği gibi.

"Ablan restoranlarda çalıştı mı peki?"

Noyan başını sağa sola salladı. "Simge üniversiteyi bitirir

bitirmez evlendi ve Londra'ya yerleşti."

Defne, "Anladım," dedi düşünceli gözlerle. "Peki, senin Amerika'ya gidişin nasıl oldu? Baban karşı çıkmadı mı?"

Noyan'ın yüzünde alaycı bir gülüş oluştu. "Elbette karşı çıktı. Ama ben tüm gemileri yakmaya hazırdım artık. Üniversite biter bitmez İzmir'e dönüp, restoranda çalışmaya başlamıştım fakat nefes alamıyordum. Babamla gün boyu aynı atmosferi solumak, sergilediği kaba davranışlara tahammül etmek zor geliyordu bana. Üstelik başka bir şubeye gitmeme de izin vermiyor, illa yanında olup işi öğrenmemi istiyordu ama dayanılacak gibi değildi. Fakat ben yine sabrettim, haddinden fazla sabrettim, Daphne. Artık işler dayanılmaz bir noktaya ulaştığında ise yurt dışındaki yüksek lisans programlarına bakmaya başladım, oysa akademik kariyer umurumda bile değildi, tek derdim uzaklaşmaktı. New York'ta istediğim gibi bir program bulunca ise konuyu aileme açtım ve tahmin edeceğin üzere büyük kavgalar yaşadım babamla. Haftalarca küs kaldı benimle, benim yanımda olduğu için anneme de manevi anlamda eziyet etti.

Noyan kısa bir an soluklanınca Defne, "Peki sonrasında nasıl kabul etti?" diye sordu ama karşısındaki adamın huzursuz ifadesini gördü aynı esnada. Cevap alamamak ise iyice işkillendirdi Defne'yi. "Söylesene nasıl kabul etti?"

"Ahmet Amca... Asu'nun babası ikna etti onu," derken Noyan oturduğu yerde iyice ufalmıştı. Defne ise Asu'nun adını duyunca tokat yemiş gibi afalladı. Midesi alt üst olurken, yüzünde acı bir ifade vardı.

"Sevgili Asu'cuğun nasıl izin verdi bu gidişe?

Noyan, üzerindeki nefret dolu bakışların farkındaydı. Hemen ayağa kalkıp Defne'nin yanına gitti, eline uzanıp ayağa kaldırmak istedi onu ama sevdiği kadının sert tepkisiyle karşılaştı.

"Of uzak dur benden!"

"Lütfen böyle yapma Daphne! Söylediğime pişman etme beni!"

Defne'nin kaşları daha da çatıldı, "Yalan söyleseydin ya," dedi suçlayıcı tonda, "Alışkınsın ne de olsa."

Noyan, Defne'nin aniden değişen ruh hali karşısında şaşkındı. Az önceki sakin, anlayışlı Defne gitmiş, yerine nefret dolu bir kadın gelmişti yine. Bu durumu elbette ki

anlayabiliyordu ama bu şekilde nasıl konuşabileceğini bilmiyordu Noyan. Tekrar yerine oturduğunda sessizce beklemeye başladı. Defne'nin gergin gergin salladığı bacağını görmek sinirlerini bozsa da, bir süre sonra dayanamayıp yeniden konuşmaya başladı:

"Bu Asu meselesini artık konuşmalı ve sonlandırmalıyız. Biliyorum kızgınsın hâlâ ve elbette ki haklısın ama beni dinlemek zorundasın, Daphne."

Defne sakinleşebilmek için art arda derin soluklar aldı. Öfkesi mantığını yine ele geçirmişti, farkındaydı ama elinde değildi. O kadının adını duyunca çektiği acılar, döktüğü gözyaşları geliyordu aklına. Noyan'a olan sevgisi yıkıcı bir öfkeye dönüşüyordu.

"Ne söylersen söyle, bana söylemiş olduğun yalanları hiçbir zaman unutmayacağım! Söyleyeceğin hiçbir şey suçunu hafifletmeyecek! Bana en başından her şeyi anlatabilecekken saklamayı seçtin sen!"

Noyan ellerini teslim olmuş bir suçlu gibi havaya kaldırdı, "Haklısın," dedi. "Suçumu örtbas etmeye çalışmıyorum zaten. Hayatım karmakarışık bir haldeyken seni de buna ortak etmem yanlıştı ama..." Noyan'ın yüzü acıklı bir hal aldı. "Ama her şeyinle büyüledin beni peri kızı. Aklımı başımdan aldın, öyle karşı konulamaz bir şekilde istiyordum ki seni, gözüm hiçbir şey görmüyordu. Varsa yoksa sen vardın, gecemde, gündüzümde, hayallerimde. Hayatım boyunca böyle şiddetli bir duyguyu tatmadım ben."

Defne az da olsa sakinleşmişti bu sözlerle ama yüzünde hâlâ suçlayıcı bir ifade vardı.

"Peki Asu? Asu'yu sevmedin mi hiç?"

Noyan başını sağa sola salladı. "Senin sorduğun anlamda sevmedim. Asu'nun Simge'den farkı yoktu benim için. Birlikte büyüdük, hep iç içe olduk ama o gözle hiç bakmadım ona. Onun da bakmadığını düşünüyordum ama yanılmışım."

Defne'nin yüzü öfkeyle alev aldı yeniden, yanakları kıpkırmızıydı, dudakları ise titriyordu. "Yalancısın!" diye hırladı nefret dolu gözlerle. Noyan'ın şaşkın bakışlarını görünce, "Kardeşin gibi gördüğün kızla aynı yatağa nasıl girdin o zaman!" diye bağırdı.

Noyan aptala döndü bu sözlerle, "Ne saçmalıyorsun sen?" derken Defne'nin yanaklarına doğru süzülen yaşları gördü.

Hemen ayağa fırlayıp onun yanına gitti, Defne'nin bacaklarının önünde diz çöküp gözlerinin içine bakmaya çalıştı onun.

Defne ise tutamıyordu kendini, öfkesi gözyaşlarına dönüşmüştü çaresizce. "Hâlâ yalan söylüyorsun bana," diyordu durmadan, art arda tekrarlıyordu bunu.

Noyan ise şiddetle karşı çıkıyordu bu sözlere ama Defne transa girmiş gibiydi. Noyan'ın söylediklerini duymuyor, delirmişçesine bir ifadeyle aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. Noyan omuzlarından sıkıca kavrayıp birkaç defa sarstı Defne'yi, "Gözlerime bak!" diye bağırdı yüksek sesle.

Defne yaşlı gözlerini Noyan'ın endişeyle bakan gözlerine dikti, susmuştu ama gözyaşları hâlâ sessizce süzülüyordu yanaklarına.

"Ben Asu'yla birlikte olmadım! Asla! Elimi bile sürmedim ona! Düşüncesi bile midemi bulandırırken böyle bir şeyi nasıl yapabilirim!? Nasıl düşünebilirsin bunu!?"

Defne aptal aptal bakıyordu Noyan'ın yüzüne. Bir süre sonra, "Asu söyledi!" diye mırıldandı cılız bir sesle. "Her şeyimle Noyan'a aidim dedi, seninle seviştiğini açıkça ima etti bana!"

Noyan'ın yüzü öfkeyle çarpıldı, elini alnına götürüp dişlerini sıktı kızgınlıkla.

"Allah'ın cezası! Gözünün içine baka baka yalan söylemiş! Allah bilir daha ne yalanlar söyledi sana!"

Defne yüzüne düşen saçlarını çekerken karmakarışıkt. İki sene önceyi düşünüyor, Asu'nun söylediği sözleri hatırlamaya çalışıyordu. Asu o kadar çok şey söylemişti ki art arda, adeta serseme çevirmişti onu.

Noyan, Defne'nin hemen karşısındaki sehpanın üzerine oturdu ama öfkesi dinmemişti hâlâ. Sevdiği kadının kollarını kavradı, "Asu sana ne söyledi?" diye sordu ısrarla.

Defne'nin bakışları dalgınlaştı. "Seninle birlikte büyüdüğünü, babanın en büyük hayalinin ikinizin evlenmesi olduğunu, kısa süre sonra evleneceğinizi, Roma'dan dönüp İzmir'e yerleşeceğini söyledi. Ardından..."

Defne susunca Noyan, "Devam et lütfen," dedi sabırsızlıkla.

"Ama onun hayallerine engel olan, senin aklını çelmeye çalışan bir kız olduğunu söyledi." Boğazı düğümlenince Defne derin bir soluk aldı. Noyan'ın yüzündeki acı dolu ifadenin

farkında, konuşmaya devam etti.

"Öyle bakıyordu ki gözlerime, ima dolu, suçlayıcı... Adeta, 'O kız sensin,' diye haykırıyordu bana. Yüzünde sahte bir gülümseme, gözlerinde katıksız bir nefret vardı. Senin kalbini çaldığımı, yatağına girdiğimi ima etti bana. Fakat öyle cümleler kuruyordu ki, duyan da başka birinden bahsediyor sanırdı. Ama o acı sözlerin hepsi banaydı. Ne onursuzluğum kaldı, ne de adiliğim. İşte o anda her şeyiyle sana ait olduğunu, aranızı kimsenin bozamayacağını söyledi. Ondan sonrasında nasıl ayağa kalktığımı bilmiyorum; dünyam başıma yıkılmış, inandığım her şey yerle bir olmuştu. Aranıza giren, senin aklını çelen kara bir kediydim ben; hayatımızı mahveden, tüm kalbimle nefret ettiğim Hilal'den hiçbir farkım yoktu. Kendimi ne kadar berbat hissettiğimi anlatamam. O an tıpkı rüyadaymışım gibi kapıya kadar yürüdüm ve dışarı çıktığımda... Sonrasını biliyorsun zaten."

Noyan gözlerini yumdu acıyla. Bir an olsun unutmamıştı yaşadıkları o anları, Defne'nin gözyaşlarını, acı dolu haykırışlarını. Oturduğu yerde yüreğinin sıkıştığını hissetti, bu ayrıntıların hiçbirini bilmiyordu, Asu'yu defalarca sıkıştırmış ama ağzından tek kelime alamamıştı onun. O an bir kez daha anladı yaptığı hatanın ne derece ağır bedelleri olduğunu. Pişmanlıkla ellerini tuttu Defne'nin, dudaklarına götürdü o elleri, defalarca öptü. "Çok üzgünüm bunları yaşamana sebep olduğum için," dedi üzgün bir sesle. "Asu'nun bu kadar ileri gidebileceğini tahmin edememem benim hatam. Onu hafife aldım, sevgisinin hastalıklı bir boyuta geldiğini fark edemedim. Oysa o intihara kalkışacak kadar şuurunu yitirmiş vaziyetteymiş."

Defne üzgün üzgün bakıyordu Noyan'ın yüzüne, "Madem sevmiyordun, neden nişanlanmayı kabul ettin onunla?" diye sordu. "Evleneceğinizden o kadar emin bir şekilde konuşuyordu ki, üstelik ben olmasaydım gerçekten de evlenecektin onunla. Ona dokunma düşüncesi dehşete düşmene sebep olurken nasıl yapacaktın bunu?"

Noyan düşüncelere daldı. Hakikaten evlenecek miydi Asu'yla, bu kötülüğü kendisine yapabilecek miydi? Bakışları Defne'yi bulduğunda, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Herkes evleneceğimizi düşünüyordu ama ben bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyor, sürekli öteliyordum. Asu yanımda değildi ki

böylesi işime geliyordu, onu görmüyordum, telefonlarına kimi zaman cevap veriyor kimi zaman vermiyordum, onu arayıp sormuyordum, New York'a geldiğinde olabildiğince uzak davranıyordum ona. Eminim o da çok iyi biliyordu onu sevmediğimi ama bozuntuya vermiyordu. İkimiz de inat ediyorduk. Ben ona ümit vermemek konusunda taviz vermiyordum, kendiliğinden birtakım şeyleri anlamasını ve vazgeçmesini bekliyordum; o ise inatla yılmıyor, kalbimi kazanmak için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Onu yok saymaya çabalarken sen çıktın karşıma, dengemi sarstın, alt üst ettin beni, başta uzak durmaya çalıştım senden ama aslında her defasında daha da yaklaşıyordum sana. Delicesine kıskanıyordum ki daha önce hissetmediğim bir duyguydu bu. Deli doluydun, cüretkârdın, sivri dilliydin ama yaralıydın aynı zamanda. Tıpkı benim gibi... Bunu fark ettiğimde daha da bağlandım sana. Kanatlarımın arasına alıp iyileştirmek isterken seni, tam tersi zarar verdim sana. Başaramadım Daphne... Her şeyi mahvettim. Zamanında babama boyun eğmiş olmamın bedelinin bu kadar ağır olabileceğini tahmin etmedim."

Defne'nin kaşları merakla havalandı, "Baban neden Asu'yla evlenmeni istedi?" diye sordu.

Bunun üzerine Noyan babasıyla yaşadığı tartışmayı, kendini kaybedip attığı yumruğu, annesinin geçirdiği kalp krizini, hissettiği suçluluğu en ince detayına kadar anlattı sevdiği kadına. Defne duyduklarıyla derinden sarsılmıştı, özellikle Noyan'ın babasına vurduğunu duyunca gözleri şaşkınlıkla ayrılmış, bir müddet konuşamamıştı. Noyan'ın güçlü görüntüsünün ardında bambaşka bir adam vardı. Defne her ne kadar ona kızgın olsa da, onu anlamaya çalışıyordu aynı zamanda. Noyan sahip olduğu sevgiyi yitireceğinden korkup, içinde bulunduğu durumu gizlemiş ve her şeyi berbat etmişti.

O an Defne'nin aklına Joshua geldi. Kendisi de Joshua'nın sevgisini kaybedeceğinden korktuğu için yapacağı konuşmayı sürekli erteliyor, aslında bir bakıma Noyan'ın konumuna geliyordu. Tırnaklarını kemirmeye başladığında, düşünceler içerisinde oradan oraya savruluyordu Defne.

"Ne oldu Daphne'm? Ne düşünüyorsun?"

Defne elini ağzından çekti, omuzlarını silkti, cevap vermedi. Son bir soru kalmıştı aklında, onu da sormadan tam anlamıyla rahat edemeyecekti.

"Peki, Asu nasıl kabullendi bu evliliğin olmayacağını? Nasıl pes etti?"

Noyan sıkıntıyla iç geçirdi, "Çok zor oldu Daphne," diye başladı lafına. "Kaliforniya'dan döner dönmez hastanede aldım soluğu. Hali haraptı. Kısa süre sonra hastaneden çıktı ama o hâlâ evleneceğimize inanıyor, negatif hiçbir söz duymak istemiyordu. Ondan uzaklaşırsam yaşayamayacağını söyleyip alttan alta gözdağı veriyordu bana. Hayatım cehennemden farksızdı, restoranlardaki problemler, Asu'nun üzerimdeki yükü... Ama tüm bunların ötesinde senin yokluğun ölümdü benim için. Anılarımıza tutunmaya çalışıyordum ama kimi zaman iyice karamsarlığa düşüyor, boğulacak gibi oluyordum. Korkuyordum... Seni bir daha göremeyecek olma ihtimalinin aklıma gelmesi, yaşarken öldürüyordu beni. Gelmek istiyordum yanına, seni görmek, kollarımın arasına almak, 'Geçecek, Daphne'm,' demek istiyordum ama... Yapamazdım. Sırtımdaki yüklerden kurtulmadan karşına çıkıp seni yeniden parçalayamazdım. Dayanmak çok zordu benim için, hasrettim gözlerine, dudaklarından çıkacak tek bir söze. Tüm bunların üzerine annemin hastalığı da eklenince iyice dibe çöktüm. Fakat... Sen gelince tüm karanlıklar aydınlandı Daphne'm."

Noyan, Defne'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı, aşkla baktı sevdiği kadının gözlerine.

"Yeniden hayata döndüm, nefes almaya başladım eskisi gibi. Yüreğim yeniden umutla doldu, kuş gibi hafifledim adeta. Sen bana yeniden kalbini açınca, yuvama döndüm Daphne'm. Fakat tüm olumsuzluklara, acılara rağmen bir gün bile sevgim eksilmedi, her gün daha da alevlendi aşkımın ateşi."

Noyan okşarcasına dokunuşlarını Defne'nin yanağında gezdiriyordu, "Yetmez mi?" diye mırıldandı onun dudaklarını öpmeden önce. "Bunca acı, bunca gözyaşı yetmez mi?"

Defne dudaklarını örten dudakların baskısıyla tepeden tırnağa titredi. Noyan'ın nazik öpücüklerine aşkla karşılık verdi; her öpücükle, suyunu bulan solgun bir çiçek gibi canlandı, hayat buldu onu seven adamın kollarında. Dudakları ayrıldığında alnını Noyan'ın alnına dayadı, "Yeter," diye mırıldandı Defne. "İkimiz de çok acı çektik. Artık yeter."

Noyan, Defne'nin yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı, "Mutlu olmak bizim elimizde peri kızı," dedi umutla. "Sadece sen ve ben, eskisinden de mutlu olacağız."

Defne tüm bu işittiklerinden sonra Noyan'ı daha iyi anlamaya başlamıştı. Noyan'ın geçmişini, yaşadıklarını duyunca, neredeyse kendi hayatına şükredecek noktaya gelmişti. Sevdiği adamın gözlerine bakarken, "Bir süre bu mevzuları konuşmayalım, olur mu?" dedi. "Empati kurmaya, seni anlamaya çalışıyorum. İkimiz de çok acı çektik, zor günler geçirdik. Geçmişi artık unutmak istiyorum. Ve... Bundan sonra ne olursa olsun hiçbir şeyi benden saklamanı istemiyorum."

Noyan sıkıca sarıldı Defne'ye, "Tamam Daphne'm," diye söz verdi ona. İki sevgili bir süre daha oturdular fakat başka mevzulardan konuştular. Saat 6'ya doğru Defne, "Çok acıktım," dedi karnını tutarak. "Acaba dışarıda mı yesek, yoksa evde mi takılsak?"

Noyan, "İstersen Ece ve Metin'e de haber verelim, hep birlikte evde takılalım," dedi. "Onlar için de iyi olur."

Defne bu öneriyi istekle kabul etti. "Tamam o zaman, gidip Ece'yle konuşayım," dedi ve odadan çıkmak için hareketlendi. Tam o esnada ofisin dâhili telefonu çalınca, gerisin geri masanın başına yürüdü ve telefonu kaldırdı.

"Defne Hanım, bir konuğunuz var, sizi görmek istiyor. İçeri yollayayım mı, yoksa..."

Defne hemen lafa girdi, "Kimmiş Esra?"

"Şey... Aslında söylememi istemedi."

Defne'nin kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Tamam Esra, içeri yolla o zaman."

Defne telefonu kapatırken, Noyan'la göz göze geldi. Onun soru dolu bakışlarını görünce, "Bilmiyorum," dercesine omuzlarını silkti.

Fakat...

Kısa bir an sonra kapı açılıp, içeri giren kişiyi görünce, Defne'nin eli ayağı uyuştu aniden.

"Sürpriiiz!"

Defne, Joshua'nın fazlasıyla coşkulu ifadesine bakarken adeta paralize olmuş gibiydi. Kısa bir an Noyan'a baktığında, onun meraklı gözlerle karşısındaki adamı incelediğini gördü. Olduğu yerde öylece duruyordu Defne, adım atamıyordu, yüzünde donuk bir gülümseme vardı ama tek kelime edemiyordu.

Joshua, Noyan'ı hiç görmüyordu bile, bakışları hasretinden

yanıp tutuştuğu kıza kilitlenmişti sadece. Yüreğinden taşan yoğun özlemiyle, ona şaşkın şaşkın bakan kızın yanına yürüdü hızlı adımlarla. Defne'nin karşı çıkmasına fırsat tanımadan kollarının arasına aldı onu, kendi kocaman gövdesine yasladı.

"Güzelim benim, nasıl özledim seni bir bilsen. Bu uzaklık öldürecek beni..."

Defne, korkuyla çarpan kalbiyle kendisini saran kollardan çıkmaya çalışıyordu. Noyan görüyordu bu kucaklaşmayı, Allah bilir neler düşünüyordu?

Fakat bu fazlasıyla sıcak kucaklaşma yetmezmiş gibi, Joshua her zaman yaptığı gibi onun başını ellerinin arasına alıp dudaklarına sevgi dolu, minik bir öpücük yerleştirdi.

Defne, dudaklarına değen dudakları hissedince, can havliyle geriye attı kendini ve hemen Noyan'dan tarafa çevirdi başını. O an gördüğü manzarayla gözleri korkuyla ayrıldı Defne'nin.

Noyan'ın çehresi kararmıştı, yumruklarını öfkeyle sıkıyor, bakışlarıyla Joshua'yı adeta kesip biçiyordu. Bir an sonra tüm odada yankılanan sesle, iliklerine kadar ürperdi Defne.

"Kimsin lan sen!"

Noyan tüm benliğini ele geçiren öfkeyle Joshua'nın üzerine atıldı. Joshua çenesine inen darbeyle geriye doğru sendelerken, üzerine çullanan adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Defne bu manzarayı görünce iyice panik oldu. "Noyan yapma, dur!" diye bağırırken, kendi kendine boş yere çırpınıyordu. Çünkü Noyan'ın adeta gözü dönmüştü, hatırlamıştı bu adamı, Kaliforniya'da Defne'nin yanında gördüğü adamdı bu. Neden sevdiği kadını dudaklarından öpmüştü, neden ona "güzelim" diye hitap ediyordu, neden onun gözlerine âşık bir erkek gibi bakıyordu? Ne vardı ikisinin arasında? Noyan tüm bunları düşündükçe delirecek gibi oluyordu.

Joshua art arda inen yumruklardan neredeyse hiç etkilenmedi, o daha beter darbelere alışkındı ne de olsa. Fakat o cevap vermedikçe karşısındaki adamın iyice pervasızlaştığının da farkındaydı; dolayısıyla sert bir hamleyle Noyan'ı geriye doğru itti ve tek bir öldürücü yumrukla yere serdi onu.

Noyan'ın dudağından fışkıran kanları görünce, Defne çığlık çığlığa sevdiği adamın başına koştu. Bu esnada kapı açılmış, panik dolu yüzlerle Esra ve Ece girmişti odaya.

Noyan, kendine gelmeye çalışırken gözyaşları içerisinde üzerine eğilen Defne'yi gördü. "Kim bu adam?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Neyin oluyor senin? Neden dudaklarından öpüyor seni?"

Defne cevap veremedi bu sorulara, başını çevirip Joshua'ya baktı kırgın gözlerle, "Ne yaptığını görüyor musun?" dedi sitemkâr bir tonda.

Joshua kendini savunma içgüdüsüyle ellerini havaya kaldırdı, "O başlattı," diye karşılık verdi ama yerde yatan adamın kim olduğunu anlamıştı. O an içi cız etti Joshua'nın. Korktuğu başına gelmişti, Defne'nin adama olan bakışlarını görmek yüreğini alt üst etmişti.

Noyan alamadığı cevaplarla iyice deliye dönmüştü. Defne'nin yüzündeki suçlu ifadeyi görmek ise iyiden iyiye işkillendirdi onu. Üzerindeki gözlere hiç aldırmadan yerden kalktı, üzerini silkeledi, ardından kanayan dudağına götürdü elini.

"Pansuman yapalım hemen!"

Noyan öldürücü gözlerle baktı Defne'ye, elini kaldırdı "hayır" anlamında, "İstemez," dedi sert bir sesle. Ardından Joshua'nın karşısına dikildi, "Kimsin nesin bilmiyorum ama..." diye söze başladı, "bir daha Defne'ye dokunacak olursan öldürürüm seni!"

Joshua tek kelime etmedi, sessizce kabullendi bu sözleri, fakat yüreği kıskançlıkla kavruluyordu o an. Adamın Defne'yi sahiplenişi ve bundan sonuna kadar emin olması canını acıtıyordu elinde olmadan.

Defne, Noyan'ın odadan çıkışını tıpkı hayal âlemindeymiş gibi izledi. Bir an sonra kendine geldiğinde Ece ve Esra'nın endişeli gözlerle yüzüne baktığını fark etti. Noyan gitmişti, gidemezdi...

Hemen koşar adımlarla odadan çıktı Defne, sokak kapısını açtıktan sonra aşağı doğru inen asansörü gördü. Hızla merdivenlere yöneldi, koşa koşa aşağı inmeye başladı. Zemin kata vardığında, kapanan dış kapıyı gördü. Yetişmişti...

Can havliyle sokağa attığında kendini, "Noyan!" diye bağırdı titrek sesiyle.

Noyan arkasını döndüğünde nefes nefese kalmış kızın çığlık çığlığa gözleriyle karşılaştı. İstifini bozmadı, Defne'nin ona doğru yürümesini bekledi.

Defne, Noyan'ın yanına geldiğinde, "Her şeyi açıklayabilirim," dedi. Dışarıdaki dondurucu soğuktan değil ama Noyan'ın buz gibi bakışlarından dolayı tepeden tırnağa ürpermişti.

"Şu an hiçbir şey duyacak halde değilim Defne. Fakat... Bu öpücüğün hesabını soracağımdan emin olabilirsin."

Noyan'ın sert bakışlarıyla un ufak oldu Defne. Arkasını dönüp, kalabalığa karışan adamın ardından bakarken, gözyaşlarının yanaklarına doğru süzüldüğünün farkında bile değildi...

KAKTÜS TEAM

AÇIKLAMALAR

Defne çökmüş omuzlarıyla, titreyen kalbiyle apartmanın içine girdi. Gözyaşları durmuyordu, durduramıyordu onları. Tam her şey yoluna girmişken hayatı yeniden tepetaklak olmuştu. Yukarı çıktı, asansörün kapısını açtı, hâlâ aralık duran kapının önüne geldi.

Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, açıklama borçlu olduğu bir kişinin daha olduğunu biliyordu Defne. Bu kişiyle iki senesini geçirmişti, bu kişi onun en kötü zamanlarında yanında olmuş, ilgisini, desteğini, sevgisini tüm cömertliğiyle sunmuştu ona. Arkadaşı, dostu, ailesi olmuştu Joshua, Noyan'dan daha fazla zaman geçirmişti onunla...

Merkezin ışıklı holüne adım atarken, Defne'nin kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Joshua'ya ne diyecekti? Peki o tüm duyduklarından sonra nasıl bir tavır sergileyecekti? Küsecek miydi onunla? Ya da belki bir daha dönmemek üzere hayatından çekip gidecekti. Defne yüreğini sıkıştıran sorularla odasına yürürken, Ece'yle burun buruna geldi kapının önünde.

"Defne..."

Ece, arkadaşının yaşlı gözlerini görünce bir şey diyemedi. O an için söylenecek çok fazla şey yoktu, anlayışlı gözlerle baktı arkadaşına, "Joshua içeride," dedi, Defne'ye geçmesi için yol verdi.

Defne başını salladı mahzun mahzun, odasına adımladı uyuşmuş bacaklarıyla. Noyan'ın her zaman oturduğu koltukta bu sefer Joshua oturuyordu. Üzerinde her zaman giydiği düşük bel kot pantolonu, kapüşonlu sweatshirt'ü vardı adamın. Her zamankinden farklı olan tek şey, Joshua'nın yüzündeki acı dolu ifadeydi. Gözleri gölgeliydi adamın, kırgınlık ve suçluluk karışımıyla bakıyordu Defne'nin gözlerine.

Sessizce yürüdü, Joshua'nın karşısına oturdu Defne, tedirgin gözlerle sağına soluna bakınıyor ama bakışlarını bir türlü karşısındaki adama odaklayamıyordu. Sessizlik büyüdü, büyüdükçe havadaki gergin elektrik de büyüdü.

"Geri döndün ona, değil mi? Affettin onu, yaptığı her şeyi unuttun?"

Defne gözlerini kaldırdı hemen ve o an Joshua'nın sitemkâr gözleriyle buluştu. Fakat... Bir şey diyemedi ona.

"Nasıl? Nasıl olabilir böyle bir şey!?"

Joshua hışımla kalktı oturduğu yerden, deli gibi gezinmeye başladı odanın içerisinde. Hararetli hararetli konuşuyor, el kol hareketleriyle öfkesini net bir biçimde açığa vuruyordu.

"Kalbini defalarca kırdı, seni yaşayan bir ölüye dönüştürdü, hayatın darmadağın oldu onun yüzünden!" Joshua, Defne'nin önünde durdu aniden, "Unuttun mu bunları?" diye sordu onun gözlerine bakarken.

Defne, babasından azar işiten küçük bir çocuk gibiydi, elleri kucağında, başı önünde tüm bu kızgın sözleri dinliyordu sessizce. Başını kaldırdığında, "Unutmadım," dedi cılız bir sesle. "Unutmayacağım da. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Onu seviyorum hâlâ. Her zaman sevdim, acımdan ölüyorken dahi onu seviyordum."

Bu sözler tokat gibi çarptı Joshua'nın yüzüne, elini boğazına götürdü, derin bir soluk çekti ciğerlerine, zira bu sözler onun nefesini kesiyordu adeta. Kabul etmek istemiyordu duyduklarını, aklı, mantığı, yüreği şiddetle reddediyordu bu sözleri. Joshua karşısındaki kızı her şeyden çok sevse de, o an için kızgındı ona, suçlayıcı gözlerle bakıyordu Defne'nin üzgün suratına.

"Ne söyledi sana!? Ne söyledi de gözlerini kör etti böylesine! Bakıyorsun ama görmüyorsun, oysa yeniden üzecek seni, yepyeni yalanlarla kalbini paramparça edecek! Az önce olduğu gibi hiç düşünmeden çekip gidecek!"

Defne kaşlarını çattı, zaten gergindi, bu sözler daha da fazla gerilmesine sebep oluyordu. Sevdiği adamı savunma ihtiyacı içerisinde, şiddetle karşı çıktı bu sözlere:

"Hayır, yanılıyorsun! Noyan şu an çok kızgın, kalıp ortalığı daha fazla germemek için gitti!"

"Savunma o adamı bana!" Joshua elini alnına götürüp ovaladı bir süre, "İnanamıyorum sana!" derken sesindeki hayal kırıklığı bariz şekilde hissedilebiliyordu. "Yaşadığın her şeyi sineye çekmene, bu kadar kolay sindirebilmene inanamıyorum!"

Defne artık dayanamadı, öfkeyle ayağa fırladı.

"Ben hiçbir şeyi sineye çekmiş değilim! İzmir'e geldiğimde olaylara sadece kendi penceremden bakıyordum; benim yaşamım mahvolmuştu, ben acı çekip gözyaşı dökmüştüm

sadece! Fakat... Yaşananlara Noyan'ın cephesinden de bakınca, onun da en az benim kadar acı çektiğini gördüm! Ne kadar kızgın olsam da, anlamaya çalıştım onu, yeri geldi ona hak vermek zorunda kaldım!"

Joshua hemen lafa girdi. "Peki neden söylemedin bana!? Neden onunla karşılaştığını, yeniden görüşmeye başladığını söylemedin!? Buraya gelmesem, belki de daha aylarca saklayacaktın bunu benden! Neden Defne!?"

Defne gözlerini kaçırdı, Joshua'nın karşısında savunmasız kalmıştı. "Söyleyecektim," dedi cansız bir sesle.

"Ne zaman Defne!? Ne zaman!?"

Defne iyice bunalmıştı, "Sanki sevgilimmişsin gibi hesap soruyorsun bana!" diye bağırdı ani bir öfkeyle. "Sana hiçbir zaman ümit vermedim, arkadaşlığımızın gönül ilişkisine dönüşmeyeceğini sen de çok iyi biliyordun, benden vazgeçmeni defalarca söyledim sana ama sen vazgeçmedin!"

Joshua'nın allak bullak suratını görünce, Defne daha fazla devam edemedi. Her ne kadar dili cüretkâr olsa da, yüreği suçlulukla çarpıyordu elinde olmadan.

Joshua, Defne'nin gözlerinin ta derinliklerine baktı, "Seni bırakamazdım," dedi. "Yaran ölümcüldü... Göz göre göre can vermene izin veremezdim. Seni iyileştirmeye gönüllüydüm; bana aşkla bakmasan da, benim aşkım ikimize de yetiyordu. Yüzünün gülmesi, iyileştiğini görmek bana yetiyordu, Defne. Gündüzüm, gecem, dostum, sırdaşım, sevdiğim oldun, her şeyim oldun. İzmir'e dönmeni hiç istemedim, yüreğimin derinlerinde bir yerlerde kötü bir his vardı. Seni kaybedeceğimden korkuyordum ve... Korktuğum başıma geldi. Şimdi söyle bana! Sensizliğe nasıl katlanacağım ben?"

Joshua acıyla yumdu gözlerini, yüreği yangın yeriydi adeta. Yanıyor, yavaş yavaş, acı çekerek ölüyordu. Ayrılık zamanının bir gün gelebileceğini düşünmüştü ama hissedeceği acının bu kadar yoğun olacağını asla hayal etmemişti Joshua.

Defne ileriye doğru bir adım attı, bir adım, bir adım daha... Başını Joshua'nın göğsüne dayadı her zaman yaptığı gibi, iç çeke çeke ağlamaya başladı. Joshua'yı bir daha göremeyecek, onunla konuşamayacak mıydı? Bu olasılık çok ağır geldi ona, ıssız bir ormanda yolunu kaybetmişçesine bir çaresizlikle kaplandı yüreği. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı gözyaşları arasında. "Sana söylemek istedim ama uzaktaydın, üzmek

istemedim seni. Yüz yüze gelmeyi bekledim."

Joshua, elini Defne'nin saçlarına götürdü, "Üzülme," dedi ama onun ne kadar üzgün olduğu sesinden anlaşılabiliyordu. "Eğer böyle mutlu olacaksan..."

Cümlenin gerisini getirmek zor geliyordu Joshua'ya, ama devam etti:

"...yapabileceğim tek şey, tüm endişelerime ve kalp ağrıma rağmen seni özgür bırakmak. Kalbimdeki yerin apayrı, seni her şeyden çok seviyorum ve istiyorum ama... Sen başka bir erkeği seviyorsun. Ben seni nasıl seviyorsam, sen de aynı şiddette seviyorsun onu. O yüzden daha fazla konuşup ne seni, ne de kendimi yıpratacağım."

Joshua, Defne'nin yanaklarını avuçlarının arasına aldı, bakmaya doyamadığı o gözlere son bir kez daha baktı yüreği titreyerek. "Sadece... Ne olursa olsun seni üzmesine izin verme."

Kollarındaki kızı her ne kadar bırakmak istemese de, zorunda olduğunun farkındaydı Joshua. Defne'nin yanağına son öpücüğünü bıraktıktan sonra onu yavaşça geriye doğru çekti. "Kendine iyi bak, Defne," dedikten sonra tam arkasını dönmüştü ki, koluna sarılan kızın sözlerini işitti.

"Nereye gidiyorsun? Ne olur dur! Bu şekilde gidemezsin!"

Joshua, Defne'nin panik yüklü gözleriyle buluştuğunda, "Lütfen," diye yalvardı. "İşleri daha da zor bir hale getirme. Artık yanında kalamam, doğru olmaz bu."

Defne başını sağa sola salladı, "Yalvarırım gitme," dedi ısrarla. "Hem nereye gideceksin, daha yeni geldin!"

"İlk uçakla İstanbul'a döneceğim, oradan da eve, Santa Monica'ya..."

Defne öne atıldı gözyaşları içerisinde, Joshua'nın kollarına yapıştı yeniden. "Bir daha göremeyecek miyim seni?"

Joshua güçlü durmaya çalışsa da, Defne'nin gözyaşlarını görmeye dayanamıyordu. "Göremeyeceksin," dese Defne'nin işleri iyice çıkmaza sokacağını biliyordu, o yüzden "Santa Monica'ya yolun düşerse yeniden görüşürüz," diye karşılık verdi ona. Arkasını döndüğünde, gözlerine hücum eden yaşlara hâkim olarak odadan çıktı ve hiç tereddüt etmeden yürüyüp gitti Joshua.

Defne, kapanan kapının ardından öylece bakakaldı. Joshua gitmişti, kim bilir onu ne zaman görebilecekti. Yaşlı gözlerini

silmeye çalışsa da, yepyeni gözyaşlarıyla görüş alanı iyice bulanıklaşıyordu Defne'nin. Zar zor yürüdü, kapkaranlık kalbiyle koltuğa çöktü. O esnada kapı açıldı, can dostu koşarak yanına geldi ama Defne bambaşka bir âlemdeydi. Bir süredir pırıl pırıl parlayan güneşi yeniden solmuştu...

O gecesi kâbus gibi geçti Defne'nin. Eve gittiğinde Noyan'ı defalarca aradı ama ona ulaşamadı. Joshua'nın telefonu ise kapalıydı. Noyan'ın öfkeliyken yalnız kalmak istediğini önceki deneyimlerinden biliyordu ama elinde değildi Defne'nin. İçi içini yiyor, yerinde duramıyordu. Ece arkadaşının bu halini görünce, "Hadi kalk, gidiyoruz," dedi, Defne'ye destek olmak için eve gitmemişti o akşam.

Defne, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, kurtuluşu için gelebilecek her türlü teklife hazırdı.

Ece ayağa kalktı, çantasına uzandı, "Hanzade'ye gidiyoruz," diye karşılık verdi. "Noyan büyük ihtimalle oradadır."

Defne dalgınlaştı bu öneri üzerine. Hanzade'ye gitmesine giderdi ama Noyan'ın yıkıcı öfkesiyle baş edebilir miydi, bilmiyordu. "*Sinirliyken yanıma yaklaşma, yoksa kalbini kırarım,*" demişti Noyan öncesinde, ama bu şekilde oturmaya da dayanamıyordu Defne. Fakat en sonunda, mantıksız bir karar aldığının farkında olsa da, Ece'nin teklifini kabul etti.

İki arkadaş on-on beş dakika sonra Hanzade'nin önündeydiler. İçeri girdiklerinde Defne, Cemre Bey'in yanına gitti ve Noyan'ı sordu ama aldığı cevap olumsuzdu. Noyan restorana hiç gelmemişti bile. İki kız gerisin geri çıkıp eve döndüler.

Defne paltosunu çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı hayal kırıklığıyla, sinirinden ağlamaya başladı yine. Yüreğini bunaltan bu sorunu bir an önce çözmek için çıldırıyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu, beklemek, sabretmek zorundaydı. Üstelik gözyaşlarının sebebi sadece Noyan değildi, Joshua'yı paramparça bir kalple göndermişti. Oysa o kim bilir ne hayallerle gelmişti İzmir'e.

Hissettiği suçluluk, demirden bir ağ gibi kuşatmıştı Defne'nin kalbini. Aldığı her solukla canı acıyordu, Joshua'nın acıyla bakan gözleri bir an olsun gitmiyordu aklından. Çok şey borçluydu ona, Santa Monica'da geçirdiği her an Joshua vardı yanında, neredeyse her günü beraber geçirmişlerdi onunla; öfkesinden kendini kaybettiğinde, acı dolu gözyaşlarında,

seyrek de olsa mutlu olduğu zamanlarda elini tutan hep Joshua olmuştu. Onu bir daha göremeyecek olma olasılığı tahmininden daha ağır geliyordu Defne'ye. Başını Ece'nin omzuna dayadığında, arkadaşının yumuşak tondaki sesini işitti:

"Ne olur yapma böyle... Siniri yatıştığında elbet karşına çıkacaktır. Seni bu kadar çok severken başka türlüsü de mümkün değil zaten."

"Peki ya Joshua? O da dönecek mi? Eskisi gibi konuşacak mı benimle?"

Ece ne cevap vereceğini bilemedi bir an, sonrasında, "Joshua eninde sonunda anlayacak Defne," dedi. "Fakat biraz zaman vermelisin ona. Senin başka bir erkeği sevdiğini kabullenmesi kolay değil ama eminim ki sevgisi ağır basacak. Belki eskisi gibi olamazsınız ama... Yine de iletişiminizi kesmezsiniz."

Bu sözler yatıştırmadı Defne'yi ama o an için söylenebilecek başka cümleler yoktu.

Defne sabaha kadar yatağında döndü durdu, kimi zaman uykuya dalsa da her defasında sıçrayarak uyandı. Sabah kalktığında sadece ruhsal anlamda değil, fiziksel anlamda da haraptı. Uykusuzluğun verdiği baş ağrısının yanı sıra, sağlıksız görünen bir yüzü vardı. Fakat hayat akıp gidiyordu, geceler gündüz oluyor, insanlar yeni bir güne başlıyor, çalışıyor, bir şekilde günlerini geçiriyorlardı. O da içinde bulunduğu sıkıntıyı düşünmemeye çalışarak işe gitti ve rutin günlerinden birini geçirdi. Noyan'ı birkaç defa arayıp her seferinde ulaşamamak gerse de onu, sabırlı olmaya çalıştı. Elbet Noyan çıkacaktı karşısına...

Beklediği an akşam saatlerinde geldi Defne'nin. Ilık bir duşun ardından, koltuğunda kıvrılmış oturuyor, bir yandan da boş gözlerle televizyona bakıyordu. Aklının bir köşesinde Noyan, diğer köşesinde ise Joshua vardı. Ne kadar düşünmek istemese de yaşanan arbede, sonrasında olan olaylar zihnini kemiriyordu. Bir an sonra çalan kapının sesiyle irkildi ama Noyan'ın gelebileceğini düşünerek hızla kalktı ve heyecanla kapıya koştu. Delikten baktığında ise eli ayağı boşaldı o an, Noyan kapının gerisindeydi.

Saçlarını düzeltirken Defne'nin elleri titriyordu, derin bir nefes aldı, yüzüne sakin bir ifade yerleştirdi. Kapıyı açtığında,

siyahlar içerisindeki adamla göz göze geldi Defne. Bakışları sertti Noyan'ın, tek laf etmeden öylece bakıyordu gözlerinin içine.

Defne, "Hoş geldin," dedi titrek bir sesle, başka da bir şey diyemedi, geçmesi için yol verdi Noyan'a, tedirginlikle çarpan kalbiyle peşi sıra yürüdü adamın.

Noyan, boynundaki atkıyı çıkarıp koltuğun kenarına koydu, paltosunun fermuarını aşağı indirdi. Deli öfkesini yatıştırabilmek için Defne'den uzak durmuştu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Kafasındaki sorular her saniye, her dakika daha da daraltmıştı yüreğini.

"Seni defalarca aradım..."

Noyan arkasını döndüğünde, Defne'nin tedirgin gözleriyle buluştu. Yüzünde en ufak bir değişim olmaksızın, "Gördüm," diye cevapladı onu.

Defne'nin suratı asıldı. "Gördün ama cevap vermeye tenezzül etmedin, öyle mi?"

Noyan hâlâ ayakta duruyordu, dik dik baktı Defne'ye, "Sen hayatındaki birtakım insanları anlatmaya nasıl tenezzül etmediysen, ben de cevap vermeye tenezzül etmedim," dedi dişlerinin arasından.

Defne midesinin sıkıştığını hissetti, acı çeker gibi bakıyordu karşısındaki adama.

"Adamın biri geliyor, sevdiğim kadına sarılıyor, onu dudaklarından öpüyor, aşk dolu gözlerle bakıyor ona! Kim bu herif Defne! Ne var aranızda?" Noyan alnını sıvazladı öfkeyle, "Allahım düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum!" diye bağırdı, gözlerinden adeta alevler fışkırıyor, o anı her hatırladığında öfke seline kapılıp gidiyordu.

Defne çaresizlik içerisinde kıvranıyordu, her şeyi en baştan anlatmak zorundaydı. "Joshua..." diye mırıldandı, "Santa Monica'da yanımdaydı, en zor anlarımda elimi tutan, beni yeniden ayağa kaldırandı."

Noyan'ın bakışları tehlikeli bir hal aldı, güçlü bir el boğazını sıkıyormuş gibi nefes alamadı bir an, benliğini dalga dalga kaplayan kıskançlığı hissetti. "Devam et," dedi duyacaklarından korksa da.

Defne "tamam" anlamında başını salladı, "Oturalım istersen," dedi koltuğu işaret ederek.

"Hayır Defne! Oturmayacağım! Lütfen anlat!"

"Senden sonra dibe çökmüştüm, ilk yılım adeta kâbus gibiydi. Ağlama krizlerim, öfke nöbetlerim, bunalımlarım... Ruhsal anlamda dibe vurmuştum. Yaşamak sadece nefes almaksa evet, yaşıyordum ama aslında yaşayan bir ölüydüm ben. Tüm bu zor zamanlarımda Joshua vardı yanımda, sabırla katlandı gelgitli ruh halime. Fakat..."

Noyan gözlerini yumdu, elini "sus" dercesine havaya kaldırdı.

"Fakat tüm bunları yaparken sana âşık oldu değil mi? Ne de olsa kaçınılmaz sondu bu. Genç adam acılı kadının yaralarını sarar ama kendi hislerine mani olamaz."

Defne, Noyan'ın alaycı tavrına kızsa da belli etmedi bunu.

"Karşılık verdin mi bu aşka?" Noyan acı acı güldü. "Bendeki salaklığa bak, adam gayet rahat bir şekilde dudaklarına yapışabildiğine göre elbette vermişsin..."

Noyan'ın gözlerindeki suçlayıcı ifadeyle kendini berbat hissetti Defne. Joshua'ya fazlasıyla umut verdiğini biliyordu, "hayır" diyemedi, şiddetle karşı çıkamadı bu sözlere.

Noyan delirecek gibiydi. Görüyordu... Defne'nin kaçırdığı gözlerini görebiliyordu, sevdiği kadın söylediklerini sessizce kabul ediyordu. "Allah kahretsin Defne!" diye bağırdı yumruklarını sıkarak, aniden arkasını döndü, salondan çıkmak için hamle yaptı ama sonrasında geri döndü. Parmağını suçlarcasına uzattı Defne'ye, "Kalbinde benim aşkım varken, nasıl başka bir erkeğe açtın kapılarını? Döktüğün gözyaşları kimin içindi?" diye bağırdı.

Defne öne doğru adım attı, başını sağa sola salladı çaresizce, ağlamamak için güçlükle hâkim oluyordu kendine. "Joshua aşkını itiraf ettiğinde, aramızda hiçbir şey olamayacağını söyledim ona," dedi kendini savunma ihtiyacıyla. "Benden umudu kesmesini söyledim defalarca, ama o bunu bilmesine rağmen gitmedi. Oysa biliyordu, ona asla aşkla bakmayacağımı biliyordu..."

Noyan bir an yatışacak gibi olsa da, aklına yatmayan noktalar vardı hâlâ. "Bu adam senin neyin oluyor Defne?" diye sordu. "Net bir cevap istiyorum senden!"

Defne iyice köşeye sıkışmıştı, "Arkadaşım, dostum, can yoldaşım," dediğinde, Noyan'ın dudakları alayla kıvrıldı.

"Arkadaşın ha? Bir insan arkadaşıyla dudak dudağa öpüşür mü peki?"

Defne'nin sessizliği Noyan'ı tam anlamıyla dellendirdi, aniden koluna yapıştı kızın, "Cevap versene!" diye gürledi.

"Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun!"

Defne, kolunu Noyan'ın elinden kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Damarlarındaki kan adeta alev almış gibiydi Defne'nin, öfkeyle baktı Noyan'ın gözlerine, "Öpüyordu beni ama ben..." diye konuşmaya çalıştı ama Noyan onun devam etmesine izin vermedi.

"Lanet olsun Defne! Bu adam dokundu mu sana!"

Noyan, Defne'nin kolunu bıraktığında kalbinin kıskançlıkla sıkıştığını hissetti, sevdiği kadını bir başka erkeğin kollarında düşünmek soluğunu kesiyor, çıldıracak gibi olmasına sebep oluyordu.

Bu soruyu duyan Defne gözlerini kaçırdı, Joshua'yla yakınlaştığı o an geldi aklına, hiç yaşanmaması gereken, Joshua'ya haddinden fazla umut veren o an...

Noyan Defne'nin tereddüdünü fark edince, kalbinden hançerlenmiş, ihanete uğramış gibi hissetti kendini. Sevdiği kadın o herifle beraber mi olmuştu? Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Olamazdı, olmamalıydı.

"Nasıl izin verdin sana dokunmasına? Nasıl sindirebildin bunu? Miden nasıl kaldırdı Defne? Beni severken başka bir erkeğe nasıl izin verebildin?"

Defne'nin gözyaşları sessizce süzülüyordu yanaklarına. Noyan'ın gözlerindeki yoğun hayal kırıklığını gördükçe fena oluyordu, öne doğru atılıp kollarına yapıştı sevdiği adamın, "Güçsüzdüm," derken sesi zor çıkıyordu.

"O nasıl şerefsiz bir erkek ki, senin zayıflığından faydalanmış ve sen de buna izin vermişsin!"

Noyan bir hışımla çekti kollarını, yüreği yangın yeriydi. Kıskançlık, öfke, hayal kırıklığı, hepsi birbiriyle eşti. Bir başka erkeğin sevdiği kadına dokunduğu aklına her düştüğünde gözü dönüyordu. Onu öldürecek gibi bakıyordu Defne'ye, "Ummazdım senden," dedi dişlerinin arasından, ardından arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Dur! Nereye gidiyorsun?"

Defne panikle çarpan kalbiyle Noyan'ın peşi sıra koştu, sokak kapısına sırtını dayadı, adeta set oldu adamın önünde, "Ne olur gitme!" diye bağırdı soluk soluğa. "Söyledim sana! Bir an olsun vazgeçmedim seni sevmekten, umudum yoktu

sana dair, her şeyin sonsuza dek bittiğini düşünüyordum ama yine de seviyordum çaresizce! Hiçbir erkeğe sana baktığım gibi bakmadım ben, kimseyi böyle bir aşkla sevmedim, beni incitmene rağmen bitmedi sevgim! Joshua'yla sevgili değildik biz, sadece bir kez zayıf düştüm, o an bile sen vardın aklımda!"

Noyan'ın gözleri öfkeyle kısıldı, azgın öfkesiyle yumruğunu sertçe indirdi Defne'nin arkasındaki kapıya. "Kes!" diye bağırdı hiddetle. "Konuştukça batıyorsun!"

Defne başını yumruğun indiği yere çevirdi, korkuyla ayrılmış gözlerini Noyan'a çevirdiğinde sesi adeta içine kaçmıştı Defne'nin.

"Çekil önümden!" diye hırladı Noyan.

"Hayır!"

"Çekil diyorum sana Defne!"

"Gitme!"

Noyan derin bir soluk aldı ama sakinleşemiyordu. Defne'nin kolunu kavradı sıkıca, "Eğer gitmezsem bu evi de, kalbini de yerle bir edeceğim!" diye konuştu tehditle. Ardından Defne'yi tek bir hamleyle sertçe kenara çekti kızın gözünün yaşına aldırmadan. Kapıyı açtı ve arkasına bakmadan çekip gitti.

Defne açık kapının önünde öylece kalakaldı. Omuzları şiddetle sarsılırken, başı öne doğru düştü. Gözyaşları seri halde yere damlarken yüreği çaresizlik içinde kıvranıyordu Defne'nin. Hiçbir şey yapamamış, ama her şeyden öte kendini doğru düzgün ifade edememişti.

Güçsüz adımlarla yürüyüp kapıyı kapattığında o kadar bitkin hissetti ki kendini, bir an için düşüp bayılacağını sandı Defne. Duvara tutuna tutuna salona gittiğinde, koltuğun üzerine bıraktı kendini. Tepetaklak olmuştu dünyası, yüreği acıyla sızlıyordu. Noyan'ın öfkesinde haklı olduğunu biliyordu, onunla empati kurduğunda adamın verdiği tepkiyi anormal bulmuyordu. Çünkü o da kıskanç bir insandı, Noyan'la Asu'yu yan yana düşündüğü anlarda çıldıracak gibi olmuş, nefes alamamıştı her defasında. Noyan'ın gördüğü sahne, duydukları, seven bir erkeğin kolay kolay sindirebileceği türden değildi.

Sevdiği adamın acı sözlerini, öfkeli gözlerini hatırlayınca Defne'nin gözyaşları daha da hızlandı. Noyan dönecek miydi geri? Yoksa geri dönüşü yok muydu bu gidişin? Yattığı yerden

kalkmak için hareketlendiğinde, koltuğun kenarında duran siyah atkıya ilişti Defne'nin gözleri. Hemen ileri doğru uzandı, yün atkıya dokundu titreyen kalbiyle, onu eline aldığında burnuna götürdü hemen, gözlerini yumdu, Noyan'ın kokusunu ruhunun en derinlerine çekti, az da olsa sakinleşti. O an Noyan yanındaydı, gitmemişti, tüm bu yaşananlar aslında yaşanmamıştı, her şey eskisi gibi yolundaydı.

Defne göğsüne dayadığı atkıyla yeniden uzandı, gözyaşları dinmişti ama zihnindeki görüntüler son sürat eziyet etmeye devam ediyordu yüreğine. Ne yapacağını düşünüyordu ama bulamıyordu. Tüm soruları cevapsızdı o an, o geceden sonrası karanlıktı...

Noyan buz gibi geceye adım attığında adeta delirmiş gibiydi. Yüreği, ruhu, aklı çığlık çığlığaydı, bağırmak istiyordu. Bağırmak, çağırmak, önüne ne çıkarsa yakıp yıkmak, dünyayı altına üstüne getirmek istiyordu.

Arabasına bindiğinde ellerini yüzüne örttü, her şeyin yalan olmasını diledi Noyan. Fakat ne yazık ki gördükleri de, duydukları da gerçeğin ta kendisiydi. Öfkeyle direksiyona geçirirken yumruğunu, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. Kontağı çevirdiğinde nereye gideceğini bilmiyordu, mantığı yolunu kaybetmişti.

Noyan trafikte beş on dakika geçirdikten sonra kararını vermişti. Ilıca'ya gidecekti. Bir süre uzaklaşmalı, öfkesinin ateşini söndürmeliydi. İlk defa kendinden, yapabileceklerinden korkuyordu...

Müziği sonuna kadar açtı, gazı kökledikçe kökledi, kimi zaman hırsından bağırdı, çağırdı, yumruğunu direksiyona geçirdi. Yarım saat sonra Ilıca'da, Narkisos'taydı Noyan. Defne'yle bambaşka bir anlam kazanan ama ondan sonra renkleri solan evine girdiğinde öfkesi dinmişti. Geriye kalan yoğun bir hüzündü. Noyan dünyası yıkılmış gibi, çökmüş omuzlarıyla ağır ağır çıktı merdivenleri. Odasına girdiğinde ışığı açtı ve o an Defne'yle göz göze geldi...

Defne ışıl ışıl gülümsemesiyle bakıyordu onun gözlerine, saçları ıslaktı, makyajsızdı yüzü, boynunda siyah bikinisinin ipleri görünüyordu. Tablodaki kıza bakarken yüreği sızladı Noyan'ın. Yatağının üzerine tırmandı, klimanın kumandasındaki düğmeye bastı. Defne'nin yokluğunda hep onun fotoğraflarıyla avunmuş, umutsuzluktan nefes alamadığı

anlarda bu fotoğraflar onun can yoldaşı olmuştu. Fakat şimdi hiçbir şey avutmuyordu Noyan'ın kanayan yüreğini. Defne'yi o adamla en olmadık şekilde hayal ediyordu zihni, hayal ettikçe kıskançlıktan delirecek gibi hissediyordu kendini. Defne'nin teninde gezinen eller, dudaklar kâbusu oluyor, yaşarken öldürüyordu onu.

O gece yere göğe sığamadı Noyan, ölüp ölüp dirildi. Elinden gelen bir şey olmaması, çaresizliği delirtti onu... Bildiği tek bir şey vardı. Ya her şeyi sineye çekecekti, ya da gidecekti...

KAKTÜS TEAM

KALP YARASI

Bu kâbus gibi gecenin sabahında, gürültüyle çalan telefonunun sesiyle uyandı Defne. Telaşla başını yastıktan kaldırdığında, bir an için zaman algısını yitirir gibi oldu. Hangi gündeydi, saat kaçtı, işe geç mi kalmıştı? Şaşkın şaşkın telefonunu eline aldığında, ekranda babasının adını gördü.

"Alo," dediğinde sesi hırıltılıydı Defne'nin, hemen boğazını temizledi.

"Günaydın kızım. Uyuyor muydun?"

Defne yorganını üzerinden sıyırdı, kolundaki saate baktı, saat on'u geçiyordu. "Yok baba," dedi yataktan kalkmak için hareketlenerek. "Ne yapıyorsun, nasılsın?"

"İzmir'deyim kızım, havalimanından az önce çıktım, taksideyim..."

Bu sözleri duyan Defne elini alnına götürdü sıkıntıyla, yaşanan hengâmelerden babasının geleceğini unutmuştu. Fakat bu durumunu belli etmeyerek, "Hoş geldin," dedi babasına. "Hemen görüşelim mi?"

"Yok kızım, önce devlet tiyatrosundan bazı arkadaşlarla görüşeceğim, işim bitince ararım seni..."

Defne, "Tamam o zaman, görüşürüz," dedi cılız bir sesle. Telefonu kapattığında yatağının üzerinde oturuyordu hâlâ. Zihnini toparlamaya çalıştı bir süre. Günlerden cumartesiydi, yatmadan önce Esra'yı aramış, o günkü randevularını iptal etmesini söylemişti, dolayısıyla o an için acele etmesini gerektiren bir durum yoktu.

Elindeki telefona yeniden çevirdi bakışlarını Defne, Noyan'dan gelen herhangi bir mesaj olup olmadığını kontrol etti ama... Hiçbir şey yoktu. Olmasını beklemek de fazla iyimserlik olurdu.

Sevdiği adam düşünce aklına, yüreği sıkıştı Defne'nin. Eli kalbinde yeniden uzandı yatağına, yorganını başının üzerine kadar çekti, onu üzen her şeyden korunmak istedi. Yorganın altı yuva gibi sıcaktı, sevdiğinin kolları gibi güvenliydi, ruhunun kırıklarını örtebilirdi belki.

Defne, bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalışarak cenin pozisyonunda öylece yattı. Tam yeniden mayışmışken telefonu çalmaya başladı.

Noyan arıyor olabilir miydi?

Heyecanla dikildi yatağın içinde, telefonunu aldı eline, ama ablası arıyordu. Hüsrana uğramış halde telefonu açtığında, Venüs'ün sesini işitti.

"Ablacığım günaydın..."

Defne, "Günaydın," derken sesinin canlı çıkmasına özen gösterdi.

"Ne yapıyorsun, merkezde misin?"

Defne işe gitmediğini söyleyince Venüs endişelenerek, "Hasta mısın yoksa?" diye sordu.

"Hayır, iyiyim merak etme. Birkaç hastam vardı, onları da iptal ettim..."

"Neden bebeğim?"

Defne söyleyip söylememekte kararsız kaldı. "Şey..." diye lafı ağzında gevelerken, sonrasında babasının geleceğini söyledi.

"Ooo Fırat Bey şehrimize mi teşrif etmişler?" diyen Venüs'ün sesi alaycıydı. "Ne diyeyim sana Defne, sen bilirsin. Ama ne olacağını biliyorsundur umarım, sonrasında yine üzülme."

Defne sıkıntıyla iç geçirdi. "Durumunu biliyorsun abla. Hayatı tepetaklak şu anda."

"Daha da beter olsun! Bize çektirdiklerinin bin katını çeksin! Bir gram acımıyorum ona. Senin yerinde olsam hiç görüşmezdim bile. Beyefendi Kaliforniya'ya giderken seni arama zahmetine bile girmedi. Hay Allahım, nasıl bir insan bu..."

Venüs, otomatiğe bağlamış vaziyette babasına saydırdıkça saydırıyordu. Defne artık dayanamayacağını fark edince, "Abla kapı çalıyor," diyerek bu konuşmayı sonlandırdı. Telefonu kapattığında derin bir soluk koyuverdi Defne, Venüs'ün tiz sesiyle ağrıyan kulağını ovuşturdu. Ablasının haklı olduğunu elbette biliyordu ama bu sefer babasına söyleyecekleri vardı. Bu sefer Fırat Doğan'ın karşısında sus pus oturup, her şeyi sineye çekmeye niyeti yoktu. Yüreğindekileri dökmeden babasının gitmesine izin vermeyecekti.

Yataktan kalktığında Noyan'ın sözleri geldi Defne'nin aklında, bakışları gölgelendi, yüreğine kara bulutlar çöktü o an. Babasıyla tanışmak, hep birlikte zaman geçirmek istediğini

söylemişti sevdiği adam ama... Noyan yoktu, kim bilir nerelerdeydi, ne yapıyor, aklından neler geçiyordu? Yüreği soğumuş muydu, yoksa hâlâ öfkeyle yanıyor muydu? Bilinmezlik içerisinde debeleniyordu Defne, ruhunun ilacı sevdiği adamdaydı ama o da yoktu...

Ne yapacağını bilememek aciz hissettiriyordu Defne'yi. Noyan'ı aramak istiyordu ama çekiniyordu, biraz beklemeli miydi? Kim bilir belki de o arar ya da yeniden gelirdi yanına. Banyoya doğru yürürken derin bir of çekti.

Defne öğlene doğru televizyonun karşısında oturuyordu mahkeme duvarı suratıyla. Ekranda ağdalı bir dille magazin haberlerini sunan adamın sesini duymuyordu, kafasının içindeki sesler o kadar yüksekti ki çevresindeki her sesi bastırıyordu. Fakat bir süre sonra bu eziyete de, kendine de katlanamaz oldu. Ayağa kalktı, odasına yürüdü, giyinme dolabının önüne geçti. Dar kesim bir pantolon, bol bir kazak giydi üzerine, saçlarını tepesinde at kuyruğu yapıp ördü; biraz göz makyajı ve allıkla az da olsa iyi hissetti kendini. Çizmelerini giydi, sırt çantasını aldıktan sonra evden çıktı. Biraz daha dört duvar arasında kalırsa çıldıracaktı, babası arayıncaya kadar dışarıda vakit geçirir en azından düşüncelerinden kurtulurdu.

Dışarıda hava güneşli ama sertti. Yürümek, serin havayı ciğerlerine çekmek iyi geldi Defne'ye. Sevdiği mağazalara girdi, uzun zamandır okumak istediği kitapları aldı, yorulunca kafelerden birine oturup kahvesini içti.

Fırat Bey aradığında saat ikiye geliyordu. Kordon'da, popüler bir balık restoranında onu beklediğini söyleyince, Defne hemen ayaklandı. Mekân Hanzade'nin çok yakınındaydı, ister istemez kalp atışları hızlandı Defne'nin. Hızlı adımlarla on beş dakikada yolu aldı, mekândan içeri girdiğinde babasını pencere kenarındaki masalardan birinde gördü. Yanında iki hayranı vardı adamın.

Defne ağır adımlarla yürüdü ona doğru, hayranları fotoğraf çekiminden sonra babasının yanından ayrılmışlardı. Onu fark eden adama el etti ama aynı zamanda şaşırmadan edemedi Defne. Babasını iki yılı aşkın bir süredir görmüyordu ama o sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Bedeni zayıflamış, avurtları çökmüş, yüzündeki kırışıklıklar iyice derinleşmişti.

"Defne, kızım, hoş geldin..."

Defne ayağa kalkan babasına dolu dolu sarıldı. Babasının o bilindik kokusuyla sarmalanırken, çocukluğuna döndü, gözleri buğulandı. Nasıl bir baba olursa olsun, sevmekten vazgeçemiyordu onu. Kokusunu, gözlerinin mavisini, gülümseyince yüzünde oluşan çizgileri, tok sesini tüm kalbiyle özlüyordu.

Bu özlem dolu kucaklaşmanın ardından baba-kız karşılıklı oturdular. Defne babasının eline uzandı, hafifçe sıktı o çizgileri iyice belirginleşmiş eli, inceler bakışları babasının yüzünde geziniyordu aynı zamanda. "Nasılsın baba?" diye sordu gözlerini bir an olsun onun yüzünden çekmeden.

Fırat Bey, kızının gülümseyen çehresine baktı, "İyi olmaya çalışıyorum," diye cevapladı onu. "Sen nasılsın peki? Amerika'dan dönmüş, işe başlamışsın. Kendi ayakları üzerinde durabilen, güçlü bir kız olmuşsun."

Defne hüzünle gülümsedi babasına, hayatı boyunca birçok başarıyı tatmıştı ama kendini asla tam anlamıyla güçlü hissetmemişti. Kendi ayakları üzerinde duruyordu belki, dışarıdan bakıldığında çok güçlü göründüğünü de biliyordu ama aslında bir yanı hep kırık, hep eksikti. Fakat "evet" anlamında salladı başını, babasının söylediklerini kabul etti.

"İyiyim baba. Söylediğin gibi çalışmaya başladım. Şimdilik güzel gidiyor her şey."

Siparişlerini verdikten sonra baba-kız sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Defne babasına Santa Monica'daki hayatından bahsetti; Fırat Bey ise genel olarak tiyatrosundan, oyunlarından, yeni projelerinden bahsetti, evliliğiyle ilgili mevzulara hiç girmedi. Oysa Defne'nin asıl merak ettiği kısım babasının Hilal'le olan evliliğinin akıbetiydi. Kendi kendine itiraf etmek istemese de, aslında içten içe boşanmalarını arzu ediyordu onların. Defne yemekleri bitinceye kadar sabretti, kahveleri geldiğinde babasının feri kaçmış gözlerine dikti bakışlarını.

"Evliliğin ne durumda baba? Gazetelerde sürekli bir şeyler okuyorum ama eminim çoğu gerçekleri yansıtmıyor."

Fırat Bey'in yüz kasları gerildi bu soruyla, bir an için bakışları uzaklara daldı gitti. Senelerin yorgunluğu o anda omuzlarına çökmüş gibiydi. "Evliliğim diye bir şey yok artık," diye mırıldandı. "Evliliğim koca bir yalandan ibaretmiş."

Defne'nin yüreğinden koca bir kütle kopup gitti sanki. Bir

zamanlar aynı cümleyi annesi de kurmuştu; ne tesadüf ki gün gelip devran dönmüş, annesinin o acı dolu durumuna babası düşmüştü. "Anlatsana baba," derken sesi hüzünlüydü Defne'nin.

"Neyi anlatayım kızım. Her şey ortada. Hilal başka bir erkeğe âşık, hem de öyle körkütük âşık ki gözü hiçbir şeyi görmüyor. Neredeyse bir yılı aşkın bir süredir beraberlermiş. Ah Defne ah! Kimi zaman kendime de kızıyorum, ben istedim o adamla birlikte başrolü oynamasını. Hilal pek gönüllü değildi, Timuçin'le araları limoniydi. Fakat sonradan nasıl olduysa..."

Fırat Bey daha fazla devam edemedi. Defne destek vermek istercesine sıktı babasının elini.

"Kendini suçlama lütfen. Ne yani, başrolü birlikte oynayan her oyuncu birbirine âşık olacak diye bir kural mı var? Çok saçma bu."

"Saçma veya değil, ama olabiliyor gördüğün gibi."

"Peki bundan sonra ne olacak?"

"Evleri çoktan ayırdık biliyorsun, Hilal boşanma davası açtı. İstesem beni aldattığını belgeler, cümle âleme rezil ederim onu ama yapmayacağım. Fakat Hilal için değil, Buğra için yapmayacağım. Annesinin rezilliğiyle başı öne eğilmesin oğlumun."

Defne'nin gözleri kor alevler gibi yanmaya başladı birden. Babası Buğra'nın toplum önündeki konumunu düşünürken, onu ve ablalarını hiç düşünmemiş, boşandıktan kısa süre sonra o adi kadınla evlenip, çocuk yapabilmişti. Hele 'oğlum' derken babasının sesindeki o sahiplenici tını... Defne benliğini kaplayan öfkeyle baş edebilmek için kısa süreliğine gözlerini yumdu, derin bir soluk aldı. Sakin olmalıydı, yüreğindekileri kusmanın zamanı henüz gelmemişti.

Gözleri yeniden babasıyla buluştuğunda, "Buğra Ankara'da mı?" diye sordu Defne.

Fırat Bey başını iki yana salladı, "İstanbul'da, üniversiteye başladı," diye cevapladı kızını.

Defne sadece birkaç defa bir araya gelmişti üvey kardeşiyle. Buğra adeta yabancı biriydi onun için; nasıl bir karakteri var, nelerden hoşlanır, hiç bilmiyordu bile. Belki Hilal istemediği için, ya da belki başka bir sebepten her daim uzak olmuşlardı birbirlerine. Kimi zaman bir kardeşi daha olduğu gelirdi

Defne'nin aklına, garip hissederdi kendini. Aynı babadan, aynı kandan ama birbirini tanımayan kardeşlerdi onlar. Oysa üvey olup çok iyi geçinen kardeşler de vardı; sadece kendileri bu fırsatı kaçırmışlardı. Yitirilen zamanlar, fırsatlar, hiç sarf edilmemiş çabalar...

"Buğra olanları tüm ayrıntısıyla biliyor mu?" diye sorarken Defne'nin gözü babasının üzerindeydi.

Fırat Bey'in yüzü simsiyah oldu, elindeki kahve fincanını sertçe bıraktı masaya, "Biliyor tabii," dedi hırsla. "Annesiyle konuşmuyor bir süredir. Ve belki inanamayacaksın ama Buğra'nın bu sert tepkisine bile aldırmadı Hilal, adeta büyülenmiş gibi o adamın peşinde pervane."

Defne, "İnanırım," demek istese de sessiz kalmayı tercih etti. Duyduklarına hem şaşırıyor ama bir yandan da şaşırmıyordu. Hilal'in nasıl bir kadın olduğunu daha ilk görüşte anlamıştı; bunu tek anlayamayan kişi babasıydı. Şimdi ise artık çok geçti.

Fırat Bey kızının büzüşmüş dudaklarına, hüzünlü gözlerine baktı. Karşısında Melike oturuyordu sanki. Defne'nin gözleri, yüz yapısı, uzun saçları, yanağındaki sevimli gamzeleri annesinin birebir kopyasıydı. Anlattığı her şeyi ilgiyle dinliyordu kızı, kim bilir aklından neler geçiyordu. Elini "boş ver bunları" dercesine salladı Fırat Bey, müşfik bir gülümseme gönderdi kızına.

"Hadi kalkalım artık. Daha fazla bu konulardan bahsedip canımızı sıkmayalım. Biraz Kordon yürüyüşü yapıp, dışarıdaki güneşin tadını çıkaralım."

Defne istekle kabul etti bu öneriyi. Üzerlerindeki olumsuz havayı dağıtmanın yanı sıra, babasıyla vakit geçirme düşüncesi güzel geldi ona. Aklının bir köşesinde sevdiği adam olsa da, babasıyla geçireceği birkaç güzel saatin heyecanı vardı Defne'nin yüreğinde.

Masmavi gök kubbenin altında, baba-kız yan yana, ağır adımlarla yürümeye başladılar. Havanın güneşli olmasından dolayı, İzmir'in sakinleri çimlerin üzerine yayılmışlardı. Fırat Bey'i gören bazı kişiler sadece selam vermekle yetinirken, bazıları utangaç yüzlerle gelip fotoğraf çektirmek istediler. Defne ilk defa bu fotoğraf ritüellerinden sıkılmadı, hatta kimi karede o da yer aldı.

Fırat Bey son hayranını da yolladıktan sonra, kolunu kızının

omzuna yerleştirdi, onu kendine doğru yasladı içtenlikle. Defne bu sıcacık sarmalanmayla coşkuyla doldu, kolunu babasının beline dolarken mutluluktan kanat takmış uçuyordu. Bir ilkti bu, çocukluğundan beri böyle sarmalanmamıştı babası tarafından. Gülümseyen yüzüyle tadını çıkardı bu kıymetli anların.

Sahil yolundaki yürüyüş yoluna geçtiklerinde, pamuk şeker satan bir adam gördüler. Fırat Bey kızına dönerek, "Sana pamuk şeker alayım mı?" diye sordu.

Defne bu soru üzerine kıkırdadı, çocukken en sevdiği şeylerden biri, yumuşak bulutları andıran bu pamuk şekerlerdi. Babası bunu hatırlamış mıydı, yoksa öylesine mi sormuştu bilmiyordu ama yüreği kıpır kıpırdı yine de. "İsterim tabii ki," diye cıvıldadı neşeyle.

Fırat Bey, biri beyaz diğeri pembe iki tane pamuk şeker aldı. Pembe olanı kızına uzatırken, "Çilekli olan senin," dedi göz kırparak.

Defne o zaman babasının geçmişi hatırladığını anladı, çünkü çocukken pembe pamuk şekerlerinin çilekli olduğunu iddia ederdi ısrarla. Defne'nin mutluluğu daha da katlanırken, pamuk şekerden küçük bir parça koparark ağzına götürdü. En son ne zaman yediğini bile hatırlayamadığı bu pamukların ağzında bıraktığı tat, çocukluğuna dair birkaç güzel anı hatırlattı ona.

O gün güneş gökyüzünde soluklaşıncaya kadar Kordon'da geçirdiler vakitlerini, havanın serinliği kendini iyice belli edince Alsancak'taki kahvecilerden birine oturdular titreyerek. Konuşmaları genelde kitaplar, oyunlar, filmler üzerineydi. Kahveleri bittiğinde Defne, "Dönüşün ne zaman baba?" diye sordu.

"Yarın sabah erkenden uçağım var kızım."

Defne'nin suratı asıldı, babasıyla geçirdiği saatler iyi gelmişti ona, "Neden bu kadar erken?" diye sorsa da, babasının işlerinin her zamanki gibi yoğun olduğunu biliyordu.

"O zaman bu gece bende kalacaksın, anlaştık mı?"

Fırat Bey kızına gülümsedi, "Öyle olsun bakalım," dedi.

Eve girdiklerinde saat dokuzu geçiyordu. Fırat Bey ilk defa kızının yaşadığı ortamı görüyordu, haliyle bir garip hissetti kendini. Defne öz kızıydı ama aslında tam anlamıyla tanımıyordu onu. Salondaki mobilyalara, tablolara, dekoratif

eşyalara baktı inceler gözlerle, kızının sade ama aynı zamanda şık tarzı hoşuna gitti.

"Babacığım sen otur, keyfine bak. Ben üzerimi değiştirip hemen geliyorum..."

Fırat Bey salondaki köşe takımının üzerine oturdu, tam o esnada da koltuğun kenarında duran erkek atkısına ilişti gözleri, yüzünde manidar bir gülümseme oluştu. Defne ise üzerine rahat kıyafetlerini giydikten sonra içecek sıcak bir şeyler hazırladı, ardından salona geçti.

"Çay hazırladım," dedikten sonra tepsideki kupalardan birini babasına uzattı Defne.

Yan yana oturduklarında Defne evi nasıl bulduklarından bahsetti bir süre. Ardından babasına dönerek, "Ankara'daki evinden taşınacak mısın?" diye sordu.

Fırat Bey ne yapacağına henüz karar vermediğini söyledi ama Hilal'le ilgili konuların tekrar açılmasını istemiyordu. O yüzden, "Benden bahsettiğimiz yeter bence," dedi göz kırparak. "Söyleyin bakalım Daphne Hanım, o uzun boylu, yakışıklı delikanlıyla aranız nasıl?"

Defne, babasının "Daphne" lafından sonra söylediklerini hiç işitmedi bile. Neredeyse yirmi senedir babasının ağzından duymamıştı bu lakabı. Yüreği titredi, gözleri buğulandı Defne'nin. Boğazında kocaman bir düğüm oluşmuştu, nasıl konuşacağını hiç bilmiyordu. O an babasının küçük kızıydı yine, güzelliğiyle nam salmış peri kızı Daphne'siydi. Babasının ve... Noyan'ın Daphne'siydi o.

"Defne! Niye konuşmuyorsun? Yoksa görüşmüyor musunuz artık?"

Defne kolunu yavaşça sıkan adama çevirdi bakışlarını, "Efendim?" baba derken derin bir uykudan uyanmış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu ona.

"Çeşme'de gördüğüm o delikanlıdan bahsediyordum. Görüşmüyor musunuz artık?"

Defne'nin şaşkınlığı daha da katlandı, "Noyan'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu emin olmak isteyerek.

"Aa evet, adı Noyan'dı değil mi? Hatta şu Hanzade'nin sahibiydi galiba."

Defne, evet anlamında salladı başını. "Görüşüyoruz," diye cevapladı babasını, fakat sonrasında sustu.

Fırat Bey'in yüzünde manidar bir gülümseme oluştu.

"Seviyor musun onu?"

Defne'nin yanakları pembeleşti, "Seviyorum," derken sesi neredeyse zor duyulacaktı.

"Ne buluyorsun Noyan'da? Hangi özelliği cezbediyor seni?"

Defne uzun uzun baktı yanındaki adama, "Seni buluyorum baba," dediğinde babasının allak bullak olan ifadesini gördü.

"Nasıl yani?"

Defne başını yukarı aşağı salladı. "Hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim baba sevgisini, ilgisini, şefkatini onda buluyorum. Beni öyle güzel seviyor ki, ona sarıldığımda, şefkatini hissettiğimde yuvamdaymış gibi huzurlu hissediyorum kendimi. O da senin gibi 'Daphne' diyor bana, tıpkı senin gibi mitolojiye çok düşkün."

Fırat Bey, Defne'nin gayet içtenlikle söylediği bu sözler üzerine apışıp kaldı, adeta nutku tutulmuş, duyduğu cümleler ağır gelmişti bünyesine.

İşte o an... Fırat Bey, kızının gülen gözlerinin arkasında yatan hüznü gördü ilk defa. Her defasında içini döktüğü, dertleştiği, iyi olduğundan her zaman emin olduğu kızının yüreğindeki yaraları gördü. Bir zamanlar geride bıraktığı yıkıntının altından sağlam çıktığını düşünmüştü Defne'nin. Belki de kızının neşeli tavırları, güçlü duruşu böyle düşünmesine sebep olmuş, derinlemesine kurcalamak da işine gelmemişti. Suçlu gözlerle kızına bakarken, "Peki sevdiğin adam babanın yerini tutuyor mu?" diye sordu.

Defne bakışlarını kucağındaki ellerine sabitledi, ağlamak istemiyor, dudaklarını kemiriyordu. "Bir insanın babasının yerini hiç kimse tutamaz," derken titreyen sesini fark etti. Gözyaşları aktı akacaktı Defne'nin, gözlerini babasına diktiğinde onun da en az kendisi kadar üzgün olduğunu gördü.

"Babasızlık nasıl bir şey bilir misin baba?"

Fırat Bey soluk almıyordu bile, başını sağa sola sallarken, "Hayır," diye mırıldandı.

"Elbette bilmezsin, ne de olsa birbirini aşkla seven bir anne ve babanın çocuğusun! Ama ben biliyorum!"

Defne'nin sesi yavaş yavaş sertleşmeye başlamıştı, suçlarcasına bakıyordu babasına.

"Çünkü... Daha ufacık bir kızken babam terk edip gitti bizi. Evimizin neşesi de onunla birlikte gitti, yapayalnız kaldık. Bizi sensiz bıraktın baba! Arkanda seni seven dört kalp bıraktın!

İşte o zamandan beri seni arıyorum ben! Kimi zaman buluyorum, kimi zaman kaybediyorum seni, ama bildiğim bir şey var ki hiçbir zaman tamamlanamıyorum. Bir yanım hep eksik."

Defne titrek bir soluk aldı. "Sen benim kalbimde kapanmayan bir yarasın baba!" derken ıslanan yanaklarını fark etti, elini yanağına götürdü, koltuktan kalkmak için hareketlenirken babasının sesini duydu.

"Ne söylesen haklısın..."

Fırat Bey kızının kolunu kavradı, onu göğsüne doğru çekti, baba şefkatiyle sarmaladı kızını. İşte o zaman Defne'nin sarsılan omuzlarını fark etti. Yüreği ezildi ama olanlar olmuştu, o kadar çok hata yapmıştı ki...

Defne babasının kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Geçmişine, çektiği sıkıntılara, Noyan'ın öfkeyle çekip gidişine, o an canını sıkan her şeye ağlıyordu. Bir yandan da aç ruhunu doyurmaya çalışıyordu, babası tarafından bu şekilde sarmalanmamıştı çok uzun zamandır. Defne o an eskisi gibi güvende hissetti kendini, babası yanındaydı, hiç kimse canını yakamaz, kötülük yapamazdı ona. "Niye gittin baba, niye bıraktın bizi?" diye inlerken sırtında dolaşan parmakları hissetti.

"Dönüşü olmayan bir hata yaptım çünkü," dedi Fırat Bey pişmanlıkla. "Annen beni affetmemekte haklıydı, çünkü böyle bir hatanın telafisi yok."

Defne başını kaldırdığında öfkeyle bakıyordu babasına, gözleri kıpkırmızı ve yaşlı, kaşları çatıktı.

"Peki biz? Ben, Venüs, Flora? Bizim suçumuz neydi? Oğlun kadar düşündün mü bizi? Oğlunun başının öne eğilmemesini düşünüyorsun ama senin sevgine muhtaç olan üç kızının başını hiç düşünmeden eğebildin sen! Annemle boşanmadın sadece, bizi de sildin hayatından! Aramaların, görüşmek istemelerin hep göstermelik oldu, zaten sonrasında başka önceliklerin oldu hayatında! Tiyatron, oyunların, öğrencilerin, sevgili karın, biricik oğlun! Bak şimdi ne oldu? O çok değer verdiğin karın hiç düşünmeden aldattı seni! Senin anneme yaptığını, o da sana yaptı! Değdi mi baba? Bizi yerle bir etmene değdi mi?"

Defne'nin gözleri kor alevler gibi yanıyor, yüreğinde biriktirdiği tüm acıları hiç çekinmeden kusuyordu, parmağını suçlarcasına yöneltti babasına, "Sen ne annemi, ne de bizi

sevdin baba!" diye bağırdı ama hızını alamıyor, yüreğinin ateşini söndüremiyordu Defne. Daha devam edecekti fakat babasının yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce sustu.

Fırat Bey'in duyduğu sözler ona ağır gelmişti. Her zaman sakin bildiği kızı karşısında adeta bambaşka bir kişiliğe bürünmüş, hiç çekinmeden yüreğindeki zehri akıtmıştı ona. Üstelik sözlerinin büyük bir kısmında haklıydı da Defne.

Fırat Bey acı dolu bir solukla doldurdu ciğerlerini, "Anneni çok sevdim ben," diye başladı sözüne. "İlk görüşte aşktı bizimki, kimse duramadı önümüzde, her türlü zorluğu göze alıp evlendik biz. Üç kız çocuğu verdi bana, her erkeğin sahip olmak isteyeceği güzellikte, naif, sevgi dolu, fedakâr bir kadındı. Fakat ne yazık ki kıymetini bilemedim annenin. Herkes hata yapar ama benim yaptığım hata annenin affedebileceği türden değildi. Melike gururlu kadındır, yeri geldiğinde tepkisini koymayı bilir. Ama şunu itiraf etmeliyim ki kalbimdeki yeri her zaman farklıdır annenin."

Kızının yumuşayan ifadesini görünce biraz olsun rahatladı Fırat Bey, Defne'nin ellerini avuçlarının arasına aldı, "Kızlarımı da sevdim," diye lafına devam etti. "Fakat onlara her baktığımda yaptığım hatayı hatırlıyor, suçlulukla doluyordum."

Defne ellerini çekti, "Sen de kendi vicdanının sesini susturabilmek için kızlarını arkanda bırakmayı tercih ettin," dedi kızgınlıkla. "Açtığın yaraları görmeyince, o yaraların zaten hiç olmadığını düşündün ve gayet rahat bir şekilde hayatına devam edebildin!"

Fırat Bey çaresizlikle iki elini yana açtı, "Bencil bir adam olduğumu biliyorum," dedi pişmanlıkla, "Kendimi savunmaya çalışmayacağım, çünkü sözlerinde yerden göğe kadar haklısın kızım. Sizin en büyük şanssızlığınız benim gibi bir babanızın olması oldu. Keşke zamanı geriye çevirebilsem, yaptığım hataları yapmasam, ama bu mümkün değil."

Defne babasının perişan halini görünce, her ne kadar hiç arzu etmese de onun için üzüldü. Acaba çok mu üzerine gitmişti babasının? Fakat artık bu konuları konuşmaları gerekiyordu bir yandan da.

"Keşke baba," derken gözü uzaklara daldı gitti Defne'nin. O an tüm bunların yaşanmaması durumunda nasıl bir hayatı olabileceğini düşündü. Nasıl bir Defne olurdu acaba? Yine

İzmir'de yaşıyor, aynı meslekle uğraşıyor olur muydu? Fakat bunların da ötesinde Noyan yine hayatında olur muydu? Peki Noyan hâlâ hayatında mıydı, yoksa tamamen gitmiş miydi?

Kızının endişeyle kaplanan yüzünü gören Fırat Bey, "Ne oldu Defne?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun öyle?"

Defne babasının soru dolu gözleriyle buluştu, "Noyan..." diye mırıldandı. "Kızgın bana, hem de çok kızgın."

"Niye kızım? Ne geçti aranızda?"

Omuzlarını silkti Defne, dudaklarını sarkıttı, "Bir meseleden dolayı kızdı bana," dedi, "Daha fazla sorma ama..."

Fırat Bey az önceki elektrikli havayı dağıtmak isteyerek Noyan'la ilgili konuşmaya başladı. "Noyan eğer seni gerçekten çok seviyorsa elbet yumuşayacaktır."

"Öyle mi dersin?"

Fırat Bey babacan bir tavırla gülümsedi kızına, "Elbette," diye cevapladı onu. "Gerçek aşkın önünde hiçbir şey duramaz. Âşık kalpler affetmeye hazırdır çoğu zaman."

Defne üzgün üzgün baktı babasına, "Umarım dediğin gibi olur baba," diye mırıldandı.

Fırat Bey, Defne'nin alnına sevgi dolu bir öpücük bıraktı, ardından yeniden göğsüne yasladı kızını, "Umarım siz de beni bir gün affedersiniz," dedi.

Defne cevap vermedi, bir süre babasının huzurlu sıcaklığının tadını çıkardı, sonrasında başını kaldırarak, "Eskiden olduğu gibi Daphne ve Apollon'un hikâyesini anlatsana bana," dedi özlemle.

Fırat Bey, küçük kızına defalarca anlatmış olduğu bu hikâyeyi anlatmaya başladığında, bir yandan da kızının saçlarını okşuyordu eskisi gibi.

"Zamanın birinde Apollon adında güçlü, yakışıklı bir Tanrı yaşarmış. Apollon okçulukta kendisine çok güvenir, karşısına çıkan herkesle iddiaya girişirmiş. Günlerden bir gün Apollon, aşk tanrısı Eros'la karşılaşmış ve onun okçuluk kabiliyeti ile ilgili alaycı sözler söylemiş. Buna çok sinirlenen Eros intikam yeminleri ederek Apollon'un yanından ayrılmış ve hemen iki sihirli ok hazırlamış. Bu oklardan biri saplandığı kişiyi sonsuz bir aşka mahkûm ederken, diğeri o kişiyi aşktan tamamen soğutuyormuş. Apollon bir gün ormanda dolaşırken peri kızı Daphne'ye rastlamış ve güzelliğine hayran kalmış onun. İntikam vaktinin geldiğini anlayan Eros ise aşk okunu

Apollon'un, diğer oku ise Daphne'nin kalbine saplamış. Apollon günlerce Daphne'nin peşinde koşup, aşkını anlatmış ona ama nafileymiş; Daphne inatla kaçıyormuş Apollon'dan. Yine bir gün, Apollon aşkı Daphne'yi kovalarken, peri kızı en sonunda dayanamamış, babası nehir tanrısından yardım istemiş. Ve işte o an, Daphne'nin vücuduna inanılmaz bir ağırlık çökmüş, ayakları toprağa doğru kök salmaya, kolları dallara, saçları yapraklara dönüşmeye başlamış. Apollon peri kızının yanına gelip onun Defne ağacına dönüştüğünü görünce çok üzülmüş ve ona sarılarak aşkını her zaman yaşatacağına dair söz vermiş..."

Hikâye sona erince Defne'nin yüzünde mutlu bir tebessüm oluştu, başını kaldırdı, babasının gözleriyle buluştu, "Teşekkür ederim baba," diye mırıldandı.

Fırat Bey gülümsemesine eşlik etti kızının, "Demek sen de Noyan'ın Daphne'si oldun, öyle mi?" diye sordu muzip bir dille.

Babasının bu sözüyle Defne'nin gözlerinden gri gölgeler geçti, sevdiği adamın sahiplenici bir ses tonuyla *Daphne'm* demesi geldi aklına. Noyan gelecek miydi, yine ona Daphne'm diyecek miydi? Gün içerisinde dayanamayıp yine mesaj atmıştı ama tek bir yanıt bile gelmemişti Noyan'dan. Kötü şeyler düşünmemeye çalışsa da korkuyordu Defne.

"Hadi, asma suratını öyle. Hüzünlü durmak yakışmıyor sana. İstersen arayayım Noyan'ı, 'Sen benim kızımı nasıl üzersin?' diye çıkışayım ona.

Defne babasının ciddi olup olmadığını anlamak istercesine baktı ona, fakat bir an sonra adamın dudaklarında titreşen muzip gülümsemeyi görünce, "Seni hiç bu şekilde düşünemiyorum baba," dedi alaycı bir dille.

O gece baba-kız geç saatlere kadar oturdular, doyasıya sohbet ettiler. Kimi zaman ortam gerilse de, geceyi olumlu bir havada sonlandırdılar. Defne başını yastığına koyduğunda hafiflemiş hissediyordu kendini. Yüreğindekilerin büyük bir kısmını dillendirmiş, babasıyla hesaplaşmıştı. Bundan sonra hayatında babasına dair değişen bir şey olacağını sanmıyordu ama sadece tek bir güzel gün bile onu mutlu etmeye yetmişti. Kim bilir belki yeniden yaşayabilirlerdi öyle bir günü...

YÜKSEK ATEŞ

Defne Pazar sabahları asla erken kalkmazdı. Dolayısıyla babasının uçağının olduğu o Pazar sabahı, vücudu tam anlamıyla uyumaya programlanmış olduğu için geç bir saatte uyandı. Saatin on bire geldiğini görünce panikle fırlayıp yan odaya koştu Defne. Babasının yattığı yatak derli toplu bir halde duruyordu. Hemen kapının önüne gitti ama babasının ceketi portmantoda asılı değildi.

Babası gitmişti...

Neden uyandırmamıştı ki onu, neden sessizce çekip gitmişti? Oysa bir kez daha sarılmak isterdi babasına, bir kez daha bakmak isterdi onun mavilerine. Defne'nin gözyaşları usul usul akarken, saatini kurmayı unuttuğu için kendi kendine kızdı. Başı önünde salona geçtikten sonra, koltuğa çöktü dünyası başına yıkılmış gibi. Bir gün önce yaşadıkları gerçek miydi, yoksa babasıyla geçirdiği tüm o dakikalar zihninin ona oynadığı bir oyun muydu? Uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalışırken bunu düşünüyordu Defne. Fakat bir an sonra sehpanın üzerinde duran katlanmış kâğıdı görünce heyecanla ileriye doğru atıldı. Ve işte o an her şeyin gerçek olduğundan emin oldu.

Defne babasının zorlukla okunan el yazısını görünce, gözyaşlarını sildi ve onun yazdıklarını okumaya başladı:

"Daphne'm, seni uyandırmadan gittiğim için umarım kızmamışsındır bana ama o kadar derin uyuyordun ki, kıyamadım uyandırmaya. Fakat... Bir süre yanında oturdum ve seni izledim. Dün söylediklerin hâlâ kulaklarımda ve biliyorum ki ömrüm sonlanıncaya kadar da silinmeyecek belleğimden. Çünkü bakışların da sözlerin de yüreğime işledi. Ben büyük bir hata yaptım, bunu çok iyi biliyorum. Beni affetmenizi isteyemem sizden ama umut edebilirim. Sana dün bahsetmedim ama Ankara'daki tiyatromun bir benzerini İzmir'de açmayı düşünüyorum. Dünkü görüşmelerim biraz da bununla ilgiliydi. Ankara faslı tamamen kapanacak kızım. Her şey yolunda gider ve İzmir'e yerleşirsem, kaybettiğimiz yılların acısını çıkarmak isterim. Tabii eğer sen de istersen. Belki... Venüs'ü ve Flora'yı da görebilirim. Yaşlı babana bir şans daha verebilir misin? Bundan sonraki hayatında yanında

olmama izin verir misin? Fırat DOĞAN"

Kâğıdın üzerindeki yazılar Defne'nin gözyaşlarıyla birbirine karışmaya başlamıştı. Defne babasının mektubunu göğsüne dayadı, gözlerini acıyla yumup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kaybolan yıllar o kadar çoktu ki, hangi birinin acısını çıkaracaklardı? Çocukluğunu geri istiyordu Defne, babasıyla yaşayamadığı her anı yaşamak, mutlu bir yuvada büyümek istiyordu. Ama zaman geçmişti artık, yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Defne gözyaşlarıyla bir süre daha eziyet etti kalbine, benliği iki parçaya bölünmüş gibiydi. Bir yanı olabildiğince olumsuz düşünürken, diğer yanı umutla bakıyordu geleceğe. Kalbindeki ses, *Babanın açtığı kapıdan gir,* diyordu ona. *Geçmişini değiştiremezsin ama baban söylediği gibi İzmir'e gelirse ve hatalarını telafi etmek isterse izin verebilirsin ona,* diyordu.

Gözyaşlarını sildi, düşüncelerini olabildiğince pozitif tarafa aktarmaya çalıştı Defne. Bir şeylerin değişmesi yolunda ilk adımı bir gün önce atmıştı: Yıllarca içinde biriktirdiği her şeyi açıkça dile getirmiş, babasının kalbine derin bir çizik atmıştı. Bu günden sonrasının nasıl olacağı tamamen babasına kalmıştı. Fırat Bey Ankara'ya dönünce belki söylediği her şeyi unutacak, eski bencil yaşamına geri dönecekti ya da çaba gösterecek ve kızlarının kalbine yeniden girmeye çalışacaktı...

Bir şeyler atıştırdıktan sonra elindeki çay kupasıyla koltuğa kurulmuştu Defne. Aralık duran perdeden sokakta akıp giden günü izliyordu, dalgındı, bir gün önce babasıyla güzel vakit geçirmesine rağmen o an keyfi yoktu. Ara ara telefonuna bakıyordu, sanki uzun bir müddet bakmazsa Noyan'dan gelebilecek bir mesaj ya da arama kaybolacakmış gibi geliyordu ona. Noyan tam anlamıyla sessizliğe bürünmüştü ve bu durum daha da bunaltıyordu Defne'yi. Kara bulutlar çökmüştü yüreğine, kim bilir ne zaman doğacaktı güneşi?

Defne telefonuna eğdi bakışlarını, yine dayanamadı, Noyan'ın numarasına dokundu. Çaldı, çaldı, fakat telefon açılmadı. Üzgün gözlerle baktı ekrana, mesaj yazmaya başladı yeniden.

"Ne olur uzaklaşma benden, eziyet etme kalbime..."

Mesajı gönderdi ama cevap gelmeyeceğini biliyordu Defne. Sonrasında ablası Flora'yı aramayı düşündü ama saat farkı

aklına gelince vazgeçti. Joshua'yı merak ediyordu. Santa Monica'ya dönmüş müydü Joshua, hali nasıldı? O an için bunları öğrenebileceği tek kişi ablasıydı.

Kurşun gibi ağır yüreğiyle otururken, Venüs'ün telefonuyla düşüncelerinden sıyrıldı Defne.

"Günaydın bebeğim, ne yapıyorsun?"

Defne, "Oturuyorum," dedi sıkkın bir sesle.

Venüs kardeşinin can sıkıntısını anında fark etmişti. "Dur tahmin edeyim," dedi bilmiş bir şekilde. "Sevgili Fırat Beyimiz her zamanki düşüncesizlikleri ve bencillikleriyle canını sıktı, değil mi? Ah Defne, dilimde tüy bitti ama sen hâlâ inatla devam ediyorsun o adamla görüşmeye. Ne yapalım yani, boşanıyorsa boşansın, bize ne?"

Defne, ablasının nefes almadan sarf ettiği bu sözler üzerine daha da bunaldı. Suratını ekşitti, "Of yeter abla!" dedi yüksek bir sesle. "Bunalttın resmen! Ama bu sefer bilemedin, çünkü babamla mükemmel bir gün geçirdik, hatta akşam bende kaldı."

Venüs'ün sesi soluğu kesildi bu sözler üzerine, Defne'nin yüzünde ise pis bir gülüş oluştu. "Şaşırdın herhalde," dedi alaycı bir sesle.

"Hiç şaşırmadım Defne! Tabii birilerinden tekmeyi yiyince yalnız kaldı, yüzüne bakmaya tenezzül etmediği ailesi kıymete bindi aniden. O kadınla boşanıyor olmasa birden bire bu kadar tavır değiştirebilir miydi?"

Defne'nin yüzü asıldı. Ablasının haklılık payı olduğunu biliyordu, babasının hayatı alt üst olmasa dünkü gibi bir görüşmenin yaşanıp yaşanmayacağından emin değildi. Dolayısıyla karşı çıkamadı bu sözlere ama canını sıktığı için ablasına kızmadan da edemedi. "Sabah sabah canımı sıkmak için aradın anlaşılan," dedi gergin bir sesle. "Bittiyse telefonu kapatacağım abla."

Venüs hemen yelkenleri suya indirdi. "Yok ablacığım, dün akşam bize gelmedin ya, bugün hep birlikte bir şeyler yapalım diyecektim."

"Ne gibi bir şey mesela?"

"Enişten yeni bir restoran keşfetmiş, hep birlikte gidelim diyordu, ne dersin? Sonra da bize gelirsin."

Defne evde oturup düşünceler içerisinde boğulmak istemiyordu, o yüzden, "Tamam ama akşam sizde kalamam,

eve döneceğim," dedi.

Öğleden sonra saat iki gibi Üçkuyular'daki restorandaydılar hep birlikte. Yol boyunca havadan sudan konuşmuşlar, derin mevzulara hiç dalmamışlardı. Defne, yan yana oturan ablasının ve eniştesinin karşısında oturuyordu. Neşeli görünmeye çalışsa da bakışları sık sık dalıp gidiyordu. Venüs kardeşinin halini fark edince, "Neyin var bebeğim?" diye sordu. "Canını sıkan bir şey mi oldu?"

Defne başını sağa sola sallarken eniştesinin şüphe dolu bakışlarıyla buluştu. Oturduğu yerde toparlanarak, "Yok bir şey," dedi ama karşısındaki ikilinin bu cevapla pek de tatmin olmadığı belli oluyordu.

Venüs tek kaşını havaya dikerek, "Yoksa Noyan mı üzdü seni?" diye sordu, ses tonundaki gerilim bariz belliydi Venüs'ün.

Defne eniştesine çevirdi bakışlarını, onun çatılan kaşlarını görünce ablasına kızmadan edemedi. "Nereden çıkarıyorsun bunu?" dedi uyarı dolu bakışlarını ablasına dikerek. "Üzgün falan değilim, sadece bugün durgunum biraz."

"Noyan'la her şey yolunda, değil mi Defne?"

Defne, "Evet enişte, yolunda," diye yalan söyledi eniştesine, ama o an için yapabileceği başka bir şey yoktu. Yaşadıkları meseleyi anlatacak hali yoktu.

"Dün konuştuk Noyan'la, şehir dışındaymış..."

İçtiği su neredeyse boğazında kalıyordu Defne'nin. Hemen toparlandı, eniştesinin sözlerini onayladı ama merak ettiği ayrıntıları soramadı. Noyan belli ki sadece onun telefonlarına cevap vermiyordu. O an bu ayrıntıyla yüreğindeki sıkıntı daha da katmerlendi Defne'nin, iyice karamsar bir havaya büründü.

Yemeklerini sipariş verdikten sonra Rüzgar, "Fırat Bey nasıl?" diye sordu Defne'ye.

Defne bu soruya şaşırmadan edemedi, eniştesinin ağzından ilk defa babasıyla ilgili bir cümle duyuyordu. Nitekim Venüs de bu duruma şaşırmış, aynı zamanda da kızmıştı. Ters ters bakıyordu kocasının yüzüne.

Defne, "Çok zayıflamış," dedi dudaklarını büzerek. "Hani gazetede fotoğraflarını görüyoruz ama yüz yüze görünce ne kadar çökmüş olduğu daha net anlaşılıyor. Sanki daha da yaşlanmış babam."

"Aman ne kötü..." dedi Venüs gözlerini devirerek.

"Yapma Venüs, bu kızgınlığın sana zarardan başka bir şey vermiyor, biliyorsun değil mi?"

Venüs karşılık vermedi Rüzgar'a; Defne ise konuşmaya devam etti.

"Babamın İzmir'e yerleşme ihtimali var..."

Venüs'ün gözleri şaşkınlıkla ayrıldı, "Ne alaka?" diye sordu. "Tüm hayatı Ankara'ya endeksli değil mi onun?"

Defne babasının İzmir'le ilgili planlarından bahsetti ama aldığı haberler Venüs'ün canını sıkmaya yetmişti.

"Babam... Seni de görebileceğini umut ediyor abla."

Venüs'ün suratı öfkeyle kasıldı, "Asla!" dedi nefret dolu bir sesle. "Beni bu saatten sonra ancak rüyasında görür! Utanmaz adam, hangi hakla böyle bir şeyi istiyor!"

Rüzgar karısının elini sıktı hafifçe, "Tamam Venüs," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sakin ol lütfen, istemiyorsan görüşmezsin."

"Elbette görüşmeyeceğim ama böyle bir şeyden bahsedebilecek kadar yüzsüz olması sinirlendiriyor beni!"

Defne, "Hatalarının farkında," dedi. "Ve çok pişman."

"Son pişmanlık fayda etmez Defne! Ben babamı on iki seneden beri görmüyorum, on altı yaşımdayken benim babam öldü, yok artık!"

Venüs'ün iyice gerginleştiğini fark eden Defne, "Peki abla sen bilirsin," diyerek konuyu kapattı. Ablasını daha fazla zorlamak istemiyordu, üstelik tepkisinde haklı olduğunu da biliyordu onun...

Mezeler yavaş yavaş masaya yerleştirilmeye başlandığında, Venüs'ün burnunu tuttuğunu fark etti Defne. Masadaki mezelere araştırır gözlerle bakıyor, bir yandan da suratını buruşturuyordu ablası.

"Ne oldu abla? Niye burnunu tutuyorsun öyle?"

Rüzgar da karısının haline dikkat kesilmişti. "Beğenmediğin bir şey mi var hayatım?"

Venüs, "Radika mı, kereviz mi bilmiyorum ama kokusu midemi bulandıran bir şey var masada," diye karşılık verdi onu izleyen ikiliye.

Defne masadaki yemekleri incelerken, "Ne olabilir ki acaba?" diye sordu.

Venüs tabakları kaldırıp sırasıyla burnuna götürürken, bir süre sonra "İşte bu!" dedi Brüksel lahanalarının bulunduğu

tabağı göstererek. Midesini tutarak, "Bunu kaldırsınlar, yoksa gerçekten kusacağım," dedi Venüs buruşmuş bir yüzle.

Rüzgar hemen garsonu çağırıp durumu izah etti ama Venüs'ün Brüksel lahanasını çok sevdiğini bilirdi. O yüzden karısının bu aniden ortaya çıkan tepkisine anlam veremedi...

O gün yine bir şekilde geçti ama yepyeni haftaya olumsuz bir modda başladı Defne. Sadece terapi seanslarında düşüncelerinden sıyrılabiliyor, onun dışındaki zamanlarda çaresizlik içinde boğuluyordu. Flora'dan Joshua'nın geldiğine ve onun moralinin son derece bozuk olduğuna dair haber almıştı ama Noyan'dan hâlâ ses soluk çıkmıyordu.

Defne o hafta her gün farklı saatlerde aradı Noyan'ı, kimi zaman hüzünlü kimi zaman ise suçlayıcı, öfke dolu mesajlar gönderdi ona. Yine her gün Hanzade'ye uğradı ama Cemre Bey her defasında Noyan'ın şehir dışında olduğunu söyledi ona. Ece arkadaşının bu çaresizliğine bir çözüm bulmak isteyerek Noyan'ı arasa da, aynı Defne gibi o da ulaşamadı Noyan'a. Fakat... Defne'den tek bir farkı vardı Ece'nin, Noyan ona mesaj yollamış ve Defne'nin aramamasını söylemişti ama... Ece bu mesajdan arkadaşına bahsedemedi.

İki kız Cumartesi günü tüm seansları bitirmiş karşılıklı oturuyorlardı. Defne elleriyle yüzünü örttü, "Çıldıracağım Ece!" diye inledi. "Nerede bu adam! Ne yapıyor, neden gelmiyor? Neden beni bu şekilde arafta bırakıyor?"

Ece acı çeker gibi baktı Defne'nin yüzüne, Noyan'ın yazdığı şeyi söyleyip söylememek konusunda kararsızlık içerisindeydi. Eğer o mesajdan bahsederse, Defne'nin tam anlamıyla dibe çökeceğini biliyordu Ece. "Nuran Teyze'yle bir daha mı konuşsan acaba?" derken sonrasında "İstersen bu sefer de ben arayayım, ne dersin?" diye öneride bulundu.

Defne başını sağa sola salladı çaresizce, "Ne değişecek ki?" dedi, "Koskoca kadın yalan mı söyleyecek bana? Ona da nereye gittiğini söylememiş Noyan. Arasan sana da aynen bu şekilde söyleyecek. Üstelik Noyan'la aramızda bir sorun olduğunu da fark etti, onu geçiştirmeye çalışsam da üzüldüğünü ses tonundan anladım."

Ece, "O zaman Metin'e söyleyelim, o arasın," dedi.

Defne ayağa kalktı, paltosunu üzerine giymeye başladı. "Hayır Ece, hiçbir şey söyleme," dedi asık bir suratla, "Noyan'ın yaptığı resmen haksızlık, eğer her şeyin bitmesini

istiyorsa bunu açıkça söylemeli bana. Daha ne kadar kaçacak benden? Eninde sonunda dönmeyecek mi İzmir'e?"

Ece hak veriyordu arkadaşına. Noyan'ın ne yapmaya çalıştığını anlayabilmiş değildi, onun Defne'den vazgeçebileceğine inanmasa da, yüreğinin köşesinde bir yerde sessiz bir korku taşıyordu.

Defne merkezden çıktıktan sonra Kordon'a doğru yürümeye başladı. Yağmur hafif hafif atıştırıyordu ama umurunda bile değildi. Kendinden nefret eder bir halde, söylene söylene Noyan'a bakabileceği tek yerin önüne geldi. Hanzade'den içeri girerken düştüğü durumdan dolayı mahcuptu Defne ama başka çaresi yoktu. Belki Cemre Bey bir haber almıştı ya da belki Noyan dönmüştü. Pek umudu yoktu ama yine de şansını deneyecekti. Garsonlardan birine direktifler vermekte olan Cemre Bey'in yanına yürüdü çekingen bir şekilde.

Defne'yi görünce Cemre Bey'in yüzünde soğuk bir tebessüm oluştu, "Siz sormadan ben söyleyeyim küçük hanım," dedi hemen. "Noyan Bey henüz gelmediler."

"Hiç aramadı mı peki?"

Cemre Bey başını sağa sola salladı.

Defne dudaklarını kemirmeye başladı, nasıl olabilirdi ki böyle bir şey. "Doğru söylüyorsunuzi değil mi?" diye sordu şüphe dolu gözlerle karşısındaki adama bakarak.

Cemre Bey'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Size yalan borcum mu var, arasa söylerim bittabi!"

Defne başka bir şey söyleyemedi, başını salladıktan sonra arkasını döndü ve aktı akacak gözyaşlarıyla kapıya doğru yürümeye başladı.

Dışarı çıktığında yağmur iyice hızlanmıştı ama Defne bu duruma hiç aldırmadan ağır ağır yürümeye başladı. Çevresindeki insanlar sağa sola kaçışırken, O, dünyaya dair her şeyden soyutlanmış gibiydi. Görmüyordu, duymuyordu, buz gibi havayı hissetmiyordu. Kısa süre sonra saçları, paltosu, üstü başı sırılsıklam olmuştu. Gözyaşları ise yağan yağmurla yarış içerisindeydi Defne'nin. Yürüdü, yürüdü... Ayakları ondan bağımsız hareket ediyordu. Nitekim bir süre sonra kendini Noyan'ın apartmanının önünde buldu Defne. Tıpkı transtaymış gibi asansöre bindi, yukarı çıktı, hâlâ akmakta olan gözyaşlarıyla kapıyı çaldı.

Nuran Hanım kapıyı açtığında, korkuyla elini ağzına

götürdü, "Defne!" dedi telaşla. Karşısındaki kızın üstü başı her yeri ıslaktı, ama bundan da öte ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü kızın. Hemen içeri aldı Defne'yi.

"Ne oldu sana kızım? Bu halin ne?"

Defne üzerindeki paltoyu çıkarmaya çalışan kadına elinden geldiğince yardım etti. Nuran Hanım yanlarına koşan yardımcısına paltoyu uzattıktan sonra Defne'nin ıslak yüzünü avuçlarının arasına aldı, "Bu gözyaşlarının sebebi Noyan mı yoksa?" diye sordu duyacaklarından korkarak.

Bedbaht bir şekilde kafasını salladı Defne, ardından Nuran Hanım'a sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Nuran Hanım ne olduğunu bilmiyordu, çaresiz hissetti kendini. Defne'nin sırtını sıvazlarken, "Üzülme kızım," diyerek onu teselli etmeye çalıştı. Bir süre sonra kollarındaki kızı geriye doğru çekti, "Hadi gel, üzerini değiştirelim," dedi. "Yoksa hasta olacaksın."

Defne'nin koluna girdikten sonra onu kızı Simge'nin odasına götürdü Nuran Hanım. Yatağın üzerine oturttu Defne'yi. Giyinme dolabını açtıktan sonra kızının eşofman takımlarından birini çıkarıp yatağın üzerine yerleştirdi özenle. Ardından temiz bir havlu olarak Defne'nin yüzündeki, saçlarındaki ıslaklıkları aldı. Defne bu esnada bitkin bir şekilde oturuyor, sürekli burnunu çekiyordu.

"Şimdi de saçlarını kurutalım..." Nuran Hanım fön makinesini çalıştırıp, Defne'nin saçlarını kurutmaya başladı. İşi bittikten sonra yatağın üzerine oturup yavaş hareketlerle Defne'nin saçlarını taramaya başladı özenle.

"Nuran Teyze'ne ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Defne gördüğü şefkat dolu tavırlarla adeta kuzu gibi olmuştu, uysal bir şekilde başını evet anlamında salladı.

"Hadi o zaman söyle bakalım, benim haylaz oğlum ne yaptı da üzdü seni? Kaç gündür yok zaten, gelince kulağını çekeceğim onun!"

Defne, "Benim yüzümden," diye inledi, "Bana çok öfkeli, konuşmuyor benimle, aramalarıma, mesajlarıma cevap vermiyor. Çok çaresizim Nuran Teyze, ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Hem... Çok özledim onu..."

Nuran Hanım'ın yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu.

"Emin ol, seni üzmemek için senden uzak duruyordur. Noyan öfkelendiğinde yanına yaklaşan herkesi kırar geçirir. O

yüzden çoğu zaman uzak durmaya çalışır öfkelendiği kişiden. Ne zaman ki deli öfkesinin ateşi söner, işte o zaman karşısına geçip konuşabilirsin onunla. O yüzden sen hiç tasalanma güzel kızım, elbet karşına çıkacaktır."

Defne, "Öfkesini biliyorum," dedi üzgün bir sesle, "Ama bu şekilde her şeyin belirsiz kalmasına da katlanamıyorum. İçim içimi yiyor, gözüme uyku girmiyor. Gecem gündüzüm kâbus gibi ve biliyorum ki onu görmeden asla rahata kavuşamayacağım."

Nuran Hanım anlayışlı gözlerle baktı Defne'nin yüzüne. Karşısındaki kızın ateşli bir kişiliği, coşkulu bir yapısı olduğunun farkındaydı. Duygularını en uç noktalarda yaşıyordu Defne, Noyan'ı nasıl bir aşkla sevdiği ise alev alev yanan gözlerinden okunabiliyordu. Fakat ateşe benzinle yaklaşmaya çalıştığı sürece, Defne'nin başına gelecekleri az çok biliyordu Nuran Hanım, dolayısıyla o an ister istemez endişelenmeden edemedi. Defne'nin elini tuttu, "Gelecek merak etme," dedi güven veren bir tonda. "Ama ondan önce senin sakin olman lazım, tamam mı kızım?"

Defne kafasını "tamam" anlamında salladı.

"Peki o zaman. Ben şimdi çıkayım, sen de üzerini değiştir."

Nuran Hanım çıktıktan sonra Defne gayet şık döşenmiş odada gezdirdi düşünceli bakışlarını. Üzerine tam gelen kıyafetleri giydikten sonra odadan çıktı, koridorda ilerlemeye başladı. Noyan'ın odasının önünden geçerken bir an için durdu ve üzgün gözlerle baktı sevdiği adama ait olan eşyalara. Sonrasında dayanamayarak içeri yürüdü ve yatağın başına geldi. O an komodinin üzerinde duran siyah, kalp desenli lastik tokayı görünce Defne'nin gözleri şaşkınlıkla ayrıldı. Toka ona aitti, Santa Monica'da Noyan'la karşılaştığı o gün takmıştı bu tokayı. Demek ki...

Tokayı eline aldığında Defne yine ağlamaklı oldu. Noyan bu tokayı onca sene saklamış mıydı? Hüzünlü bir iç çekişle o günü adeta tekrar yaşadı Defne. Bir süre sonra tokayı yerine bıraktı, ardından yatağın üzerindeki örtüyü kaldırıp yastığın üzerine doğru eğildi. Buram buram Noyan kokuyordu yastık. Defne dayanamadı, yatağın üzerine tırmandı, örtünün altına girdikten sonra sevdiği adamın yastığına gömdü burnunu. Noyan onun yanındaydı sanki.

Defne gözlerini huzurla kapatırken, üzerine çöken ağırlığı

hissetti, uyuşmuş gibiydi sanki. Fakat... O an için tüm sıkıntılarını unutmuş gibi hafifti, gözlerinin kapandığını hiç fark etmedi bile.

Nuran Hanım elindeki şık çay tepsisiyle salona girdiğinde Defne'yi göremedi. Bunca zamandır çoktan giyinmiş olmalıydı Defne, haliyle merak etti onu. Simge'nin odasına doğru yürümeye başladığında, Noyan'ın odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu fark etti. O an yüzünde muzip bir tebessüm oluştu Nuran Hanım'ın, Defne'nin nerede olduğunu anlamıştı.

Oğlunun odasına girdiğinde şaşırıp kaldı Nuran Hanım. Defne huzurlu bir ifadeyle Noyan'ın yatağında uyuyordu. Sessiz adımlarla yatağın yanına yürüdüğünde, Defne'nin kucağındaki yastığı fark etti. Defne öyle sıkı sarılmıştı ki yastığa, ağzı burnu kapanmıştı. Kızın bu hali çok sevimli geldi Nuran Hanım'a, içten içe de sevinmeden edemedi. Defne'nin oğlunu ne denli sevdiğini görmek mutlu ediyordu onu. Nuran Hanım yastığı hafifçe çekerek Defne'nin rahat nefes alabilmesi için imkân tanıdı ona, sonrasında örtüyü onun üzerine iyice çekti ve odadan çıktı.

Salona girdiğinde hemen telefonuna sarılıp oğlunu aradı Nuran Hanım.

"Efendim anne..."

"Oğlum neredesin sen?" diyen Nuran Hanım'ın sesi kızgın bir tondaydı.

"Yarın geleceğim anne."

Nuran Hanım kaşlarını çattı, "Hemen şimdi geliyorsun beyefendi! Senin yüzünden kızcağız ne hallerde... Ayıp değil mi senin bu yaptığın!"

"Kimden bahsediyorsun anne!"

"Hay Allahım, kim diye soruyor bir de! Defne'den bahsediyorum tabii ki, başka kimden bahsedebilirim."

Telefonun ucunda bir süre sessizlik oldu, sonra Nuran Hanım oğlunun konuşmasına fırsat vermeden Defne'nin perişan bir halde yanına gelişini bire on katarak anlattı. "Hasta olmasa inşallah," derken sesinin olabildiğince endişeli çıkmasına özen gösterdi.

"Salona gelmeyince yanına gideyim dedim, bir de ne göreyim, odana girmiş, senin yatağında tatlı tatlı uyuyor. Yastığına öyle bir sarılmış ki, belli ki kokunu hissetmek

istemiş..."

"Tamam anne, bir yere gitmesine izin verme, olur mu? Ben hemen yola çıkıyorum..."

Telefonu kapattığında Nuran Hanım'ın gözleri ışıldadı, ardından keyifle oturup çayını yudumlamaya başladı.

Noyan, annesinin telefonundan sonra aceleyle Narkisos'tan çıkıp yola koyuldu. Çeşme'ye adım attıktan sonraki ilk günleri adeta kâbus gibi geçmişti. Kimi zaman öfkeyle sağı solu yıkmış, kimi zaman ise kıskançlıkla kavrulmuştu. Uykuları ise hep bölük pörçük olmuştu Noyan'ın, gözünü kapattığı anda aklına doluşan olmadık sahneleri yok edebilmek için bol bol uyuşturmuştu beynini.

Fakat... Hisleri ne kadar yıkıcı olsa da, Defne'nin alev alev yanan aşkı sönmemişti yüreğinde. Aklına, ruhuna, benliğine bir kere işlemişti peri kızı, ne yaparsa yapsın atamıyordu onu yüreğinden. Unutmaya, yok saymaya çalışıyordu duyduklarını, düşünmemeye gayret ediyor, Defne'nin bu hareketine hafifletici nedenler bulmaya çalışıyordu Noyan. Ne olursa olsun, Defne onu seviyordu. Bir hata yapmıştı sevdiği kadın, üstelik o da kabul ediyordu bunu, tüm suç o fırsatçı, adi herifindi. Arkadaş ayağıyla Defne'ye yaklaşmış, ilk fırsatta da onun zayıflığından faydalanmayı bilmişti.

Noyan'ın zihni, Defne'yi aklamaya çalışan bahaneler üretmişti sürekli. Günler geçtikçe ürettiği bahaneler çeşitlenmiş, öfkesi yavaş yavaş canlılığını yitirmişti. Annesinden gelen telefon ise tam anlamıyla yelkenleri suya indirmesine yetmişti Noyan'ın.

Noyan telaşla eve girdiğinde, "Defne hâlâ uyuyor mu?" diye sordu annesine ama aynı anda onun yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti.

"Çok ateşi var oğlum. Ben de şans eseri fark ettim. Lavaboya giderken inleme sesleri duydum, bir de ne göreyim? Kızcağız alevler içinde yanıyor."

Noyan paltosundan kurtulduğu gibi yatak odasına koştu. Sevdiği kadını yatağının içinde görünce yüreği titredi. Hemen başucuna geldi Defne'nin, elini alnında, yanaklarında, boynunda gezdirdi onun. "Çok fena," dedi kaşlarını çatarak, "Böyle olmaz ama! İlaç içmesi lazım, bu ateş daha fazla devam ederse..."

Nuran Hanım hemen lafa atıldı, "Korkma oğlum, ateş

düşürücü verdim zaten," diye yatıştırdı oğlunu. "Uyandırdığımda yoğun bir titreme vardı üzerinde. Zorlukla da olsa içirdim ilacı. Ah oğlum, geldiğinde o kadar perişandı ki, çok normal böyle olması."

Noyan ayağa kalktı, odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Mustafa Amca'yı arayalım, gelip baksın Defne'ye."

Nuran Hanım, "Tamam," dedikten sonra aile doktorunu aramak üzere odadan çıktı.

Noyan yanı başına oturdu Defne'nin, üzgün gözlerini sevdiği kadının üzerinde gezdirirken ister istemez suçluluk hissetti. Günlerce eziyet etmişti Defne'ye, Noyan farkındaydı bunun ama kendi ateşini ancak söndürebilmişti.

Eğilip Defne'nin alev gibi yanağına minik bir öpücük bıraktı Noyan, onun saçlarını, sırtını okşadı özlemle. Ve o an Defnesiz yaşayamayacağından bir kez daha emin oldu. Nefesi, aşı, suyu gibiydi Defne, onsuz geçirdiği her saniye ölümden beterdi. Neden beklemişti ki bu kadar? En azından keşke onun telefonlarına cevap verseydi, belki Defne bu kadar perişan hale gelmezdi. Noyan pişmanlıkla kendi kendine eziyet ederken, elindeki geniş su kâsesiyle içeri giren annesini gördü.

"Ilık su getirdim oğlum, alnına kompres yapalım..."

Noyan elini uzattı, "Bana ver anne," dedi. Annesinin elindeki kâseyi aldıktan sonra içindeki bezi iyice sıktı ve Defne'nin alnına yerleştirdi düzgün bir şekilde. Fakat bu hareketiyle Defne huzursuzlanarak inlemeye başladı.

"Daphne'm, güzelim..."

Noyan, Defne'nin yanağını okşamaya başladı, bir yandan da sevdiği kadının adını mırıldanıyordu durmadan. Defne sevdiği adamın sesini duyuyordu ama gözlerini açmakta güçlük çekiyordu, üzerinde binlerce kiloluk yük varmış gibi hissediyordu kendini. Kirpiklerini kırpıştırırken, "Noyan," diye mırıldandı bin bir güçlükle.

"Buradayım güzelim, yanındayım..." Noyan, Defne'nin elini dudaklarına götürdü.

Defne cevap vermedi, tekrar uykuya dalmıştı. Noyan endişeli gözlerle baktı annesine, "Nerede kaldı bu doktor?" diye söylendi.

Neyse ki on dakika sonra doktor gelmişti. Noyan içeri giren adamı görünce, "Hoş geldin Mustafa Amca," dedi. Ayağa kalkıp adama yer verdi.

Mustafa Bey hemen Defne'nin ateşini ölçtü, ateş ölçer 39,6'yı gösteriyordu. "Üzerindeki kalın örtüyü hemen kaldırın," dedi eliyle işaret ederek. "Üzerindeki kıyafetleri de olabildiğince hafifletin." Doktor ateş ölçeri çantasına yerleştirirken, "Yalnız küçük hanımın ağzını açması gerekecek," dedi. "Boğazını kontrol etmek, ciğerlerini dinlemek istiyorum."

Bu sözlerin üzerine Noyan, Defne'nin yanağına dayadı elini, ona seslendi yumuşak bir sesle. Bir süre sonra Defne'nin kirpiklerini kırpıştırdığını görünce doktorun geldiğini, onu muayene etmek istediğini söyledi. Defne gözlerini zar zor aralayabildiğinde sevdiği adamın yüzünü gördü ilk olarak. O an yüzünde çok hafif bir tebessüm oluştu Defne'nin, "Geldin mi?" diye sordu Noyan'a bakarak.

"Geldim... Hadi bize biraz yardım et de neyin varmış öğrenelim."

Defne, Noyan'ın yardımıyla oturur pozisyona geçti, doktorun boğazına bakmasına, sırtını dinlemesine izin verdi. Doktor diğer tetkiklerini de yaptıktan sonra onu merakla izleyen ana-oğula döndü.

"Boğazı çok kızarık, burun akıntısı ve ateş de var. Küçük hanımın soğuk algınlığı var. Söylediğim ilaçları hemen kullanmaya başlasın ve lütfen ateşini dikkatle takip edin. Dediğim gibi, bu kadar çok örtmeyin üzerini."

Doktor yapılacakları art arda sıraladıktan sonra geçmiş olsun dileklerini ileterek evden ayrıldı. Noyan ise hemen nöbetçi eczaneye gidip ilaçları aldı. Eve geldiğinde annesi Defne'nin yanında oturuyordu.

"Nasıl? Bir değişiklik var mı?"

Nuran Hanım, "Biraz düştü ateşi," dedi gülümseyerek.

"Sen yat anne, Defne'nin başını ben beklerim, merak etme."

Nuran Hanım oğlunun ısrarları üzerine "Peki," demek zorunda kaldı ama art arda tembihlerini sıralamayı da ihmal etmedi.

Annesi odadan çıktıktan sonra Noyan üzerini değiştirdi ilk olarak. Ardından Defne'nin ateşini ölçtü yeniden, gerçekten de bir miktar azalmıştı kızın ateşi. Fakat soğuk algınlığı için içmesi ilaçlar vardı. Noyan sevdiği kadını uyandırmak istemese de, başka çaresi olmadığını biliyordu. Nitekim zorlukla da olsa uyandırdı onu.

Defne buruşmuş bir yüzle mızmızlandı ama ilaçlarının hepsini eksiksiz içti. Kendini yatağa bırakırken, "Noyan..." diye mırıldandı cansız bir sesle.

"Efendim Daphne'm?"

"Bana sarılır mısın?"

Noyan'ın yüzünde hoş bir tebessüm oluştu, "Seve seve," dedikten sonra, yatağın çevresini dolaştı, Defne'nin yanına tırmandı. Göğsünü peri kızının sırtına dayadıktan sonra onun boynuna minik minik öpücükler bırakmaya başladı.

"Sana ömrümün sonuna kadar sarılabilirim peri kızı. Hiç bıkmadan, sonsuza dek kollarımda tutabilirim seni."

KAKTÜS TEAM

MİSAFİR

Defne'nin ateşi o gece sabaha kadar kimi zaman yükseldi, kimi zaman düştü. Noyan iki saatte bir kalkarak onun ateşini ölçtü, yeniden ilaç verdi.

Sabah gözlerini açtığında hâlâ kırgın hissediyordu kendini Defne ama bu durum umurunda bile değildi. Vücudu süratle endorfin salgılarken heyecanla arkasını döndü ve yanı başındaki adamı gördü. Defne'nin kalbi mutlulukla çarparken, gece boyu hayal görmediğinin de farkına vardı aynı zamanda.

İyice sokuldu Noyan'a, kolunu onun beline sardı, göğsüne yasladı başını. Yüreği kıpır kıpır oldu burnuna dolan kokuyla. Noyan gelmişti, onu hâlâ seviyordu, gece boyu onun yanında kalmıştı. Defne heyecanla Noyan'ın kollarında kıpırdanırken, sevdiği adamın boynuna art arda öpücüklerini bırakmaya başladı. Aslında onu uyandırmak istemiyordu ama kendine hâkim olamıyordu. Çok özlemişti...

"Bence daha fazla devam etme peri kızı..."

Noyan'ın hırıltılı sesini duyan Defne başını kaldırdığında, sevdiği adamın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunun gördü, ama adamın yüzünde keyifli bir gülüş vardı aynı zamanda.

Defne öpücüklerine devam ederken, "Neden?" diye sordu.

"Bu öpücüklerin nelere sebep olduğunu görmek ister misin?"

Noyan'ın neyden bahsettiğini bir an için anlamadı Defne. Fakat sevdiği adamın yüzündeki arsız tebessümü görünce, "Çok edepsizsin," dedi sahte bir kızgınlıkla.

"Anatomimizden kaynaklanan bir edepsizlik bu Daphne. Ne yapabilirim, elimde değil sonuçta."

Noyan gözlerini açtı ve sevdiği kadının güzel yüzüne baktı. O an mutlulukla doldu yüreği, Defne'yi kendine doğru çekip kalbine sokmak ister gibi sardı onu. Defne'nin tepesine art arda öpücüklerini bırakırken, "Beni çok korkuttun dün gece," dedi. "Ateşin çok yüksekti, sürekli sayıkladın."

Defne hastalığını çoktan unutmuştu, o an için muziplik peşindeydi. "Kesin, 'Noyan, aşkım, neredesin?' diye sayıklamışımdır," dedi dalga geçer gibi.

"Hımm, evet, adımı sürekli tekrarladın aslında..."

Defne başını kaldırıp Noyan'ın parıldayan gözleriyle

buluştu. "Ne kadar insafsız bir erkek olduğundan da bahsettim mi peki?"

Noyan sahte bir şaşkınlığa büründü, "Kim? Ben mi?" diye sorarken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

"Elbette sen beyefendi! Neredeydin bunca zamandır? Seni en az kırk kere aramışımdır, ha tabii mesajlarımdan hiç bahsetmeyeceğim bile! İnsan en azından bir tanesine cevap verir. Sen ne inatçı, ne taş kalpli bir erkeksin! Hiç mi yüreğin sızlamadı, ne kadar üzüleceğimi hiç düşünmedin mi? Ya da belki umursamadın bile!"

Defne'nin içini boşaltmasını sessiz bir şekilde dinledi Noyan. Defne'ye hak veriyordu ama o meseleyi hatırlatacak şeyler konuşup sabah sabah gerilmek istemiyordu. O yüzden, "Haklısın Daphne'm," dedi, "Fakat... Şu an için konuşmayalım bunu. Öncelikle seni iyileştirmemiz gerekiyor."

Hasta olduğu hatırlatılınca Defne boğazındaki ağrıyı hissetti, Noyan'ın sözlerini sessizce kabullendi, yeniden sokuldu sevdiği adama. Onun varlığıyla eksik olan her parçası tamamlandı, tüm sıkıntılarını unuttu.

İki sevgili ayrı oldukları günleri telafi etmek istercesine uzun uzun sarıldılar birbirlerine. Bir süre sonra Defne sevdiği adamın dudaklarına uzandı, onu öpmeden önce, "Çok özledim seni," diye mırıldandı.

Noyan, Defne'nin istekli öpücüklerine zevkle karşılık verdi. Kana kana öptü sevdiği kadının dolgun dudaklarını, fakat bir an sonra içinde yanmaya başlayan ateşle Defne'yi yatağa devirip, ağırlığını onun üzerine verdi.

Defne işlerin iyice kızıştığını fark edince, dudaklarını güçlükle kurtardı, başını kapıdan yana çevirip, "Daha fazla devam etmeyelim," diye fısıldadı heyecanla. "Ya Nuran Teyze gelirse? Çok ayıp olur." Dudaklarını hâlâ boynunda gezdiren adamın omuzlarını iterek, "Ne olur kalk üzerimden," dedi ısrarla.

"Hem beni kışkırtıyorsun, hem de kalk üzerimden diyorsun, bu nasıl iş Daphne?"

Defne, Noyan'ın hapsinden kurtulduğunda derin bir soluk aldı. Yattığı yerde doğrulurken, "Ben ufak bir öpücük vermek istemiştim sadece," dedi.

Noyan yataktan kalkmak için hareketlendi, "Ufak bir kıvılcım büyük bir yangına sebep olabilir, biliyorsun," derken

gözlerinde arzu dolu parıltılar uçuşuyordu Noyan'ın. "Biliyorsun, karşında seni deliler gibi arzulayan bir erkek var ve... Bu erkek her an kontrolünü kaybedebilir."

Defne soluksuz dinledi bu sözleri; Noyan'ın kontrolünü yitireceği o anı düşünmek dahi soluğunu kesmeye yetiyordu. Geçmişte yaşadıkları şehvet dolu anlar aklına gelmeye başlayınca Defne'nin kalp atışları şaha kalktı, üzerinde dolaşan bakışları fark ederek yataktan kalkmak için davrandı.

Kahvaltıdan önce Defne temizlenmiş kıyafetlerini üzerine giydi, saçlarını tarayıp, üzerine çeki düzen verdi. Vücudundaki bitkinliği hissedebiliyordu ama bir iki gün sonra iyileşeceğini umut ediyordu. Salona geçtiğinde yan yana oturan Nuran Hanım ve Noyan'ı gördü. "Yeniden günaydın," dedi ikilinin karşısına otururken. "Dün sizi perişan ettim Nuran Teyze, kusura bakmayın lütfen. Her şey için ne kadar teşekkür etsem az..."

Nuran Hanım, "Ne perişanlığı," dedi bu sözlere şiddetle karşı çıkarak, "Olur mu öyle şey. Sen benim kızımsın artık, burası senin de evin. Sakın bir daha böyle bir söz ettiğini duymayayım!"

Defne mahcup mahcup başını salladı. Nuran Hanım ise önce oğluna, sonra Defne'ye bakarak, "Bir daha birbirinizi üzmeyeceksiniz yoksa ikinize de darılırım," dedi. "Güler yüzünüzü, mutlu olduğunuzu görmek istiyorum, anlaştık mı?"

İki sevgili uysal uysal salladılar başlarını, "Tamam," diyerek onlara sevgiyle bakan kadına söz verdiler. Kısa bir sohbetin ardından, fazlasıyla iştah açıcı görünen kahvaltı sofrasına geçtiler.

Öğlene doğru Noyan, Defne'yi evine götürdü. Eve girdiklerinde Defne hızlı bir duş aldı, ılık duş daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Spor bir takım giydikten sonra salonda oturan adamın yanına gidip, her zamanki gibi göğsüne kıvrıldı onun.

"İyi misin Daphne'm?"

Defne omuzlarını silkti, "Sen yanımda olduğun sürece iyiyim," dedi. "Beni bu şekilde sarmaladığında, tüm ağrılarım, sıkıntılarım uçup gidiyor."

Noyan'ın yüzünde müşfik bir gülümseme oluştu, göğsüne bastırdı kollarındaki kızı. "Ben her zaman yanındayım."

"Her zaman yanımda değilsin," diye karşılık verirken,

Defne'nin dudakları üzgün bir şekilde aşağı sarkmıştı. "Öfkelendiğinde gözün beni bile görmüyor, bambaşka bir adam oluyorsun. Oysa mantıklı bir şekilde konuşsak belki bu kadar uzamayacak aramızdaki meseleler."

Noyan'ın bakışları tek bir noktaya sabitlenmişti. "Bazı şeyleri mantıklı bir şekilde, sinirlenmeden konuşmak zor olabiliyor Daphne..."

Defne hemen başını kaldırdı, ısrarcı bakışlarını Noyan'ın üzerine dikti.

"Konuşmak zorundayız ama. Bana her öfkelendiğinde çekip gidecek misin? Ben..." Defne başını önüne eğdi. "Ben o gün tam anlamıyla anlatamadım kendimi, o kadar sert bir tepki verdin ki bana..."

Noyan elini havaya kaldırdı, "Lütfen bu meseleyi kapat artık!" dedi uyarı dolu bir sesle. "Hiçbir şey duymak, düşünmek dahi istemiyorum!"

"Bu şekilde hiçbir şeyi çözemezsin! Yüreğin rahata kavuşmadıkça bu sorunlar ilk fırsatta yeniden karşımıza çıkar."

Noyan kızgınlıkla baktı Defne'ye, "Anlamıyor musun?" dedi dişlerinin arasından. "O herifin sana sahip olduğunu düşündükçe aklımı yitirecek gibi oluyorum. Bir başka erkeğin sevdiğim kadına el sürdüğünü düşünmek delirtiyor beni! O yüzden bu mevzuyu sonsuza dek kapatacaksın Defne! O adamın adını anmayacak, onunla asla görüşmeyeceksin! Aksi takdirde tepkim bir öncekinden daha da ağır olur!"

Defne kocaman ayrılmış gözleriyle bakıyordu Noyan'a, "Bir dakika bir dakika," dedi kirpiklerini kırpıştırarak. "Sen ne dedin az önce?"

"Ne dedim?"

"Joshua'yla birlikte olduğumu söyledin bana!"

Defne başını sağa sola salladı "hayır" anlamında, Noyan ise şaşkınlıkla bakıyordu sevdiği kadına.

"Ben... Ben onunla birlikte olmadım ki! Asla! Senden başka bir erkek o şekilde dokunmadı bana!"

Noyan bu sözlerle apışıp kaldı, bir hafta öncesine gitti hızla, söylediği sözleri Defne'nin sessizce kabullendiğini hatırladı. "O herifin sana dokunup dokunmadığını sorduğumda sessiz kaldın, suçlu suçlu baktın gözlerime," derken kendi kendiyle konuşur gibiydi Noyan.

Defne elini alnına götürdü sıkıntıyla, "Ah Allahım" diye

söylendi. "Çünkü o manyak gibi öfkenle beni de serseme çevirdin o gece. Olayları bir başından bir ortasından anlatmaya çalışırken her şey birbirine karıştı."

Defne derin bir soluk aldıktan sonra Joshua'yla olan arkadaşlıklarını, Joshua'nın bir boks maçından sonra ona olan aşkını nasıl itiraf ettiğini, kendisinin bu duruma verdiği tepkiyi, izledikleri film sonrası gözyaşlarına boğulduğu sırada yaşadıkları yakınlaşmayı ve sonrasını tüm ayrıntılarıyla anlattı sevdiği adama. Özellikle o yakınlaşma kısmını anlatırken çok zorlansa da, Noyan'ın her şeyi bilmesi gerektiğini düşünerek kendini bir hayli zorladı Defne.

Defne sözlerini bitirdiğinde Noyan, "Tamam Defne," dedi, kalbi yine kıskançlıkla çarpıyordu ama sakin olmaya çalıştı elinden geldiğince.

"Benim açımdan Joshua zavallı bir erkek. Çünkü kalbinde başka bir erkeği yaşatan bir kadına bu kadar yaklaşması hiçbir şekilde doğru değildi. Evet, senin yanında olmuş, desteğini esirgememiş ama bunları yaparken her zaman beklenti içerisinde olmuş. Ona değer verdiğini görüyorum ama... Başta söylediğim gibi, onunla görüşmene tahammülüm yok! Kesinlikle istemiyorum bunu!"

"Ama... Ama bu nasıl olur! Sadece Joshua'yla değil, onun ailesiyle de görüşüyorum ben! Ablalarımız ortak, aynı işi yapıyorlar. Nasıl bir anda her şeyi silip atmamı bekleyebilirsin?"

Noyan gergin bir şekilde ayağa kalktı, "Benim sınırlarımı zorlama Defne!" dedi parmağını ona doğru yönelterek. "Bu mevzuyu da artık kapat lütfen! Yeniden kavga etmek istemiyorum!"

Defne suratını buruşturdu üzgün bir şekilde. O an için Noyan'ın üzerine daha fazla gitmedi ama yavaş adımlarla Noyan'ı yumuşatması gerektiğini biliyordu. Joshua'yı sonsuza dek kaybetmek istemiyordu, en azından telefonda görüşmek, sesini duymak isterdi onun. Benciliğinin farkındaydı ama yapacak bir şey de yoktu. Ayağa kalktı, Noyan'ın yanına gidip içtenlikle sarıldı ona, "Tamam," dedi uysal bir sesle. "Aramızın kötü olmasına tahammül edemiyorum, lütfen bir daha kavga etmeyelim olur mu?"

Noyan peri kızının mırıl mırıl sesiyle sakinleşmişti. Defne'nin yanaklarına öpücüklerini bırakırken, "Sensizliğe

ben de katlanamıyorum," dedi. Defne'yi yeniden sarmalarken onun anlattıklarını düşündü. Olayların iç yüzü sandığı gibi değildi, Defne sadece ona aitti, her zaman da öyle olmuştu. Günlerdir boş yere kâbuslar görmüş, olmadık sahneler kurgulamıştı kafasında. Defne'yi kolundan tutarak, "Hadi dinlen biraz," dedi, "Ben de sana içecek bir şeyler hazırlayayım."

Defne koltuğa uzanırken Noyan da çayları hazırlayıp sevdiği kadının yanına yerleşti.

"Geçtiğimiz hafta sonu babam geldi..."

Noyan yaşadığı buhrandan Fırat Bey'in geleceğini unutmuştu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu. "Hay Allah, sözde hep birlikte vakit geçirecektik ama..."

Defne "sorun değil" dercesine elini salladı, "Bir gün kaldı zaten ki baş başa kalmamız daha iyi oldu bence. En azından yıllardır içime oturan her şeyi anlatabilme fırsatı buldum."

Noyan ilgiyle bakıyordu Defne'ye, "Neler oldu, anlatsana," dedi.

Defne babasıyla geçirdiği keyifli dakikaları mutlu bir gülümseme eşliğinde anlattı, evde yaşadıkları gergin anları anlatırken ise bakışları dalgınlaşmıştı.

Noyan, sevdiği kadının elini tuttu, "Geçmişe dair ne varsa unut artık," dedi ona. "Artık yepyeni bir sayfa aç hayatında ve bu tertemiz sayfaya baban da dâhil olmak istiyorsa onu kabul et. Baksana; baban da hatalarının farkında, yapıcı bir adım atmak istiyor. Ona izin ver ve neler yapmak istediğini gör. Emin ol yüreğin hafifleyecek."

"Ben tüm bunları yapabileceğimden eminim ama ablalarımın benimle aynı fikirde olmayacağını biliyorum. Özellikle Venüs babamın lafı geçtiği anda küplere biniyor."

Noyan güldü, "Venüs'ün nefretini kazanan yandı," dedi. "Benim adım da geçince küplere biniyor mu peki?"

"Elbette çok öfkeleniyordu ama artık öyle değil. Şu an için sadece homurdanmakla yetiniyor. Aramızdaki ilişkiyi kabullenmeye başladı."

"İşte zamanla babanın varlığına da alışmaya başlayacaktır Daphne'm. O yüzden sen hiç sıkma o tatlı canını."

İki âşık o Pazar sakin bir gün geçirdiler. Akşama doğru Venüs ve Rüzgar geldiğinde, Defne biraz daha canlanmış, kendine gelmişti.

Ertesi sabah merkeze gittiğinde ise, hâlâ hasta olsa da hayat dolu hissediyordu kendini Defne. Bir hafta boyunca adeta eziyet çekmişti ama sanki tüm o sıkıntıları yaşayan o değilmiş gibi her şeyi unutmuştu.

Odaya giren Ece'nin manidar gülümsemesine eşlik ederken, "Günaydın," diye cıvıldadı Defne.

"Aşkından yataklara düşen kızımızın yüzü yeniden gülmeye başlamış neyse ki..."

Ece kıs kıs gülerken Defne, "Metin'in sesi soluğu kesildiğinde seni de gördük hanımefendi," dedi misilleme yaparak. "Yüzün bir an olsun gülmüyordu. Tabii artık Nedim Amca'dan da onayı alınca keyfin yerinde."

"Ay aman, hiç hatırlatma o günleri." Ece gülmeye başladı, "Babama gelince, adamcağız onayı verdi ama görsen diken üzerinde. Her gün eve gittiğimde Metin'i soruyor. O gün görüştük mü, görüştüysek nereye gittik, ne yaptık... Elinde olsa üzerime GPS takacak."

Defne kıkırdamaya başladı. "Nedim Amca'ya söyleyelim, mekân bildirimlerini takip etsin. Böylece tasalanmaktan kurtulur."

İki arkadaş karşılıklı gülüştükten sonra Defne hafta sonu Noyan'la olan konuşmalarından bahsetti kısaca. "Joshua'yla kesinlikle görüşmemi istemiyor," derken yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı Defne'nin.

"Kızım sen saf mısın? Adama Joshua'yla ilgili her şeyi anlatıyorsun, sonra da görüşmemi istemiyor diyorsun. Pardon ama hiçbir erkek, sevdiği kadına âşık bir erkeğe tahammül edemez. Hele bir de o erkek haddini fazlasıyla aştıysa."

"Ne yani, Joshua'yı tek bir kalemde silip atacak mıyım hayatımdan? Nasıl olacak ki böyle bir şey? O benim..."

Ece, Defne'nin devam etmesine izin vermedi. "O senin arkadaşın değil, o sana âşık bir erkek. O akşam kendine gelmeseydin, Joshua bir dakika bile tereddüt etmeden sevişecekti seninle. Seni arzuluyor, Defne, farkında değil misin? Sen istediğin kadar ona arkadaş gözüyle bak, o sana bambaşka bir gözle bakıyor; bunu sakın aklından çıkarma."

Defne duyduklarını kabul etmek istemese de, Ece'nin haklı olduğunu biliyordu. O gece zor durdurmuş, hatta tehdit etmek zorunda kalmıştı Joshua'yı.

"Hem bakalım Joshua eskisi gibi hayatında olmak isteyecek

mi? Hiç sanmıyorum ya. Gelip her şeyi kendi gözleriyle gördü ve ardına bakmadan çekip gitti. Savaşmadı ki galip gelemeyeceği bir savaşa girmenin mantıksız olduğunun eminim ki o da farkındaydı."

Defne ayağa kalktı, "Of yeter," dedi yüzünü buruşturarak. "Şu anda en son isteyeceğim şey bu mevzularla canımı sıkmak."

Ece de ayağa kalktı arkadaşı gibi. "Tamam tamam," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Gidiyorum, sonra konuşuruz yine..."

Arkadaşı çıktıktan sonra Defne de kendi işlerine gömüldü. Öğle arasına az bir zaman kalmışken son hastasını uğurladı ve bir gün önce çok solgun görünen ablasını aradı. Nitekim endişelerinde haklı çıkmıştı, çünkü Venüs evde yatıyordu.

"Ah abla, ne diye haber vermiyorsun?" derken sesi sitemkâr çıkıyordu Defne'nin.

"Önemli bir şey değil ablacığım, midem bulanıyor sadece. Bu aralar yediklerim hiç yaramıyor, midemde sıkıntı var herhalde."

Defne, "Öğleden sonra iki hastam var, sonrasında hemen gelirim yanına," dedikten sonra telefonu kapattı. Fakat yüzünde şüphe dolu bir ifade oluşmuştu Defne'nin. Ablası hamile olabilir miydi acaba? Fakat hiç sanmıyordu bunu, sonuçta doğal yollarla hamile kalamıyordu Venüs, yeni bir tüp bebek denemesi yapmadıklarından ise emindi.

Öğleden sonraki seanslarını bitirdikten sonra hemen vapurla karşıya geçti Defne. Kapıyı açan ablasının yüzü neredeyse üzerindeki beyaz bluzla aynı renkteydi.

"Ah ablam ya, şu haline bak, insan bir haber verir!"

Defne ablasına sarıldıktan sonra iki kardeş salona geçtiler.

"Haber versem ne fark edecek Defne? Dediğim gibi, önemli bir şey değil."

Defne inceler bakışlarını ablasının üzerinde gezdirdikten sonra, "Aklıma bir şey geliyor ama..." dedi şüpheci bir tavırla.

Venüs gözlerini devirdi. "Aman, hamilelik diyeceksin değil mi? Benim de aklıma geldi aynı şey ama durumumu biliyorsun."

"Korunmuyorsunuz değil mi?"

Venüs başını sağa sola salladı. "Korunmamıza gerek var mı sence?"

Defne'nin gözleri heyecanla parıldadı. "Ay abla, ya hamileysen! Var ya, böyle bir şey olması durumunda çıldırırım herhalde!"

Venüs'ün yüzünde özlem dolu bir tebessüm oluştu, bir an için mutlu hayallere dalıp gitmişti.

"Emin ol, ben senden daha çok çıldırırım."

"Âdetinde gecikme oldu mu peki?"

"Oldu ama birkaç aydır sürekli oluyor zaten, hormon dengem alt üst oldu."

Defne ablasının elini tuttu, "Bak âdetin de gecikmiş, en azından bir test yapalım," diye ısrar etti.

Venüs karşı çıktı bu öneriye. Defalarca yapmıştı o testlerden, her seferinde olumsuz sonuç almaktan ölesiye bıkmıştı. Yepyeni bir hayal kırıklığına katlanabilecek hali yoktu. Hem zaten ne mantığı vardı ki? Tüp bebek yöntemiyle bile hamile kalamayan bir kadındı o.

Defne ise ısrarlarına devam etti. "Abla lütfen, içimde garip bir his var. Hadi kırma biricik kardeşini..."

Venüs pes ederek ayağa kalktı. "Of Defne, amma ısrarcısın! Gel o zaman!"

Defne sevinçle fırladı ayağa, iki kardeş yatak odasına gittiler. Venüs aynalı komodinin çekmecesini açtı, gebelik testlerinden birini eline aldı. "Burada bekle beni," dedi kardeşine dönerek.

Yatağın üzerine oturup ablasını beklemeye başladı Defne. İki dakika ya geçmiş ya da geçmemişti ki nefes nefese kalmış bir halde lavabodan çıkan ablasıyla göz göze geldi.

"Defne!"

Defne anında ayağa fırladı, ablasının hayretle kocaman olmuş gözlerinden ne olduğunu anlamıştı. Heyecanla çarpan kalbiyle Venüs'e doğru koşarken, "Hamilesin değil mi?" diye sevinçle bağırdı.

Venüs gözyaşlarıyla cevap verdi bu soruya, kardeşine sıkı sıkı sarılırken "İnanamıyorum," diyordu hiç durmadan.

İki kardeş bir müddet öylece sarıldılar birbirlerine, Defne de ablası gibi ağlamaya başlamıştı. Ablasını geriye doğru çekerken, "Gördün mü bak, asla umudunu yitirmemeni söylemiştim sana," dedi. "Biliyordum, eninde sonunda hamile kalacağını biliyordum abla."

Venüs hâlâ olayın şokunu yaşıyordu, fakat bir süre sonra

"Rüzgar'a söylemeden önce kan testi yaptırıp tam anlamıyla emin olmak isterim aslında," dedi.

Defne ablasının elini tuttu, "Hadi o zaman, hemen hastaneye gidiyoruz," dedi Venüs'ü odadan çıkarırken. "Anlaşılan başka türlü tam anlamıyla rahat etmeyeceksin sen."

İki kardeş hemen evden çıktılar ve en yakın hastaneye gittiler. Venüs'ün kanı alındı, yaklaşık yarım saat sonra sonucu alabileceği söylendi.

Yarım saatlik zaman zarfı günler gibi geldi Venüs'e. Sonucu almaya gittiklerinde iki kardeşin heyecanı tam anlamıyla doruklardaydı. Nitekim testin pozitif olduğunu gördüklerinde Venüs tekrar ağlamaya başladı. Bu sefer kesin olarak inanmıştı hamile olduğuna.

Eve bulutların üzerinde döndüler, iki kardeşin de içi içine sığmıyordu. Eve girdiklerinde Defne sevinç dansı yapmaya başladı. Venüs ise kahkahalar içerisinde izliyordu acayip hareketler yapan kardeşini.

"Yeğenim geliyor yeğenim!" diye cıvıldarken Defne'nin sevinci görülmeye değerdi. Venüs'ün yüzünde ise sersem bir ifade vardı. Asla ihtimal vermemişti hamile olabileceğine, anne olamayacağından o kadar emindi ki, böyle bir hayali kurmaya bile hak görmemişti kendinde. Rüzgar'ın yaşayacağı mutluluğu düşündükçe ise heyecandan nefes alamıyordu Venüs. Hayatını adadığı adam yıllardır baba olmak için yanıp tutuşuyordu, uzun bir müddet onun kuruntularıyla baş etmiş, tam her şey yoluna girdi derken bu sefer de gebe kalamama problemi çıkmıştı karşılarına.

Venüs, sevinçten yerine oturamayan kardeşine bakarken, "Rüzgar'a nasıl söylesem acaba?" dedi heyecanla.

"Ah abla, enişte min yaşayacağı sevinci tahmin edemiyorum. Adamcağız mutluluktan havalara uçacak."

Defne ablasının yanına oturduktan sonra, "Bence öyle pat diye söyleme," dedi muzip bir dille. "Adam şoka girer maazallah, böyle alıştıra alıştıra, yumuşak yumuşak söyle..."

Venüs'ün kafası harıl harıl işliyordu, aklına bir şeyler geliyordu ama öncesinde Rüzgar'ın saat kaçta eve geleceğini öğrenmeliydi. Beklenmedik bir iş toplantısı her şeyi mahvedebilirdi. Rüzgar'ı aradığında sesinin olabildiğince heyecansız çıkmasına özen gösterdi Venüs. Kocasının akşam saat yedi gibi geleceğini öğrenince ise aklındaki planı

uygulamaya koymak için hazırdı.

Defne gittikten sonra Venüs hemen mutfağa girdi. Rüzgar'ın en sevdiği yemeklerden olan soya soslu biftek ve sebzeli pilav hazırladı. Birkaç aperatif yemek daha hazırladıktan sonra odasına geçti, üzerini çıkardı. Boy aynasının karşısına geçtiğinde gözü ilk olarak karnına kaydı Venüs'ün. Rüzgar'ın bebeği vardı içinde, sevdiği adama ait minicik, masum bir bebek...

Venüs hâlâ inanamıyordu, özellikle bunca sıkıntılı uğraştan sonra doğal yollarla hamile kalması inanılacak gibi değildi. Tam pes ettiği, umudunu yitirdiği sırada kendiliğinden gelmişti bebekleri. Onu ne kadar çok istediklerini anlamış mıydı acaba? Mutlu bir tebessüm oluştu Venüs'ün yüzünde, o an her şey olumluydu onun gözünde, dünya yaşanılası bir yerdi.

Sıcacık bir duşun ardından, Rüzgar'ın ona en çok yakıştırdığı kırmızı renkte mini bir elbise giydi Venüs. Saçlarını yine kocasının sevdiği gibi tepesinde at kuyruğu yaptı, sade bir makyajla boyadı yüzünü, dudaklarına kan kırmızısı rujunu sürdü. Aynaya baktığında karşısında oldukça seksi bir kadın duruyordu.

Venüs salona geçip masayı kurarken, her zamankinden farklı olarak bir tabak daha koydu kendi tabaklarının yanına. Güzelce süsledi yemek masasını, şamdanlardaki uzun beyaz mumları yaktı.

Her şey hazırdı. Geriye bir tek Rüzgar'ın gelmesi kalmıştı.

Saat yediyi geçe kapı çaldığında heyecandan bacakları jöle kıvamına geldi Venüs'ün. Kapıyı açtığında "Hoş geldin," dedi kocaman gülümsemesiyle.

Rüzgar içeri girerken hayran bakışlarını karısının üzerinde gezdirdi. "Çok hoş buldum sevgilim," dedi, karısının dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktı. "Hımm, beni baştan çıkarmak için mi böyle giyindin?"

Venüs beğenilmenin verdiği kadınsı gururla baktı kocasına. "Biliyorsun ki seni baştan çıkarmam için giyinmeme gerek yok kocacığım."

Rüzgar'ın yüzünde çapkın bir tebessüm oluştu. Venüs ise sevdiği adamı elinden tuttu, "Hadi gel," dedi. Salona geçtiklerinde Rüzgar onun için hazırlanmış olan masayı gördü. Venüs kocasının sandalyesini çekti, "Hadi otur," dedi.

Rüzgar, karısının tavırlarından olağanüstü bir durum

olduğunu seziyordu ama bir şey demeden yerine oturdu. Venüs titreyen elleriyle yemekleri servis ettikten sonra Rüzgar'ın yanı başına oturdu ve heyecanla bakmaya başladı ona.

"Bir şey var sende. Ne oldu? Hadi söyle..."

Venüs, "Ne olabilir ki?" dedi kocasını daha da işkillendirerek. Rüzgar masanın üzerinde duran üçüncü tabağı işaret ederek, "Misafirimiz mi var yoksa?" diye sordu.

Venüs'ün kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. "Misafir değil aslında," derken sesi titriyordu. "Temelli gelecek biri..."

Rüzgar iyiden iyiye meraklanmıştı. "Hiçbir şey anlamıyorum Venüs. Lütfen daha açık olur musun? Kim bu temelli gelecek kişi?"

Venüs ellerini karnının üzerine koydu, dudakları titriyordu. "Bebeğimiz..."

Rüzgar'ın gözleri büyüdü, "Ne?" derken tam anlamıyla şok içerisindeydi.

Venüs, "Bebeğimiz," diye tekrarladı sevinçle. "Bebeğimiz geliyor. Hamileyim..."

Rüzgar adeta afallamıştı, inanamaz gözlerle bakıyordu karısının yüzüne. "Bebeğimiz," diye mırıldanırken eliyle ağzını örttü. "Gerçek mi bu?"

Venüs tatlı tatlı başını salladı.

"Allaaaaaaah!"

Rüzgar üzerindeki şoktan sıyrıldığında coşkuyla fırladı ayağa. Tam anlamıyla tutuşmuş bir vaziyette ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemez bir haldeydi. Ayağa kalkan karısına sarılırken, ayaklarını yerden kesti onun. Art arda öpücüklerle Venüs'ün yanaklarını sırılsıklam ederken, mutluluk dolu sesler çıkarıyordu Rüzgar. Venüs ise hem gururlu, hem de hiç olmadığı kadar mutluydu. Böylesine yoğun bir mutluluğu tatmamıştı ömrü boyunca. Canından çok sevdiği ve aynı şekilde sevildiği adamdan hamileydi. Bu gerçek aklına her düştüğünde midesinde kelebekler uçuşuyordu Venüs'ün.

"Hamilesin Venüs! Bebeğimiz olacak, bizim bebeğimiz, ikimizin! Allahım aklımı yitireceğim."

Rüzgar'ın sesi titriyordu. Venüs'ün yüzünü avuçlarının arasına aldı, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, "Bundan daha mutlu bir gün yok," diye mırıldanırken gözyaşları yanaklarına doğru süzülmeye başlamıştı Rüzgar'ın. "Dünyanın en mutlu erkeği oldum sayende. Çok teşekkür ederim sevgilim, binlerce

kez teşekkür ederim sana…"

Venüs de ağlamaya başlamıştı, "Asıl ben teşekkür ederim," dedi ıslanan yanaklarını silmeye çalışırken. "Böyle mükemmel bir adam olduğun için, sevgini, ilgini, sabrını bir an olsun eksiltmediğin için. Sen benim hayatımın mucizesisin Rüzgar."

Karı koca gözyaşları içerisinde sarıldılar birbirlerine, mutluluklarını, heyecanlarını paylaştılar. Yeniden sofraya oturduklarında ikisinin de tek lokma yiyecek halleri yoktu. Rüzgar'ın heyecanla bakan gözleri karısının karnının üzerindeydi, bir süre sonra elini Venüs'ün karnının üzerinde gezdirmeye başladı.

"Böyle bir heyecanın eşi benzeri olamaz. Bebeğimiz tam da burada, hızla büyümekte. O kadar çok bekledik ki onu, o kadar arzu ettik ki... Biliyorsun en büyük hayalimdi, sana benzeyen bir kızımız olsun istiyordum tüm kalbimle."

"Erkek de olabilir ama?"

Rüzgar elini karısının elinin üzerine yerleştirdi, "Kız veya erkek, hiç fark etmez," dedi gülümseyerek. "Senin, aşkımızın bir parçası olacak. Çok seveceğim onu, gözüm gibi bakıp, koruyacağım."

Venüs kocasının yanağını okşamaya başladı, aşk dolu gözlerle baktı ona, "Mükemmel bir baba olacağından hiç şüphem yok," dedi.

O akşamı mutluluk dolu hayallerle geçirdi karı koca. İkisi de kuş gibi hafiflemişlerdi, dilekleri hamilelik sürecinin Venüs açısından sıkıntılı geçmemesi ve bebeklerini sağlıkla kucaklarına almaktı.

SÜZGEÇ

Bu mutlu haber herkes tarafından coşkuyla karşılandı. Uzun zamandır beklenen, arzu edilen bir hamilelikti bu, o yüzden ailedeki herkesin sevinci görülmeye değerdi. İçlerinden en coşkulu olanları ise Defne'ydi. Ablasının hamileliği boyunca yanında olabilecek, yeğeninin doğumunu, büyüme aşamalarını yakından takip edebilecekti. Bu yüzden İzmir'de yaşadığı için bir kez daha şanslı hissediyordu kendini.

Cumartesi günü öğleden sonra merkezden çıktığında, soluğu her zamanki gibi alışveriş merkezinde aldı Defne. Bu aralar en sık yaptığı şey yeğeni için ufak tefek, sevimli şeyler almaktı. Bunun yanı sıra ablası için faydalı olabilecek kitapları, eğitim CD'lerini almayı da ihmal etmiyordu. Herkes bebek alışverişi için daha çok erken olduğunu, bebeğin cinsiyetinin bile daha belli olmadığını söylüyordu ona ama kendini durduramıyordu Defne. Bebek kıyafetlerinde hem kız hem de erkek çocukları için uygun olabilecek renkleri tercih etmeye çalışıyor, böylece cinsiyet problemini kendince hallediyordu.

Alışveriş merkezine girer girmez hedefe kilitlenmiş bir şekilde hemen üst kata çıktı Defne, bebek mağazalarından birine girdi. Yenidoğan bölümünün önüne geldiğinde yüzünde dev bir gülümseme oluştu. Renk renk tulumlar, patikler, şapkalar, kız çocukları için mini mini elbiseler, pelüş oyuncaklar... Defne'nin içi gidiyordu tüm bunlara baktıkça. Hepsini almak istiyordu.

O an aklına gelen düşünceyle yüreği hopladı Defne'nin. Hamile kalmak, sevdiği adamın bebeğini taşımak nasıl bir duyguydu acaba? Noyan'ın bebeğini düşününce, Defne'nin kalbinin ritmi arttı. Kendi kendine "O zamanlara daha çok var," dedi ama zihni birbirinden mutlu hayaller üretmeye başlamıştı bile.

Defne elindeki poşetle mağazadan çıkarken Noyan aradı:

"Ne yapıyorsun Daphne'm?"

Defne alışveriş merkezinde olduğunu söyleyince Noyan yakınlarda olduğunu, onun yanına geleceğini söyleyip telefonu kapattı. Noyan gerçekten de çok yakın olmalıydı çünkü on beş dakika sonra Defne'nin yanındaydı.

Defne sevdiği adama sarılıp yanaklarından öptü. "Hoş

geldin," dedi gülümseyerek.

Noyan, kolunu Defne'nin omzuna attı, "Ne yapıyormuş benim güzel Daphne'm?" derken bir an sonra gözü Defne'nin elindeki poşete kaydı.

Defne hemen poşeti açtı, "Bak," dedi heyecanla. "Neler aldım yeğenime!"

Civciv sarısı tulumu görünce Noyan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu, "Ufaklık çok şanslı," dedi. "Senin gibi çok tatlı, düşünceli bir teyzesi olacak..."

Defne utangaç utangaç gülümsedi, ardından Noyan'ın elini tuttu, "Hadi gel," dedi. "Bir mağazaya daha bakmak istiyorum. Her hafta farklı şeyler geliyor ve anında bitiyor."

İki sevgili mağazaya girdiklerinde, Defne parlayan gözlerle kıyafetlere bakmaya başladı. Noyan ise yüzündeki memnun ifadeyle sevdiği kadını izliyordu. Defne'nin mükemmel bir anne olacağını düşünüyordu Noyan. Sevgi dolu, şefkatli, fedakâr bir anne.

Nitekim bu düşüncesini dillendirmeden duramadı Noyan. Defne elindeki pembe, fırfırlı eteği evirip çevirirken onun arkasına geçti, kollarını sevdiği kadının beline sardı. "İleride mükemmel bir anne olacağını düşünüyorum Daphne'm," derken o anların bir an önce gelmesini diliyordu içten içe.

Defne başını yana çevirdiğinde gülümsüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Kesinlikle... Yeğenin için bu kadar coşkulu ve istekliyken, kendi bebeğin olduğunda neler olacağını düşünemiyorum bile. "

O an saniyeler içerisinde hayallere daldı Defne. Hamilelik haberini aldığı anı, Noyan'ın bebeğini taşırken hissedeceklerini, bebeklerini kucaklarına aldıklarında yaşayacakları heyecanı düşündü. Bir şey söylemedi ama tüm bu hayallerle binlerce çiçek açmıştı Defne'nin kalbinde.

Alışverişleri bittiğinde restoranlardan birine oturup yemeklerini sipariş verdiler. Sonrasında Noyan, "Aklımda bir plan var," dedi.

Defne ilgiyle bakıyordu Noyan'a, "Ne planı?" diye sordu.

"Rüzgar ve Venüs için bir kutlama partisi nasıl olur sence? Ortak arkadaşlarımızın da katılacağı hoş bir organizasyon hazırlayabiliriz Hanzade'de."

Defne bu öneriyi kafasında ölçüp biçti kısa bir an, "Aslında

çok keyifli olabilir," derken hâlâ düşünüyordu. "Fakat onların fikrini de almalıyız, belki bebek haberini bir süre gizli tutmak isteyebilirler. Biliyorsun üçüncü aya kadar her zaman düşük ihtimali var." Defne masaya vurdu, "Ay Allah korusun tabii," dedi, böyle bir olasılığı düşünmek dahi dehşete düşürüyordu onu.

Noyan, "Peki o zaman," dedi. "Onlara da bahsedelim bu plandan, eğer onay verirlerse hemen hazırlıklara başlarım."

Defne sevdiği adamın eline uzandı, "Çok düşüncelisin," dedi. "En sevdiğim özelliklerinden biri de bu galiba."

Noyan şımarık şımarık gülümsedi. "Diğerlerinin ne olduğunu çok merak ettim desem..."

Defne kaşlarını oynattı muzipçe, "Hımm bir düşüneyim ama aklıma başka bir şey gelmiyor," dedikten sonra kıkırdamaya başladı.

"O zaman en kısa zamanda hatırlamana yardımcı olmalıyım..."

Defne, Noyan'ın çapkın gülüşünü görünce heyecanlanmadan edemedi. "Nasıl yardımcı olacaksın acaba, çok merak ediyorum."

Noyan kollarını göğsünde kavuşturdu, arkasına yaslandı kendinden emin.

"Benim de kendime göre yöntemlerim var tabii. Ama şimdi bunlardan bahsetmeyeyim sana, utanırsın belki..."

Defne sahte bir kızgınlıkla baktı Noyan'a. "Çok edep-"

"Evet, çok edepsizim peri kızı, biliyorum," diye onun sözünü kesti Noyan. "Ama suçlusu sensin, sana baktığımda kanımın kaynamasına engel olamıyorum..."

"Engel olma zaten," derken Defne tatlı tatlı kıkırdıyordu.

Yemekten sonra Defne birkaç mağazaya daha baktı, sonrasında ise Noyan onu eve bırakıp Bornova'daki restorana gitti. Defne normalde hafta sonlarını ablasında geçirmeye çalışıyordu ama onların o akşam misafirleri olduğunu öğrenince eve gelmek istemişti.

Defne eve girdiğinde yağmurla ıslanmış paltosunu çıkardı, hemen mutfağa girip su ısıtıcısının düğmesine bastı. Dışarıda şiddetli bir yağmurun yanı sıra, insanın kanını donduran bir rüzgâr vardı. Ocak ayının son günlerini yaşıyorlardı ve kış sert yüzünü iyice göstermeye başlamıştı.

Akşamı kitap okuyarak ve internette gezinerek geçirdi

Defne. Noyan hâlâ restorandaydı ve belli ki işi geç bir saatte bitecekti. Art arda çarpan şimşekler, hemen ardından gelen ve patlamayı andıran sesle tüyleri ürperse de, gün boyu dolaşmaktan yorgun hissediyordu kendini Defne.

Yatak odasına doğru yürürken yeni bir gök gürültüsü sesiyle olduğu yerde sıçradı, dudaklarından korku dolu bir nida döküldü Defne'nin. Oldu olası sevmezdi gök gürültüsünü; özellikle küçükken çok korkar, hemen anne ve babasının yanına gider, onlara sığınırdı.

Defne yatağına uzanırken, "Artık kocaman bir kızım," dedi kendi kendine ama duvardaki gölgelere korku dolu gözlerle bakıyordu aynı zamanda. Rüzgârın ulumayı andıran sesi, bahçeden gelen garip sesler tüylerini ürpertiyordu.

Yorganını başının üzerine çekti, hâlâ elinde tuttuğu telefonun düğmesine bastı Defne. Karanlığın içinde beliren ışık gözlerini aldı bir an, parlaklığa alıştığında ise telefonu kurcalamaya başladı kendini oyalamak isteyerek.

Fakat bir an sonra içeriden gelen sesi duyunca, yattığı yerde korkuyla zıpladı Defne. Yorganı başının üzerinden sıyırdı, yatağın içinde doğrulup kulaklarını dikti. Bir şey mi düşmüştü yere, ne olmuştu, anlayamadı. O an evin içinde sanki birisi yürüyormuş gibi geldi Defne'ye, adeta kanı dondu. Kocaman ayrılmış gözlerle kulak kabartırken, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu hâlâ.

"Saçmalama Defne, kimse yok içeride, üst kattaki komşudan geliyordur sesler, sakin ol..."

Mantıklı iç sesi onu yatıştırmak isterken, Defne kararsızlık içindeydi. Acaba kalkıp evi kolaçan etmeli miydi? Evdeki tüm lambaları açar, tüm odaları tek tek kontrol ederdi. Fakat aniden patlayan gök gürültüsüyle yatağına gömüldü yeniden, yorganı üzerini çekip telaşla telefonu eline aldı. Noyan'ı arayacaktı...

"Efendim Daphne'm..."

"Şey... Noyan... Ben korkuyorum." Defne ne kadar saçmaladığının farkındaydı ama elinde değildi. Gerçekten de korkuyordu.

"Neden, bir şey mi oldu?"

"Evden acayip sesler geliyor, yatağımdan çıkıp bakamadım bile."

"Tamam hemen geliyorum," derken Noyan'ın sesi endişeli çıkıyordu.

Defne telefonu kapattığında mahcup hissetti kendini, tıpkı küçük bir çocuk gibi davranmıştı ama gerçekten uzun zamandır bu şekilde korkmamıştı.

Noyan'ın gelmesi neredeyse yirmi dakikayı buldu. Kapı çaldığında Defne yattığı yerde zıpladı, hemen ardından kapıya doğru deli gibi koşmaya başladı. Karanlıktan birileri çıkıp üzerine atılacakmış gibi hissederek ürkse de, kapıyı açmayı başardı. Noyan'ı görünce hemen kollarına atıldı onun.

Noyan şaşkındı, kollarına sığınan kızın sırtını sıvazlarken, "Geldim peri kızı," diye mırıldandı. Salona girdiklerinde Defne gözlerini etrafında gezdiriyordu ama her şey gayet normal görünüyordu.

"Bir şey düştü, duydum," derken, Noyan'ın koridora yöneldiğini fark etti Defne. Hemen peşine takıldı onun. Nitekim birlikte mutfağa girdiklerinde yerdeki büyük, plastik süzgeci gördüler. Defne bir gün önce yıkayıp, bulaşıklığın kenarına dayamıştı süzgeci.

"Hay Allah, nasıl da ödüm patladı ama!" Defne eğilip yerdeki süzgeci aldı, dolaplardan birine yerleştirdi onu.

"Ben yine de tüm evi kolaçan edeyim..."

Noyan mutfaktan çıkıp evdeki tüm odalara tek tek baktı ama her şey yolundaydı.

Yatak odasına geçtiklerinde Defne yatağın üzerine oturdu, tam anlamıyla aptal gibi hissediyordu kendini. Noyan'ı da kendini de boş yere telaşlandırmıştı. "Kusura bakma," dedi üzgün gözlerle. "Yağmur, gök gürültüsü, evden gelen sesler... Bunların hepsi birbirine karışınca korktum. Aslında bu kadar korkak biri değilimdir."

Noyan üzerindeki kazağı çıkarıp, çalışma masasının önündeki sandalyenin üzerine koydu.

"Evde tek başına kalman hiç hoşuma gitmiyor esasında. Evet yaşadığın muhit nezih, güvenli ama yine de aklım sende Daphne."

"Üniversitedeyken de aynı semtte oturuyordum biliyorsun, tek bir olumsuzlukla karşılaşmadım. Fakat bugün..."

Noyan hemen atıldı. "Yoksa beni mi özledin peri kızı?" diye sorarken bakışları şakacıydı Noyan'ın. "Yanına gelip seni kocaman sarayım diye mi..."

"Ay resmen saçmaladın şimdi!" Defne dik dik bakıyordu Noyan'a. "Seni arayanda kabahat zaten. Merak etme, bundan

sonra korkarsam seni aramam."

Noyan gülmeye başladı. "İşte o olmaz peri kızı. Arayacağın ilk kişi ben olmalıyım." Pantolonunu çıkardığında, Defne'nin büyüyen gözlerini gördü Noyan.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Üzerimi çıkarıyorum, yanına uzanacağım. Kıyafetlerimle mi yatsaydım yoksa?"

Noyan'ın çarpık gülümsemesini gören Defne omuzlarını silkip yatağa uzandı. Noyan'ın kollarında uyumak asla reddedebileceği bir şey değildi ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

Noyan banyodaki işlerini hallettikten sonra yorganı kaldırdı ve yatağa uzandı. Sırtı ona dönük kızı kendine doğru çevirirken, "Demek benim güzeller güzeli Daphne'm korkmuş," dedi sesini yumuşatarak. Defne'yi göğsünün üzerine yatırdıktan sonra yatıştırıcı dokunuşlarını onun sırtında gezdirmeye başladı. "Ben her zaman yanındayım peri kızı. Hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

Defne yaşadığı kalp çarpıntılarını çoktan unutmuştu, iyice sokuldu sevdiği adama, burnunu onun boynunun kuytularına gömdü, huzurla doldu. "Teşekkür ederim," dedi mayışık bir sesle. "İyi ki varsın..."

"Sen de iyi ki varsın peri kızı..." Noyan, çıplak göğsünün üzerinde yatan kızın tepesine sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

Defne mutlulukla gülümsedi, parmaklarını Noyan'ın göğsündeki seyrek tüylerin üzerinde dolaştırmaya başladı. Hareketlerinin Noyan'ı uyardığının farkında bile değildi Defne. Bir süre sonra başını kaldırıp, Noyan'ın boynuna öpücüklerini bırakmaya başladı. Ona dokunmadan, onu öpmeden duramıyordu her zamanki gibi.

Noyan'ın bakışları şehvetle kararmıştı ama Defne bu durumu görmüyordu. Nitekim Noyan bir süre sonra Defne'yi ensesinden kavradı ve daha fazla dayanamayarak sıcacık dudaklarına kapandı onun.

Defne'nin kalbi heyecanla hopladı. Noyan'ın ısrarcı dudaklarına dudaklarını aralayarak cevap verdi, elini onun omzuna dayayarak kendine doğru çekti adamı. Noyan'ın dili Defne'nin ağzının içine hücum ederken, elleri kızın sırtında, belinde, kalçalarında dolaşıyordu bir an bile ara vermeksizin. Defne'yi öylesine şiddetli bir arzuyla istiyordu ki Noyan,

dayanacak gücü yoktu artık. Senelerin özlemiydi bu, Defne'nin teninin sıcaklığına, ona yaşatacağı ve yaşayacağı hazza açtı. Bu sefer durmaya niyeti yoktu, son noktaya kadar gidecekti.

Noyan'ın ateşli öpücükleri Defne'nin dudaklarını adeta istila etmişti. Defne bu çıldırtıcı öpücüklerle kendinden geçmiş gibiydi, kendini yavaş yavaş yatağın üzerine bırakırken, aynı anda Noyan'ı da üzerine doğru çekti.

"Seni istiyorum Defne..."

Noyan'ın boğuk sesi kulaklarında yankılandı Defne'nin. O da istiyordu Noyan'ı, paylaşacakları anların heyecanıyla kalbi göğüs kafesini zorlamaya başladı. Sessiz bir teslimiyet içerisinde kollarını Noyan'ın boynuna doladı Defne, kışkırtıcı öpücüklerle sevdiği adamı daha da çıldırttı.

Defne'nin ateşli öpücükleriyle istediği cevabı almıştı Noyan. Dudaklarını zorlukla onun dudaklarından ayırdı, Defne'nin pijamasının üstünü çıkardı aceleyle, hemen ardından alt kısmı da çekip aldı kızın üzerinden. Sevdiği kadın üzerindeki ince ipli, siyah külotuyla kalmıştı sadece.

Noyan, arzu dolu gözlerle baştan ayağa süzdü Defne'yi, her şeyden çok özlediği o bedeni zihnine kazıdı yeniden. Külotu birkaç hamleyle çıkardıktan sonra kendi üzerindeki son parçadan da kurtuldu.

Defne ellerini uzattı sevdiği adama doğru, "Üşüyorum," dedi acı çeker gibi. Sevdiği kadının üzerine uzandığında, Noyan'ın dudaklarından keyifli bir mırıltı döküldü. Defne'nin ateş gibi tenini hissetmek, üzerindeki elektriği anında sıfırlamıştı Noyan'ın. Kor alevleri andıran gözlerini Defne'nin gözlerine dikti, onun gözlerine, yanaklarına, burnunun ucuna minik öpücükler bıraktı, yastığa yayılan saçlarına baktı hasretle. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı gözlerini bir an olsun Defne'nin gözlerinden ayırmadan. "Ömrümün sonuna kadar hep seveceğim..."

Defne sıcacık gülümsedi Noyan'a. "Ben de seni çok seviyorum. Sonsuza dek, sadece sen ve ben..."

Noyan'ın yüreği ürperdi bu sözlerle, hiç bitmeyen bir aşkla sarmaladı Defne'yi. Dudaklarını özlemiyle yanıp tutuştuğu vücudun üzerinde dolaştırmaya başladığında, sevdiği kadının çıkardığı keyifli seslerle adeta kendinden geçti Noyan. Defne'nin vücudunda öpülmedik nokta bırakmadı, susamıştı

onu doya doya sevmeye, ona aşkını cömertçe sunmaya. Aynı şekilde Defne de susamıştı sevdiği adama, Noyan'ın kokusu, teninin, ellerinin o çok özlediği sıcaklığı, birbirlerine verdikleri zevk bağımlısı olunacak türdendi. Teni ise Noyan'ın dokunuşlarına inanılmaz hassastı Defne'nin, çok uzun zaman olmuştu ne de olsa. Sevdiği adamın dokunduğu her nokta alev alev yanıyor, tadacağı o yoğun hazza adım adım yaklaşıyordu. Nitekim Noyan'ın dudakları göğsüne kapandığında daha fazla dayanamadı, zevk dolu inlemelerle kendini bıraktı Defne. Bu çok erkendi, farkındaydı ama teni çok hassastı, en ufak bir dokunuşla haddinden fazla uyarılıyordu.

Noyan yüzündeki gülümsemeyle Defne'nin mayışmış gözlerine bakıyordu. "Bu anı görmeyi özlemişim Daphne'm."

Defne konuşamıyordu bile, hafifçe tebessüm etti sevdiği adama. O da çok özlemişti, bedenine sakinleştirici bir madde enjekte edilmiş gibi rahatlamış hissediyordu kendini.

Kısa bir an dinlendikten sonra Noyan'ın ağırlığıyla yeniden yatağa gömüldü Defne. Bu sefer daha tutkuluydu Noyan, dokunuşları daha sertti. Dayanacak gücü kalmamıştı artık, Defne'nin sıcaklığını hissetmek, tam anlamıyla rahatlamak istiyordu. Bir an sonra kollarında yeniden ateşlenen kızın kalçasını kavradı Noyan ve onun kasıklarına dayadı erkekliğini. Defne'nin korkuyla ayrılan gözlerini görünce, "Korkma," diye fısıldadı.

Defne'nin vücudu sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu. Kesik kesik solukları kulağında yankılanan adamın omuzlarına tutundu sıkıca, saniyeler sonra dudaklarından acı dolu bir çığlık döküldü Defne'nin. O anı sanki ilk defa yaşıyormuş gibi yanmıştı canı, tırnaklarının Noyan'ın etine saplandığının farkında bile değildi.

Noyan sakin olmaya çalıştı ama güçlükle dayanıyordu. Yatıştırıcı öpücüklerini Defne'nin dudaklarına bırakırken yavaş yavaş hareket etmeye başladı. İki sevgilinin ateşli solukları tutkuyla buluşurken, aşk dolu bir uyumla hareket ediyorlardı. Bedenleri birbirleri için yaratılmış gibiydi adeta, şehvet dolu her hareketle tamamlanıyorlar, zevkin doruklarına birlikte tırmanıyorlardı. En sonunda birlikte düştüler bulutların üzerinden, bambaşka bir âlemde binlerce parçaya ayrıldılar, birbirlerinin bedenlerinde adeta yok oldular.

Soluklarının hızı azaldığında Noyan sırt üstü uzandı,

Defne'yi yeniden göğsüne çekti. "Canım benim, güzelim, sevgilim," diye mırıldanırken, bir yandan da Defne'nin saçlarını okşuyordu.

Defne'nin üzerine uyku çökmüştü, gözleri kapalıydı, bedeni kadar ruhu da doyuma ulaşmıştı. Sessizce gülümserken daha fazla kendiyle mücadele edemeyeceğinin farkındaydı. Dakikalar sonra hiç olmadığı kadar huzurlu bir şekilde uykuya daldı.

Ertesi sabah sırtında gezinen öpücüklerle uyandı Defne. Vücudunu sağa sola hareket ettirirken, "Gıdıklanıyorum," diyerek kıkırdamaya başladı.

Noyan bu sözleri dikkate almadı, yüz üstü yatmakta olan kızı öpücükleriyle gıdıklamaya devam etti. Uyanalı çok olmamıştı, bir süre Defne'nin uyanmasını beklese de, en sonunda dayanamamıştı.

Defne kıpırdanmayı bıraktı, bu tatlı öpücüklerin tadını çıkarmaya başladı gülümseyen bir yüzle. Tepeden tırnağa ürpermişti.

Noyan dizlerinin üzerine oturduktan sonra bu sefer ellerini dolaştırmaya başladı Defne'nin sırtında. "Sana masaj yapmamı ister misin?" diye sorduğunda, Defne'nin dudaklarında beliren alaycı gülümsemeyi gördü.

"Sabah sabah beni yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Niye ki? Masum bir masajdan bahsediyorum sadece." Noyan işgüzar bir ifadeyle bakıyordu Defne'ye.

"O masajın nasıl biteceğini biliyorsun değil mi?"

Keyifli bir kahkaha döküldü Noyan'ın dudaklarından. "Bana mı yoksa kendine mi güvenmiyorsun peri kızı?"

"Açıkçası ikimize de güvenmiyorum..."

Noyan, Defne'nin omuzlarını sıkmaya başladı hafifçe, "O zaman test edelim," dedi gülümseyerek. "Bakalım hangimiz daha dayanıklı çıkacağız? Sen mi, yoksa ben mi?"

Defne suratını buruşturdu. "Off ya, benim kaybedeceğim daha baştan belli!"

Noyan boğuk bir kahkaha patlattı. "Kendini tanıman ne kadar güzel peri kızı..."

Gerçekten de Defne'nin dediği gibi oldu, fakat o kaybetmekten hiç şikâyetçi değildi. İki sevgili duşlarını alıp mutfağa geçtiklerinde, Defne hemen kupaları çıkardı dolaptan, kahvaltı öncesi çaylarını hazırlamaya başladı. İkisinin de en

sevdiği şeylerden biriydi güne çayla başlamak.

Defne, Noyan'ın kupasını masanın üzerine bıraktıktan sonra "Eveeet söyleyin bakalım Hanzade'm," dedi neşeyle. "Kahvaltıda ne yemek istersiniz?"

Kulaklarını okşayan cıvıl cıvıl sesle Noyan'ın kanı kaynadı, Defne'yi kolundan tuttuğu gibi kucağına oturttu. "O Hanzade'm diyen dudaklarını öperim senin," dedi ve dediğini yaptı. "Ne kadar özlemişim her şeyini... Bana böyle aşkla bakmanı, adımı neşeyle cıvıldamanı, sıcacık kalbini, sevgi sözcüklerini... Bazen inanmakta güçlük çekiyorum, tüm o kötü günler geçti mi hakikaten?"

Defne kollarını Noyan'ın boynuna doladı, pırıl pırıl baktı ona. "Kötü günler geçmişte kaldı artık. Bundan sonrası aydınlık bizim için..."

İki sevgili çaylarını yudumlarken eskisi gibi neşeyle sohbet ettiler. Defne ayağa kalktığında, "Evet cevabınızı bekliyorum," dedi.

Noyan bir süre düşündükten sonra, "Sen ne yaparsan kabulüm," dedi. "Yaptığın her şeyi zevkle yiyorum biliyorsun..."

Defne, "Peki o zaman," dedi, ardından dolabı açıp malzemeleri çıkarmaya başladı. "Domatesli, biberli omlet yapacağım..."

"Yardım etmemi ister misin?"

Defne arkasını döndüğünde yaramaz bir ifadeyle sırıtan adamı gördü.

"Domatesler senin o zaman."

"Elbette benim, başka türlüsünü düşünemiyorum zaten."

Defne dolabı açıp süzgeci çıkardı, ardından ayağa kalkan Noyan'a uzattı elindeki süzgeci.

"Aa bu bizim süzgeç değil mi?"

"Nasıl?" Defne anlamaz gözlerle bakıyordu Noyan'a.

"Hani dün akşam yaramazlık yapan."

Defne gülmeye başladı. "Ta kendisi..."

Noyan süzgeci göğsüne bastırdı, "Bu süzgeç benim için çok kıymetli artık," derken otuz iki diş gülümsüyordu. "Sayesinde neler olduğunu bir bilse, eminim o da çok sevinir."

Defne işi gücü bıraktı, tezgâha yaslanıp katıla katıla gülmeye başladı.

"Bence bu süzgeci anı olarak saklamalıyız."

"Tabii ya, sen düş, ev sahibini korkut, sonra o sevgilisini arasın, adamcağız koşarak gelsin, sonra..."

"Ay tamam, sonrasını biliyoruz, detaya girmene gerek yok!"

İki sevgili karşılıklı gülüştükten sonra uyum içerisinde çalışmaya başladılar. Defne biberleri, Noyan ise domatesleri küçük küpler halinde keserlerken keyifle sohbet ediyor, paylaştıkları o kıymetli dakikaların tadını çıkarıyorlardı. Yağmur da fırtına da dinmişti artık, sadece mis gibi bir toprak kokusu vardı ciğerlerini dolduran...

KAKTÜS TEAM

BİLİNMEZLİK

14 Şubat Sevgililer Günü'ne adım adım yaklaşırlarken Ece ve Defne kara kara düşünüyorlardı. Metin ve Noyan'a nasıl bir hediye alacaklar, o akşamı nasıl geçireceklerdi.

Ece sıkıntıyla suratını buruşturdu, "Gerçekten sinir oluyorum," dedi. "Sürekli kaçak göçek buluşmaktan, gazetecilere görünmeyeceğiz diye bin tane takla atmaktan gına geldi resmen."

Defne, "Ama bu sayede ne bir gazetede, ne de o vıcık vıcık magazin programlarında adınız çıkmadı," dedi. Ardından yaramaz yaramaz gülümsedi, "Hem ne güzel işte, çoğunlukla Metin'in evinde buluşuyorsunuz, böylece bol bol..." Defne dudaklarını büzüp Ece'ye öpücük attı, ardından kahkahalarla gülmeye başladı.

Ece, Defne'nin yaramazlığına kızacak gibi olsa da gülmeye başladı sonrasında. "Çok pissin! Nereden biliyorsun öpüştüğümüzü. Biz sadece film izliyoruz ya da kitap okuyoruz birlikte..."

Defne'nin "Sen onu külahıma anlat," der gibiydi bakışları. "Metin gibi bir erkek sadece kitap okuyup, film izleyecek... Duy da inanma."

"Ya of! Arada bir öpüşüyoruz tabii ama söylediklerimi gerçekten yapıyoruz."

Defne'nin yüzünde meraklı bir ifade oluştu. "Daha ileri gitmeye çalışmıyor mu peki? Ne bileyim; adam yürüyen libido, biliyorsun! Hani inanmakta çok güçlük çekiyorum da..."

"Yürüyen libido mu?" Ece katıla katıla gülmeye başladı. "Ay Defne, Allah iyiliğini versin. Hiç güleceğim yoktu." Toparlandıktan sonra, "Hayır, ileri gitmeye çalışmıyor," dedi.

Defne, arkadaşının yüzünde beliren düşünceli ifadeyi görünce, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Metin yakınlaşma konusunda çok tedbirli, mesela öpüşmelerimizin alevi biraz arttığında hemen geri çekiyor kendini, sanki daha fazlasının olmasını istemiyor gibi. Ha bu durumdan şikâyetçi değilim, çünkü bir daha yaşamak istemiyorum öylesine acı dolu, sıkıntılı bir deneyimi; fakat bir şeyler seziyorum onda."

"Hiç konuştun mu onunla peki?"

"Hayır tabii ki, ne diyeceğim ki hem? 'Metin neden kendini geri çekiyorsun, hazır başlamışken devam edelim,' mi diyeceğim?"

Defne kıkırdadı. "Böyle söylesen ne yapar acaba? Dumur olur herhalde..."

"Böyle söylemeyeceğim için sorun yok." Ece omuzlarını silkip, kahvesinden büyükçe bir yudum aldı. Defne ise arkadaşını izliyordu pür dikkat.

"Peki ya seninle cinsellik yaşamak isterse Ece, ne yapacaksın?"

Ece'nin gözleri korkuyla ayrıldı, "İstemem," dedi kafasını sağa sola sallayarak. "Öyle iğrenç bir şeye katlanamam bir daha," derken tiksintiyle bakıyordu Ece.

Defne'nin gözleri nefretle kısıldı.

"O Tunç'u öldürebilirim. Ruhunda açtığı yaralar hâlâ kapanmadı. Elimde bir güç olsa, zamanı geriye çevirir, seni o gece asla onunla yalnız bırakmazdım."

Ece ağlamaklıydı. "Nasıl oldu bilmiyorum ki... O geceye dair ayrıntılar hâlâ karmakarışık zihnimde."

Defne arkadaşının eline uzandı, "Neyse, düşünme bunları artık," dedi. "Fakat elbet bir gün cinsellik adına bir şeyler yaşayacaksın. Bu kadar olumsuz düşünme, her erkek Tunç gibi olacak diye bir kural yok."

Ece üzgün gözlerle baktı arkadaşına, onun haklı olduğunu biliyordu ama cinsellik konusu aklına her düştüğünde tüyleri diken diken oluyordu. Allah'tan Metin bu konuda istekli değildi, yoksa ne yapardı, hiç bilmiyordu...

Öğleden sonra Noyan'ın telefonuyla Defne'nin Sevgililer Günü hayalleri bambaşka bir boyut kazandı. Noyan her zamanki iç gıdıklayıcı sözlerinden sonra, "Sevgililer Günü'nde ne yapmayı planlıyorsun Daphne'm?" diye sordu şakacı bir sesle.

Defne, "Evde mısır patlatıp film izlerim herhalde," dedi alaycı bir dille.

Noyan keyifle kıkırdadı. "Bak sen. Planlarında ben yokum anlaşılan. Oysa ben de o hafta sonu hediyemi değerlendirebilirim diye düşünüyordum. Neyse, ben de eşlik etmesi için başka birini bulurum kendime."

Defne oturduğu yerde dik bir konum aldı. "Ne diyorsun be?

Kim eşlik edecek sana! Ya sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun!"

Noyan'ın boğuk kahkahaları duyuldu hattın ucunda.

"E ne yapayım Daphne'm? Sen az önce demedin mi mısır patlatıp film izleyeceğim diye."

"Ya gıcığın teki misin sen? Dalga geçiyordum herhalde!"

"Ben de şaka yapmıştım zaten. Elbette Uludağ'a seni almadan gitmem, gidemem..."

Defne'nin gözleri parladı, yüzünde hülyalı bir tebessüm oluştu. "Sevgiler gününde romantik bir kar tatili... Düşüncesi bile harika. Bembeyaz karlarla kaplı dağlar, ağaçlar ve tabii ki sen."

"Hımm kulağa çok hoş geliyor peri kızı."

İki sevgili Uludağ tatili hakkında konuşurlarken Defne, "Yalnız sana bir şey itiraf etmem gerek," dedi Noyan'a.

Noyan meraklanmıştı. "Neymiş o?"

"Ben daha önce hiç kayak yapmadım. Hem... Bunun için uygun kıyafetlerim de yok."

"Dert ettiğin şeye bak Daphne'm. Kıyafetleri alırız, kayak meselesine gelince, gittiğimiz yerde birkaç derste öğrenirsin zaten."

"Tamam o zaman." Defne'nin yüzü mutlulukla parlıyordu. "Çok heyecanlıyım, çok."

"Bence de heyecanlanmalısın, çünkü güzel şeyler olacak Daphne'm. Çok güzel şeyler..."

"Ne gibi?" diye sorarken Defne'nin merakı tavan yapmıştı.

"Zamanı gelince görürsün..."

"Ya ama çok kötüsün sen! Sürekli aynı şeyi yapıyor, meraktan çatlatıyorsun beni!"

Noyan ufacık bir ipucu bile vermemeye kararlıydı, "Merakına değecek," derken sesi heyecanlı çıkıyordu.

Telefonu kapattığında Defne'nin içi içine sığmıyordu. Sevdiği adamla baş başa, romantik bir Sevgililer Günü tatili. Düşüncesi bile kalbini eritmeye yetiyordu...

***

Ertesi gün öğle tatiline kısa bir zaman kala Ece'nin masasındaki telefonu çaldı.

"Efendim Esra..."

"Ece Hanım, Yiğit Aksoy burada. Müsaitseniz sizinle

görüşmek istiyor."

Ece'nin gözleri kocaman açıldı, bir müddettir Yiğit'i farklı bahanelerle atlatıyordu ama onun kalkıp merkeze kadar geleceğini hiç tahmin etmemişti.

"Ece Hanım?"

Ece düşüncelerinden sıyrıldı güçlükle, "Tamam Esra, buyursun," dedi titrek bir sesle.

Kapı açıldığında tiril tiril kıyafetlerinin içerisinde, oldukça şık görünen adamla göz göze geldi Ece. Ona doğru yürürken elini uzattı, "Hoş geldiniz Yiğit Bey," dedi nazikçe.

Yiğit'in yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Karşısındaki kızın güzel yüzüne beğeni dolu gözlerle baktı, "Hoş bulduk Ece," dedi. Yiğit özellikle Ece demişti, aralarındaki resmiyete son vermek istiyordu artık.

"Oturun lütfen..."

Yiğit, Ece'nin gösterdiği deve tüyü, güderi koltuğa yerleşti. Ece'nin yüzündeki çekingen ifadeyi görebiliyordu, o yüzden sıcak bir tonda başladı lafına:

"Nasılsın Ece?"

"İyiyim, siz nasılsınız?" Ece bilerek "siz" dedi, adamın aksine aralarına mesafe koymaya çalışıyordu.

"Ben de iyiyim. Özellikle seni görünce daha iyi oldum. Yılbaşından beri görüşemiyoruz. Çok meşgulsün anladığım kadarıyla."

Ece evet anlamında kafasını salladı, işlerinin yoğunluğundan bahsetti bir süre.

"Fakat bugün hiçbir mazeret kabul etmiyorum Ece. Öğle yemeğini birlikte yiyoruz."

Bu sözlerle resmen apışıp kaldı Ece. Sağına soluna baktı çaresizce, yüzü ise yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı. Ne cevap verecekti karşısındaki adama? "Şey, aslında ben bugün öğle yemeğine çıkmayı düşünmüyordum Yiğit Bey," dedi ama adamın bu sözleri kabullenmeyen ifadesini görebiliyordu.

Ece çaresizlik içerisinde kıvranırken, Metin merkezin kapısının önündeydi. Ece'yi görmeye, eğer o da isterse sakin bir mekânda onu yemeğe götürmek için gelmişti. Kapıyı açan Esra'nın heyecanla parlayan gözlerini görünce, yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu Metin'in. Karşısındaki kız onu görmeye hâlâ alışamamıştı.

Metin, "Ne haber Esra?" dedi samimi bir havada. "Nasıl

gidiyor?"

Esra hayran olduğu adamın karşısında her defasında kekelemeden konuşamıyor, bu yüzden kendi kendine kızıyordu. "İyi gidiyor Metin Bey," derken sesi çatladı.

"Juliet'im ne yapıyor, müsait mi?"

"Şey... Metin Bey... Aslında konuğu var içeride."

Metin saatine baktı, "Öğle saatlerinde randevusu olmuyor bildiğim kadarıyla," dedi şaşkınlıkla.

"Zaten hastası değil, Yiğit Aksoy içerideki kişi."

Metin'in gözleri öfkeyle parladı, "Ne arıyor burada?" diye homurdandı.

Esra "bilmiyorum" anlamında silkti omuzlarını.

Metin hiç tereddüt etmeden odanın önüne geldi, aniden kapıyı açarak içeri girdi.

Ece ve Yiğit teklifsizce odaya dalan kişiyi görünce, şaşırmadan edemediler. Özellikle Ece'nin yüzünde şaşkınlık ve tedirginlik karışımı bir ifade vardı.

"Metin Bey, sizi burada görmek ne büyük bir sürpriz!" Yiğit'in şaşkınlığı görülmeye değerdi. Özellikle adamın delici bakışlarına anlam veremiyordu.

Metin sakin olmaya çalışarak Yiğit'in karşısına oturdu, bacak bacak üstüne attı kendinden emin bir tavırla. "Asıl sizi burada görmek büyük bir sürpriz Yiğit Bey," derken pis pis sırıtıyordu Metin.

Yiğit iyice şaşırdı bu sözlere, Metin'in öyle bir hali vardı ki, gören de oranın sahibi sanırdı adamı. Fakat olabildiğince şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı, "Ece'yle öğle yemeğine çıkacaktık," dedi gülümseyerek.

Metin, sert bakışlarını Ece'ye doğru çevirdi, kızın yüzündeki acı çekercesine ifadeyi gördü o an. Yeniden Yiğit'e döndüğünde sinirlerine zorlukla hâkim oluyordu Metin ama hiç belli etmedi öfkesini. Hatta tam tersi yüzüne keyifli bir tebessüm kondurarak Ece'ye döndü yeniden.

"Sevgilim, bana verdiğin sözü unuttun herhalde? Hani dün konuşmuştuk ya..."

Ece hızlı hızlı başını salladı, onayladı bu sözleri. Yiğit ise donup kalmıştı, konuşamıyordu. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, birkaç kere üst üste öksürdü. Mahcup olmuştu, sevgilisi olan bir kadınla flört etmek gibi bir huyu yoktu, haliyle berbat hissetti kendini. Yiğit bir an için kızgınlıkla

baktı Ece'ye, ardından ayağa kalktı, gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

"O zaman ben sizi baş başa bırakayım," derken bakışları bariz soğumuştu Yiğit'in. Herhangi bir cevap duymayı beklemeden nazik bir baş selamı verdi ikiliye, ardından yürüyüp odadan çıktı.

Ece yerine çöktü yeniden, çok ayıp olmuştu Yiğit'e ama elinde bir şey gelmezdi. Sonuçta teklifsizce ve ısrarla kalkıp gelen oydu.

"Demek 'Ece' ha? Yiğit'le bir hayli samimisiniz anlaşılan!"

Ece başını sağa sola salladı, "Ne alakası var?" dedi olağan bir tonda ama Metin'in dik bakışlarıyla gerginliği zirve yapmıştı.

"Adam kalkıp buraya kadar gelmiş, gayet rahat bir şekilde seninle yemeğe çıkacağını söylüyor. Merak ettiğim, eğer buraya gelmemiş olsaydım onunla yemeğe çıkacak mıydın Ece?"

"Hayır tabii ki!"

"Nedense bana çıkacakmışsın gibi geliyor ama. Aksi takdirde kendinden bu kadar emin olamazdı."

"Uzun zamandır arıyor fakat ben her seferinde geçiştirdim onu, türlü türlü bahaneler ileri sürdüm, resmen emrivaki yapmak için gelmiş buraya. Bana kaçış yolu bırakmamak için..."

Metin gergin gergin sallıyordu bacağını.

"Demek telefon numaranı da verdin Yiğit'e. E adam haklı tabii, açık bulduğu kapılardan girmek isteyecek. Çıkıp gelecek, sana 'Ece' diye hitap edecek gayet samimi bir şekilde. Şaşırmamak lazım..."

Ece kendini savunmak için bir çıkış noktası arıyordu ama bulamıyordu. Yılbaşı gecesi Yiğit telefon numarasını istediğinde hiç düşünmeden vermiş, aksi türlüsünün kabalık olacağını düşünmüştü. Haliyle adam da her fırsatta aramayı ihmal etmemişti, çünkü o gece fazlasıyla umut vermişti ona.

"Ben... Bu kadar üstüme düşeceğini düşünmedim telefon numaramı verirken," derken Ece'nin sesi içine kaçmış gibiydi.

Metin ruhunu sıkıştıran kıskançlık hissinden nefret ediyordu, bu his onu rahatsız ediyor, öfkelendiriyordu. "Düşünmedin tabii!" diye hiddetle bağırırken kendine ne olduğunu anlayamıyordu. "Çünkü safsın, haddinden fazla

safsın Ece!"

Ece hışımla ayağa fırladı, masanın üzerinden öne doğru eğilirken parmağını Metin'e doğru salladı öfkeyle.

"Sakın bir daha bana bağırayım deme! Ne sanıyorsun sen kendini! Bu şekilde konuşabilme hakkını kendinde nasıl buluyorsun!"

Metin ayağa kalktı, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımıştı, Ece'nin hiddetle çarpılmış yüzüne bakarken öfkesi patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

"Ne sanıyorum kendimi demek! Haklısın kimim ki ben! Senin gözünde kim olduğumu bilmiyorum ama zannettiğin kadar geniş değilim Ece!"

İki sevgili meydan okur gözlerle bakıyorlardı birbirlerine, havadaki elektrik öylesine yoğundu ki... Metin en sonunda bakışlarını çekti, arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sinirlerimi yatıştırmaya!"

Kapı kapanınca Ece yumruğunu masaya geçirdi, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. Koltuğuna çöktüğünde burnundan soluyordu.

Metin kendini dışarı attığında derin bir soluk çekti ciğerlerine. Bu şekilde rahatlamaya, gergin sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Ne oluyordu ona? Neden bu kadar sert tepki veriyordu Ece'ye? Normalde bu kadar çabuk öfkelenen bir adam olmadığı gibi, hiçbir şeyi dert etmeyen, rahat bir yapısı vardı. Fakat konu Ece olunca bambaşka bir kişiliğe bürünüyordu. Hayatı boyunca tatmadığı o zehirli duygu, aklını, mantığını ele geçiriyor, adeta onu esir ediyordu kendine. Aslında Metin biliyordu bu öfkeli çıkışlarının sebebini ama kendine itiraf etmeye çekiniyordu. O adamın, Tunç'un söylediklerini bilinçaltına gömmeye çalışmıştı günlerce ama... Aslında tam anlamıyla sindirememişti o sözleri, kalbine gömdüğü tüm olumsuz duygular uygun şartlarda aniden gün yüzüne çıkıyordu. Oysa hakkı yoktu buna, geçmiş geçmişte kalmıştı, kalmalıydı...

Akşam saatlerinde Ece soluğu Metin'in evinde aldı. Öğlen aniden sinirlenip çok sert bir çıkış yapmış, fakat öfkesi soğuyunca pişman olmuştu. Her ne kadar Metin'in verdiği tepki fazla gelse de ona, anlamaya çalışıyordu onu. Kapının

önüne geldiğinde zile bastı ve beklemeye başladı. İki dakika sonra kapı açıldığında, karşısında buz gibi bakışlarıyla Metin duruyordu. Üstelik bu yetmiyormuş gibi Metin tek laf etmeden arkasını dönüp, yürüyüp gitmişti.

Ardına kadar açık kapının önünde ağzı beş karış açık bir halde duruyordu Ece. Beklediği böyle bir karşılama değildi elbette, gayet iyi niyetle gelmişti bu eve ama Metin'in bu hareketi o an için öfkeyle dolmasına sebep oldu.

Ece içeri girdikten sonra kapıyı sertçe çarpıp salona yürüdü. Metin gayet umursamaz bir şekilde oturmuş PlayStation oynuyor, dönüp yüzüne bakma zahmetine bile girmiyordu. Bu durum iyice delirtti Ece'yi. Öfkeli adımlarla Metin'in yanına yürüdü, onun elindeki oyun kumandasını alıp koltuğun üzerine fırlattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun? Tüm iyi niyetimle kalkıp buraya geliyorum, zahmet edip yüzüme bile bakmıyorsun."

Metin donuk donuk baktı Ece'ye, "İşte şimdi baktım yüzüne, oldu mu?" dedi gayet ruhsuz bir sesle.

Ece tam anlamıyla çileden çıkmıştı, bas bas bağırmaya başladı. "Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun! Utanmadan dalga geçiyorsun bir de. Bende hata ki yanına geliyorum salak gibi!"

Metin oturduğu yerde omuzlarını silkti, "Gelmeseydin o zaman," dedi. Bilerek Ece'yi kışkırtmaya çalışıyor, onun ne kadar ileri gidebileceğini, ağzından başka ne sözler çıkacağını merak ediyordu.

Son duyduğu sözle Ece'nin gözleri açıldı, hırsından yumruklarını sıkıyordu, Metin'in aymazlığı tam anlamıyla sinirlerini hoplatmıştı.

"Sen ne dengesiz bir adamsın! Bir bakıyorsun beyefendi âşık bir Romeo, türlü türlü şakalar yapan, neşeli, tatlı dilli; fakat sonra birden karakter değiştiriyor, buz gibi, umursamaz, aymaz bir adam olup çıkıyor. Kıskançlığından ve o pis öfkenden hiç bahsetmeyeceğim bile! Ama ne halin varsa gör Metin Karadağ! Umurumda bile değilsin!"

Ece koltuğun üzerine bıraktığı çantasını aldı, saçlarını savurarak arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. O an arkası dönük olsa da, Metin'in oturduğu yerden kalktığını fark etti ama umursamadı.

Ece daha salondan çıkamadan, Metin onu kolundan sertçe kavradı, haşin bir şekilde yana savurup duvara yasladı.

"Delirdin mi sen!" Ece korkuyla bakıyordu Metin'in kararmış çehresine.

Metin, ağırlığını Ece'nin üzerine verirken, "Demek umurunda bile değilim," diye hırladı. "Kim umurunda peki? Yiğit mi, yoksa ilk aşkın Tunç mu?"

Ece karşısındaki adamın kıskanç bakışlarını görebiliyordu, boşta kalan elleriyle omuzlarına vurdu Metin'in. "Sen aklını kaçırmışsın! Bırak beni!"

"Aklımı kaçırdığım doğru, ama bunun sebebi sensin Ece! Senin davranışların, hassas olduğum noktalara önem vermemen!"

"Sen..." Ece'nin gözleri dolu doluydu, boğazındaki yumruyla konuşmakta güçlük çekiyordu. "Üzerime çok geliyorsun! Kıskançlığın gözünü döndürüyor, bambaşka bir adam haline getiriyor seni." Omuzları sarsılmaya başladı Ece'nin, başı önüne düştü. "Hani üzmeyecektin beni, hani baş tacın edecektin. Öyle söylemiştin..."

Ece'nin gözyaşları, Metin'in kıskançlık ateşini anında söndürmüştü. Ruhuna inen perde aralandığında kollarındaki kızı göğsüne yasladı Metin, onu sıkıca hapsetti orada. Çenesini Ece'nin tepesine dayadı, hıçkıra hıçkıra ağlayan kızın gözyaşlarıyla bin parçaya ayrıldı. Ece'yi incitmeyeceğine, daima seveceğine dair söz vermişti Metin, hem de defalarca, ama daha baştan sözlerini unutmaya başlamıştı. Yaralı bir kızın kalbine yepyeni çizikler atıyordu öfkesine yenilerek. Pişmanlığıyla Metin'in yüreği sızladı o an. Ece'nin elini tuttu, "Gel hadi," dedi, kızı koltuğa yönlendirdi.

Birlikte oturduklarında Ece'nin yüzünü ellerini arasına aldı Metin, onun yanaklarındaki, gözlerindeki ıslaklıkların üzerinde gezdirdi dudaklarını.

"Çok özür dilerim Juliet. Öfke seline kapılıp kırıyorum kalbini. Fakat... Çok kıskanıyorum seni, sana benim gözümle bakan başka bir erkeğin varlığına, onun sana yaklaşmasına, yanında olmasına katlanamıyorum. Ben... Ben nasıl böyle oldum hiç bilmiyorum."

Ece üzgün üzgün bakıyordu Metin'e, kendisi de en az onun kadar şaşkındı, kırk yıl düşünse Metin gibi bir adamın bu şekilde kıskançlıklar yapacağı, böylesine kontrolünü yitireceği

aklına gelmezdi. "Ben de bilmiyorum," diye mırıldandı. "Fakat gerçek olan bir şey var ki... Yepyeni acılar tadacağım sayende. Uçlarda yaşadığın duygularına ayak uyduramayacağım, bocalayacağım..."

Metin şiddetle reddetti bu sözleri. "Böyle konuşma! Sana zarar vermek asla isteyeceğim bir şey değil!"

"Fakat veriyorsun işte! Farkında olmadan, ani çıkışlarınla yapıyorsun bunu!"

Metin okşarcasına dokunuşlarını Ece'nin yüzünde gezdiriyor, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Bir ilki yaşıyorum seninle. Sevmedim bu şekilde, kimseyi kıskanmadım, umursamadım bile. Fakat söz konusu sen olunca, bende her şey farklı oluyor. Ah Juliet, ne yapacağımı hiç bilmiyorum, çok çaresizim..."

Ece'nin gözyaşları dinmişti çoktan, Metin'in acıklı bakışlarıyla, yumuşak tonda söylediği sözlerle yüreği pamuk gibi olmuştu. Elini onun yanağına götürdü, çare olmak ister gibi baktı Metin'in gözlerine.

Zaman ağır çekimde akmaya başlamıştı o an. Metin usul usul yaklaştı Ece'ye, incitmekten korkarmış gibi ipeksi bir öpücük bıraktı onun dudaklarına. Bir küçük öpücük, ardından yeni bir tane daha. Metin'in öpücükleri gitgide derinleşmeye başlamıştı, elini Ece'nin beline kaydırdıktan sonra, onu sıkıca bastırdı kendi göğsüne ve şiddetli bir arzuyla öpmeye başladı.

Ece, Metin'in öpücükleriyle az önce yaşadığı gerginliği unutmuş gibi sakinleşmişti. Elini Metin'in kıvır kıvır saçlarının içerisinde gezdirirken, diğer eliyle adamın omzunu tutuyordu.

Fakat...

Bir an sonra Metin'in eli göğsünü kavrayınca Ece'nin yüreğinde şiddetli bir heyecan patlaması oldu. Metin ilk defa dokunuyordu vücuduna, o an yanakları kıpkırmızı oldu Ece'nin, bedeni ise kaskatı kesilmişti. Defne'nin söyledikleri geldi aklına: Metin daha fazla ileri gitmek isterse ne yapacaktı?

"Juliet'im..."

Metin, Ece'yi yastığın üzerine dayayıp ağırlığını biraz daha verdi kızın üzerine. Ece'nin dudaklarını obur bir şekilde tüketirken, bir elini aşağı yukarı hareket ettirerek kızın göğsünü, belini okşuyordu durmadan.

Ece her ne kadar tedirgin olsa da, Metin'in dokunuşlarına

alışmıştı. Fakat aniden üzerindeki ağırlığın yok olduğunu hissetti. Gözlerini açtığında, Metin'in soluk soluğa kalmış bir halde ona baktığını gördü. Adamın yüzünde anlamlandıramadığı, ürkütücü bir ifade vardı. Nitekim bir an sonra ayağa kalkıp, tek laf etmeden odadan çıkmıştı Metin.

Ece bluzunu, saçlarını düzeltti aceleyle, oturur pozisyona geçti yeniden ama şaşkındı. Ne olmuştu şimdi? Metin neden kaçarcasına uzaklaşmıştı ondan? Anlam veremedi, LCD ekrandaki PlayStation oyununa kilitlendi kaldı Ece'nin dalgın gözleri.

Metin mutfağa gidip, sürahiden su doldurdu kendine. Kana kana içti suyu, elinin tersiyle ağzını sildi, sakinleşmeye çalıştı. Söz vermişti kendine, Ece'yle asla ileri gitmeyecekti.

Balkon kapısına doğru yürüdü Metin, uzaktan görünen şehrin ışıklarına baktı karanlık bakışlarıyla. Ece'yi deliler gibi arzuluyordu ama reddedilmekten korkuyordu. Eğer reddedilirse bunu asla kaldıramayacağını biliyordu. Tunç'un sözleri yankılandı kulaklarında o an:

Ece beni tercih etti, seni değil...

Metin yüreği kadar karanlık geceye bakarken arkasından gelen ince sesi duydu: "Metin ben gidiyorum, geç oldu..."

Metin arkasını döndüğünde, Ece'nin paltosunu giymiş bir halde mutfak kapısının önünde durduğunu gördü. Ona doğru yürüdü hemen, "Peki sen bilirsin," dedi.

Ece üzgün gözlerle kısa bir an baktı Metin'in yüzüne, ardından uzanıp onun yanağını ufak bir öpücük kondurdu.

Eve vardığında bir süre annesiyle sohbet etti Ece. Odasına girip yatağına uzandığında bilinmezlikler içerisinde oradan oraya savruluyordu. Metin'i anlamakta güçlük çekiyordu. Sanki adamın içinde iki farklı kişi yaşıyordu ve bu durum ürkütüyordu Ece'yi. Günlerdir vakit geçirdiği, yanında gülmekten gözlerinin yaşardığı neşeli adam mı, yoksa o gün gördüğü çevresine öfke saçan, kıskanç, umursamaz adam mıydı Metin? Hem... Yaşadıkları o arzu dolu dakikalarda neden öyle aniden kalkıp gitmişti? Bir şey vardı sanki Metin'in aklında, onu rahatsız eden, gözlerindeki sevgi dolu ışıkların aniden sönmesine sebep olan. Fakat neydi bu? Konuşmalı, aklındaki bu soruyu sormalıydı Metin'e...

Aklındaki soruların bir kısmının ertesi gün açığa çıkacağını hiç düşünmemişti Ece. Defne'yle merkezden çıktıktan sonra

Alsancak'ta yeni keşfettikleri müzikli mekâna doğru yola koyuldular. O gün erkekleri ekip, kız kıza vakit geçireceklerdi, uzun zamandır yapmıyorlardı bunu. Ece arkadaşına Metin'le yaşadıkları patırtıdan ve sonrasından bahsetmişti ama Defne de Metin'in dengesiz tavırlarına anlam veremiyordu.

İki arkadaş henüz yeni yeni kalabalıklaşan mekândan içeri girdiklerinde oturabilecekleri uygun bir yer bakmaya başladılar. Arka arkaya dizili localardan bir tanesini boş görünce hemen oraya yöneldiler. Paltolarını çıkarıp karşı karşıya oturduklarında Defne inceler gözlerini çevresinde gezdirmeye başladı. Genelde gençlerin takıldığı bir mekândı geldikleri yer, yemek yemekten daha çok müzik dinlemek ve bir şeyler içmek için uygun bir yerdi. Defne az alkollü bir kokteyl sipariş verirken, Ece alkolsüz bir karışım tercih etti. Tunç'un doğum günü partisinden beri ağzına alkollü içecek koymuyordu. O geceki zayıflığının sebebini alkole yormuştu hep, bundan dolayı bir daha içmek istememişti.

Defne, "İstersen Metin'le ben konuşabilirim," dedi ama aynı anda Ece'nin kafasını hayır anlamında salladığını gördü. "Neden ama? Hem derdinin ne olduğunu öğrenir, hem de kendine çeki düzen vermesini söylerim."

"Hayır Defne, hiç gerek yok buna. Hem derdini biliyoruz zaten, kendi ağzıyla söyledi."

Defne dudaklarını ısırdı. "Zavallı Yiğit. Adama hayatının şokunu yaşattınız resmen. Nasıl bozulduğunu tahmin edebiliyorum..."

Ece üzgün üzgün baktı Defne'ye. "Adam öyle bir baktı ki yüzüme, oturduğum yerde resmen yerin dibine geçtim."

Kızlar bu mevzuyla alakalı konuşurken, bir an sonra Defne'nin gözü kapıdan giren ikiliye takıldı.

"Allah kahretsin! Bizdeki şanssızlığa bak!"

Ece, Defne'nin iğrenir tarzda baktığı yere çevirdi bakışlarını ve o an adeta kanı dondu kızın. Tunç ve Mert gelmişlerdi mekâna, oturacak yer bakıyorlardı.

Çantasına uzandı Ece, "Hemen gidelim," dedi panikle. Tunç'la aynı çatının altında olma düşüncesi dahi dehşete düşürüyordu onu.

Defne başını salladı, "Tamam," dedi ama daha onlar yerlerinden kalkamadan, kulaklarını tırmalayan sesi duydular.

"Mert baksana, Defne ve Ece de buradaymış."

İki kız masalarının dibinde biten adamlara baktılar tiksintiyle. Tunç ve Mert ise hiç etkilenmediler bu bakışlardan, arsız gülümsemeleriyle kızların yanına oturdular teklifsizce.

Defne yanına oturan Mert'e bakarak, "Defolun yanımızdan!" dedi, gözlerinden adeta alevler fışkırıyordu. Tunç hemen lafa atıldı:

"Neden Defne, eski sevgilini özlemedin mi?" Tunç, Ece'ye çevirdi bakışlarını, yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı adamın. "Mesela ben eski sevgilimi çok özledim. Görüşmeyeli çok uzun zaman oluyor ne de olsa. "

Ece'nin midesi bulanıyordu, Tunç'a her baktığında yaşadığı berbat günler geliyordu aklına. Yanında oturan adam, gözünün içine baka baka ona yalan söylemiş, oynadığı âşık erkek rolüyle sevildiğine inandırmıştı onu. O an Ece'nin zihninde Tunç'la geçirdiği geceye dair görüntüler vardı. Bedeninde gezinen eller, kulaklarındaki boğuk sesler, bacaklarının arasında hissettiği o yoğun acı. Ece o an istemsizce bacaklarını birbirine bastırdı, "Sana karşıma çıkmamanı söylememiş miydim?" derken sesi titriyordu.

"Benim takıldığım mekânlarda gezen sensin sevgilim." Tunç, hışımla ayağa kalkan kızın kolunu kavradı, yerine oturttu onu.

Defne, Mert'e çevirdi kızgın bakışlarını. "Eğer şimdi defolup gitmezseniz Noyan'ı arayacağım."

Mert'in gözlerinde alaycı bir ifade oluştu.

"Noyan'la mı korkutacaksın beni Defne! Ha bu arada yeniden kavuşmuşsunuz, ne kadar sevindim anlatamam. Zavallı Asu, eminim ne kadar üzülmüştür. Ne de olsa kızın evleneceği adamı elinden aldın. Valla senden korkulur Defne, ne yere bakan yürek yakan bir kızmışsın."

Defne'nin gözleri açıldı bu sözlerle, hemen sonrasında nefretle baktı Mert'in yüzüne. "Sen ne aşağılık bir adamsın!" diye hırladı. "Seni tanıdığım güne lanet olsun!"

Mert'in bakışları sertleşti. "Bir zamanlar peşimde koştururken böyle söylemiyordun ama."

Defne artık dayanamayacaktı, biraz daha orada kalırlarsa elinden bir kaza çıkacaktı. Masanın üzerinde duran yarısı dolu bardakları işaret etti. "Eğer hemen gitmezseniz, şu gördüğünüz içecekleri üzerinize boca edeceğim."

Tunç ve Mert pis pis gülmeye başladılar. Tunç, Ece'ye

döndü, "Arkadaşın hâlâ uslanmamış," dedi Defne'yi işaret ederek. Hemen ardından bir ayrıntıyı hatırlamış gibi ilgili bir ifade yerleştirdi yüzüne.

"Bu arada Metin Bey nasıllar? Yılbaşı akşamı benim açımdan çok keyifli bir konuşma geçmişti aramızda. O günden beri görmüyorum kendisini. İnşallah keyfi yerindedir." Tunç kıs kıs gülmeye başladı.

Ece paralize olmuş gibi bakıyordu Tunç'un yüzüne. Metin ve Tunç yılbaşı akşamı gerçekten karşılaşmışlar mıydı? Tunç ne söylemişti Metin'e, neden tüm bu olanlardan haberi yoktu? Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı Ece'nin, nefretle baktı Tunç'a, "Ne dedin Metin'e!" diye hırladı.

Tunç keyifle arkasına yaslandı. "Eski sevgilimle geçirdiğim keyifli anlardan bahsettim biraz."

Ece'nin gözleri dehşetle ayrıldı. "Hayvanın tekisin sen! Allah'ın belası, adi, pislik herif!" diye bağırırken çevredeki meraklı gözlerin üzerlerinde dolaştığının hiç farkında bile değildi Ece.

Ortamın alevlendiğini fark eden iki adam yavaş yavaş hareketlendiler. Tunç pis pis gülerken, Mert, "Neyse kızlar size doyum olmaz," dedi gülerek. "Bize müsaade artık..."

İki adam uzaklaştığında, Defne ve Ece öylece bakakaldılar birbirlerine. Ece bir süre sonra yüzünü örttü elleriyle, "Metin'e kim bilir neler söyledi bu alçak!" diye inledi. "Allahım çıldıracağım, sürekli karşıma çıkacak bu pislik, rahat bırakmayacak beni! Ne yapacağım Defne, nasıl kurtulacağım Tunç'tan?"

Defne çaresiz gözlerle baktı arkadaşına, bir yandan da ne yapabileceklerini düşünüyordu. Bir süre sonra "Noyan," diye mırıldandı. "Bildiğim kadarıyla Tunç'un çekindiği tek bir kişi var. O da ağabeyi. Ve biliyorsun ki ağabeyi Noyan'la arkadaş."

Ece hâlâ rahatlamış değildi. "Metin'le muhakkak konuşmalıyım," derken ne yapacağını düşünüyordu harıl harıl.

HAYALLER

Ece, Defne'den ayrıldığında eve gidip gitmemek konusunda kararsız kaldı. Tunç'un manidar bakışları vardı gözlerinin önünde. Kesin o şeytan arsızca konuşmuştu Metin'le, ondan her türlü kötülük beklenirdi ne de olsa.

Bostanlı'ya gideceği güzergâha girdi ama içi içini yiyordu Ece'nin. Arabayı güvenli bir yere çekti ve düşünmeye başladı. Tunç, "*Geçirdiğimiz keyifli anlardan bahsetmiştim,*" demişti ve bunu söylerken öyle bir bakmıştı ki yüzüne, Ece'nin aklına doğum günü gecesinden başka bir şey gelmiyordu. O an soğuk soğuk terlediğini hissetti Ece, elini boğazına götürdü, derin derin nefesler aldı. Bir süre sonra telefonunu eline aldı, kararsız gözlerle baktı ekrana. Fakat bir süre sonra dayanamayıp Metin'in numarasına dokundu. Tedirginlikle beklerken kalbi küt küt atıyordu Ece'nin.

"Juliet'im..."

Metin'in sıcacık sesiyle kısmen rahatladı Ece, arka fondan gelen gürültüleri duyabiliyordu, belli ki Metin kalabalık bir yerdeydi.

"Merhaba Metin, ne yapıyorsun?"

"Bizim oyuncu arkadaşlarla her zaman takıldığımız rock bardayız. Sen neredesin?"

"Ben... Şey... Aslında eve gidecektim ama..."

Ece'nin duraksamasını fark eden Metin, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ben aslında seninle konuşmak istiyordum."

"Tamam konuşalım, istersen buraya gel."

Ece, "Tamam," dedikten sonra telefonu kapattı ve hemen Bostanlı'daki rock bara doğru sürmeye başladı. Barın önüne geldiğinde kapının önünde dikilip sigaralarını tüttüren gençleri gördü Ece. Metin'i arayıp geldiğini, dışarı gelmesini söyledi. Telefonu kapattıktan beş dakika sonra barın kapısının önünde belirdi Metin. Sevdiği adamı görünce Ece'nin kalbi kanat çırpmaya başladı, Metin'le mutlu olmak istiyordu, bunu her şeyden çok istiyordu belki de.

Metin arabaya bindikten sonra güler yüzüyle Ece'ye yaklaştı, yanağına tatlı bir öpücük kondurdu onun. "Kız kıza partiniz çabuk bitmiş anlaşılan," derken yüzünde neşeli

pırıltılar dolaşıyordu adamın.

Ece omuzlarını silkti, "Biraz öyle oldu," dedi.

Metin, Ece'nin bakışlarındaki farklılığı görebiliyordu. Her zamanki gibi değildi Ece, onu rahatsız eden ya da kafasını kurcalayan bir şeyler olduğu belliydi. "İstersen bana gidelim," dedi Metin ama Ece, "Burada konuşsak olmaz mı?" diye sordu.

"Olur tabii ki. Nedir canını sıkan şey, söyle hadi."

Ece'nin huzursuzluğu tavan yaptı o an, oturduğu yerde kıpırdandı gerginlikle. Metin'in nasıl bir tepki vereceğini az çok tahmin edebiliyordu, bir an için vazgeçmeyi düşündü ama yapamazdı. Tunç belki de tonlarca yalan söylemişti Metin'e. Derin bir soluk aldı Ece, onu ilgiyle izleyen adama sabitledi ürkek bakışlarını.

"Yılbaşı gecesi..." Ece titrek bir soluk daha aldı. "O gece Tunç'la mı karşılaştınız?"

Ece daha fazla devam edemedi, Metin'in aniden değişen çehresi korkutmuştu onu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Lütfen soruma cevap ver Metin!"

Metin başını çevirdi, yoldan geçen arabaları izlemeye başladı öfkeli bakışlarıyla. En sonunda, "Evet karşılaştık," diye kabul etti. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

Ece, "Biliyorum işte," diyerek Metin'i geçiştirmeye çalışsa da, onun bu cevapla asla tatmin olmayacağını biliyordu.

Metin kızgın bir soluk aldı, öfkesi yine tırmanmaya başlamıştı. "Nereden biliyorsun Ece!"

"Tunç söyledi!"

Bu iki kelimelik cümle Metin'i alt üst etmeye yetmişti. "Allah kahretsin Ece!" diye bağırarak yumruğunu arabanın kapısına geçirdi. "O aşağılık herifle görüşüyor musun hâlâ?"

Ece, "Hayır, asla!" diye bağırdı hemen. "Bugün Defne'yle otururken bulunduğumuz mekâna geldiler. Abuk subuk konuşup gittiler. O esnada Tunç seninle karşılaştığından bahsetti."

Metin soğumamış, tam tersi daha da hiddetlenmişti. "Ne dedi tam olarak?"

Ece bakışlarını kucağına eğdi, çekiniyordu konuşmaya, fakat konuşmaktan başka çaresi de yoktu.

"Benimle geçirdiği keyifli anlardan sana bahsettiğini

söyledi..."

Metin'in kalbine hançer saplanmıştı sanki, bir an için soluğu kesilir gibi oldu. Kıskançlık ateşinde yanmaya başlamıştı, alev alev yanıyor, adeta kavruluyordu.

Ece, "Lütfen ne söylediğini anlat bana!" dedi ısrarla. "Eminim bir sürü yalanlar söylemiştir sana!"

Metin kapının kolunu sıkıyordu tüm gücüyle, karanlık bakışlarını Ece'ye çevirdi, "Aslında doğruları söyledi," dedi ürkütücü bir sesle. "Beni değil, onu tercih ettiğini, onunla birlikte olduğunu söyledi. Yalan mı Ece? Ona âşık değil miydin, gözün ondan başkasını görüyor muydu?"

Ece güvenli bir çıkış noktası arıyor fakat bulamıyordu. Kalbi acısa da, bu yüzden kendini daima suçlasa da Tunç'un söyledikleri doğruydu. Eğer elinde sihirli bir değnek olsa, Tunç'a dair yaşadıklarının hepsini sıfırlamak isterdi. Fakat ne yazık ki yoktu ve bu pişmanlıkla ömür boyu yaşamak zorundaydı Ece. Her ne kadar Metin'in karşısında kendini berbat hissetse de, güçlü durmaya kararlıydı. Sert bakışlarını üzerinden bir an olsun çekmeyen adama baktı ve "Bu konuyla ilgili son kez konuşacağım," dedi ciddi bir sesle. "Ondan sonra benimle ilgili alacağın her türlü karara saygım sonsuz olacak."

Ece derin bir soluk alıp konuşmasına devam etti:

"Tunç'a olan ilgim o yaz başlamamıştı, daha öncesine dayanıyordu. Fakat aramızdaki ilişki seninle karşılaştığımız sıralarda başlamıştı. Bunu hak edecek son insan ama evet Tunç'u seviyordum ve onun da beni sevdiğini düşünüyordum. Senden etkilendiğim, seni görünce heyecanlandığım için suçlu hissediyordum kendimi. Bu şartlarda seninle aramızda hiçbir şey olamazdı Metin. Çünkü biz yanlış zamanda tanıdık birbirimizi. Ben ikiniz arasında bir tercih yapmadım, Tunç zaten hayatımdaydı. Ayrıca..."

Ece ters ters baktı Metin'e:

"Çeşme'den ayrıldıktan kısa zaman sonra gazetelerde farklı kişilerle anıldı adın. Senin arabanda yaşadığımız o kısacık anı hatırlıyor musun?"

Metin kafasını evet anlamında salladı.

"Eminim bana söylediğin cümleleri de hatırlıyorsundur. Sen o cümleleri kurduktan sonra soluğu başka kadınların koynunda aldın. Evet, belki benden etkilendin ama aramızda bir şeylerin olmasına sen de hazır değildin."

Metin karşı çıktı hemen. "Sen isteseydin her şey olurdu Ece."

"Eğer başka bir zaman karşılaşmış olsaydık kesinlikle isterdim, ama o an mümkün değildi. Beraber olma meselesine gelince..."

Ece'nin bakışları buğulandı, konuşmak çok zordu onun için ama konuşacaktı. Hem de bir daha asla açılmamak üzere...

"Tunç'la böylesine bir yakınlaşmanın olmasına hazır değildim. Ama oldu." Ece düşüncelere daldı bir an, elini alnına götürdü, başını sağa sola salladı. "Nasıl oldu bilmiyorum ama sonrasını çok iyi hatırlıyorum. Çünkü büyük bir pişmanlık, gözyaşı ve üzüntü kaynağı oldu benim için. Zaten sonrasında Tunç'un beni aldattığını öğrendim ve çok kötü bir şekilde ayrıldık."

Ece, Metin'in kıskanç bakışlarını görebiliyordu, "Eğer tüm bu duydukların sana ağır geliyorsa arkana bakmadan çekip gidebilirsin," dedi üzgünlüğünü saklamaya çalışarak. "Geçmişi sürekli karşıma getirip en ufak bir olayda tatsızlık çıkaracaksan lütfen git. Çünkü ben geçmişe dair ne varsa unutmak istiyorum. Hem..." Ece bir an için kararsızlık yaşasa da devam etti. "Benim geçmişimi sorgulayacak en son insan sensin. Çünkü... Her gece başka bir kadınla olan sendin Metin. Ne senin ne de başka birinin beni yargılamasına izin vermem! O yüzden kararını ver. Gidecek misin, kalacak mısın?"

Metin bu soruyu hiç düşünmedi bile, Ece'yi kendine doğru çekti hemen, sıkıca sarıldı ona. "Tabii ki gitmeyeceğim," dedi. "Bu kadar kolay mı gitmek? Seni seviyorum derken yalan söylemiyordum. Benim için kıymetlisin Ece, tahmin edemeyeceğin kadar çok hem de. Seni yargılamıyorum kesinlikle, pişmanlıkların insana ne kadar acı verdiğini ise biliyorum.

Ece, Metin'e sarılırken büyük ölçüde rahatlamıştı. Yüreğindeki her şeyi dökmüştü; konuşulması gerekenler konuşulmuştu. Aklında son bir soru kalmıştı sadece. Başını kaldırdığında, "Merak ettiğim bir şey daha var," dedi Ece. "Seninle öpüşmeye başladığımızda aniden geri çekiyorsun kendini. Sanki benden ya da bir şeylerden rahatsız oluyormuş gibi. Öyle bakıyorsun ki bana, kendimi çok kötü hissediyorum..."

Metin bakışlarını kaçırdı bir an, sonrasında Ece'nin başını

avuçlarının arasına aldı, "Kendi kendime bir karar aldım," dedi ciddi bir sesle. "Evleninceye kadar elimi sürmeyeceğim sana..."

Ece'nin gözleri şaşkınlıkla ayrıldı, kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. "Evlilik mi?" diye mırıldanırken adeta sersemlemişti.

Metin başını salladı, "Evlilik tabii," dedi. "Sonsuza kadar sevgili olarak kalmayacağız herhalde. Elbet bir gün evleneceğiz değil mi?"

Ece o kadar afallamıştı ki, "Öyle mi?" diye sordu şaşkın şaşkın. Metin'le evlilik fikri, yüksekten düşme hissi yaratıyordu kalbinde.

"Değil mi yoksa?" Metin gülmeye başladı. "Yoksa kendi kendime gelin güvey mi oluyorum ben?"

İki âşık karşılıklı gülmeye başladılar. Bir süre sonra Metin ciddileşip konuşmasına devam etti. "Seni hiçbir şey için zorlamak istemiyorum Ece. Sen nasıl ve ne zaman istersen o zaman olacak her şey. Bekleyeceğim, benim için dayanması zor olsa da sabredeceğim."

Ece duyduklarıyla o kadar rahatlamıştı ki, coşkuyla kollarına atıldı Metin'in. Dolu dolu sarıldı sevdiği adama, defalarca öptü onun dudaklarını...

Metin akşam eve geldiğinde düşünceler içerisindeydi. Ece'nin söyledikleriyle kıskançlık ateşinin azgın alevleri büyük ölçüde dinmişti ama aklına bir şey takılmıştı aynı zamanda. Ece Tunç'la yaşadıkları o yakınlaşmadan hemen sonra ayrıldıklarını söylemişti, üstelik sonrasında büyük bir pişmanlık yaşadığını da eklemişti. Demek ki o karaktersiz herif göz göre göre yalan söylemişti ona. Üstelik görünen o ki uyarıları yeterli gelmemişti Tunç'a, hâlâ utanmadan çıkabiliyordu Ece'nin karşısına. Belli ki yeni bir uyarı daha vermesi gerekecekti o adi şerefsize.

Nitekim beklediği fırsat kısa zamanda ayağına geldi Metin'in. Ece'yle yaptıkları konuşmanın üzerinden birkaç gün geçmişti. Setten ayrıldıktan sonra arkadaşlarıyla birlikte her zaman gittikleri mekânlardan birinde soluğu aldılar. Metin keyifliydi, ta ki Mert ve Tunç'u mekândaki masalardan birinde oturur halde görünceye kadar.

Metin bardaki yüksek tabureye otururken Tunç'un attığı manidar bakışları gördü ama yanına gelen hayranları yüzünden

öfkesini içine gömmek zorunda kaldı. Hem ortalık yerde olay çıkması en son isteyeceği şeydi. Ona çok uzun gelen dakikalar sonrasında Mert ve Tunç'un lavaboya yöneldiğini gördü. Hemen taburesinden indi, "Hemen geliyorum," dedi yanındaki arkadaşlarına. Kararlı adımlarla ilerlerken sakin olabilmek için kendi kendine telkinler veriyordu ama söz konusu o herifken kendine pek güvenemiyordu Metin.

Aralık duran lavabonun kapısını itip içeriye girecekken, adının söylendiğini duydu Metin. O an olduğu yerde durdu ve söylenenlere kulak kabarttı:

"Bak Metin kaptı kızı, doya doya tadına varıyordur şimdi. Sen ne yaptın, o ağlak Su'dan faydalanacağım diye güzelim kızı elinden kaçırdın."

"Kes sesini! Sen önce kendine bak! Ben en azından Ece'nin tadına bakabildim, sen ise resmen avucunu yaladın. Defne tekmeyi bastı kıçına!"

Kahkaha sesleri yankılandı içeride.

"Tadına bakmışmış. Kızı ilaçlamasan bok bakardın onun tadına. Resmen serseme çevirdin kızı be. Bu durumu bilse Allah bilir ne yapar?"

"Ne yapacak ki, hiçbir kanıt yok. Nasıl ispat edecek içkisine ilaç koyduğumu?"

Metin duyduğu sözlerle dehşete düşmüştü. Paldır küldür lavaboya daldığında bambaşka bir adam girmiş gibiydi bedenine. "Allah belanızı versin sizin!" diye gürledikten sonra Tunç'un yakasına yapıştı gözü dönmüş bir şekilde.

O andan sonrası tam anlamıyla arbedeydi. Tunç ve Mert iki kişi olmanın verdiği güçle Metin'in üzerine çullandılar. Fakat en az Metin kadar onlar da şiddetli darbeler aldılar. Bu kavgayı lavaboya giren iki adam ayırdı. Adamlardan biri Metin'i geri çekerken, Metin dellenmiş bir halde bağırıyordu:

"Ece'den uzak duracaksın, yaklaşmayacaksın ona! Öldürürüm seni! Öldürürüm!"

Metin onu tutan adamın ellerinden kurtulduğu gibi dışarı attı kendini. Yüzü gözü kan revan içinde kalmıştı ama hâlâ hırsını alamamıştı. Onu şaşkınlıkla karşılayan arkadaşlarına, "Gidiyorum ben!" dedi, ceketini alıp dışarı çıktı. Arabasına binmek istemedi Metin, soğuk havayı içine çekerek yürümeye başladı. Duydukları ağır gelmişti bünyesine, sindiremiyordu. Şimdi anlamıştı her şeyi. O geceden bahsederken Ece, "Nasıl

oldu bilmiyorum," demişti. O an asla böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermemişti Metin. Bir insanın bu kadar şeytanlaşabileceğini aklı almıyordu.

Metin uzun bir müddet yürüdü ama yüreğini soğutamadı. Sevdiği kadının yaşadığı bu olay içini acıtıyordu. Duyduklarını söylemeli miydi Ece'ye, yoksa sonsuza dek saklı mı tutmalıydı içinde, karar veremiyordu. Fakat tek bildiği bir şey vardı, Ece'yi görmek, ona sarılmak istiyordu.

Gerisin geri yürüdü, arabasına atlayıp Ece'nin evinin önüne geldi Metin. Sevdiği kadını arayıp kısa süreliğine aşağı inmesini söyledi. Ece bu isteğine şaşırsa da, karşı çıkmamıştı ona.

Beş dakika sonra kafasındaki sevimli beresiyle Ece belirdi bahçe kapısının önünde. Yüzünde öylesine saf öylesine masum bir ifade vardı ki Ece'nin, o an yüreği eridi Metin'in. Üzüntüsünü elinden geldiğince maskelemeye çalışarak, yanına oturan kıza sarıldı dolu dolu.

"Yüzüne ne oldu Metin?" Ece telaşla Metin'i geriye doğru çekmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Boş ver yüzümü, sadece sarıl bana..."

"Ne demek boş ver, yüzün gözün yara içinde!"

Ece ısrarla Metin'i kendinden ayırdı, onun yüzündeki yaraları incelemeye başladı içi titrer bir halde.

"Kiminle kavga ettin? Ah Metin, çocuk musun sen?"

Metin dudağının üzerinde gezinen parmağı öptü, ardından Ece'nin ellerini alıp, onun avuçlarının içine öpücüklerini kondurmaya başladı. Ece ne olduğunu anlayamıyordu, Metin'in hali hal değildi.

"Ne olduğunu söyleyecek misin? Korkutuyorsun beni..."

Metin başını kaldırdı, Ece'nin gözlerinin içine baktı.

"Kimse zarar veremeyecek sana, bundan sonra yanında ben olacağım."

Metin'in dilinin ucuna kadar geldi sözler ama dudaklarından dökülmedi. Söyleyemedi, duyduklarını Ece'ye anlatamadı.

Ece'nin gözleri büyüdü, "Yoksa sen Tunç'la mı kavga ettin?" diye sordu korkuyla. Metin'in söylediği cümleden dolayı aklına ilk olarak Tunç gelmişti. Ona zarar veren tek kişi o hayvandı ne de olsa.

Metin karşılık vermedi bu soruya, "Her şeyi unutturacağım sana," dedi Ece'yi göğsüne çekerken. Tüm varlığıyla uzun

uzun sarıldı Ece'ye...

***

Bursa uçağı yavaş yavaş alçalmaya başladığında Defne kemerini bağladı, ardından kafasını pencereye doğru yaklaştırdı. Karanlığın içinde görünen ışıklar göz kırpıyordu ona. Gergin bir şekilde Noyan'a döndüğünde, sevdiği adamın yüzündeki muzip gülümsemeyi gördü. Omuzlarını silkip, ellerini iki yana açtı Defne, "Ne yapayım, korkuyorum işte," dedi tatlı bir sesle.

"Korkmana gerek yok, peri kızı. Eğer bir şey olursa, en azından el ele gitmiş olacağız tahtalıköye."

Noyan kıs kıs gülerken, Defne kötü kötü bakıyordu ona. "Hakikaten çok rahatlattın beni, teşekkür ederim." Defne daha konuşacaktı ama uçakta şiddetli bir sarsılma olunca, can havliyle Noyan'a sarıldı.

"Of ya, nefret ediyorum uçak yolculuğundan! Keşke arabayla gitseydik Uludağ'a..."

Noyan kollarındaki kızı yatıştırmaya çalışırken, "Arabayla gitmeye de karşı çıkan sendin ama," dedi.

"Ne bileyim, kısacık tatilimizi yollarda geçirmeyelim dedim..."

"Neyse, bir dahaki sefere arabayla gideriz o zaman, sen de böyle stres yaşamaktan kurtulursun..."

Defne bir süre sonra yeniden arkasına yaslandı ama ininceye kadar Noyan'ın elini hiç bırakmadı. Uçak hızını azaltıp, durma noktasına gelince bir müddettir tuttuğu soluğunu bırakıp gergin kaslarını gevşetti. Defne pencereden dışarı baktıktan sonra Noyan'a döndü keyifli gülümsemesiyle. "Allah'tan uçakla geldik," dedi az önceki korkuları yaşayan o değilmiş gibi. "Yoksa daha yoldaydık."

Noyan bir an için yanlış duyduğunu sandı ama Defne'nin gayet ciddi olduğunu anlayınca boğuk bir kahkaha patlattı.

İki sevgili uçaktan inip, bagajlarını beklediler bir süre. Defne her zamanki gibi neredeyse bir hafta yetecek kadar çok eşya almıştı kendine, haliyle Noyan'ın iki katı büyüklüğündeydi valizi. Taksiye gidinceye kadar Noyan'ın alaycı sözlerine misilleme yapmakla uğraştı. Taksiye bindikten sonra Uludağ'a gitmek üzere yola koyuldular. Yolculukları bir saat kadar sürdü, kalacakları otelin önünde inerlerken Noyan,

"Kalacağımız odada ufak bir değişiklik yaptırdım," dedi.

"Nasıl bir değişiklik?" diye sordu Defne.

Noyan bellboy'a valizleri verirken, "Standart odayı süit oda yaptım sadece," diye karşılık verdi.

Defne kaşlarını çattı, "Benim ayırttığım odayı beğenmedin mi?" diye sordu.

Noyan, Defne'nin kulağına doğru eğildi, "Senin ayırttığın odada jakuzi keyfi yapmamız mümkün değildi," dedi insanın kanını tutuşturan bir sesle.

Defne, Noyan'ın ışıldayan gözlerini görünce kıkır kıkır gülmeye başladı. "Ne kadar işgüzar olduğunu söylemiş miydim?"

"Buna işgüzarlık değil akıllılık denir, Daphne!"

İki sevgili gülüşürken lobiye geldiler. Noyan giriş işlemleriyle ilgilenirken, Defne de inceler gözlerini otelin içinde gezdirmeye başladı. Otelin bekleme salonu oldukça genişti; kadife, mor koltuklar, köşe takımları, süslü kumaşlardan berjerler bazen karşılıklı, bazen de tek olacak şekilde yerleştirilmişti. Koltukların önündeki ahşap sehpaların üzerinde dekoratif mumlar, ahşap figürler ve gerçeğinden ayırt edilemeyecek yapay çiçekler vardı. Tavandaki şık aydınlatmaları ve insanın gözünü yormayan renk uyumlarıyla otelin genel havasından hoşlandı Defne.

Giriş işlemlerinin ardından iki âşık odalarına çıktılar. Süit oda geniş bir yatak odası ve oturma odasından oluşuyordu. Yatak odasında yoğun bir kahverengi hâkimiyeti vardı. İçerideki göze çarpan tek aykırı renk, kan kırmızısı yatak başlığı ve koltukların üzerinde duran süslü, kırmızı minderlerdi. Ama Defne'nin en çok hoşuna giden şey, yatağın tam karşısında, kahverengi iki sütunun arasında duran ve önünde tek bir basamağı olan jakuzi oldu. Jakuzi daire şeklindeydi ve çevresinde irili ufaklı mumlar, renk renk banyo jelleri ve katlanmış beyaz havlular vardı.

Marmaris'te jakuzide geçirdikleri keyifli anlar gelince aklına, Defne'nin midesi heyecanla kasıldı. Noyan'dan ayrı geçirdiği yıllarda, o unutulmaz tatile dair anılar süslemişti hayallerini, bir daha öylesine güzel anlar yaşayabileceklerine dair umut besleyememişti.

"İkinci geleneksel jakuzi sohbetlerine hazır mısın Daphne'm?"

Defne arkasını döndüğünde, Noyan'ın yüzündeki keyifli ifadeyi gördü. Tıpkı bir asker gibi selam vererek, "Hazırım komutanım!" diye bağırdı.

"O zaman önce komutanına güzelce bir sarıl bakalım..."

Defne'nin asla hayır diyemeyeceği bir şeydi bu. Kollarını kocaman açıp sevdiği adama sarıldı mutlulukla.

"Bu anları yeniden yaşayabilmemiz o kadar güzel ki. Acı dolu yılların ardından böylesi güzel günlerin gelebilmesi mucize gibi."

Noyan sevdiği kadını göğsüne bastırdı sıkıca. "O kötü günleri sakın düşünme, aklına getirme olumsuz herhangi bir anıyı. Sadece bana, aşkımıza, gelecek güzel günlerimize odaklan. Çünkü ben öyle yapıyorum, peri kızı."

İki sevgili bir süre birbirlerine sarıldılar, içinde bulundukları o ana bir kez daha şükrettiler. Sonrasında eşyalarının bir kısmını odanın içindeki dolaplara yerleştirip, oturma odasında yemeklerini yediler. Şömine gürül gürül yanıyordu, içerisi fazlasıyla sıcaktı; öyle ki Defne bunalıp üzerindeki ince triko kazağı çıkarmak zorunda kaldı.

Yatak odasına geçtiklerinde gece yarısına geliyordu ama ikisinin de uykusu yoktu. Defne yatağın üzerine uzanıp telefonunu kurcalarken, bir an sonra duyduğu su sesiyle arkasına döndü hemen. Noyan üzerinde sadece pantolonu olduğu halde jakuziyi dolduruyordu. Sevdiği adamın kaslı bedenine hayranlıkla bakarken Defne'nin kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

Jakuzi kendi kendine dolarken, Noyan yatağın önüne yürüdü. Üzerindeki hayran bakışları görmek erkeksi bir gururla dolmasına sebep oluyordu. Gözlerini Defne'nin gözlerinden hiç ayırmadan pantolonunun düğmesini açtı, ardından yavaş yavaş üzerinden çıkarmaya başladı onu.

Defne'nin solukları hızlanmıştı, Noyan'ı tepeden tırnağa süzdü, "Kalp sağlığım için zararlısın," dedi elini kalbine götürerek.

Noyan keyifli bir kahkaha attı. "Söyleyene bak..."

Defne'nin gözleri, üzerindeki boxerdan kurtulup jakuzinin içine giren adamın üzerindeydi. Noyan sıcacık suyun içine girdikten sonra Defne'ye çevirdi bakışlarını, kollarını açıp "Hadi gel," dedi.

Heyecanla çarpan kalbiyle ayağa kalktı Defne, üzerindeki

kıyafetleri çıkarmaya başladı titreyen elleriyle. Yere düşen her kıyafetle Noyan'ın bakışlarının değiştiğini görmek daha da heyecanlandırdı onu. Ağır ağır, tıpkı bir tanrıça edasıyla Noyan'a doğru yürüdü, nazik hareketlerle suyun içerisine süzüldü.

Noyan'ın kucağında, dizlerinin üzerine oturdu Defne. Sevdiği adamın omuzlarına sıkı sıkı tutunurken, Noyan'ın bir eli onun sırtında, diğer eli ise kalçasının üzerinde duruyordu.

Suyun üzerinde yüzen koyu renk saçlara hayranlıkla baktı Noyan, ardından Defne'nin başını omzuna dayayıp, parmaklarını onun sırtında gezdirmeye başladı. Odadaki tek ses iki sevgilinin soluk sesleriydi, huzurlu bir sessizlik çökmüştü üzerlerine. Bir müddet birbirlerinin varlıklarıyla huzur buldular.

"Bazı anlar var ki zamanın durmasını, hiç akmamasını istiyorsun. İşte bu da o anlardan biri galiba..."

Noyan bu sözleri duyunca hafifçe gülümsedi. "İkimizin de aynı şeyi düşünüyor olması ne tesadüf. Aynı şeyleri düşünmek, hissetmek, ortak acılarda ve hayallerde buluşabilmek... Bunların hepsi bizi tanımlıyor, sence de öyle değil mi?

Defne başını kaldırdı, kollarını sevdiği adamın boynuna dolayıp duygu dolu gözlerle baktı ona, "Öyle," diye mırıldandı. "Bir zamanlar kıyasıya savaştığım adamın hayallerimi süsleyeceğini, onsuz nefes alamayacağımı söyleseler güler geçerdim galiba."

Keyifli bir kahkahayla başı geriye gitti Noyan'ın. "Gerçekten çok savaştın peri kızı. Ama sana en çok kızdığım an, tuttuğum balıkları denize fırlattığın andı galiba. Eğer kaçıp kurtulmasaydın elimden çekeceğin vardı."

Defne'nin yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Ne yapacaktın? İşkence odana sokup kırbaçlayacak mıydın beni?"

İki sevgili kahkahalarla gülerken Noyan, "O anki öfkemle her şeyi yapabilirdim herhalde," dedi.

"O zaman bikinilerimin kesilmesine dua etmeliyim."

Noyan sevgiyle baktı Defne'nin gözlerine, bakışlarını onun uzun kirpiklerine, yanağındaki gamzelere kaydırdığında yüreği aşkla dolup taşıyordu. Islak elini Defne'nin yanağında gezdirirken, "İyi ki çıktın karşıma," dedi. "Seni görmeseydim, hayatıma hiç girmeseydin asla bir hayalim olamayacaktı. Sayende yeniden hayal kurmaya başladım peri kızı."

Noyan'ın geçmişine dair anlattıkları aklına geldi Defne'nin, bir an için yüzü gölgelenecek gibi olsa da hemen toparlandı, yüzüne sıcak bir tebessüm kondurdu. Tatlı bir ifadeyle göz süzerek, kollarını Noyan'ın boynuna doladı, "Peki o zaman söyle bakalım, hayallerin nelermiş?" diye sordu ona. Aslında sevdiği adamın hayallerini biliyordu ama yine de onun ağzından duymak istemişti eskisi gibi.

Yüzünde neşeli parıltılar uçuştu Noyan'ın. "Bu aralar sürekli kurduğum bir hayal var peri kızı."

Defne jakuzinin kenarında duran şarap bardağını dudaklarına götürürken, "Neymiş o?" diye sordu ilgiyle.

"Dört çocuğumuz olsun istiyorum, ya da beş de olabilir."

Defne'nin içtiği şarap boğazında kaldı o an, art arda öksürüklere boğulurken, Noyan'ın endişeyle yerinden kalkmaya çalıştığını gördü. Omuzlarından tuttu onu, "Bir şey yok," dedi zar zor duyulur bir sesle. Başını havaya kaldırdı, kesik bir solukla doldurdu ciğerlerini, biraz da olsa rahatlamıştı.

"İzin ver de su getireyim. Korkuttun beni..."

Defne, "Gerek yok," dedi elini sallayarak, ardından kocaman açılmış gözleriyle Noyan'a baktı. "Ya sen delirdin mi? Basketbol takımı mı kuracaksın?

Noyan peri kızının şaşkın ifadesini görünce keyifle kıkırdadı. "Basketbol takımı kurmayı planlamasam da kalabalık bir ailemiz olsun istiyorum."

Defne resmen afallamıştı, bir an için Noyan'ın şaka yaptığını düşünse de, o gayet ciddi görünüyordu. "O zaman benim iki senede bir doğurmam lazım," derken kendi kendine konuşur gibiydi Defne.

"Benim için oldukça uygun."

Defne dalgın bakışlarını Noyan'a çevirdi, "Senin için uygun olur tabii," derken tek kaşı manidar bir şekilde havalanmıştı. "Hamileliğin ne kadar zor bir süreç olduğunu bilmiyorsun anlaşılan. En rahat geçen hamilelikte bile türlü türlü sıkıntılar yaşanabiliyor. O kadar hamileliğin sonunda vücudun ne kadar deforme olduğunu ise hiç söylemeyeyim bile..."

Noyan, Defne'yi kendine doğru yaklaştırdı, "Ben yanında olduğum sürece hiçbir şeyden korkmana gerek yok," dedi. "Elbette bunların hepsini biliyorum ama yine de istiyorum. Hem de hemen, evlenir evlenmez. Bir an önce bebeğimizi

kucağıma almak istiyorum…"

Defne'nin yüreği heyecanla hopladı, Noyan o kadar ciddi ve istekli görünüyordu ki, ona ne kadar karşı koyabileceğini bilmiyordu. Her ne kadar bu kadar çok çocuk düşünmemiş olsa da, sevdiği adamdan bebekleri olmasını o da çok istiyordu. Kalabalık bir aile, evin içinde neşeyle koşturan afacan çocuklar, onu seven bir eş… Her zaman sahip olmak istediği bu güzellikleri düşünmek yüreğini sıcacık yapıyordu Defne'nin. O an için Noyan'ın bu hayalini daha fazla sorgulamadı, sevgiyle baktı onun gözlerine, "Sen çok iyi bir baba olacaksın," diye mırıldandı. "Ve ben… Senin bebeklerini seve seve taşıyacağım Hanzade'm."

Noyan bu sözler üzerine coşkuyla sarıldı Defne'ye, "Seni her şeyden çok seviyorum peri kızı," derken sevdiği kadının yanaklarını, dudaklarını öpücüklere boğuyordu.

SEVGİLİLER GÜNÜ

Sevgililer Günü sabahı gözlerini açtığında, başının az ötesinde duran kırmızı güllere ilişti Defne'nin gözleri. Kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırırken, yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Başını yastıktan kaldırırken ise gözlerine inanamadı Defne. Çünkü başından ayakucuna kadar yatağın her yeri kırmızı güllerle kaplıydı. Heyecanla arkasına döndüğünde yatağın diğer tarafında da güllerin olduğunu gördü. Kıpkırmızı güllerle çevrili bir yatakta yatıyordu. Defne heyecanlı sesler çıkarırken, güllerden bir tanesini alıp burnuna götürdü, burnuna dolan mis gibi kokuyla adeta mest oldu.

Defne güllerin kırmızında kendinden geçmişken, kulağına gelen erkeksi öksürük sesiyle içinde bulunduğu trans halinden sıyrılıverdi.

"Bakıyorum gülleri görünce beni unuttun peri kızı!"

Defne, yatağın az ilerisindeki koltukta oturan adamı hiç fark etmemişti bile. Bakışları Noyan'la buluştuğunda, sevdiği adamın gözlerindeki manidar gülümsemeyi gördü, gülleri işaret etti eliyle, "Sabah sabah aklımı başımdan aldın, kendimi bile unuttum," dedi sevinçle.

Noyan yerinden kalkıp Defne'nin yanına yürüdü, gülleri eliyle iteleyerek kendine yer açtı onun yanında. "Hep sen mi benim aklımı başımdan alacaksın, biraz da ben seninkini alayım."

Defne dudaklarını örten dudaklara coşkuyla karşılık verdi. İki sevgili soluklandıklarında, "Hayatım boyunca böyle güzel bir sürprizle uyanmadım," dedi Defne. "Ve... Sevgililer Gününü daha önce kutlamamıştım."

Noyan, Defne'nin saçlarını eliyle tararken, "Yine bir ilk ve yine ben," dedi böbürlenerek. "İlklerini benimle yaşamandan öyle büyük bir keyif alıyorum ki. Ve... Sürprizimi beğenmene çok sevindim."

Defne, sevdiği adamın boynuna sarılıp, onu öpücüklere boğmaya başladı. "Beğenmek ne kelime, bayıldım!"

"Bakalım diğer sürprizimi de beğenecek misin?"

Defne öpücüklerine ara verip, dizlerinin üzerine oturdu, yüzünde merak ve heyecan karışımı bir gülümseme vardı. "Ne yani, bir sürprizin daha mı olacak?"

"Tabii ki ve eminim o sürprizimi ömrün boyunca unutamayacaksın."

"Ama sen beni meraktan öldüreceksin şimdi. En azından bir ipucu versen, olmaz mı?"

Defne'nin yüzündeki sevimli ifadeyi görse de başını "olmaz" anlamında salladı Noyan. "Azıcık sabret. Hem... Bir an önce kahvaltımızı edip, sana kayak dersi verecek eğitmenle konuşalım."

Defne sarkmış dudaklarıyla yatağa bıraktı kendini, "Hayır," diye inledi. "Ben kayak dersi istemiyorum, Sevgililer Gününde sağımı solumu kırıp günümüzü berbat etmek istemiyorum."

Noyan sevdiği kadının üzerine çektiği örtüyü aşağı indirdi. "Oyunbozanlık yapma Daphne! Ders almak için ısrar eden sendin! Şimdi niye böyle yapıyorsun?" Daha konuşacaktı ama Marmaris'te, at çiftliğinde Defne'nin başına gelen kaza geldi Noyan'ın aklına, ani bir değişimle, "Şey... Ama istemiyorsan sen bilirsin," diyerek ısrarlarından vazgeçti.

Defne yattığı yerde doğruldu, Noyan'ın değişimini fark etmişti ama nedenini sorgulamadı. "Kahvaltımızı yapalım, sonrasında düşünürüz," dedi.

Noyan yataktan indikten sonra Defne tembel tembel gerindi, ardından çevresindeki güllere baktı, yeniden mutlulukla doldu. "Gülleri koymak için vazo isteyelim," diye seslendi Noyan'a, ardından eğilip dikkatli bir şekilde çiçekleri toplamaya başladı. Kucağı dolup taşmıştı ama daha güllerin yarısından fazlası duruyordu. Nitekim dört büyük vazoya ancak sığdırabildi onları.

Doyurucu bir kahvaltının ardından Defne üzerini giyinmeye başladı. Dışarıda pırıl pırıl bir güneş olsa da, dondurucu soğuktan korunabilmek için çok sıkı giyinmesi gerekiyordu. O yüzden önce termal atletini ve külotlu çorabını giydi üzerine. Kat kat giyinmekten nefret ederdi ama başka çaresi yoktu. Kayak pantolonunu ve montunu giydikten sonra aynanın önüne geçti memnuniyetsiz gözlerle. "Şu halime bak! Resmen balon gibiyim..."

Noyan keyifli bir gülümsemeyle Defne'nin yanına geldi. "Birazdan dışarı çıktığında bu balon haline şükredeceksin Daphne!"

Defne karşılık vermedi Noyan'a, onun haklı olduğunu biliyordu ama bu kadar kalın kıyafetlerin içerisinde istese de

rahat hissedemiyordu kendini.

Lobiye indiklerinde bir süre kayak öğretmeninin gelmesini beklediler. Defne hâlâ kararsızdı ama bir yandan da daha önce hiç deneyimlemediği bu spor dalını merak etmiyor değildi. Üniversitedeyken sınıftaki arkadaşları toplu olarak Uludağ'a gelmişlerdi ama o ve Ece bu etkinliğe katılmamışlardı.

Nihayet kayak hocası geldiğinde, Defne can kulağıyla dinledi oldukça atletik yapılı genç adamı. Onun gibi ders almak isteyen 10'a yakın öğrenci vardı ve yarım saat sonra ilk ders başlayacaktı. Noyan'ın da şevklendirmesiyle Defne derse katılabileceğini düşündü. Fakat öncesinde kayak malzemelerini kiralamaları gerekiyordu. Defne kendine uygun kaskı, gözlüğü ve kayağı seçtikten sonra iki sevgili otelin terasına çıkıp kahvelerini söylediler.

Defne başta pek istemese de heyecan içerisindeydi. "Acaba yapabilecek miyim?" dedi Noyan'a bakarak.

"Elbette yapacaksın Daphne'm. Senin herhangi bir şeyi başaramayacağını düşünemiyorum."

"Evet ama ben dersteyken sen ne yapacaksın?"

Noyan bulundukları bölgeyi işaret etti eliyle, "Ben de buralarda takılırım, ya da seni izlemeye gelirim..."

Defne, Noyan'ın yüzündeki ifadeden onun bir şeyler çevirdiğini sezdi ama o an için şüphelerini dillendirmedi. Sohbetlerine devam ederlerken arkalarından tiz bir kadın sesi duyuldu.

"Noyan! Ah şekerim, sen de mi buradasın! Şu tesadüfe bak!"

İkili başlarını çevirdiğinde Selen'le göz göze geldiler. Kadının yanında onun gibi kayak kıyafetleri içerisinde, aşırı makyajlı iki kadın daha vardı.

Hanzade'de, Noyan'ın yanında gördüğü, ona nispet yaparcasına sevdiği adamı öpen kadını görünce, Defne'nin suratı asıldı istemsizce. "Ne berbat bir tesadüf," diye kendi kendine mırıldanırken, suratına zoraki bir tebessüm kondurdu.

Noyan ve Defne ayağa kalktılar hemen. Defne, Selen'in arkadaşlarının elini sıkarken Selen samimi bir havada Noyan'la konuşuyordu. Bir süre sonra Selen Defne'ye dönüp, sahte bir samimiyetle yanaklarını öptü onun. "Nasılsın canım?" diye sorarken inceler bakışları Defne'nin kıyafetlerinin üzerinde dolaşıyordu. Defne bu bakışların

farkındaydı, kadın sanki üzerindekilerin maliyetini hesaplar gibi bakıyordu ona. "İyiyim siz nasılsınız?" diye sorarken sesi mesafeliydi Defne'nin.

Selen ve arkadaşları hiç davet beklemeden karşılarına oturduklarında, Defne'nin keyfi daha da kaçtı. Selen'in bakışlarından hoşlanmıyordu. Kadın Noyan'a hayran gözlerle bakarken, onu Noyan'a layık görmüyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu yüzüne.

Noyan, "Siz ne zaman geldiniz?" diye sorunca Selen, "İki gündür buradayız biz," diye cevap verdi. "Bilirsin her kış iki-üç defa gelirim Uludağ'a. Şu tertemiz kar havası gibi beni rahatlatan hiçbir şey yok. Şu anda kar kalınlığı da mükemmel, biz de bu fırsatı değerlendiriyoruz tabii. Kayak yaptınız mı siz?"

Noyan başını "hayır" anlamında salladı. "Biz dün akşam geldik. Defne birkaç ders alacak öncesinde, ondan sonra birlikte kayacağız."

Selen'in yüzünde küçümser bir gülümseme peyda oldu. "Ah canım, kayak yapmayı bilmiyor musun yoksa?" diye Defne'ye sorarken, ses tonu insanı irite eden cinstendi.

Defne kadının tepeden bakan tavrına dellense de, bu durumunu belli etmemeye çalıştı. "Hayır, bilmiyorum," dedi ona dik dik bakarak.

Selen bu durumla eğlenir gibiydi. "Öğren tabii şekerim. Noyan gibi iyi bir kayakçıya ayak uydurman zor olur yoksa."

Defne herhangi bir cevap veremedi ama tırnakları avuçlarına batıyordu öfkeyle. Bu kadın Noyan hakkında bu kadar çok bilgiyi nereden biliyordu? Yoksa... Defne, Noyan'a çevirdi bakışlarını, ters ters baktı ona.

Selen ise Defne'yi sinirlendirdiğini fark edince iyice keyiflendi. İlgili bakışlarını Noyan'a çevirdiğinde, "Defne'nin soyadı neydi kuzum?" diye sordu ona kötü kötü bakan kızı yok sayarak.

Noyan, "Doğan," diye cevapladı Selen'i. "Defne Doğan..."

Selen dudaklarını büzdü, kaşını gözünü oynattı düşünüyor gibi yaparak. "Hımm, İzmir'in bilindik ailelerinden değil galiba..." Selen kendince Defne'nin zengin bir aileden gelmediğini ima etmeye çalışıyordu.

Defne derin bir soluk aldı ama kadının üzerine atılıp, tırnaklarını onun o makyajlı yüzüne geçirmemek için zor

tutuyordu kendini. Noyan sevdiği kadının durumunu fark etmişti ve bir an önce kalkmak istiyordu masadan. Fakat öncesinde manidar bakışlarını Selen'in yüzüne dikti, "Defne, Fırat Doğan'ın kızı," diye karşılık verdi kadına.

Bu cümle masada bomba etkisi yarattı. Selen'in de, yanındaki kadınların da yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Selen ilk şoku atlattıktan sonra sandalyesinde dik bir konum aldı, yüzüne sevimli bir gülümseme kondurdu.

"Ay inanmıyorum şekerim, Fırat Doğan'a hayranım ben. İzmir'e geldiğinde tüm dernek, soluğu tiyatroda alırız. Hatta bazı oyunlarına iki defa gitmişliğim vardır. Sahnede adeta bir dev Fırat Bey." Selen hızını alamayıp, "Defne, Fırat Bey'e ne kadar benziyor sima olarak," diye devam etti.

Bu ani tavır değişikliği midesini bulandırdı Defne'nin, karşısındaki kadına pis pis baktı, "Ben babama değil anneme benzerim," dedi soğuk bir sesle.

Selen daha fazla devam etmedi, nitekim kayak dersinin de saati çoktan gelmişti. Noyan ve Defne izin isteyerek masadan ayrıldılar...

"Ben bu kadını var ya... Döverim. Onun o boyalı saçlarını elime dolar, badanalı suratındaki takma kirpikleri sökerim."

Noyan kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Aman Allahım Daphne! Senden korkmaya başladım. Onlar nasıl planlar öyle!"

Defne her zamanki gibi coşkulu el kol hareketlerine mani olamıyordu. Selen'in taklidini yaptıktan sonra, "Kadın aklı sıra beni hor görmeye çalışıyor," dedi. "Kendince zenginlik kıyaslaması yapıp kendini daha üst bir sınıfa yerleştirmeye çalışıyor. Oldum olası nefret ederim böyle görgüsüz insanlardan. Ceplerindeki paralarıyla itibar sahibi olabileceklerini sanıyorlar."

Noyan, Defne'nin elini tutup dudaklarına götürdü, "Boş ver Selen'i," dedi. "Zengin, züppelerden biri o da."

Defne sorgular bakışlarını Noyan'ın üzerinde dolaştırıyordu. "Ama o zengin züppe senin her şeyini biliyor sanki."

Noyan bir an bu cümleye anlam veremese de sonrasında, "Kayak meselesinden mi bahsediyorsun?" diye sordu. Defne'nin başını salladığını görünce, "Söylediği gibi Uludağ'a sık gelir," diye açıkladı. "Ben de üniversite zamanında çok takılırdım buralarda. Ondan dolayı biliyordur. Sandığın gibi

Selen eski sevgilim falan değil Daphne."

Defne'ye bu sözler yeterli gelmişti. Dersin verileceği piste geldiklerinde yan yana dizilmiş kızlı erkekli öğrencileri gördüler. Defne onların arasına katılmadan önce Noyan'a döndü, "Hakkını helal et," dedi dramatik bir yüzle.

Noyan kahkahalarla gülerken Defne'yi göğsüne yasladı, tepesini sevgiyle öptü onun. "Gören de savaşa gidiyor sanacak! Şurada altı üstü iki hareket yapacaksın Daphne!"

Defne omuzlarını silktikten sonra onu bekleyen gruba dâhil oldu. Kafasında kaskı, ellerinde eldivenleri ve üzerinde bir hayli kalın kıyafetleri vardı ama hâlâ üşüdüğünü hissedebiliyordu. Fakat çevresinde alabildiğince uzanan ve bembeyaz bir halıyı andıran yumuşak örtüyü görmek, çocuksu bir mutlulukla dolduruyordu Defne'nin yüreğini.

Öğretmenin anlattıklarına konsantre olmaya çalışırken, ileride telefonla konuşan Noyan'ı gördü Defne. Sanki bir meseleyi halletmeye çalışır gibi hararetli hararetli konuşuyordu sevdiği adam.

"Defne Hanım, kayağınızı takın lütfen!"

Defne irkilerek kendine geldiğinde, yanındakilerin kayaklarını giymekte olduğunu fark etti. Hemen o da eğilip kayağını takmaya çalıştı ama eğitmenin anlattıklarının bir kısmını kaçırdığı için zorlandı. O an kendini tembel bir öğrenci gibi hissetse de, neyse ki eğitmen yanına gelmiş ve yardımcı olmuştu ona.

Kayaklarını giydikten sonra anlatılanları daha bir dikkatli dinledi Defne. Eğitmenin gösterdiği gibi ayaklarını hareket ettirirken, bu işi kotarabileceğine dair bir his oluştu içinde. Ne kadar iyi yapabildiğini Noyan'ın da görüp görmediğini kontrol etmek istedi ama sevdiği adamı göremedi. Noyan nereye gitmiş olabilirdi ki? O an yine dikkati dağıldı ister istemez.

Bir saate yakın bir süre sonra Defne ayağındaki kayak ayakkabısına ve kayağa uyum sağlamayı, kayakla yürümeyi, kar sapanı kullanırken ayak bileklerini nasıl hareket ettireceğini ve bir iki basit tekniği öğrenmişti. Ama daha bitmemişti, on beş dakikalık bir molanın ardından ikinci ders başlayacaktı.

Kayağı çıkardıktan sonra sağına soluna bakındı Defne ama Noyan yoktu. O an ister istemez merak etti onu, üstelik telefonunu da ona vermişti. Defne karın içinde paytak paytak

yürürken, hiçbir şey söylemeden çekip gittiği için Noyan'a kızmadan edemedi.

Otelin teras kısmına çıkarken, soğuktan kıpkırmızı olmuş burnunu elleriyle ısıtmaya çalışıyordu Defne. Art arda dizili masalara bakarken ona el eden Selen'i gördü.

"Gel hayatım gel..."

Defne, "Geri zekalı..." diye söylenirken, geri geri giden ayaklarıyla Selenlerin masasına gitti.

"Noyan eşyalarınızı buraya bıraktı ama hemen döneceğini söyledi."

İyiden iyiye işkillenmişti Defne, Selen'in yanına oturduktan sonra masanın üzerindeki çay fincanlarına ilişti gözleri.

"Sen de sıcak bir şeyler iç istersen. Üşümüşsündür."

Defne her ne kadar bulunduğu yerden memnun olmasa da, sıcak bir çaya asla hayır diyemezdi. Dolayısıyla bu teklife sıcak yaklaştı.

"Ee, ders nasıldı şekerim? Becerebiliyor musun? Kayak herkesin harcı değil ne de olsa, zor bir spordur."

Defne, "Gayet iyiydi," dedi buz gibi gülümseyerek. "Senin gibi doğuştan kayakçı olmasam da kabiliyetim var Selenciğim."

Selen tiz bir kahkaha attı, "Haklısın canım, insana bazı özellikler doğuştan geliyor."

Kadının rahatsız edici tavrına daha fazla tahammül edemeyeceğini hissetti Defne, bir an için kalkmayı düşündü ama sonrasında vazgeçti. Bu kadın İzmir'de yaşıyordu ve görünen o ki hiç istemese de çeşitli yerlerde onunla karşılaşma talihsizliği yaşayacaktı. O yüzden yüzüne tatlı bir tebessüm kondurarak sandalyesini Selen'den tarafa çevirdi.

"Kesinlikle sana hak veriyorum canım," derken Defne'nin sesi bir hayli neşeli çıkıyordu. "Mesela benim de doğuştan gelen bir özelliğim var. Çevremdekiler pek sevmez bu özelliğimi ama ben bir türlü vazgeçemiyorum..."

Selen ilgiyle bakıyordu Defne'nin yüzüne, "Nedir o?" diye sordu.

"Bazı densiz insanlar canımı sıktığında, farklı yollarla intikam alıyorum onlardan." Defne, masanın üzerindeki çay fincanını işaret etti başıyla. "Mesela içeceklerini üzerlerine döküyorum, yiyeceklerine yabancı maddeler katıyorum, ya da onları zor duruma düşürebilecek bazı girişimlerde

bulunuyorum."

Selen'in inanamaz gözlerle kendisine baktığını gören Defne iyice keyiflendi. "Evet ben de bu özelliğimden pek memnun değilim ama vazgeçemiyorum," dedi ellerini iki yana açarak. "Tıpkı senin tepeden bakan konuşma tarzından vazgeçemediğin gibi."

Yanındaki kadın mosmor olmuştu ama Defne'nin umurunda değildi bu durum. Selen ilk tanıştıkları günden beri sergilediği tavırlarla hak etmişti bu gözdağını. Defne çayından kocaman bir yudum alırken, üzerindeki hoşnutsuz bakışları umursamıyordu bile, o söyleyeceğini söylemişti.

Bir süre sonra Noyan'ın geldiğini görünce, hemen ayağa kalktı Defne. Yanına gelen adamın koluna girip, onun oturmasını engelledi. "Ders alanına gidelim mi sevgilim?" diye sorarken, Defne'nin bakışları uyarı doluydu. Noyan bu uyarıyı alınca sessizce başını salladı.

Selen ve arkadaşlarının yanından ayrıldıklarında Defne, "Ya sen neredesin?" diye sordu kızgınlıkla. "Beni öylece bırakıp gidiyorsun, neredesin, ne yapıyorsun hiç bilmiyorum bile!"

İkili karların üzerinde ilerlerken Noyan, "Ufak bir işim vardı, onu hallettim," dedi.

"Anlaşılan kayak tatilimizi yalnız geçireceğim."

"Abartma Defne, söylediğim gibi işimi hallettim ve geldim işte. Tabii en son beklediğim şey seni Selen'in masasında görmekti. Üstelik bayağı da bozuk görünüyordu Selen, yoksa herhangi bir tatsızlık mı oldu aranızda?"

Defne hemen masum bir ifade kondurdu yüzüne. "Ne tatsızlığı, olur mu hiç? Selen'e doğuştan gelen bazı özelliklerimden bahsediyordum sadece."

Noyan'ın kaşları merakla havalandı. "Nasıl yani?"

"Aman boş ver. Önemli bir şey değil zaten..."

Defne'nin ikinci dersi çok daha keyifli geçti. Hareketlerini kontrol etmeyi artık başarabiliyordu ve birkaç teknik daha öğrenmişti. Başlarda kendini çok kasıyor olsa da heyecanını kontrol altına alabiliyordu artık. Ertesi gün yapılacak derslere de katılacaktı ama öğrendiği bilgilerle başlangıç düzeyinde kayabilecek hale gelmişti.

Defne, Noyan'ın yanına gittiğinde, "Hadi piste gidelim," dedi iştahla, "Hazırım ben!"

"Demek hazırsın peri kızı, peki o zaman..."

Defne, Noyan'ın yüzündeki işgüzar gülümsemeyi görse de oralı olmadı. Bir süre sonra Noyan da kayak botlarını giymiş ve ikili otelin telesiyejine binmişlerdi.

Bu teleferiği andıran, üstü açık ulaşım aracı kayak pistine ulaştıracaktı onları ama Defne telesiyejin bankına oturduğunda tedirgin oldu.

"Amma zahmetli bir şeymiş bu kayak işi," derken inceler bakışlarını çevresinde gezdiriyordu Defne. Noyan telesiyejin korkuluğunu indirirken Defne'nin gergin bakışlarını yakalamıştı. "Korkuyor musun, peri kızı?" diye sordu.

"Of evet! Hem de çok! Ya bu aptal şey havada kalırsa ne yaparız, hiç düşündün mü? Soğuktan donarız herhalde."

"Merak etme, donmazsın. Ben seni her şekilde ısıtırım."

Defne, Noyan'ın yaramaz bakışlarını görünce, "Dalga geç sen!" diye söylendi.

Telesiyejin hareket etmesiyle Defne'nin sesi soluğu kesildi, korkuyla Noyan'ın koluna sarıldı hemen. Fakat bir süre sonra korkusunu unutup, çevresindeki eşsiz güzellikteki manzarayı izlemeye başlamıştı Defne. Telesiyej vadilerin üzerinde alçalıp yükselirken, aşağıdaki manzara adeta yılbaşı kartpostallarını anımsatıyordu. Defne bembeyaz karlarla kaplı dev çam ağaçlarını keyifle izledi, temiz havayı bol bol içine çekti. Daha önce yaşamadığı bu deneyim her ne kadar korkutucu olsa da, inanılmaz keyifliydi aynı zamanda.

Noyan, Defne'nin yüzündeki keyifli ifadeyi görünce, "Bakıyorum neşen yerine geldi Daphne," dedi gülerek.

"Şu manzaraya bakıp da insanın keyfinin yerine gelmemesi mümkün mü?"

Noyan sevdiği kadını omzuna yasladı, buz gibi yanağına tatlı bir öpücük kondurdu onun. "Seni böyle mutlu, coşkulu, cıvıl cıvıl gördüğümde de benim keyfim yerine geliyor."

İki sevgili kısa bir süre sonra telesiyejden indiklerinde, hafif eğimli yamacın başına geldiler. Defne çevresinde özgürce kayan kayakçılara baktı kısa bir an, ardından bakışlarını önündeki yamaçtan aşağı çevirdi.

"Düşündüm de, galiba hazır değilim ben. Yapamayacağım..."

"Saçmalama Daphne, az önce derste ne güzel kayıyordun. Korkacak bir şey yok, çevrendekilere bakma, onlar gibi hızlı kayman gerekmiyor. Hızını sen belirleyeceksin ve kendine

güveneceksin..."

Defne, "Öyle mi gerçekten?" dercesine baktı Noyan'a. Duyduğu sözler azıcık da olsa yüreklendirmişti onu ama yine de tedirgin olmadan edemiyordu. Bir süre sonra derin bir soluk aldı ve tıpkı dersteymiş gibi öğrendiği tekniklerle hareket etmeye başladı Defne. Çok hızlı kayamasa da, karların üzerinde özgürce hareket edebilmek, yüzüne çarpan rüzgârı hissetmek güzeldi.

İki sevgili bir saat kadar kaydıktan sonra tekrar otele döndüler. Öğle yemeklerini biraz gecikmeli olarak yedikten sonra terasa geçip sohbet etmeye başladılar. Yarım saat kadar geçmişken Noyan'ın telefonu çaldı. Defne'nin gözü sevdiği adamın üzerindeydi; Noyan sanki iş konuşması yapıyormuşçasına ciddi bir edayla konuşuyordu telefondaki kişiyle. Noyan telefonu kapattığında Defne, "Kimdi?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil Daphne, halledilmesi gereken bir iş vardı, onunla ilgili."

Defne bir an için geçmişe gitti, zamanında yine böyle bir telefon konuşmasının ardından Noyan geçiştirmişti onu. İster istemez suratı asıldı Defne'nin, dalgınlaştı.

Noyan bu durumu fark edince, "Hadi kalk, biraz yürüyüş yapalım," dedi. Sandalyesini geriye itti, gülümseyen gözlerle elini Defne'ye uzattı. "Hem biraz fotoğraf da çekeriz..."

Defne karşı çıkmadı bu öneriye, elini Noyan'ın avucunun içine bıraktı, olumsuz düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı.

İki sevgili karın üzerinde el ele yürüyorlardı. Otelden yavaş yavaş uzaklaşırken, bembeyaz çam ağaçlarıyla çevrili yola girdiler. Fotoğraf makinesiyle yakaladığı tüm güzel kareleri çekerken, Defne'nin keyfi yeniden yerine gelmişti.

"Uludağ'ın Yunan mitolojisindeki Olympos'lardan biri olduğunu biliyor muydun, Daphne?"

Defne gözünü kadrajdan çekti, "Hayır, bilmiyordum," dedi şaşkın şaşkın.

"Biliyorsun ki Yunan Tanrıları Olmypos dağında otururlardı ve toplam on dokuz dağ Olympos ismiyle anılmış. İşte bu dağlardan biri de Uludağ. Antik çağda Mysia Olympos'u olarak anılıyormuş..."

"Desene Tanrıların evine getirmişim seni."

İki sevgili gülüştükten sonra yürümeye devam ettiler. Bir an

sonra Defne aniden durdu ve kulaklarını dikti. "Bir ses geliyor sanki. Müzik sesi gibi. Sen de duyuyor musun?"

Noyan, "Hayır duymuyorum," diye yalan söyledi.

Defne birkaç adım daha attı, "Ya nasıl duymazsın?" dedi hayretle. "İşte tam oradan bir melodi geliyor," derken ilerideki ağaçları işaret ediyordu eliyle.

"Gidip bakmak ister misin?" diye sordu Noyan.

Defne başını salladı, "Olur," dedi.

İkili adım adım ilerlerken, melodi yavaş yavaş yükseliyordu.

Defne adımlarını yavaşlatırken şaşkın gözlerle döndü Noyan'a. "Bu... Bu bizim ilk defa dans ettiğimiz şarkı değil mi?"

Noyan omuzlarını silkti, "Bilmem, öyle mi gerçekten?" dedi. Olabildiğince ifadesiz görünmeye çalışıyordu.

"Öyle tabii. Hay Allahım, unuttum deme sakın!"

"Unutmuş olabilirim Daphne. Biliyorsun, yaşlı bir adamım ben."

Noyan keyifle kıkırdarken, Defne kötü kötü bakıyordu ona. Fakat Noyan'a laf yetiştirmekle vakit kaybetmedi Defne, merakı daha üstün gelmişti. Karların içinde bata çıka ağaçların arasına daldı ve sese doğru ilerlemeye başladı.

Fakat bir süre sonra...

Gördüğü sahneyle soluğu kesildi Defne'nin. Kar beyazı giysisinin içerisindeki çam ağacının altında, kırmızı örtüyle kaplı bir masa ve karşılıklı iki sandalye duruyordu. Masanın üzerindeki beyaz gülleri görünce, heyecanla Noyan'a döndü Defne ve sevdiği adamın yüzündeki gülümsemenin derinliğinden, günün ikinci sürprizinin ne olduğunu anladı.

"Ben... İnanamıyorum... Nasıl oldu ki bu?"

Defne bir masaya bir Noyan'a bakıyor, söyleyeceklerini zihninde toparlayamıyordu. Noyan elini Defne'ye uzattı, "Hadi gel," dedi.

İki âşık masanın yanına gittiklerinde, Defne masanın üzerindeki şampanya şişesini ve V şeklindeki kadehleri gördü. Müzik ise iki küçük hoparlöre bağlanmış telefondan geliyordu. Defne yüreğinde devleşen coşkuya engel olamayarak Noyan'ın boynuna atıldı:

"Sen nasıl güzel bir adamsın böyle! İnanamıyorum sana! Çok... Ama çok beğendim. Tıpkı teknede bana hazırladığın sürprizler gibi!"

Noyan yanaklarını öpücüklere boğan kızı sevgiyle sarmaladı. Asıl sürprizi daha görmemişti Defne; az sonra olacakları düşününce ister istemez heyecanlanıyordu Noyan.

"Hımm, nasıl bir adamım?" Noyan düşünüyor gibi yaptı. "Delicesine âşık, Daphne'si için yanıp tutuşan, onu sahip olduğu her şeyden çok seven bir adamım galiba."

Defne'nin yüzü yaşadığı mutlulukla pırıl pırıldı. "Ben de seni çok seviyorum. Beni ne kadar mutlu ettiğini bir bilsen..."

Noyan, sevdiği kadının alnına sıcacık bir öpücük yerleştirdi. "Senin bana yaşattığın mutlulukların yanında bu hiçbir şey değil Daphne'm. Şimdi..." Noyan, Defne'nin elini kavrayıp kendi omzunun üzerine yerleştirdi. "Eskisi gibi, bizim şarkımızda dans et benimle."

Defne, kollarını Noyan'ın boynuna doladıktan sonra gözlerini sevdiği adama sabitledi. Sessizliğin içindeki tek ses Freddie Jackson'ın *You're My Lady* şarkısı ve arada bir ağaç dallarından yere düşen kar sesleriydi.

Bir süre hiç konuşmadan kulakları okşayan melodiye uyum sağladılar. Bembeyaz bir örtünün üzerinde, ağaçların arasında, sadece onlar vardı.

Noyan şarkının büyüsünden kopmak istemese de, Defne'yi yavaşça geriye doğru çekti, "Hadi oturalım," dedi. Defne'nin sandalyesini tutup, oturması için yardımcı oldu ona. Noyan masanın üzerindeki şampanyaya uzandığında Defne, "Demek gün boyunca sergilediğin esrarengiz tavırların sebebi buydu," dedi gülerek. "Böyle bir sürpriz aklımın ucuna bile gelmemişti. Yine şaşırttın beni."

Noyan şampanyayı açarken, "Allah bilir aklına neler geldi peri kızı," dedi alaycı bir sesle. "Fakat başka çarem yoktu, sürprizimin bozulmaması için biraz gizemli olmam gerekiyordu."

Defne, kadehlere dolan içkinin yıldızları andıran kabarcıklarını izledi bir süre, ardından karşısına oturan adamın eline uzandı.

"Bu güzel sürpriz için çok teşekkür ederim. Sanki... Romantik bir filmin başrolünde gibiyim."

"Teşekkür etme Daphne'm, ömrümün sonuna kadar hep böyle aşk dolu gözlerle bak bana. Başka bir şey istemiyorum.

İki âşık içkilerini yudumlarken şarkıları bitmiş ve kim bilir kaçıncı kez yeniden çalmaya başlamıştı.

Noyan heyecanla çarpan yüreğini dizginlemeye çalışırken, "Seninle teknede bu şarkıda dans ettiğimiz o yaz gecesini hiç unutamıyorum Daphne," dedi. "Beyaz bir elbise vardı üzerinde. En az benim kadar heyecanlıydın ama belli etmemeye, muzipliklerinle heyecanını örtmeye çalışıyordun. O gece elimi tutup kalbine götürmüş, seni hissetmemi istemiştin. Beni sevdiğini o kadar güzel sözlerle anlattın ki bana, kalbim hiç o kadar güçlü çarpmamıştı Daphne. Şimdi de aynı şekilde çarpıyor, seni ilk tanıdığım andan beri kalbim senin için çarpıyor."

Noyan elini ceketine götürüp, beyaz, kadife bir kutu çıkardı oradan. O an Defne'nin gözleri kocaman oldu, heyecandan nefes almadığının farkında bile değildi.

Kutuyu zarif bir şekilde açtıktan sonra âşık bakışlarını Defne'nin pırıl pırıl parlayan gözlerine dikti Noyan:

"Seni bitmeyecek bir aşkla seviyorum peri kızı. Benimle evlenir misin?"

Heyecanla tuttuğu soluğunu verdiğinde, Defne'nin gözleri dolu dolu olmuştu. Nitekim kısa bir an sonra yanaklarına süzülen gözyaşlarına engel olamadı. Geçirdikleri o buhranlı yılların sonrasında bahar yeniden gelmiş, güneş tüm parlaklığıyla doğmuştu yaşamlarına. Çok acı çekmişler, umutsuzluk denizinde kimi zaman boğulmuşlardı ama artık tüm sıkıntılar geride kalmıştı.

Defne yanağını ıslatan yaşları sildi, aşkıyla yanıp tutuştuğu adama çevirdi gözlerini, "Seni bu kadar çok severken hayır diyebilmem mümkün mü?" dedi titrek bir sesle. "Evet, binlerce kez evet..."

Bu cevapla Noyan'ın yüzünde güller açtı, öpücüklerini Defne'nin eline bıraktıktan sonra beceriksiz hareketlerle yüzüğü çıkarıp onun parmağına taktı.

Defne, parmağında ışıl ışıl parlayan yüzüğe bakarken ömrü boyunca böyle bir mutluluğu tatmadığını düşünüyordu. Tüm yaşadıkları rüya mıydı yoksa gerçeğin ta kendisi miydi, bilemiyordu.

İki sevgili ayağa kalkıp birbirlerini kucakladılar coşkuyla. Noyan, Defne'nin yüzünü öpücüklere boğarken planlarını çoktan yapmaya başlamıştı.

"Hemen önümüzdeki bahar ya da yazın evlenelim Daphne. Bekleyecek sabrım yok artık..."

Defne hiç karşı çıkmadı bu sözlere, o an Noyan ne derse tamamdı. Öylesine hafif hissediyordu ki kendini, adeta gökyüzünde süzülüyor gibiydi. Parmağındaki yüzüğe baktı yeniden, bir kez daha emin oldu her şeyin gerçek olduğundan...

KAKTÜS TEAM

BAHARIN GELİŞİ - FİNAL

Bu unutulmaz evlilik teklifinin ardından günler geçti, günler bir oldu, aylara dönüştü. Kış bitmiş, doğa yeniden canlanmaya başlamıştı. Hayat ise herkes için kendi heyecanlarını içinde barındırıyordu. Defne ve Noyan tanıştıkları tarih için -28 Haziran- nikâh tarihlerini almışlardı ve düğün için mekân arayışı içerisine girmişlerdi. Metin ve Ece'nin beraberliği inişlerini ve çıkışlarını birlikte barındırsa da, aşkları tam gaz sürüyordu. Venüs ve Rüzgar ise her gün biraz daha büyüyen bebeklerinin heyecanı içindeydiler.

Venüs hamileliğinde dördüncü ayın içerisindeydi. Hamileliğinin ilk aylarında bulantıları ve kusmaları olmuştu ama tüm o sıkıntıları geride bırakmıştı artık. Ara ara ufak tefek problemler olsa da, genel olarak hamileliği iyi geçiyordu. Eskisine göre çok daha duygusaldı Venüs, iştahı yerindeydi, özellikle Rüzgar'ın da üzerine düşmesiyle hayatı boyunca almadığı kiloları almaya başlamıştı. Bunun yanı sıra bebeklerinin cinsiyetini de öğrenmişlerdi. Kızları olacaktı...

Rüzgar bebeklerinin kız olduğunu öğrenince bir kez daha havalara uçmuştu. Hayaliydi, Venüs'e benzeyen bir kız çocuğu olmasını her şeyden çok istemişti ve arzusu gerçek olmuştu. Karısının her daim yanında olmuş, söz verdiği gibi onun elini bir an olsun bırakmamış, sabrını, sevgisini hiç esirgememişti. Kim bilir, belki de böylesine fedakâr bir eş olmasının mükâfatıydı son aylardaki sonsuz mutluluğunun sebebi.

O Pazar sabahı sokaklar Nisan yağmuruyla yıkanmış, sonrasında güneş nazlı bir genç kız gibi bulutların arasından yüzünü göstermişti. Rüzgar elindeki kahvaltı tepsisini yeniden kontrol etti. İyi haşlanmış yumurta, az tuzlu peynir, Venüs'ün çok sevdiği, adeta leblebiyi andıran minik yeşil zeytinler, organik domates, salatalık, ceviz ve ballı ıhlamur... Her şey tamam gibi görünüyordu.

Yatak odasına girdiğinde Venüs'ün hâlâ uyuyor olduğunu görünce, yüzünde şefkat dolu bir tebessüm oluştu Rüzgar'ın. Venüs normalde erken kalkan bir kadındı ama hamile olduğundan beri daha çok uyuyan bir kadın olup çıkmıştı. Eskiden işten gelip, gece geç saatlere kadar oturan kadın akşam saat dokuza kadar zor dayanıyordu artık, üstelik

sabahları da uyanmakta güçlük çekiyordu Venüs. Fakat hiç ses etmiyordu Rüzgar, karısının bu uykulara ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Elindeki tepsiyi komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağın üzerine oturdu Rüzgar. Venüs'ün altın sarısı saçlarında, gözlerini örten uzun kirpiklerinde gezdirdi sevgi dolu gözlerini. Aslında hiç uyandırmak istemiyordu onu ama öğünlerini geciktirmemesi gerektiğini de biliyordu aynı zamanda. Karısının içinde hızla büyüyen ve onun tüm enerjisini sünger gibi emen afacan bir kız vardı. O yüzden elini Venüs'ün yanağına götürdü, hemen ardından dokunuşlarını saçlarına kaydırdı onun. "Venüs," diye seslendi ipek gibi yumuşak bir sesle.

Venüs başını sağa sola hareket ettirdi, bir an sonra gözlerini araladığında bir çift yosun yeşili gözle karşılaştı. Mutluluk kaynağına, hayatının en büyük şansına baktı gülümseyen gözlerle, "Günaydın," diye mırıldandı tatlı bir sesle. Tembel bir kedi gibi gerindi, ardından kollarını öpücük istediğini belli edercesine uzattı Rüzgar'a.

Rüzgar karısının dudaklarına sevgi dolu bir öpücük bırakırken, "Günaydın annelerin en güzeli," dedi, sonrasında elini örtünün altına kaydırıp, Venüs'ün iyice belirginleşen karnının üzerine koydu. "Sana da günaydın minik prenses..."

Venüs kocasının karnıyla bir hayli ilgili olmasına alışmıştı ama dudaklarından dökülen kıkırtılara engel olamadı yine de. Rüzgar'ın bu sevimli hallerine bayılıyordu. Biraz muziplik yapmak istedi, "Günaydın babacığım," dedi sesini çocuksulaştırarak.

Rüzgar, Venüs'ün ses tonuna gülerken bir an sonra toparlanarak tepsiyi işaret etti ve "Alya ve annesinin beslenme saati geldi de geçiyor," dedi ciddi bir sesle. Karı koca, ansızın çıkıp gelen ve mutluluklarını perçinleyen kızlarının ismini Alya koymaya karar vermişlerdi.

Venüs, Rüzgar'ın Pazar şımartmalarına bayılıyordu. Sevdiği adam yoğun iş hayatına rağmen hamileliğinin her aşamasıyla ve beslenmesiyle yakından ilgileniyor, doktor kontrollerinde muhakkak yanında bulunuyordu. Rüzgar'ın tepsiyi kucakladığını görünce, "Önce lavaboya gitmem lazım," dedi Venüs ve yataktan kalkmak için hareketlendi.

"Dur sana yardım edeyim..."

Venüs koluna girmeye çalışan kocasına baktı anlayışla, "İyiyim merak etme," dedi.

"Olsun, belki başın döner, hani daha kahvaltı yapmadın ya..."

Venüs sessizce kabullendi bu sözleri, Rüzgar'ın koluna girmesine karşı çıkmadı. Banyodaki rutinlerinden sonra Venüs yeniden uzandı, tepsiyi kucağına çektikten sonra karı koca bir yandan sohbet eder bir halde kahvaltılarını etmeye başladılar.

Venüs'ün iki lafından biri her zamanki gibi Defne'ydi. Rüzgar'ın uzattığı ıhlamur kupasını dudaklarını götürmeden önce, "Kır düğünü için yer bakıyorlarmış şimdi de," dedi. "Ay bu kız her gün fikir değiştiriyor. Daha geçen haftaya kadar düğünü Ilıca'da yapmaktan bahsediyordu. Eminim yarın da başka bir fikirle gelir. Hayır, Noyan'a acıyorum, bizim kızın dengesizlikleriyle uğraşıyor adamcağız."

Rüzgar'ın gözleri açıldı, ardından dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı.

"Şu an bir ilki yaşıyoruz Venüs, farkında mısın? Sen... Noyan için üzüldüğünü ifade ettiğin gibi, üstelik bir de adamcağız dedin ona. Bu yeni yeni gelişen Noyan sevgine sevinmeli miyim acaba, yoksa geçici bir şey mi bu?"

Venüs gözlerini devirdi. "Geçici mi değil mi bilmem ama Noyan'ın sabrına hayran kaldığımı söyleyebilirim. Defne'nin uçarılıklarıyla uğraşmak her adamın harcı değil. Kardeşim biraz olgunlaştı, hanım hanımcık bir kız oldu diye düşünüyordum ama yok yani. Defne aynı Defne, yedisinde neyse yetmişinde de o."

Cevizlerini art arda yerken, bir yandan da hızını alamamış bir halde konuşuyordu Venüs.

"Geçen ne olmuş biliyor musun? Hani şu Selen vardı ya, Noyan'ın arkadaşı."

Rüzgar, Selen'i tanırdı, başını salladı, "Evet, ne olmuş ona?" diye sordu.

"Geçen bir partide, bizim kız kadının elbisesinin kuyruğuna basıp elbiseyi yırtmış. Allah'tan Selen bir rezillik çıkarmamış ama haliyle partiyi hemen terk etmek zorunda kalmış."

"Belki kazayla olmuştur, Venüs."

Venüs'ün tek kaşı manidar bir şekilde havalandı. "Bu pozitif düşünme yeteneğine hayranım Rüzgar. Defne'nin huyu oldu bu artık. Hay Allahım ne olacak bu kızın hali? Yakında

evleniyor ama bir gram olgunluk taşımıyor."

"Merak etme, anne olunca ister istemez olgunlaşır. Sonuçta bir başka canın sorumluluğunu almak bambaşka bir yük."

Venüs düşüncelere daldı bir an. Belki de Rüzgar haklıydı, Defne anneliği tadınca her şey bambaşka olacaktı.

Rüzgar kucağındaki tepsiyi aldıktan sonra elini karnına götürdü Venüs. Henüz kızının hareketlerini hissedemiyordu ama dokunuşlarının onun tarafından hissedildiğini biliyordu. Elini yukarı aşağı, sağa sola hareket ettirirken, "Acaba ben de anne olunca olgunlaşacak mıyım?" diye mırıldandı.

Bu söz Rüzgar'ı güldürdü, karısının yanağına götürdü elini, "Sen zaten olgun bir kadınsın ki sevgilim," dedi. "Hani devlet gibi kadın derler ya, işte sen o kadınlardansın Venüs. Kızımız çok şanslı, çünkü senin gibi mükemmel bir annesi olacak."

Bu sözlerle koltukları kabardı Venüs'ün, oturduğu yerde süzüm süzüm süzüldü. Hemen ardından sevgiyle baktı kocasına, "Asıl kızımız ve ben çok şanslıyız," dedi. "İkimizi de sonsuz bir sevgiyle seven, şefkatli, iyi kalpli, güçlü bir erkeğimiz var."

Venüs daha devam edecekti ama karnında hissettiği seğirmeyle gözleri kocaman ayrıldı. "Rüzgar! Sanki hareket etti!"

Venüs eliyle karnını yoklarken, Rüzgar heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı, hiç durmadan "Hani? Bana da göster!" deyip duruyordu.

"Hay Allahım, gitti mi acaba? Ama nasıl desem, böyle titreme gibi bir şeydi."

Venüs elini karnında gezdiren kocasına baktı, "Yine olur mu ki?" diye mırıldandı. Tam o esnada yeni bir seğirme daha oldu. Bu sefer ikisi de aynı anda hissetmişlerdi. Rüzgar, "Hissettim!" diye sevinç nidaları atarken, Venüs tarifi imkansız bir mutlulukla dolmuştu. Bebekleriyle aralarındaki ilk iletişimdi bu. Kızları ilk defa *merhaba* demişti onlara...

Ertesi gün öğle yemeğinde Venüs bu mutlu anı anlatıyordu kardeşine. Defne hem heyecanlanmış hem de sabırsızlanmıştı. "Ben de hissetmek istiyorum yeğenimi," diye söylenmeye başladı dudaklarını büzerek.

"Bundan sonra artık daha sık olur, merak etme," derken Venüs hâlâ bir önceki günün mutluluğunun izlerini taşıyordu üzerinde.

İki kardeş yaptıkları bebek sohbetinden sonra Defne, "Hanzade'deki kutlama partisi bu cumartesi olsun mu?" diye sordu. Venüs'ün ilk aylardaki bulantıları ve üç ayın dolmasını beklemek istemesi sebebiyle, Noyan'ın parti planını bir hayli ertelemek zorunda kalmışlardı.

Venüs kafasını olumlu anlamda sallarken, "Benim için uygun ama Rüzgar'a da soralım," dedi. "Hem sizin evlilik haberinizi de kutlarız o akşam. Ne dersin?"

Defne, "Çifte kutlama gibi bir şey mi olsun yani?" diye sordu.

"Evet, neden olmasın," diye karşılık verdi Venüs.

Defne bir süre düşündükten sonra, "Olabilir tabii ki," dedi.

Venüs kardeşinin dalgın bakışlarını yakalayınca, "Ne oldu? Yoksa Noyan'la aranızda herhangi bir sıkıntı mı var?" diye sordu.

Defne hemen 'hayır' anlamında salladı başını. "Her şey yolunda ama..." Kararsız kalsa da sonrasında devam etti Defne. "Acaba babamı da bu partiye çağırsak mı?"

Fırat Bey, Ankara'ya dair ne varsa sonlandırmış ve İzmir'e yerleşmişti. Tiyatrosu henüz tam olarak faaliyete geçmemişti ama çalışmaları son sürat devam ediyordu. Defne'ye çok yakındı evi, mektubunda söylediği gibi hatalarını telafi edebilmek için bir hayli çaba gösteriyor, Defne'nin hayatında daha çok yer almaya çalışıyordu. Fakat diğer kızlarıyla olan ilişkisinde henüz bir düzelme yoktu.

Venüs bu soruyu duyunca düşüncelere daldı. Hamileliğin verdiği duygusallıkla eskisi gibi sert çıkışlar yapamıyordu babasıyla ilgili konularda. Babasının Defne'yle sık sık vakit geçirdiğinden haberi vardı ama kardeşinin ısrarlarına rağmen babasıyla görüşmeyi istememişti. Fırat Doğan o kadar yabancıydı ki ona, görüşse dahi ona karşı herhangi bir yakınlık hissedebileceğinden emin değildi. Dakikalar sonra, "Lütfen babamı dâhil etmeyi düşünme," dedi ciddi bir sesle. "Hem... Annem de kaçırmaz bu kutlamayı ve ikisinin karşı karşıya gelmesinin pek iyi olacağını sanmıyorum."

Defne bu ayrıntıyı hesaba katmamıştı, o yüzden ısrarcı olmadı bu konuyla ilgili. Babası büyük bir arzuyla Venüs'le görüşmek istiyordu. Özellikle torunu olacağını öğrendikten sonra bu isteği adeta zirve yapmıştı. Defne geçiştiriyordu babasını, 'Venüs senin adını bile anmak istemiyor' demeye

çekiniyordu. "Tamam abla," dedi Venüs'ü daha fazla sıkmak istemeyerek.

İki kardeş yemeklerini yedikten sonra kahveleri eşliğinde sohbete devam ettiler. Hesabı istedikleri esnada restoranın girişinde bir hareketlilik fark etti Defne. Bakışlarını o yöne odakladığında babasını, yanındaki iki erkek arkadaşıyla birlikte restorana girerken gördü.

Venüs kardeşinin yüzündeki ani değişimi görünce hemen arkasını döndü ve o an...

Kafasına balyoz inmiş gibi sarsıldı Venüs. On iki sene... Tam on iki senedir görmüyordu "baba" demekten imtina ettiği adamı. Venüs'ün kalbi sıkıntıyla çarpıyor, midesi ters düz oluyordu adeta. O an babasıyla göz göze gelince telaşa kapıldı, hemen önüne döndü, Defne'ye çevirdi panik yüklü bakışlarını. "Gidelim lütfen," dedi yalvarırcasına bir sesle. "Hem de hemen. Yanımıza gelmeden..."

Defne başını sağa sola salladı çaresizce, "Çok geç," dedi onlara doğru yürüyen adama bakarken.

Fırat Bey, kızlarını ama her şeyden de öte Venüs'ü görünce, beklediği fırsatın ayağına geldiğini düşünmüş, hiç tereddüt etmeden onların yanına doğru yürümüştü.

Venüs çantasına uzanıp hareketlendiğinde, yanlarında beliren adamın pırıl pırıl parlayan ayakkabılarını fark etti. Donup kaldı o an, başını kaldırıp bakamadı babasına. Bakamazdı, hazır değildi buna.

"Venüs... Kızım..."

Venüs'ün dudakları titremeye başladı. Babasının sesi, adını seslenişindeki o tanıdık tını yerle bir etti kalbini. Dayanacak gücü yoktu, gitmeli ve bu karşılaşmayı sonsuza dek unutmalıydı.

"Kızım..."

Venüs başını yavaş yavaş kaldırdı, babasının masmavi gözleriyle buluştu. Eskisi gibi gülümsüyor, sevgiyle bakıyordu o gözler. Fakat onun gözleri aktı akacaktı, dayanamayacaktı.

Oturduğu yerden hızla kalktığında babasının yüzüne bakmadı bile Venüs. Kollarını kavramaya çalışan ellerden kurtuldu, telaşlı adımlarla çıkışa doğru yürümeye başladı.

Defne üzgün gözlerle baktı babasına, bir şey diyemedi. Onun yanağına minik bir öpücük bıraktıktan sonra ablasının peşinden koştu. Dışarı çıktığında Venüs'ün arkasına hiç

bakmadan yürüdüğünü gördü, "Abla!" diye seslendi. Neyse ki Venüs sesini duymuş ve durmuştu.

Venüs'ün yanına koştuğunda soluk soluğa kalmıştı Defne. Kolunu kavradı ablasının, sıkıca sarıldı ona, omuzları şiddetle sarsılan kadını teselli etmek için birkaç cümle sıraladı ama ne söylerse söylesin nafile olduğunu biliyordu.

Bu karşılaşma Venüs'ü tahmininden daha fazla sarstı. Olur da bir gün babasıyla karşılaşırsa, hissedeceği yegâne duygunun öfke olacağını düşünmüş, böylesine bir duygu seline kapılacağına ihtimal dahi vermemişti Venüs. Belki de hamileliğin alt üst ettiği hormonlarından kaynaklanıyordu bu duygusallığının sebebi ama bu kısacık karşılaşmanın etkisinden birkaç gün kurtulamadı. Kardeşi ısrarla babasının görüşme isteğine olumlu bakmasını, sık olmasa da en azından ara ara babasıyla görüşebileceğini söylüyordu ama o kendini hazır hissetmiyordu buna...

Partinin gerçekleşeceği gün Venüs, Defne ve Melike Hanım balkonda keyif kahvelerini içiyorlardı. Melike Hanım bir gün önce gelmişti, bir hafta kadar İzmir'de kalacaktı. Üç kadın her ne kadar keyifli olsalar da, iki laflarından biri Flora'ydı.

"Keşke Flora da yanımızda olsaydı," diye hayıflandı Melike Hanım. "Çok özledim mavişimi. Oralarda tek başına olması hiç içime sinmiyor."

Defne annesini rahatlatmak istedi. "Tek başına değil ki anne, Martin var, Anita, Sabrina, daha bir sürü arkadaşı..."

"Kim olursa olsun insanın ailesinin yerini tutmaz ki kızım."

Venüs annesinin sözlerini onayladı. "Bence de gelsin artık," dedi. "Aynı işi burada da yapar, Amerika'da olmasına gerek yok ki."

"Ay başladınız yine! Bırakın da ablam karar versin ne yapacağına. Hayat onun hayatı ne de olsa..."

Venüs daha fazla devam etmedi ama Melike Hanım, "Joshua'dan haber alıyor musun Defne?" diye sordu kızına.

Defne'nin suratı asıldı. Joshua, Santa Monica'ya döndükten sonra uzun bir müddet konuşmayı reddetmişti onunla. Onun haberlerini Flora'dan almıştı hep, yine Joshua'nın Los Angeles'a taşındığını da ablasından öğrenmişti. Uzun bir zaman sonra Joshua aramıştı onu ama aslında aramaktaki amacı kendine yeni bir hayat kurduğunu söylemekti. Joshua direkt söylememişti ama Defne onun yeni hayatında kendisine

yer olmayacağını anlamıştı konuşmalarından. Kafasını sağa sola sallarken, "Konuşmuyoruz, anne," dedi. "Daha doğrusu o benimle iletişim kurmak istemiyor."

Venüs hemen lafa atıldı. "Aman konuşmasın, Defne! Böylesi daha iyi. Evli bir kadın olacaksın yakında, sana farklı duygular besleyen bir adamı hayatında barındırman doğru olmaz. Hem Noyan ne der? Hiç yakışık almaz."

Defne ters ters baktı ablasına, "Of abla, yalvarırım devam etme!" diye söylendi. "Yüzüncü kez duyuşum bu sözleri. Aptal değilim herhalde, söylediklerini anlayabiliyorum."

Venüs hemen toparlandı. "Yok ablacığım. Annem konuyu açtı diye söyledim ben."

Melike Hanım, kızlarına baktı anaç gözlerle, "Didişmek yok kızlar," dedi. "Joshua ne yapması gerektiğinin farkında belli ki."

Kaliforniya konusu kapandıktan sonra İzmir'de yeni açılan mekânlardan bahsetmeye başladılar hep birlikte. Venüs arkadaşlarıyla gittiği pastacıdan bahsederken Defne, "Biz de geçen babamla Bostanlı'da yeni açılan waffle'cıya gittik," dedi gayri ihtiyarı. Fakat Venüs'ün değişen bakışlarını fark edince devam edemedi, tedirgin bakışlarını annesine yöneltti hemen. "Yani şey... Çok güzel waffle yapıyorlar..." diye kem küm etmeye başladı.

Melike Hanım, Defne'nin tedirginliğini fark etmişti. "Babandan bahsederken eğilip bükülmene gerek yok kızım," derken sesi yumuşaktı Melike Hanım'ın. Venüs ve Defne ise ilgiyle izliyorlardı annelerini.

Melike Hanım'ın bakışları uzaklara daldı kısa bir an, bir zamanlar deliler gibi âşık olduğu adamın siması geçti gözünün önünden. Acısı çoktan küllenmiş, Fırat'a olan duyguları nötrleşmişti yüreğinde. Yaşanan tüm iyi ve kötü anları o değil de başka bir kadın yaşamış gibiydi sanki..

"Babanızla görüşmeniz beni hiçbir zaman rahatsız etmez. Ne yaşanmış olursa olsun, unutmayın ki o sizin babanız. Ona saygısızlık yapmanızı hiçbir zaman istemem." Melike Hanım, Venüs'e çevirdi bakışlarını, "Eğer bana haksızlık yapacağını düşündüğün için babanla görüşmüyorsan üzülürüm kızım," dedi.

Venüs karşı çıktı hemen. "Hayır anne. Babamla görüşmeye hazır değilim sadece. Bilmiyorum, belki bir gün daha ılımlı

yaklaşabilirim bu mevzuya."

"Alya doğduğunda, babam torununu elbet görmek isteyecektir," dedi Defne.

Venüs'ün yüzünde düşünceli bir ifade oluştu. Torununu görmek isteyen babasına karşı çıkabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Yüreğini o kadar katılaştırabilmesi mümkün değildi. Omuzlarını silkti, "Önce Alya sağlıklı bir şekilde doğsun, ondan sonra düşünürüz," dedi...

Akşam saatlerinde kadınlar en şık kıyafetlerini giymiş, Rüzgar'ı bekliyorlardı. Venüs'ün askılı, etekleri yere değen elbisesinden görünen karnı o kadar sevimliydi ki, Defne elini o yuvarlak karnın üzerinden alamıyordu.

Rüzgar geldikten sonra hep birlikte Hanzade'ye gitmek üzere yola çıktılar. Noyan o gece Hanzade'yi kapatmıştı. Bu kutlama organizasyonuna Rüzgar ve Noyan'ın Saint Joseph'ten ortak arkadaşlarının yanı sıra, Venüs'ün İzmir'deki arkadaşları katılacaktı. Defne'nin İzmir'deki tek arkadaşı Ece'ydi. Ece de Metin'le birlikte gelecekti zaten.

Kordon'daki restorana geldiklerinde Defne'nin içi içine sığmıyordu. Vaktinin büyük çoğunluğunu Noyan'la geçiriyordu ama onu göreceği her an midesine giren kramplara engel olamıyordu. Restorana girdiklerinde Noyan önce Melike Hanım'ın elini öptü zarif bir şekilde, her zamanki komplimanlarını sıraladıktan sonra Venüs ve Rüzgar'la selamlaştı. Defne ise Nuran Hanım'ı öptü sevgiyle, halini hatırını sordu müstakbel kayınvalidesinin.

Noyan en sonunda Defne'nin karşısına geçtiğinde, çekici bir gülümsemeyle onun elini dudaklarına götürdü, "Daphne'm," dedi.

Defne tatlı tatlı gülümsedi. "Hanzade'm..."

Noyan, Defne'nin elini bırakmamıştı hâlâ, onu kendine doğru çekti yavaşça, tepeden tırnağa hayran bakışlarını dolaştırdı sevdiği kadının üzerinde.

"Bu nasıl bir güzelliktir! Her seferinde soluğumu kesmeyi başarıyorsun, peri kızı!"

Defne bulutların üzerinde geziniyordu, teşekkürlerini sıraladıktan sonra, "Sen de çok yakışıklısın her zamanki gibi," dedi.

İki sevgili her zaman olduğu gibi çevrelerindeki herkesi unutmuşlardı. Âşık gözlerle, hayran hayran bakıyorlardı

birbirlerine. Fakat kısa bir an sonra kulaklarını tırmalayan sesle ikisi de irkildiler. Yeni konukları, Melda ve buzdolabı kocası girmişlerdi içeri.

"Ay görüyor musun Tolga herkes gelmiş, bir tek biz kalmışız."

Defne arkasını döndüğünde tüylü paltosu ve haddinden iri küpeleriyle onlara doğru yürüyen Melda'yı gördü. İfadesiz bir suratla yanında duran kocasının elini çekiştire çekiştire yanlarına geldiğinde, "Ah şekerim, hep bu beceriksiz kuaförün yüzünden geç kaldım," dedi Melda. "Bir türlü istediğim topuzu yapamadı. Baksana şu saçlarımın haline."

Defne gülmemek için dudaklarını ısırır bir halde, Melda'nın kuş yuvasını andıran saçlarına baktı. "Yok... Şey aslında pek kötü görünmüyor," diye yalan söyledi. "Hem geç kalmadınız ki. Daha gelecek olan kişiler var."

Melda'nın yüzünden bariz bir rahatlama ifadesi geçti. "Ay iyi bari. Neyse, biz Venüs ve Rüzgar'ın yanına gidelim."

Defne koşar adımlarla yanlarından uzaklaşan kadının arkasından bakarken kıkırdamaya başladı.

"Hay Allahım ya! Bu kadın öldürecek beni. Tabii gelen misafirleri tek tek inceleyip kritiklerini yapamayacak diye korktu bir an."

Nitekim Defne'nin dediği gibi oldu. Melda, Venüs'ün yanına oturduktan sonra partiye katılan davetlilerin dedikodusunu yapmaya başlamıştı bile. Kim kimi aldatıyor, kim kiminle yakışıyor, hangi kadının kıyafeti rüküş, kim zayıf, kim kilolu... Hanzade'ye adım atan herkes istisnasız Melda'nın eleştirilerine maruz kalıyordu.

Keyifli geçen yemeğin ardından kimi davetliler içkilerini yudumluyor, kimileri ise dans ediyordu. Noyan o gece için Hanzade'nin oturma düzenini değiştirmiş, misafirlerin dans edebilmeleri için uygun alan oluşturmuştu.

Melda, hayran bakışlarını birbirinin üzerinden alamayan Defne ve Noyan'ı görünce, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Venüs'e döndü.

"Ben sana demedim mi, bu Hanzade'yle Defne mükemmel olur diye? Bak ne kadar yakışıyorlar birbirlerine."

Venüs'ün yüzünde manidar bir gülümseme vardı. "Haklıymışsın, ama senden korkulur Melda. O zamanlar Defne ve Noyan'ın birbirlerinden hoşlandıklarını söylediğinde

inanmamıştım sana, ama tespitlerin doğru çıktı."

Melda ,"Sen bana güven şekerim," dedi ukala bir tavırla. "Ben asla yanılmam. Sen mırın kırın ediyordun ama bak ne de güzel anlaşıyorlar. Adam Karun kadar zengin, yakışıklı, kibar, e daha ne olsun..."

İki arkadaş kıkır kıkır gülerken bir an sonra Melda, Metin'i işaret etti başıyla. "Bu Metin de sizin kara kıza yanık, baksana bir an olsun ayrılmıyor kızın yanından."

Venüs, dans pistine doğru ilerleyen Metin ve Ece'yi görünce, "Aman ayrılmasın zaten," dedi. "O at hırsızı kılıklı herif kızı perişan etti, kızcağız Metin'le yeni yeni hayata dönüyor."

Melda'nın yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluştu. "Ay bazen görüyorum o serseriyi! Her seferinde başka bir kız oluyor yanında. Yazık acıyorum o kızlara, ne buluyorlarsa o pislikte..."

"Bazı şeyleri anlayabilmek çok zor, Meldacığım..."

İki arkadaş konuşmalarına devam ederken, Metin ve Ece dans pistinde süzülüyorlardı. Ece, Metin'in coşkulu, uçlarda yaşadığı duygularıyla kimi zaman serseme dönse de, onun enerjisine alışmıştı bir miktar. Bir an bakışlarını çevresinde gezdirdiğinde, "Herkes bize bakıyor," dedi Ece çekingen bir sesle.

Metin daha da sıkı sarıldı Ece'nin beline, "Baksınlar," dedi. "Eminim sana olan aşkımın da farkındadır herkes."

Ece'nin yüzünde manidar bir ifade oluştu. "Bu akşam itibariyle farkına varmışlardır tabii. Baksana şu şaşkın bakışlara."

Metin kısa bir an çevresine yöneltti bakışlarını. Şaşkın olduğu kadar kıskanç bakışları da fark etti aynı zamanda. Ama umurunda bile değildi, onu ilgilendiren tek şey Ece'nin âşık bakışlarıydı. Ece'nin elini tutup kendi kalbinin üzerine yerleştirdiğinde, "Ah Juliet," dedi şiir gibi bir sesle. "Sevgin o kadar büyümüş ki içimde, yüreğime sığmıyor artık. Gözlerin iki parlak yıldız gibi karanlıklarımı aydınlatıyor, dudakların kurak topraklarıma can veriyor, gülüşün baharı getiriyor yüreğime."

Ece, kalbini sıcacık yapan bu sözlerle mayışmıştı yine. Hayran gözlerle bakıyordu âşık olduğu adama. "Baharı getiren sensin Metin," diye mırıldanırken, parmaklarını sevdiği

adamın yanağının üzerinde gezdiriyordu. "Kalbimi umutla dolduran, sevginle, ilginle beni iyileştiren sensin. Böylesine güzel bir adam olduğun için ne kadar teşekkür etsem az sana. Seni seviyorum, seni çok seviyorum Romeo..."

Metin'in yüzü mutlulukla aydınlandı, Ece'nin başını omzuna yasladı, "Ben de seni seviyorum Juliet," diye mırıldandı...

O gece herkes açısından çok keyifli geçti. Uzun zamandır görüşülmeyen arkadaşlar, yapılan neşeli sohbetler, havada uçuşan iyi dilekler, tanışılan yeni insanlar...

Gecenin sonunda herkes gittikten sonra Defne ve Noyan, Hanzade'de baş başa kalmışlardı. Defne ayağındaki topukluları çıkardıktan sonra koltuğa oturup derin bir soluk koyverdi. Yanına oturan adama gülümseyerek, "Harika bir geceydi, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle Daphne'm. Gördüğüm kadarıyla herkes de memnun kaldı."

"Başka türlüsünün mümkün olabileceğini sanmıyorum. Çünkü benim tatlı Hanzade'm her şeyi A'dan Z'ye kadar düşünmüştü."

Noyan'ın kanı tutuştu yine, Defne'yi kolundan tutup ayağa kaldırdı, ardından kucağına oturttu onu. Pırıl pırıl bakışlarını Defne'nin yüzünde, gerdanında, dekoltesinden belli olan göğüslerinde gezdirdi.

"Hanzade'n senin için yanıp tutuşuyor, peri kızı. Aşkınla her gün yeniden doğuyor."

Defne dudaklarını örten dudakların baskısıyla konuşamadı bir süre, ama tutkuyla karşılık verdi Noyan'ın obur öpücüklerine. Soluklandıklarında alnını Noyan'ın alnına dayadı, derin soluklar aldı. "Çok az kaldı," diye mırıldandı. "İki ay sonra evleniyoruz. Düşündükçe içim içime sığmıyor, sanki tüm bu yaşadıklarımız tatlı bir rüya."

Noyan, Defne'nin yanağını okşarken, "Hepsi gerçek," dedi gülümseyerek. "Aşkımız, tutkumuz, hayallerimiz... Hepsi gerçek Daphne'm. Ömrümün sonuna kadar yanı başındayım, elim elinde, kalbim avuçlarının arasında..."

Bu sözlerle gözleri doldu Defne'nin, başını Noyan'ın omzuna dayadıktan sonra, "Seni çok seviyorum, Hanzade'm," dedi titrek bir sesle. "Daima seveceğim. Sadece sen, ben ve..."

Defne başını kaldırdı, ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı

Noyan'ın gözlerine, "...ve bebeklerimiz," diye tamamladı lafını.

KAKTÜS TEAM

İKİ SENE SONRA

Yemyeşil ağaçlarla kaplı bir ormanın içerisindeydi Defne. Başını masmavi gökyüzüne kaldırdığında pırıl pırıl parlayan güneşle gözleri kamaştı, elini gözlerine siper etti hemen, ardından gülümseyen bakışlarını ayağının altında yeşil bir halıyı andıran çimenliğe çevirdi. Yavaş yavaş yürümeye başladığında, yeşilliğin içerisine öbek öbek yayılmış gelincikleri gördü. Öyle göz alıcı bir kırmızılıktaydı ki gelincikler, içinde büyüyen isteğe mani olamadı Defne. Adımlarını hızlandırıp gelinciklerin başına geldi, hayran gözlerle baktı onlara. Koparmak, kendine ait kılmak istiyordu gelincikleri, ama koparırsa daha onları sevip koklayamadan yapraklarının buruşup, güzelliklerini yitireceklerini biliyordu. O an kararsız kalsa da sonrasında vazgeçti. Gelinciklerin özgürce salınmasına izin vermeliydi. Tam arkasını dönüp geldiği yöne yürümeye başlamıştı ki, ilerideki çam ağaçlarının altında duran tek boynuzluları gördü Defne. Tam olarak sayamasa da, irili ufaklı beş-altı tane tek boynuz vardı. Defne bu manzarayı görünce, sevinçle koşmaya başladı. Onların yanına vardığında, tek boynuzluların hiç irkilmediğini gördü. Hangi birini okşayacağını şaşırmış bir halde tek boynuzluların çevresinde koşarken, coşkusu yüreğine sığmıyordu Defne'nin...

Yattığı yerde aniden uyandığında, Defne'nin yüzünde mutlu bir tebessüm vardı hâlâ. Yıllar önce gördüğü rüyayı andırsa da, daha pozitif bir rüyaydı bu.

Elini yavaş yavaş kocaman olmuş karnına götürdüğünde, yüzünde geniş bir tebessüm oluştu Defne'nin. İkizlere hamileydi ve doğuma çok az bir zaman kalmıştı. Son aylar bel ve sırt ağrılarıyla perişan olsa da, kızlarını kucağına alacağı günlerin hayaliyle her türlü sıkıntıya göğüs germişti. İkiz bebekleri olacağını hiç düşünmemişti Defne, başta çok şaşırmış olsalar da doktordan çıktıklarında mutlulukları yere göğe sığmamıştı. Özellikle Noyan adeta kendini kaybetmiş, sevinç naralarıyla ortalığı inletmişti.

Yanı başında uyumakta olan adamın yakışıklı yüzünü incelerken, Defne'nin yüreği sevgiyle dolup taşıyordu. Hamileliği boyunca sevdiği adam her an yanında olmuş,

sevgisini, desteğini hiç esirgememişti üzerinden. İkiz hamilelikleri kolay olmasa da, Noyan'ın varlığı, elini hiç bırakmaması güç vermişti Defne'ye.

O an Noyan'a uzanıp onun dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurmak istedi Defne. Bir eliyle karnını desteklerken, bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama aynı anda bir ıslaklık hissetti. Diğer eliyle pijamasını yoklamaya başladığında, bir an sonra eli kasıklarına değdi Defne'nin. Islaktı, üstelik üzerine su dökülmüşçesine yoğunlukta bir ıslaklıktı bu.

Defne'nin kalp atışları zirveye çıktı bu farkındalıkla, "Noyan," diye seslendi tedirgin bir sesle. Korkuyordu, hem de daha önce hiç korkmadığı kadar.

Noyan, karısının sesini duyunca adeta zıpladı yattığı yerde. "Ne oldu Daphne'm?" derken şaşkın şaşkın bakıyordu Defne'nin yüzüne.

"Galiba suyum gelmiş..."

Noyan bir an için anlamadı bu sözü, adeta paralize olmuş gibi bakıyordu karısının yüzüne.

"Noyan sana diyorum! Suyum gelmiş! Doğum başlayacak galiba!"

Noyan üzerindeki örtüyü telaşla fırlattıktan sonra yataktan kalkıp sağına soluna bakındı. Odanın içerisinde bir ileri bir geri yürüyor, elini alnına götürüyor, telaştan yapması gerekenleri zihninde düzenleyemiyordu.

Defne, Noyan'ı bu halde görünce daha da korkmaya başladı. Gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken, elleriyle yüzünü örttü, "Allahım, ne yapacağım ben?" diye ağlamaya başladı.

Noyan hemen Defne'nin yanına koştu, kollarının arasına aldı onu.

"Korkma Daphne'm. Yanındayım, sakın korkma..."

"Korkma diyene bak. Yüzünde resmen düşüp bayılacakmışsın gibi bir ifade var."

"Yok yok... Ben bir an şaşırdım sadece. Korkar mıyım hiç; sen sakın tasalanma. Hemen şimdi doktorunu arar, hastaneye gideriz."

Noyan böyle konuştu ama korkudan ölüyordu aslında.

Defne, "Tamam o zaman," dedi gözyaşlarının arasında. "Ablamları da ara ne olur."

İlk şok atlatıldıktan sonra Noyan karısının giyinmesine

yardımcı oldu. Defne'nin üzerindeki ıslak pijamayı çıkarırken, yüzünün olabildiğince ifadesiz olmasına çalıştı. Güçlü olmalı, Defne'ye de güç vermeliydi.

Hastaneye vardıklarında Venüs, Rüzgar, Flora ve Melike Hanım'ın çoktan gelmiş olduklarını gördüler. Defne annesini ve ablalarını görünce yeniden gözyaşlarına boğuldu. Bu esnada Nuran Hanım geldi, ona tedirginlikle sarılan oğlunu yatıştırdıktan sonra Defne'nin yanına yürüdü. Sıkıca sarıldı kızından ayırt etmediği gelinine, hâlâ akmakta olan gözyaşlarını sildi onun. "Hepimiz buradayız," dedi şefkat dolu bir sesle. "Korkacak hiçbir şey yok. Bir kadının hayatı boyunca tadacağı en büyük mutluluğu tadacaksın birazdan. Kızlarını kucağına aldığında her şeyi unutacaksın..."

Defne, "Öyle mi gerçekten?" diye sordu burnunu çekerek.

"Öyle tabii güzel kızım, hiç merak etme sen, her şey çok güzel olacak..."

Defne, onu yüreklendirmek için çabalayan kadına gülümserken, biraz daha iyi hissetti kendini.

Doktoru geldikten sonra kontrole alındı Defne. Sancısı yoktu ama yapılan kontrollerin sonucunda, doktoru doğumun sezaryenle gerçekleşeceğini söyledi heyecanla bekleyen aileye.

Defne doğuma Noyan'la birlikte girdi. Sadece belden aşağısı uyuşturulacak, dolayısıyla bilinci açık olacaktı. Göğsünden aşağı perde çekilirken, Defne acı çeker gibi bakıyordu elini sıkıca tutan adama. Noyan ise sevdiği kadının bu yardım dilenir gibi bakışlarını gördükçe boğazında oluşan yumruya engel olamıyordu. Fakat kısa bir an sonra ameliyathanede yankılanan ilk ağlama sesiyle karı kocanın gözleri sevinçle ışıldadı.

İlk Noyan gördü kızını, tiz ağlamalarıyla ortalığı inleten ikinci yaramaz da geldiğinde gözyaşlarını tutamadı daha fazla. Bebekler annelerinin göğsüne yerleştirildiğinde, karı koca bir yandan ağlıyor bir yandan aşklarının meyvelerine bakıyorlardı gülen yüzlerle. İnanmakta güçlük çekiyorlardı: Bu iki yaygaracı kız onlara aitti.

Noyan, Defne'nin alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdu, gözyaşları hâlâ ince ince akıyordu adamın. "Bana dünyanın en büyük mutluluğunu tattırdın, Daphne'm," diye mırıldandı titrek sesiyle. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Defne sevgiyle gülümsedi Noyan'a, ardından bakışlarını

mırıl mırıl sesler çıkaran kızlarına çevirdi. O kadar minik, o kadar korunmaya muhtaçlardı ki yüreği titredi Defne'nin. O an hiç olmadığı kadar güçlü hissetti kendini. Noyan'ın Daphne'siydi o, Lila ve Ela'nın annesiydi.

Defne hastane odasına alındığında herkes sevinç içerisindeydi. Bebekler de Defne de sağlıklı bir şekilde kurtulmuşlardı. Noyan, Defne'nin yanından hiç ayrılmazken, bir süre sonra odaya getirilen ikizleri herkes coşkuyla karşıladı.

Venüs kızları Defne'ye benzetirken, Melike Hanım Noyan'a benzediklerini iddia ediyordu. Nuran Hanım ise daha şimdiden belli olmayacağını, zamanla değişebileceklerini söylüyordu. Noyan ve Defne bu manzarayı mutlulukla izlerken, bir an sonra Fırat Bey belirdi odada. Noyan'dan doğumun başladığını öğrenince, hemen çıkıp gelmişti.

Fırat Bey kızının yanına yürüyüp, onun solgun elini avuçlarının arasına aldı. "Nasılsın kızım?" diye sordu. Gözleri mutlulukla parlayan çifti tebrik etti. Bebeklerin yanına gittiğinde ise Melike Hanım'la göz göze geldi Fırat Bey, sıcacık gülümsedi ona. Hayat onları apayrı dünyalara savurmuş olsa da, ortak bir mutlulukta, kısa süreliğine de olsa buluşmuşlardı yine.

Melike Hanım, Lila'yı kucağına alıp Fırat Bey'e uzattı. Fırat Bey ilk torununda olduğu gibi yine gözyaşlarına hâkim olamadı. Eline tüy gibi bir öpücük bıraktı torununun, sevgi ve hayranlık karışımı gözlerle baktı ona. Melike Hanım Ela'yı kucakladığında, Venüs ve Flora da annelerinin yanına gelip, minik kızı sevmeye başladılar çıkardıkları komik seslerle.

Defne ise yanaklarına süzülen gözyaşlarıyla izliyordu bu manzarayı. Ailesi eskisi gibi bir aradaydı, üstelik şimdi daha kalabalıktılar. Defne sevdiği adama çevirdi yaşlı bakışlarını, o anki mutluluğunu gözleriyle anlattı ona…

SOSYAL MEDYA

FACEBOOK SAYFASI: Eylül Sancaktar
INSTAGRAM: beaslooove/eo_group